

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Το «Τζούντο» και τα κόλπα του

Οι Γαπωνέζοι έννοουν οά διατηρήσουν τή μυστική της Ιαπωνικής πάλης, τού περιφήμου «ζιού-ζιτσού». Σπάνια τή διδάσκουν ος ξένους, ούδέποτε δέ στήν έντρεία. Καί δέν έχουν άδικο, γιατί άποτελεί ένα ύπολογισμό όπλων.

Άλλά ένας Άμερικανός άζιωματικός, ο ύπολοχαγός Άντονυ Φλόρες, Νεοορκέζος, Ιαπωνοαγγλικής καταγωγής, έμαθε τή 1928 όλ: τή κόλπα τού «ζιού-ζιτσού». Τά διδάχθηκε στή Νικαράγουα, από ένα γέρο Γαπωνέζο, πού είχε γίνει στενός φίλος τού καί τού έσωσε άρρώστη τή ζωή μέ τή θυσία τής δικής του. Διάλεξε λοιπόν τή άποτελεσματικότερα, τή συνεδυάσε μέ μερικά άμερικανικά «τρύκ» τής έλευθέριας πάλης καί δημιούργησε έτσι τή «τζούντο» ένα άμερικανοποιημένο «ζιού-ζιτσού». Τό διδάσκει δέ σέ μία είδική σχολή πού έχει ίδρύσει μέσα σέ μικρό σχετικά χρονικό διάστημα, ενώ στήν Ιαπωνία ή διδασκαλία του διαρκεί 5-7 χρόνια.

Καθένας μπορεί νά μάθη «τζούντο», άντρας, γυναίκα ή παιδί. Η πάλη αυτή δέν χρειάζεται τόσο δύναμη, όσο επιδεικνύεται. Η κορούλα τού ύπολοχαγού Φλόρες έχει γίνει τόσο τελεία στή «τζούντο», ώστε ο πατέρας τής φοβάται διαρκώς μήπως... τού σκατέψει κάποιον άπ' τούς άρχαίους μαθητάς τού! Άλλά κι ο ίδιος ο ύπολοχαγός δέν είναι πολύ δυνατός καί σωματώδης. Έχει άνάστημα μόνον 1,64 καί ζυγίζει 75 κιλά. Μπορεί όμως ν' άντιμετωπίση, νά φέρη «νάκ-άουτ», ή καί νά στείλη στήν άλλο κόσμο, έναν άντίπαλο ισχυρότατο καί ώπλισμένο.

Τό βασικό μυστικό τής Ιαπωνικής πάλης είναι ή κατάλληλη χρησιμοποίηση τών κοιλικών μυών. Αύτην διδάσκει πρώτα άπ' όλα ο κάθε μαθητής τού Φλόρες.

Υπάρχουν κατόπιν τρεις βασικοί κανόνες τού «τζούντο», άπαράιτοι γιά κάθε παλαίστη.

1) Πρέπει νά διατηρή τελεία Ισορροπία. 2) Νά έπωφεληται άπ' τή δύναμη τού άντίπαλου του, έτσι ώστε νά τόν κάνει νά πέφτη μέ τήν ίδια τή δική του προσπάθεια. 3) Νά επιτίεται μέ τή ισχυρότερα σημεία τού σώματός του στή άσθενέστερα σημεία τού άντίπαλου του.

«Στό τζούντο — λέει ο ύπολοχαγός Φλόρες — έχομε πάντοτε στή νού μας ότι ο άντίπαλος μας είναι ισχυρότερος κι' ότι θά τόν νικήσωμε μέ τήν επιδεικνύομαι καί τήν πεινουργία».

Υπάρχουν στή κεφαλή καί στή πρόσωπο 9 σημεία, στή όποια μπορούν νά έφαρμόσουν τή κόλπα τού «τζούντο», μέ κεραυνόβολα άποτελέσματα. Ίδιως ένα χτύπημα, όταν επιτύχη, φέρνει πάντοτε τή θάνατο. Λέγεται «νταίντο». Δίδεται μέ τήν κόψη τού χεριού κατ' άκμή τής μύτης τού άντίπαλου, άνάμεσα στή μάτια. Κάνει τότε τή λεπτό κόκκαλο τής μύτης νά υποχωρήσει καί νά πιέσει ένα ζωτικό μέρος τού έγκεφάλου.

Θά διερωτηθώ ίσως πώς οι πυγμάχοι τρώνε τόσα χτυπήματα στή μύτη, χωρίς νά σκοτωθούν. Άπλούστατα, γιατί οι γροθίες χτυπούν μία μεγάλη επιφάνεια, ενώ τό θανατηφόρο χτύπημα τού «τζούντο» είναι κοφτό καί δίδεται μόνο σ' ένα ώρισμένο σημείο.

Έκτός άπ' τή «νταίντο», υπάρχουν δυό άλλα άνάλογα χτυπήματα, πού άντιστοιχούν τόν άντίπαλο, αλλά δέν τόν σκοτώνουν πάντοτε. Τό πρώτο είναι τή «νίντο» καί δίδεται στή βάση τής μύτης, μεταξύ αυτής καί τών χειλιών. Τό δεύτερο λέγεται «σου-ά-κέτσου», δίδεται μέ τή δυό δάκτυλα τεντωμένα κατ' άκμή άπ' τήν άκρη τού στέρνου, στή χώρα τού στομάχου, καί προκαλεί προσωρινή παράλυση.

Έκείνος πού ξέρει τή κόλπα τού «τζούντο» κατ' άκμή άντίπαλο ώπλισμένο μέ πιστόλι ή μαχαίρη παραμερίζοντας πρὸς τή άριστερά, ώστε τό όπλο του νά χτυπήσει τόν άέρα, βάζοντας τρικλοποδιά καί χτυπώντας τον μία κλωτσιά στή στομάχι.

Οι Γαπωνέζοι μάθαιναν πάντα «ζιού - ζιτσού» στή σχολεί, είτε στή στρατό. Καί τή χρησιμοποιούσαν στή μάχη σώμα μέ σώμα. Στόν τελευταίο όμως πόλεμο, βρήκαν συχνά τή μάστορά τους άπ' τούς Άμερικανούς μαθητάς τού Φλόρες...

Η ικανότης τών Γαπωνέζων σ' αυτό τό σπορ μετράται μέ βαθμούς. Οι παλαιότεροι δέκατοι βαθμοί είναι οι καλύτεροι. Ο ύπολοχαγός Φλόρες είναι πέμπτου βαθμού.

Μία γέφυρα ηλικίας 50.000 ετών!

Κατά τή εργασία έκβαθύνσεως ενός μεταλλείου στή Κέντρ κοντά στή Νάτάρτμουντ, μερικοί εργάτες ανέκαυσαν μία ξύλινη γέφυρα, σέ βάθος 40 περίπου μέτρων κατ' άπό τήν επιφάνεια τής γης.

Κατά τόν καθήκον Γκάγκελ, πού εξέτισε αυτή τή γέφυρα ή ηλικία της πρέπει νά είναι τουλάχιστον 50.000 ετών! Ο τρόπος τής κατασκευής της, ές άλλου, φανερώνει ότι οι προϊστορικοί άνθρωποι είχαν έναν πολιτισμό πολύ άνώτερο από εκείνον πού φανταζόμαστε συνήθως.

Οί πατάτες

Πρωτότυπο διήγημα

Έκείνο τό φθινοπωρινό άπόγευμα είχα καθίσει κοντά στήν παραλία κι' έβρινα πατάτες κατ' άπ' τήν στήλη. Ήταν ψυμένες. Είχα βγάλει άπ' τήν τσέπη μου ένα πακετάκι άλάτι καί ήμουνα έτοιμος νά κάνω ένα γεύμα περίφημο, όταν άκουσα βήματα. Ένας ψηλός άντρας άνήλικε, μέ ύφος άγριο, μέ γένεια, ήλιοκαμένους, μέ μάγουλα βαθυκυανή καί μάτια τολμηρά. Τό σακκάκι του ήταν φθαρμένο, όλο του τό άτομο είχε τήν ύψη του άνθρώπου πού άλητεύει, πού κοιμάται όπου βοή, κουβαλώντας μαζί του τή φτώχεια του. Αυτό τό ύψη φοβίζει τή γυναίκα καί τή παιδιά. Θέλησα νά τή σκόσω, μέ πλάκα τό θάρος καί έμεινα.

Ο άνθρώπος στάθηκε άντίκρου μου κι' έπειτα μέ πλησίασε μέ βήματα άσφα. Μου φάνηκε πελώριος, όταν πρὸ πάντων τόν είδα μπροστά μου ν' άνοίγη τή στόμα του καί νά μου λέη:

— Πεινώ!

Η φωνή του ήταν βαριά, βραχνή, μέ γλυκειά. Κάθισε κοντά στή φωτιά, μέ κύτταξε στή μάτια καί ρώτησε:

— Έσύ δέν πείνασες ποτέ σου;

— Συχνά, άπάντησα.

— Τήν ώρα τού φαγητού;

— Έγινενα ναι. Έκείνος γέλασε.

Δέν μέ τράμασε τίς.

— Πεινώ! Έναπτε. Άν θέλεις

δός μου δυό πατάτες.

— Μπορείς νά τίς φας όλες! τού

είπα.

— Όλες; ρώτησε.

— Μονάχα όχι καίγορα... γιά

τή θά σου κάνουν κακό.

Έφαγε μία μία τίς πατάτες. ήπιε ένα ποτήρι κρασί από ένα μπουκαλί πού είχα πιάσει μαζί μου, έπειτα μέ ρώτησε πώς μέ λένε, τήν ηλικία μου καί ή ζητήσει πληροφορίες γιά τήν οικογένειά μου.

Δέν ξέρει κανείς ποιος ζή, ποιος πεθαίνει. Ίσως μία μέρα νά σού άναπαύωσες τίς πατάτες σου, μου είπε μελαγχολικά.

Μέ κύτταξε μία στιγμή σιωπηλά κι' έπειτα μέ χαϊρέτση. Είδα τήν ψηλή του σιλουέτα νά έξαφανίζεται στή βάση τού δρόμου.

★

Πέρασαν έννέα καλοκαίρια από τότε. Πατούσα στή δέκατη μου γράνα καί ή ζωή φαινόταν πώς θά ήτ'ν σκληρή: ο πόλεμος είχε καταστρέψει τόν πατέρα μου. Πάνω σέ μία μάχη δυό άντροκτίματα πήσαν φωτιά καί κάπνισαν καί οι έσπερίδες πήγαν κατ' άκμή διαβόλου. Τά ζώα τάκλεψαν καί όλοι μας είμαστε καταλυπημένοι. Σιωπηλός, ο πατέρας μου υπέφερε. Μου μίλησε μονάχα, όταν όλα τού φάνηκαν άνεπαύιστα.

Είπασι τό ίδιο φτωχός σαν τόν άλήτη πού ξεφυγεί στή δρόμο μου είπε. Δεν μπορείς πιά νά ύπολογίσεις σέ μένα... δέν ύπάρχω πιά... καλύτερα νά πεθάνω.

Είχε κατεβάσει τή κεφαλή του. Τόν λυπόμουν.

Ταίς είν' αυτοί πού θ' άγοράσουν τ' άλλα μου χτύπημα. Ο Μπλανσάρ, ο Ντυπαρ κι' ο Ζινγκελ...

Έτσι καί θά μέ μείνη καί δέν θάβουμε καί γω! συνέχισε.

Η φωνή του έτοςσε. Έπρεσε σέ μία καρδιά κι' έκρυψε τή πρόσωπό του. Συλλογίζομουν: «Κανείς δέν θά λυπηθώ τόν καυμένο τόν πατέρα μου».

Ξαφικά χτύπησε τό κουδούνι. Ένας νεαρός παρουσιάστηκε μέ υστερή ύψη. Ήταν ο ύπάλληλος τού συμβολαιογράφου μας.

Είπε έπείγουσα! είπε δίνον-

τας ένα γράμμα στήν πατέρα μου κι' ένα δεύτερο γράμμα σέ μένα.

Ο πατέρας μου άνοιξε τή φάκελλο, διάβασε βιαστικά τή περιεχόμενα κι' έπειτα έβγαλε μία φωνή:

— Μά δέν είνε δυνατό αυτό!

Μεγάλα καί χοντρά δάκρυα έτρσαν άπ' τή μάτια του.

— Ξέρεις, παιδί μου, φώναξε. Δέν είμαστε πιά κατεστραμμένοι! Υπάγει ένας κύριος, πού θέλει τή γημάτια μας καί πού τή πληρώνει έξήντα γιλιόδες φράγκα πωραπάνω άπ' τούς άλλους...

Μ' άγκάλιασε καί μέ φίλησε. Έπειτα έτρεξε στήν κάμαρά του, γιά νά γράψω μία άπάντησι. Τότε θυμήθηκα τή γράμμα μου. Είδα τήν έπιγραφή: καί γονιό, υπερωμένο γράμμα. Όταν τή άνοιξα, διάβασα αυτές τίς τρεις γραμμές:

«Σού είνα ύποσχεθί πώς θά σου άναπαύωσες τίς πατάτες σου. Καί κρατώ τή λόγο μου. Θάβω νά σέ ένασώ, έκει πάνω, όπως καί τότε, θά σέ περιμένω».

Γύριξα καί έαναγύριξα τή γράμμα μέσ' στή γένοια μου κατάπληκτος. Έπειτα έβγαλα βιαστικά άπ' τή στήλη κι' έτρεξα στήν ακτή. Ξαφικά έαναείδα τόν άνθρώπο εκείνον. Δέν είχα καί πολύ άλλάξει: είχε πάντα τήν ίδιο άγριο ύψη του, τή γένεια του, τή βαθυκυανή του μάγουλα. Μά τώρα ήταν καλοντυμένος καί κρατούσε καί μπαστούνι.

— Έσύ είσαι; φώναξε χαρούμενος. Ξέρεις, πλούτσια! Φυσικά, δέν θά φύγεις άπ' τή γημάτια σου... Κανείς δέν θά τή καλλιεργήσει καλύτερα από σένα καί τόν πατέρα σου. Μονάχα κόψε γόνιμο θά έρωμαι νά τρώω τίς ψημένες πατάτες σου, πρόσθεσε γελώντας. Ξέρεις, τώρα πιά δέν πεινώ όπως άλλοτε... μέ ποτέ μου δέν πείνασα τόσο καί ποτέ μου δέν έφαγα τόσο καλά όπως έκείνη τήν ήμέρα! Τί ώραίο γεύμα μικρό μου! Ποτέ μου δέν θά τή ξεχάσω...

Z. PONY.

●●

Πρωτότυπος έπιχειρηματίας

Η άστυνομία τής Νέας Υόρκης συνέλαβε έναν έπιχειρηματία, όνόματι Ουίλλιαμο Γκόλντμιντ, πού είχε κάμει χυρσές δουλειές κατ' άν άκόλουθο τρόπο:

Ο Γκόλντμιντ παρακολουθούσε τίς άγγελίες κηδείων στίς έφημερίδες κι' έστειλε αμέσως ένα άντικείμενο — συνήθως ένα μπιντελό ή ένα κουτί καραμέλλες κλπ. — στή διεύθυνσι τού νεκρού. Λέγοντας ότι έπορεύεται γιά μία παραγγελία πού είχε κάμει ο μακαρίτης νεκρός ήμερες κατωτέρα. Συνήθως, οι οικείοι τού νεκρού, χωρίς νά πολυεξετάσουν τή πρόβλεψη, τόν πληρώναν. Άλλοτε πάλι, τού γύριζαν τή άντίκριση, λέγοντας τού ότι είχε κάμει λάθος...

Τελευταία, όμως, οι οικείοι ένας παραλυτικού πού είχε πεθάνει, βοήσαν πολύ παράδειση τή δόνη παραγγελία πού είχε κάμει στήν Γκόλντμιντ, άσφ' από έπτά γρόνια δέν είχε κινηθί άπ' τή κορβίδα του.

Κατήγγειλαν, λοιπόν, τόν πρωτότυπο στήν έπιχειρηματία καί ή άλήθεια δέν άργησε νά έξακείβωθ.

Τά θύματα τού Γκόλντμιντ άνέχονται ως σήμερα σέ 8.900. Από καβέλα έχει εισπράξει ένα ποσό σ' 10 δολαρίων. Άν άφαιρέθι ή άξία τού άντικειμένου πού έστειλε, τή κέρδος του πρέπει νά κυμαίνεται μεταξύ 20—25.000 δολαρίων.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ. 27-135-29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1500

ΤΟ ΝΤΙΝΤΙ ΤΟΥ ΈΡΩΤΟΣ

Λίγο πώς στή σκοτεινή τής δρόμο ζητεί. Σκοτεινός καί θλιβερός δρόμος. Τή βραίνη ή μοίρα τής μεγάλης: «Οχι τόσο τής μεγάλης στή χρόνια. Δέν είνε δά στίς μέρες μας καί πολύ μεγάλη μία κοπέλα τριανταπέντε ετών. Μεγαλύτερη όμως άδελφή μιας πολυμελούς οικογένειας, είδε τήν κόρη της από τόλο κορυφίας τού κορού τών παιδιών, νά γίνεται ρόλος υπέρας, ντάντας καί παραδουλεύτρας.

Ένας άγραφος νομός επέβαλε σ' αυτή τή «μεγάλη» τή βάρη τού σπιτιού, τή βάρη τής υπέρας. Η μητέρα υπερείε αλλά συνχρόνως καί άρχιγυμνεί. Έχει τή δική της θέλησι. Κυβερνά όπως αυτή νομίζει. Άπευθύνει στήν μικρή τήν κόρη τής παρατηρήσεις της. Δέχεται τίς θωπείες τίς ίκεσίες, τίς έκδηλώσεις άγάπης καί σεβασμού.

Έντελώς διαφορετική είνε ή μοίρα τής μεγάλης άδελφής. Τήν βλέπουν σαν κατώτερη. Έχουν τίς άπειρήσεις τους πού διατυπώνουν μέ άσπρότητα. Δέν εύχαριστούνται από τίποτα. Τήν διατάζουν σαν νά είνε ύποχρεωμένη νά τους ύποτασσέται. Πρώτη στήν ύπηρεσία, τελευταία στή σειρά τών ίκανοποιήσεων. Πρέπει νά είνε τακτοποιημένοι οι πάντες καί τή πάντα γιά νά μωρέσει κι' αυτή ν' άσπενεύει. Συνήθως όμως καί μένει στή σπύνη νά δεικνύει. Κι' έτσι κάδεται κλεισμένη συμμαχώντας τίς άκαταστασίες, παραδίδοντας τίς επιθυμίες τών άλλων, κατ' άπό τή έλεγχω μίας υπέρας πού κι' αυτή άκόμα νομίζει πώς βίσκεται φυσικά νά έπωμίζεται ή προσώτερη κόρη τής οικογένειας: καί βάρη. Μικρή ό- τωπ ήταν ντάντευσε τίς μικρότερες άπ' αυτήν. Τώρα πού οι μικρές μέγαλσαν κι' αυτή πιά έχη ώριμάσει, οι νεώτερες τής άπορροφούν πάλι τή χάδια καί τίς περιποιήσεις. Μόνο γι' αυτήν δέν ύπάρχει περίοδος τού χαδιού καί περιποίησης.

Έκείνη όμως πού τήν καταβίβει άκόμα περισσότερο είνε ή άνώθησι της στή περιθωρία καί τής έρωτικής ζωής. Πού καίρος νά έρωται; Η κορβίνα καί τή έσκακόντα ολή μέρα. Είνε φανάτα τής άρας τή σπύνη καί τή παλιά συστήματα τού νοικοκυριού πού άκολουθούνται. Όταν μάλιστα ο ένας μόνο τακτοποιεί όσα οι άλλοι άνατρέπουν, όταν ο ένας καθαρίζει όσα οι άλλοι βρωμίζουν δέ μένουν σ' αυτόν τόν ένα διαλείμμα. Ο έρωτας, λένε οι Γάλλοι είνε ή κριέρα τών πλούσιων καί τών άέργων. Πλούτη βέβαια δέ χρειάζονται γιά τήν καπέλα στήν έλευσέως έρωτικό στίβο. Χρειάζεται όμως κάποιος καίρος. Χρειάζεται ή έξοδος από τούς τοίχους τού σπιτιού της, ή κίνηση, ή γνωμμία τή πεί κι' έλα, τή παρτή τού σινιέ, ή έκδρομή τή ζαχαροπλαστική, ή ταβέρνα, τό κοσμικό ρεστوران, ή έπισκεψή, καί τέλος πού θά τή φέρη σέ επικοινωνία μέ τόν άλλο κόσμο.

Τής είνε τόσο σπάνιες αυτές οι εύκαιρίες!... Βιαστική γναινει βιαστική έπιστοφή. Όταν δέ τύχη νά συνκεντρωθούν στή σπύνη οι συντομίες τών άλλων παιδιών αυτή σέ μεγάλη πού είνε άπορροφώμενη άπ' τήν περιποίηση τών έπισκεπτών, μόλις προσφάνει νά τους άπευθύνει μερικά τυπικά λόγια τόσα όσα χρειάζονται γιά νά καταβείουν στή άποστείλ μέλος τής οικογένειας καί ότ δέν είνε ή «ύπηρεσία».

Άλλά ύπάρχει καί κάποιος άλλος λόγος πού τήν κάνει νά «ύστειρη» στήν έρωτική στίβο: Είνε τή κορβίνα

μέ τίς άσπρόες άρχές. Ίσως από ιδιοσυγκρασία, ίσως από άγωγή, ίσως από συνήθεια, δέν είνε ποτέ ή εύκολη λεία. Ούτε τή χέρι τής έχουν άνγίζει ως αυτή, τήν ήλικία πού έφθασε. Υπάρχει στήν έκφρασι της καί πού προετοιμασεί έκείνον πού θά σκεπασί άπάνω τής έρωτικό βλέμμα ότ αν ή πρόθεσι του είνε τή πακινιά, θά προσκρούσθ στήν άρνησι τού κοριτσιού.

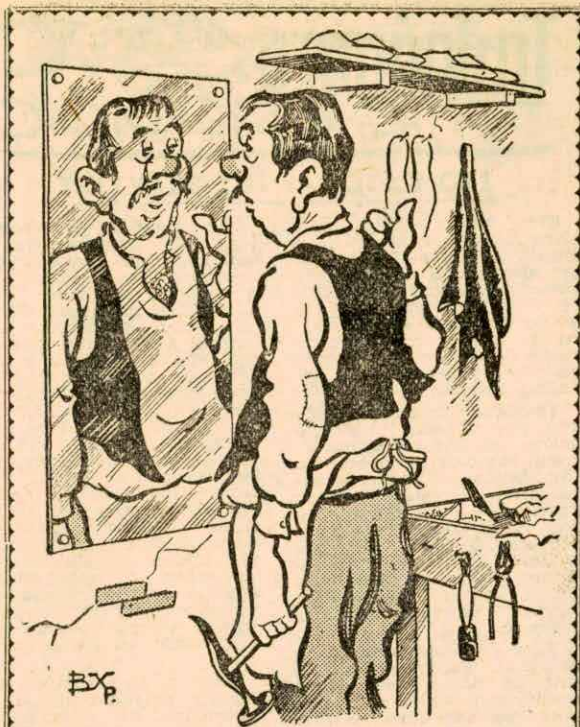
Κι' άλλες έχουν άσπρόη έκφρασι. Τίς περισσότερες όμως φορές ή έκφρασι είνε άπαθητή. Λέει «όχι», ενώ, άν άδιαφορήσει νά τήν έπιφάνει καί προχωρήσει σέ κρούσεις, θά σάς άπάντησι μέ τή «ναι» της. Σ' αυτήν ή έκφρασι συμπίπτει μέ τίς διαθέσεις της. Δέν παίζει μέ τόν έρωτα — όταν τυχόν τής μείνη καίρος γιά πακινιά. Θέλει τόν έρωτα μέ τήν ύπογραφή τού Μητροπολίτη. Πορεία πρὸς τήν γάμο καί χωρίς λοξοδρομίες. Άπό τόν πύ σύντομο κατ' άπό τόν δρόμο. Καί έξέρει τόσο οι μελλοντικές της έποχές είνε έκθροί τής συντομίας. Τρελλώνονται γιά τήν έρωτικό σπύνη. Η έθελοντική είνε ή μεγάλη τους άδυναμία. Όπου δούν εύθεία στήθισον. Έκτός άν στή σκευφορό τού έξέρει πού όδηγεί μέ τή πού στήν ύμνια, έχει τοποθετηθί τή φορτίο τής προίκας.

Δέν είνε αυτή ή περίπτωση τής κοπέλλας. Χωρίς σκευφορό ή ταχία της. Προίκα ή άρετή καί ή νοικοκυρσύνη της. Νά δυό μετοχές πού δέν έχουν στίς μέρες μας τή ζητῆσι πού είχαν άλλοτε.

Αυτό τουλάχιστον έχει διδάξει ή πείρα στή μεγάλη άδελφή. Κι' αυτή είνε τήν πύ ύποσχεθί παραπάνω της. Άξήτητα μένουν τή προσόντα τού καλού καίρου. Οι νοικοκυρές, οι οικοδόμοι, οι «χρυσόχέρεις», οι σεμνές ή ένάρτετες, έμψνουν ίσως τόν έπιφανειακό σεβασμό δέν ύψώνουν όμως τή δεικνί τού έρωτικού ενδιαφέροντος. Άλλοτε; Ρωτῆσαι τή Μητέρα, ή καί, λίγερ — γιατί νεί ίσως νά είνε καί μαμά — ρωτῆσαι τή γονία νά σάς τή πύ: Πρίν από τήν μεσσηρία καί τήν προίκα τή ήλικία τής κορβίνας καί τήν επιτηδεύομαι τους έπιδεικνύναν οι κοπέλλες. Σήμερα; Ακούστε νά σάς πληροφορήσι γιά τή σημερα ή έπιστολογράφος: (Σήμερα οι ήλικες καί άθικτες κοπέλλες κρύβονται γιά τήν ύπηρεσία νά παρακαλούνται. Πού νά τολμήσουν νά μαρτυρήσουν ότ δέν τους έχει πιάσει άντρας τήν κόρη! Πού νά επιδείξουν τίς ίκανότητες τους στήν κορβίνα, στή έργασίαν, στή ζαχαροπλαστική, στή ραβίση, στή πλέξιμη. Σας βγάδουν μέ σεβασμό τήν καπέλλο, αλλά καί άπαρκαρύνονται). Σά νά τους ρίξτε ντίντι. Ούτε ή ένάρτη ούτε ή κορβίνο νοικοκυρά έμψνουν. Στοιχητομένη θεωρείται τή κορβίνα πού είνε άσπρόμενη στή οίκια. Ένα δέ έρωτικό μπράβο λευκό, αντί νά έσφύη τή ένδοξο, θάλεγε κανείς ότ υφαινει τόν έρωτικό χέλο. Σέ σεβνται αλά δέ σέ θέλουν. Σέ έκτιμούν αλά δέ σέ πλησιάζουν.

Καί άλλες φορές βρεθίκαμε — θά τή θυμάστε — έμπρος σέ τέτοια παραπάνω. Στήν ήλική βλέπουν τόν έκθρο όσας δέν εύνοήκαμεν από τήν έρωτική τους μοίρα. Ένα μέρος άλήθειας από τή παραπάνω δέ λείπει. Θά ήταν όμως άσυνήχητη ύπερβολή άν παροξενούσαμε ότ ή άσπρότης, ή άκαταστασία καί τή άσπρότης είνε οι μόνοι οικόδομοι πού πλέκουν τίς έρωτικές φωλίες, στή σύγχρονη έλληνική κοινωνία. Όπως έπίσης θά ήταν άνοησι τή πραγματικότητα άν άπορήπουμε πέρα ως πέρα τή διαπίστωσι τής κόρης. Η διαπίστωσι έχει τήν καίρια βάσι της. Θά τή δοίμε τήν προσέχί έβδομάδα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΜΠΕΚΡΗΣ

— Θά μου επιτρέψης άφεντικό νά λείψω τ' άπόγευμα ένεκα πού ή παρέα έχει κανονίσει ένα γκυου-βεσάκι;

(Σκίτσo Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Μυγδαλιές

Τής μυγδαλιάς τή πρώτα-πρώτα τή κλαδιά ή ήλιος τή μεγέλασε καί τή λουλούδισε, δέν τή ξεγέλασε μία χειμωνιάτικη βραδυά τής μυγδαλιάς τή πρώτα-πρώτα τή κλαδιά, μέ τ' άνοιξιάτικο άεράκι, τους τραγούδησε!... Καί τή μπουμπουκία κρυφοσκάσανε νά δοίνε άν είνε τάχα ο καίρος τους γιά νά βγούνη, άν ήθε ή ώρα της, ν' άνοιξη ή μυγδαλιά, κι' όπως τή λένε τή τραγούδια τή παλιά νά τινάχτη σέ μίας κοπέλλας, τή μαλλιά!...

★

Φέτος, δέν θυμάσε καθόλου ο χιονιάς καί ξεροδούρι μία στιγμή, δέν μας κουκούλωσε, μέ τή κλαδιά τής μυγδαλιάς τής μορφονιάς, λουλούδια έδειξε λευκά, τής παρβενιάς καί τών κεωνά έαφνικά, τόν ύποδούλωσε. Κι' έφωρεν Άνοιξη στή μέση τού Γενάρη, καί μας έχάρισε τήν άνοιξη τή χάρη, πούχει ή λιακάδα ή χειμωνιάτικη ή κορή, όταν τού ήλιου τή γλυκοδερμο φιλί, στρώνει τή πράσινο άνοιξιάτικο χαλί!...

★

Τής μυγδαλιάς τή πρώτα-πρώτα τή κλαδιά πώς μας θυμίζουν τίς άγούρες τίς τοβέλλες μας πρίν από χρόνια — όταν ήμαστε παιδιά — τότε πού κόβαμε άνθισμένα τή κλαδιά, νά στεφανώσουμε, μέ γέλια, τίς κοπέλλες μας. Πετούσε ο έρωτας στή πράσινα λειβάδια κι' ήταν άδεια ή καρδιά μας, τόσο άδεια πού άπόητῆσε τής άγάπης τή φιλή — όπως ζήτουν τή χελιδονία, μία φωνή — μέ μία άφορηή: τήν άνθισμένη μυγδαλιά!...

★

Πώς μας θυμίζει, αυτό τή κατάσταση λουλούδι, πώς μας θυμίζει, τ' άνοιξιάτικα χαράματα, κι' άν τή γνωστό μας συνεχίσουμε τραγούδι, γιά τή μικρή κι' άγνή κι' άσπαστο λουλούδι φαντασόμε πιά καί στίς ζωής τή γεροντάματα... Τότε πού θάνα τή λευκά μας τή μαλλιά λευκά σαν χιόνια, κι' όχι σαν τή μυγδαλιά πού κουρασμένα, άποστραμένα κάποια μέρα δέν θ' άνέμουν σ' άνοιξιάτικον άέρα, σαν τή κλαδιά τής μυγδαλιάς τή ζηλεύει, πούρχεται ή ώρα καί μαραινεται κι' αυτή!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Είχα άραγε έδικο; Δεν είναι τάχα τρέλλα αυτή ή έπιμονη φρόνησι που με σωματίζει στο κατώφλι της ευτυχίας; Δίχως άλλο δεν έφτά το μάθη ποτέ μου. Μά αν θα πρέπει ν' άγνοώ πάντα ή έκαστα τουλάχιστον είμαι βέβαιη πως διατήρησα την άγνότητα ενός μεγάλου έρωτος.

Τόν είχα αγαπήσει πριν από τον πόλεμο. Από το πρώτο του βλέμμα, κακότηθα. Μα όλα φανόνταν να μ' άσχοιούν. Ημουν παντρεμένη. Ήταν μικρότερος έφτά χρόνια από μένα. Ήταν πολύ ώριμος και νοσητευτικός άντρας. Μα δεν μ' αγαπούσε. Γι' αυτό έκλεισα στην καρδιά μου τον έρωτα μου, έξοκoluθώνας να τον λατρεύω σιωπηλά.

Τότε ζέσπασε ο πόλεμος με όλες τις άνατολίσιες του, με όλους τους χωρισμούς του. Ο άντρας μου είχε σκοτωθί στο μέτωπο από τους πρώτους μήνες και τον έκλυσα από καθήκον. Αν και ή ζωή μου υπήρξε δυστυχισμένη μαζί του. Ημουν πια μοναχή στενωχωμένη. Από εκείνον που έπέμενα ν' αγαπήω δεν είχα καμμία είδοση. Μα είχα όρκησι να ή ζω με την άναμνησί του.

Όταν ο πόλεμος τέλειωρε στην άρχή δεν κατάφερα να έρω τή ίκνη του. Άραγε ζούσε; Μέσα στην υπεταλειακή δίψη, σαν όβιδα που σκάει, έλαβα ένα πρώτο το γράμμα του—το πρώτο, το μοναδικό που μου έγραφε... Η καρδιά μου ακίρπησε από χαρά. Όχι μονάχα ζούσε, μα μου έγραφε πως μ' αγαπούσε πως πάντα με είχε αγαπήσει. Όταν τέλειωσε ο πόλεμος, — ήταν άξιωματικός

—δεν έφυγε από τον στρατό. Είχε πέσει στις άποικίες όπου μια ζωή δράσεως τον άπασχoluσε διαρκώς. Μα ή καρδιά του ήταν δική μου! Είχε πληροφορηθί άπό έναν συνάδελφό του, που οι γονείς του έμεναν στο ίδιο σπίτι όπου έμενα κι' ενώ, το θάνατο του άντρας μου και τή διευθυνσί μου, δεν άμφέβαλλε για την άγάπη μου. Την είχα διαβάσει καθαρά οτά μάτι μου, μολοντί προσηλάουσα να την κρύψω. (Μά τώρα—μου έγραψε—τώρα είμαστε έλευθεροί! Έλευθεροί ν' αγαπιώμαστε και να γνωρίσουμε την ευτυχία για πάντα...) Και μου άγγέλιε τον προσεκχόν έρχομό και την άπόφασί του να παρηγορηθί από το στρατό και να τή θυσιάση όλα για νάρθη να με συναντήση.

Στην άρχή ή ευτυχία μου άγγιζε το παραλήρημα. Μ' αγαπούσε, θα νινόνουν δική του, γυναίκα του. Είχαν περάσει όμως έφτά χρόνια από τότε που είχαμε γνωριθί. Έφτά χρόνια και τί χρόνια; Απ' αυτά που λογομαχίζονται δίπλα. Έκείνος μ' έβλεπε όπως ήμουν τότε. Έτρεξα μ' άγωνία και κύτταξα το πρόσωπό μου στον κατρέφτη. Τί ίκνη είχαν περάσει πάνω μου χρόνια; Άλλοίμονο! Μία φράσι του μ' έκαίγε: «Ποτέ μου δεν είχαση την χρυσάφεια άνταύγεια των μαλλιών σου...» Κάθε λέξι του μου άνοιγε τή μάτια...

Η χρυσάφεια άνταύγεια είχε νινίε άσμένια και καμένα τέχνασμα, καμμία θαφ δεν θα μπορούσε να ζανώση τή νεανική λάμψι οτά μαλλιά μου. Το πρόσωπό μου που τόσο τ' αγαπού-

σε είχε κάπως άδυνατίσει και χλωμιάσει...

Τι να κάνω; Τι ν' άποφασίσω; Έπρεπε να δώ τον έρωτά του να σβύνω; Α! όχι, ποτέ αυτό! Δεν ήθελα να σκοτώσω τον έρωτά του, ήθελα να διατηρήση την είκόνα μου άθικτη. Να μείνω νι' αυτόν ή αγαπημένη, ή μοναδική, εκείνη που ή μνήμη του την είχε έξιδα-νικέσει, θεοποιήσει. Να μη συγκρίνη το μαρμένο μου πρόσωπο με την παλιά μου είκόνα που φύλαγε στην καρδιά του... Τότε λοιπόν έπρεπε να μην τον ζανώδω να μη γευθώ τή φιλιά του; Πέρασα μία νύκτα άγωνίας.

Την αυγή πήρα την άπόφασί μου. Του έγραψα άμέσως πως θα ήθελον να τον συναντηθώ άεροπορικώς. Έτρεχα κοντά του για να μην του άφισω τον καιρό να βαυκαλίζεται με χίμαιρες για να μην παρηγορηθί από το στρατό και καταστρέψη την καριέρα του.

Μέσα σε δύο μέρες ο κουρέας ζανώδωσε οτά μαλλιά μου το χρυσάφειο τους χρώμα. Αγόρασα ένα φόρεμα ώφαιο, ολόλευκο, που τόνιζε τή σιλουέτα μου. Άρωματιστήκα κι' έδωλα κομμάτια. Όταν έφτασα στο ξενοδοχείο, άν και όλη ή ύπαρξί μου τον γύρευε είχα την υπομονή να περιμένω, πέρασα μία νύκτα άναπαύσεως, έκανα ένα λουτρό και το άλλο πρωί τή τηλεφώνησα ορίζοντας του ραντεβού. Τον περίμενα το βράδυ μέσα σε μία κάμαρα μισοφωτισμένη, ώστε να μην μπορέση να δή την άλλαγή. Έτσι ή αύταπάτη θα διαρκούσε... Για λίγες στιγμές έα μ' άναψυσε τρελλά...

Κι' έτσι έγινε. Με κράτησε πολλήν ώρα άγκαλιζόμενη δίχως να λήψι λέξι. Έπειτα άπάντησε στους όρκους του οτά σκεδία του, οτά έρωτικά του λόγια. Όταν χωριστήκαμε, τον άποχαιρέτησα για πάντα κρυφά μ' έσ' στην πονεμένη καρδιά μου, δίχως να τή μαντέψη. Θα ζανωθίσκομστε το άλλο βράδυ για να έρω με μαζί... Μα δεν με ζανώδε ποτέ!

Όταν ζανάρθε, βρήκε ένα γράμμα μου, μεγάλο και τρυφερό, όπου τού έξηνούσα την άπόφασί μου να φύγω μακριά του δίχως να πάψω να τον λατρεύω, διατηρώντας έτσι και νι τούς δύο μας όλη την άγνότητα, όλη την όμορφιά του έρωτός μας.

Άραγε με κατάλαβε με συνχώρησε ή με καταράστηκε; Άραγε υπέφερε; Άρ' έπε το πήρε άπόφασι; Ποιος έξέρει; Η άνάμνησι του με κάνει να βρίσκω τή ζωή μου άνεκτη και ίσως έκανα καλά που οτάθηκα στο κατώφλι της ευτυχίας χωρίς να προχωρήσω πεύο πέρα...

ΕΛΕΝΗ ΣΑΤΕΛΑΙΝ

Κλεισμένοι σε ψυγείο

Ένα μέλος του άγγλικού Κοινοβουλίου ζήτησε να ψηφισθί ένας νόμος που να υποχωεύη τους κατασκευαστάς ψυγείων να τή φοδιάζουν μ' ένα τέτοιο σύστημα κλειδαριάς, ώστε να μπορέ ή βνή όποιος κλεισθί τυχόν μέσα! Η πρότασι του φάνηκε πασάξεν. Αλλά έξηγήσε ότι είχε μείνει φυλακισμένος επί 4 ώρες στο ψυγείο του σπτιού του, γιατί ή μικρή κορούλα του, για να παίξη, είχε σπώξει και κλείσει τήν πόρτα του!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Την Παρασκευή, στο θέατρο Κοτοπούλη, γιορτάσθηκε ή 100ή παράστασις της «Ιωάννας της Λωραίνης», που κατέρριψε όλα τή έφετεινά ρεκόρ εισπράξεων έργων πρόδας με «μέντια» 4 έκατομμύρια.

Παρουρέθη ο Άμερικανός έπιτετρομμένος κ. Ράνκιν, μίλησε δέ για τή έργο του Μάξουελ Άντερσον ο κ. Έντιοντ, τού Γραφείου Τύπου της Άμερικανικής Πρεσβείας.

Την έρχομένη έβδομάδα ή «Ιωάννα της Λωραίνης» θα παραχωρήση τή θέσι της στη γνωστή κωμωδία του Μπέρναρδ Σω «Πυγμαλίων».

Σημειώτεον ότι ο «Πυγμαλίων» θα άνεδαση στο θέατρο Κοτοπούλη με τή νέα διασκευή που έγινε στο έργο από τον ίδιο τον συγγραφέα.

Η «Λυρική Σκηνή» έπειτα από πολλές παλές επαναλήψεις, παρουσιάζει δύο νέα μελοδράματα τού Βέρντι, τόν «Ριγολέττο» και τήν «Τραδιάτα».

Η πρώτη τού «Ριγολέττο» με τόν Μαγκλιόδερα έδωθη την περασμένη έβδομάδα, την έρχομένη δέ θα δοθί και ή «Τραδιάτα» με τόν Έπιτροπάκη.

Αργότερα ή «Λυρική Σκηνή» θα παρουσιάση ένα πρωτότυπο έλληνικό έργο με τόν τίτλο «Ταρτούφοι» γραμμένο από ένα γνωστό συνθέτη τόν κ. Άντι Γαγκάκη. που έσπούδασε μουσική στην Έλβετία κι' έχει γράψει πολλές συνθέσεις μουσικής δωματίου.

Τό νέο Βαριετέ «Μαξίμ» άρχισε να παρουσιάζει αξιόλογο κίνησι κι' αυτό έγινε άφορη να μελετάται ή μετατροπή δέ Βαριετέ και άλλων κέντρων.

Λέγεται ότι ή «Φολι-Μπερζέρ» κι' αργότερα ή «Αρζεντίνα» θα νινουν κι' αυτά Βαριετέ.

Στή Λευκωσία της Κύπρου έπλήγη ένα άκούη καλλιτεχνικό είδύλλιο, με άσιον τέλος.

Η γνωστή σουμπρέττα τού μουσικού θεάτρου Έλένη Αύλων, τού έτέλεσε τούς γάμους της με έναν άνώτερο υπάλληλο τού Κεντρικού Ταμείου. Η Έλένη Αύλωνίτου άπεσούθη τώρα από τή θεάτρο.

Η μεγάλη πανθεατρική έορτή που θα δοθί στο θέατρο Κοτοπούλη για τή «Φανέλλα τού Στρατιώτου» όρίσθηκε για τήν 25ην τρέχ.

Μία άλλη έπίσης μεγάλη καλλιτεχνική βραδυά θα δοθί για τή «Φανέλλα τού Στρατιώτου» στην «Αρζεντίνα», με συμμετοχή όλων τών ξένων καλλιτεχνών, που βρίσκονται στην Άθήνα.

Άξιόλογη θεατρική κίνησι παρατηρείται τόν τελευταίο καιρό στις έπαρχίες.

Έτσι, έκτός από τόν μουσικό θίασο Παρ. Οικονόμου, που έσημείωσε έφέτος ρεκόρ εισπράξεων στη Θεσσαλονίκη, παίζουν τώρα με άρκτη έπιτυχία, ο μουσικός θίασος Χαντά-Μαυρας στην Μυτιλήνη, ο μουσικός θίασος Κάιτης Βερώνη στην Σύρο, ο μουσικός θίασος Οικονομίδη — Ρένας Ντόρο — Μαγγέλη οτάς Πάτρας και ο θίασος πρόδας της κ. Κατερίνας στην Κρήτη.

Μετά τή Σόνια Κουρτίδου και τήν Ρένα Βλαχοπούλου, μία άλλη ντιζέ, ή Ρίτα Δημητρίου, ντεμπουτάρε την περασμένη έβδομάδα σε ένα κοσμικό κέντρο της Ούσσινγκτον.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η Γυναίκα μ' ο κατρέφτης

Η γυναίκα κι' ο κατρέφτης, έχουνε μία συμμαχία που αιώνας διαρκεί, ή γυναίκα τού όφείλει κάθε της έπιτυχία κι' έτσι τούχει έγγνωμσύνη και λατρεία γενική.

Σως νάναι αυτός ο λόγος που ή γυναίκα στόν κατρέφτη τόν καιρό της άφιερώνει με πραγματική χαρά, καί στενό τόν έχει φίλο, άψυχο μά όχι ψευτή, πούχει πάρει τόσο θάρρος, κι' όλα της τή μαρτυρά!...

Και της λέει ο κατρέφτης: «Πρόσεξ'... έχεις μία ρυτίδα!... Κι' ή γυναίκα με τή βλέμμα τού άπαντάει: «Ναι... τήν είδα!...» Και θα τρέξη όπου-κι' όπου μην τυχόν άνακαλύψη νέα κρέμα τού πρόσωπου με μοναχή τήν έλπίδα πως θα τήν εξαφανίση τήν κακούργα τή ρυτίδα!...

Η ιστορία τού κατρέφτη, σύντομ' είναι και άπλη: τόν παλιό καιρό που άκόμη δεν υπήρχε μίζ-αν-πλι, κάθε άρχαία Έλληνίδα, σαν δεν ήταν συννεφιά έσκυθε σε κάποια λίμνη, σ' ένα ντροπαλό ρυάκι κι' έβλεπε κατρεφτισμένη τή γλυκεία της όμορφιά, σε ολόκαθαρο νεράκι.

Μά μία Φρύνη, μία Άσπασία, μία Μυρτώ ή μία Σεσώ που ήταν πλούσιες έταίρες, είχανε μία μέθοδο άλλη τόν μεταλλίνο κατρέφτη και ίδιως τόν χρυσό κι' έβλεπαν τή πρόσωπά τους και τή τόσα τους τή κάλλη.

Έτσι, πέρασαν τή χρόνια κι' οι αιώνας οι πολλοί έως ότου, κάποια μέρα, έφευρέθη τή γυαλί, κι' ο κατρέφτης που ελσχωρούσε, κάθε λίγο και λιγάκι, όπως πέραγαν τή χρόνια, σε τουαλέτες και σαλόνια, εις τή τέλος βρήκε θέσι στην γυναίκα τού τσαντάκι κι' έγινε ο σύντροφός της κι' έχει χρέη κατασκόπου κι' όχι μάλιστα νωθρού γιατί αυτός κατασκοπεύει, στις κινήσεις τού πρόσωπου τήν έμφάνισι άσπρης τρίχας, θανασίμου της έχθρου!

Μία γυναίκα ώρες δέκα και χωρίς να βαρεθί τήν κατρέφτη της κυττάζει για να περιποιηθί, τή σημεία της όμορφιάς της, δύο χειλάκια, δύο φρυδάκια, με ποικίλα έργαλεία, πινελλάκια ή τσιμπιδάκια. Ο πιστότατος κατρέφτης πάντα έξέρει να της δείχνη τού καιρού τή τόσα ίκνη τ' άδυσώπητα σημάδια που με άφθονη κακία μαρτυρούν τή ηλικία... Είνε φυσικό βεβαίως, δέχως διόλου ν' άπαντήση, κι' είνε φυσικό να έπιμένη, τή φρυδάκι και μαδίσση, μία γυναίκα να έπιμένη, τή φρυδάκι και μαδίσση, που άνυπότακτο φυτρώνει κι' έχει τριχες σαν άκόντια και δεν είνε πλέον φρυδι, μά... βουρτσάκι για τή δόντια!...

Ις ρυτίδες, τή μιμπίκια, κάποιο άτυχές σπειρί μοναχά με τόν κατρέφτη μία γυναίκα θα μπορέ ή να τ' άνακαλύψη και με τρόπο να τή κρύψη και τή μοῦτρο της μ' άσπράδι τού αύγου να πασαλείψη!... Είνε σύμμαχος σπουδαίος, ο κατρέφτης που έπιμένει και της λέει: «Πώς έχεις νινί; Είσαι ώρη και μαρμένη, βάλε λίγο κοκκινάδι... Πλύσου με καμμία λουσίον... φτιάξε κάπως τή μαλλιά σου... κάνε μία δοντασιόν... πρόσεξε και μην αφήνης τόν έαυτό σου πια να πέφτη κι' αν σε πήρανε τή χρόνια... μην αφήνης τόν κατρέφτη!...

Δίχως νάχη κατρεφτάκι, ποιά γυναίκα θα τολμήση νάβη έξω από τή σπίτι και στόν κόσμο να βρεθί; Είνε πλοίο χωρίς πυξίδα και θα πελαγοδρομήση; άκυβέρνητο άεροπλάνο που μοιραία θα χεθί... Είνε ο μόνος σύμμαχός της, είνε ο σύντροφός ο μόνος που της δίνει κάποια έλπίδα, όταν τήν πικραίνη ο χρόνος!

Εμμεροφίλως
Μαχ. Γαζιάνης
ο Δονατάρης Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η όμβρέλλα

Τού Άστως τας άγυιάς άργά περιερχόμενος άκυρώς δέ και ζωηρώς τή μάλλα άισθανόμενος πεπόθηκα τυχύν εύθης μικράς περιπετείας και μετά θήλως τινός ποιήσαι άμαρτίας. Βαδίζων δδεν πονηρώς με πρόπον έπιτήδειον τή γυναίκα έμβάνινον, τρών συχνά ματάκιον, ότε δέ συνηπάντησα κουσών τι δεσποινίδιον έσπευσα έξοπίσω του συστρίβων τού μουστάκιον, καταδοκών κατάλληλον εύρείν τήν εύκαιρίαν ίνα πλεύσιω τελικώς πάνυ έρωτικώδης είχον γάρ σύμμαχον δεινόν και τήν κακοκαίριαν καθ' ο σε λίγον ήξατο βροχή καταρρακτώδης. Αύτίκα έπλησίασα κι' άνοίξας τήν όμβρέλλαν έδεσα κάτωθεν αυτής τήν τρυφεράν κοπέλλαν.

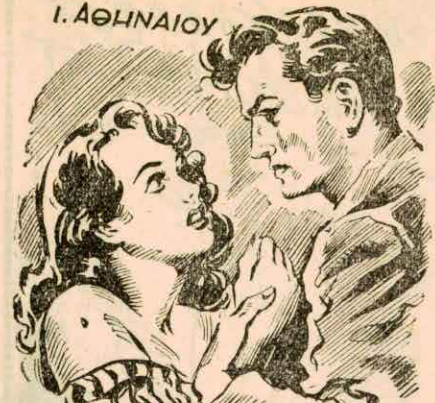
«—Ω! Δεσποινίς, είπον αυτή, έλπίζω να δεχθίτε άλλως ύπάρχει κίνδυνος να καταμου- (σκευθίτε!).» «—Εύχαρισθώ... είσεθε καλώς, εκεί- (νη άπεκοίθη και ούτω πως ή πρότασις άσμένως ένε- (κρίθη). Έγγυς αυτής έβάδιζον πυριφλεγής και (καίγων είσήλθον δέ εν άκαρεί στο ζήτημα τή... (αλέγον. Κάκείνη προφανέστατα, συγκινημένη (ούσα, σφοδρότατα με έκαμε ν' άγάλλω και (να χαιρώ, πλήν, αίφινιδως, ώ βαβαί, εις τράμ τι (ανελθούσα έκραύγασεν ή άναιδής: «—Τήν έπαθε (βρε γέρο...»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ένα αντρόγυνο ΧΩΡΙΖΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Λίλια κι' η Μαίρη, εξοδελφές και μαθήτριες στο Ψδείο συναντούν στο δρόμο το γνωστό τους νεαρό γιστρό φάνη Πιέρη και κάνουν συντροφιά μιλώντας για διάφορα πράγματα. Ο Πιέρης φαίνεται έρωτευμένος με τη Λίλια. Μα κι' αυτή τον βρίσκει πολύ συμπάθητικό. Γυρίζει λοιπόν στο σπίτι της πρόσκαρη. Άλλα εκεί βρίσκεται τους γονείς της κατασφισσάμενους. Έχουν μαλώσει, αυτοί οι τόσο αγαπημένοι. Τι συμβαίνει; Η Λίλια μπορεί στενοχωρείται, κλαίει τη νύχτα στο κρεβάτι της. Την άλλη μέρα πηγαίνοντας να πάρη τη Μαίρη για να πάνε σε μία συναυλία συναντά τον Πιέρη και πηγαίνουν στη συναυλία οι δυο τους. Γυρίζει και πάλι ευτυχισμένη στο σπίτι. Άλλα και πάλι βρίσκεται τη μητέρα της λυπημένη κι' αδιάφορη σχεδόν για μια πρόσκληση της κυρίας Πιέρη σε μία συγκέντρωση σπότης της. Η Λίλια πονεί και κλαίει όλη τη νύχτα. Την άλλη μέρα πηγαίνει στο σπίτι της Μαίρης. Μιλούν για τον Πιέρη που κι' η Μαίρη τον συμπαθεί. Οι δυο εξοδελφές ζηλεύουν ή μια την άλλη. Οι υπέρες των δυο κοριτσιών η Μαίρη κι' η Άγγελά είναι αδελφές, κόρες ενός παπᾶ. Η Μαίρη παντρεύτηκε ένα μουσικάντη το όμη Σαμπέλο. Και το ανδρόγυνο ευτύχισε. Μα κι' η Άγγελά ευτύχισε στο γάμο της. Τώρα όμως η Άγγελά γκρινιάζει με τον άντρα της. Η Λίλια μπορεί και υποφέρει φοβικά. Πηγαίνει μόνη της στο μουσικό όργανο της κ. Πιέρη όπου δοκιμάζει. Ο φάνης βρίσκει καιρό και μιλάει μαζί της για το μέλλον, για τα όνειρά του. Κι' έσφονα ζανακκίζουν τη Λίλια στην αίσωση, όπου και πάλιν θριαμβεύει. Γυρίζοντας σπίτι της βρίσκει τη μητέρα της να κλαίει. Επίσης η υπέρε της αποφεύγει να δει την κ. Πιέρη. Η απελπισία της Λίλιας είναι μεγάλη.

4ον "Εννοίωσε ή παιδούλα την έρημια τριγύρω της. Αισθάνθηκε τον καύμο της οφάνειας. Ούτε ήθελε κι' αυτή τώρα να ιδή άνθρωπο. Και στην Κούλα δεν αποφάσισε να μιλήσει, κι' έτσι περνούσε πολλές φορές την ημέρα της, χωρίς ν' ανοίξει το στόμα της. Όταν όμως πέρασαν οκτώ ημέρες από την επίσκεψη της κυρίας Πιέρη και η κατάσταση του σπιτιού δεν άλλαξε καθόλου, αποφάσισε ή Λίλια να μιλήσει πάλι στη μητέρα της γι' αυτό το ζήτημα. "Οχι ότι ένιωθε πια αληθινή χαρά μέσα της ή κοπελλίτσα. Άλλά πάλι, ράγιζε ή καρδιά της στη σκέψη πως ή υπέρεα του Φάνη θα περίμενε το τηλεφώνημα και θα παρεξηγούσε τη σιωπή της. Διάλεξε ένα απόγευμα που ή υπέρεα της είχε σκεπαστεί από το κρεβάτι, και καθόταν στο ντινάνι της τραπέζιας, με τα χέρια σταυρωμένα και πήγε κοντά της. —Μαμά, είπα δειλά. Πώς είσαι; Καλύτερα μου φαίνεσαι. —Δεν είμαι άρρωστη, είπε ή Άγγελά κι' άναστήθηκε. —Τί λες, μαμά; Κάνουμε ένα τηλεφώ-

νημα στην κυρία Πιέρη, ότι θα πάς αύριο; —Νά πάω αύριο; Βόγγηξε εκείνη. Πώς μπορώ να πάω; —Γιατί, μαμά; Και χθές βγήκες. Και προχθές. —Πάω για επείγουσες δουλειές. Αυτό είναι άλλο. Άλλά δεν μπορώ να πάω σ' έπίσκεψη. —Μα δεν είναι συνθησιμένη, έπίσκεψη αυτή, μαμά. Άφου σέ θέλει για δουλειά. —Λίλια, είπε ή μαμά της με φωνή ραγισμένη. Λυπήσου με. Μή μου μιλάς για τίποτε. Νά ήξερες τί έχω μέσα μου, παιδί μου, ούτε θα μου μιλούσες. —Κι' εγώ ήθελα να ξέρω, μαμά, είπε ή παιδούλα θροιά, κι' άγκάλιασε τη υπέρεα της. "Ηξελα να ξέρω τον πόνο μου. Μα άφου τον κρατάς κρυφά; —Οόσθη ή ώρα να το μάθης, είπε ή μαμά της σκοτεινή. Και τότε θα λυπάσαι που τόμαθες.

—Μαμά, με τρομάζει! φώναξε ή κοπελλά με αγωνία. Πές μου, για το Θεό. —Σου λέω πως πολύ νωρίς θα το μάθης. Άλλά, αν δεν παρσστή άνάγκη να το μάθης, τόσο το καλύτερο, θα γλυτώσεις από μια άπ' τις μεγαλύτερες πίκρες της ζωής σου. —Καλά, μαμά, δεν επιμένω, είπα δειλά ή παιδούλα. Κάνε μου όμως τη χάρη να τηλεφωνήσεις της κυρίας Πιέρη. "Ας έλθη αυτή, αν δέ μπορεί να πάς εσύ. —Δεν μπορώ να σκεφθώ τίποτε, φώναξε ή υπέρεα της με απελπισία. Δεν τό καταλαβαίνεις; Έξοεις κανέναν που καίγεται το σπίτι του, να μπει να σκεφθί τίποτε άλλο παρὰ τη συμφορά του; —Μανούλα,...

—Λίλια παρακάλεσε ή Άγγελά. Σε παρακαλώ, κορούλα μου, σέ ίκετεύω, υή με στενοχωρήσε με τίποτε... τίποτε, τί' άκούς; "Αν βέλν ο Θεός και τελείωση ή υπέρεα που έσπασε στον κεφάλι μου, θα ξαναγίνω όπως ήμουν... Θυμάσαι που καθόμαστε ώρες και μιλούσαμε σαν καλές φίλες; Είσαι ή μικρή μου φιλενάδα, έ, κορούλα μου; Μα τώρα δεν μπορώ. Κατάλαβε το, δεν μπορώ. "Η καρδιά μου είναι ραγισμένη.

—Καλά, μανούλα, είπε ή Λίλια, και φίλησε με λαχτάρα τη υπέρεα της Μανούλα σ' αγαπώ. Νά το ξέρης. "Όταν νομίζεις πως πρέπει να μου πης το μυστικό σου, να ξέρεις πως θα κάνω ό,τι μπορώ για να έλαφρώσω τον πόνο σου.

Ο νεαρός κ. Μπουζούκης, υπάλληλος του Δήμου, πολύ-πολύ δειλός και ντροπαλός, αποφασίζει μια μέρα να μπει στο γραφείο του κ. Δημάρχου. Έχει να του ανακοινώσει κάτι εξαιρετικά σοβαρό. —Τί τρέχει, φίλε μου; τον ρωτάει ο Δήμαρχος. —Κύριε Δήμαρχε, τραυλίζει συγκινημένος ο κ. Μπουζούκης, ήθελα να σας παρακαλέσω να μου κάνετε μια αύξηση... —Νά σου κάμω αύξηση; Τί είναι αυτά που λες παιδί μου; Έξερεις πολύ καλά ότι ο προϋπολογισμός δεν τό έπιτρέπει. "Αδύνατον... "Αδύνατον, αγαπητέ μου κ. Μπουζούκη. —Μα ξέρετε... παντρεύτηκε κι' έχω οικογενειακά βάρος, κ. Δήμαρχε, κι' έχει υποχρέωση ο Δήμος να... Ο Δήμαρχος νουολώνει τα μάτια του, σταυρώνει τα χέρια του στο στήθος του και λέει θυμωμένος στον κ. Μπουζούκη: —Τί είναι αυτά που μου λες παιδί μου;... Πώς τολμάς να θεωρής υπεύθυνον τον Δήμο για... ένα άτύχημα, που σου συνέβη εκτός της ύπηρεσίας; Ο ΦΑΚΟΣ

Τη φίλησε ή μαμά της και τα μάτια της βούρκωσαν. —Πήγαυνε, κορούλα μου, είπα σιγά, κι' ή Λίλια έφυγε, γιατί καταλάβαινε ότι αν έμενε κι' άλλο, ή υπέρεα της δεν θα βασιτόταν και θα έξσπανε σε λυγμούς.

Ψυχρήτης

Θα πέρασαν καμιά δεκαπενταριά μέρες έτσι άφωτες, μονότονες, θλιμμένες. "Η άνοιξη είχε προχωρήσει. "Η πλάσι μουσολογούσε. Πήγαυαν σ' έκδρομές οι φιλενάδες της Λίλιας, λαιρόνταν τη ζωή τους, τη νιότη τους. Κι' αυτή έμενε μέσα στο σπίτι της, να κλαίει για μια συμφορά που δεν την καταλάβαινε ακόμα καλά-καλά, και να βλέπει το γκαμέμα της οικογενειακής της ευτυχίας χωρίς να μπορεί να κάνει το παραμικρό για να προλάβη το κακό. "Αν είχε ιδέα για την αίτια της διαφωνίας των γονιών της, κάτι θα μπορούσε να κάνει. Μα σ' αυτό ήσαν κι' οι δυο τους σύμφωνοι, να μή της πούνε ούτε λέξη.

Μια μέρα, ή στενοχωρία της έσφιξε πιο πολύ την ψυχή κι' αποφάσισε να πάν να ιδή λιγάκι τη Μαίρη. "Όλες αυτές τις ημέρες ή ξαδέσφη της δεν είχε φανή. "Ηταν πολύ άπασονημένη με τη μελέτη της. Μονάχα της τηλεφωνούσε πότε-πότε πως δεν ήγναυνε στο Ψδείο κι' ή Λίλια της άποκρίνονταν πάντα πως ή υπέρεα της είχε αδιάθετη και δεν μπορεί να μελετήσει. "Ετυχε εκείνες τις ημέρες να είναι πραγματικά αδιάθετη κι' ή θεία της ή Μαίρη, κι' έτσι είχε μείνει όλομνη στον καμμό της ή κοπελλίτσα.

Ξεκίνησε λοιπόν εκείνο το μαγιάτικο άπνευμα, με την καρδιά σφιγμένη. Πέρασε από την "Ομόνοια, και την κύκλωσε ή ευωδία των λουλουδιών που πουλούσαν στα ανθοπωλεία. "Ετσι μονάχα κατάλαβε πως είχε υπή ή Μάρς. Κι' εκεί, άναμεσα στα λουλούδια, βρέθηκε ξαφνικά αντίμετωπη με το Φάνη Πιέρη. "Η πρώτη κίνηση του γιατρού ήταν να τη γαιορτίση άπλά και να περάσει, γοις να σταματήσει. Μα άθελα, άσυναίσθητα ή Λίλια σταμάτησε και σταμάτησε άναγκαστικά κι' αυτός.

—Τί κάνετε δεσποινίς Σούφα; ρώτησε, κι' ή φωνή του που ήταν κούρα, πόνανσε τη Λίλια.

—Καλά, εύχαριστώ, ψιθύρισε σαν μικρό κοριτσάκι που ντρέπεται.

—Πώς είναι ή μαμά σας; ξαναρώτησε ο Φάνης, κι' ο τόνος του τώρα ήταν ειρωνικός, ένθροικός σχεδόν.

—Πάντα άρρωστη, άποκρίθηκε ή κοπελλά με αληθινή απελπισία.

—"Α, έτσι; Έκανε αυτός. Κρίμα! Κι' ή μαμά τις πρώτες ημέρες περίμενε το τηλεφώνημα της. Μια μέρα μάλιστα που την είδε στο δρόμο, εύχασιλήθηκε. Άλλά από τότε πέρασαν πάλι δέκα μέρες...

"Ηταν βαθεία πειραγμένος κι' όσο μιλούσε, τόσο ή φωνή του γινόταν πιο σκληρή, πιο ένθροική.

—Έξοετε, φώναξε ή Λίλια, είναι μια παρράση άρρώστεια...

Την έκοψε άπότομα; —Περαστικά της!

Στεγνά, σαν τη φωνή του, της έδωσε και το χέρι σ' ένα τυπικό γαιορτισμό και τράβηξε το δρόμο του, χωρίς να γυρίσει να κυττάει πίσω.

Στάθηκε ή Λίλια στη μέση της πλατείας, άναμεσα στα λουλούδια, κι' έννοιωσε για κόμπηση ώρα τη γή να γυρίση. —Πάει! ψιθύρισε. Τόν έχασα! Τόν έχασα για πάντα!

Τα δάκρυα τάνοιθε να σταλάζουν μέσα στην καρδιά της βουβά. Μα τα μάτια της ήταν στεγνά, κι' όσοι έβλεπαν την όμορφη αυτή κοπελλά να στέκη στη μέση της πλατείας τόσο θυστηγισμένη, τόσο γαμένη, δεν θα μπορούσαν να μαντέψουν πως μέσα στην καρδιά αυτή της παιδούλας παίζονταν το μεγάλο δράμα της χαμένης άγάπης.

Πέρασε κάμποση ώρα, ώσπου να συνόρη και να θυμηθί πως είχε βρεθί στην "Ομόνοια και πού ήγναυνε.

"Η πρώτη της κίνηση ήταν να γυρίση πίσω σπίτι της, να κλειστή στην κάμαρά της και να κλάψη τη χαμένη της ευτυχία.

"Έκανε μάλιστα και μερικά βήματα προς το σπίτι της. Την άλλη στιγμή όμως άλλαξε γνώμη.

—"Οχι! ψιθύρισε. Πρέπει να πάω. Πρέπει να μιλήσω της θείας. Δεν θέλω να γάσω έτσι την ευτυχία μου, τη ζωή μου. Και με βήμα πιο σταθερό τώρα τράβηξε κατά τη Βάθη.

"Η Λίλια άνοίγει την καρδιά της

Ήυρε τη θεία Μαίρη μόνη, όπως το έπιθυμούσε. "Ηταν ή ημέρα που ή Μαίρη είχε μπει στο Ψδείο. "Η Μαίρη, μόλις είδε την άνεψιά της, έτρεξε με γορά κοντά της.

—Λίλια! Τί έινεις, βρε παιδί μου; Τί γίνετε; Γιατί δεν φάνηκε κανένας σας, που πού είμαι τόρες μέρες αδιάθετη;

Δεν ήθελε ν' άρχιση με κλάμματα ή Λίλια. Μα καθώς πήγε να άπαντήση, οι λυγμοί την έπνιξαν. Και πέφτοντας στην άγκαλιά της θείας της έκλαψε πολύ.

Μόλις υπόρσε να συνέλθη άνοιξε την καρδιά της στην άδελφή της υπέρεα της.

—Θέτσα, κοντεύω να τρελλαθώ! Δεν έχω πια σπίτι, δεν έχω πατέρα, δεν έχω υπέρεα.

Και της διηγήθηκε την τραγική κατάσταση του σπιτιού της.

—Χριστός και Παναγιά! φώναξε κάθε τόσο ή άγαθή γυναίκα κι' έκανε το σταυρό της. Τί είναι πάλι τούτα; Πάει να μου σπνι ή νούς μου.

—Τό χειρότερο είναι ότι δέ μπορώ να καταλάβω καθόλου τί έινουν.

—Άκουσε κορούλα μου, είπε ή Μαίρη. Δεν πρέπει να κλαίς. Έπρεπε να ένόσουν από την άρνη να μου το πης.

—Τί μπορείς να κάνης εσύ θείτσα;

—Θά έρωθ να μιλήσω στους γονείς σου, να ιδούμε τί γίνεται.

—"Οχι, είπε με φόβο ή κοπελλά. Δεν ξέρω αν ποτέ να τό κάνης αυτό. Άφου δεν μου λένε έμένα τίποτε, θα θυμώσουν που στο είπα.

—Τότε λοιπόν, τί θέλεις να γίνη, παιδί μου;

—Και δεν είναι μόνον αυτό θέτσα, είπε ή παιδούλα με καινούριους λυγμούς.

—Τί άλλο είναι; ρώτησε τρομαγμένη ή γυναίκα.

—Είπε... είπε... ότι δεν μπορώ να μιλήσω της μαμάς για κάποιο ζήτημα...

Κι' άναμεσα σ' άνασπλητά της της διηγήθηκε την ιστορία της με το γιατρό Φάνη Πιέρη.

—"Α, έτσι; Έκανε ή θεία Μαίρη όποτε νομίζεις πως ο γιατρός ήθελε να στείλη τη υπέρεα του να κάνει πρόταση γάμου στη υπέρεα σου για σένα;

—Δεν ξέρω θείτσα. Μα τί άλλο θα ήθελε; Κι' ή μαμά ούτε το λαβαίνει ύπ' όσιν.

—Δεν μου λες Λίλια, ρώτησε ή Μαίρη νοήνοια κυττάοντας την άνεψιά της στο αμάρι. Τόν άναπας εσύ το γιατρό Πιέρη;

Τό αμα άνέθηκε στα μάγουλα της κοπελλίτσας "Η πρώτη της σκέψη ήταν να φωνάξη:

—Τόν λατρεύω! Χωρίς αυτόν δεν μπορώ να ζήσω!

Μα έννοιωσε κάποια ντροπή, κάτι που τη συγκράτησε, κι' έτσι άποκρίθηκε, παίροντας ένα ύφος μάλλον αδιάφορο:

—Δεν τόν άναπας. Μα, δέ νομίζεις κι' εσύ θείτσα πως είναι ένας καλός γαμπρός;

—"Α, δεν τόν άναπας λοιπόν; ρώτησε ή Μαίρη.

—"Οχι, είπε πάλι ή παιδούλα και νύρισε αλλού τα μάτια της, για να μή προσδοθί.

Καυώματα δεκαεννιάχρονης μικρής, που αισθάνεται σαν γυναίκα και σκέπτεται άκόμα σαν παιδί

—Ευτυχώς που δεν τόν άναπας, είπε ή θεία Μαίρη.

—Γιατί, θείτσα;

—Γιατί... γιατί κι' αν δέ γίνη τίποτα, δεν θα υποφέρης, είπε ή υπέρεα της Μαίρης.

—"Οχι, θείτσα, θα στενοχωρηθώ, ώμολόγησε ή κοπελλά. Δεν βοίσκες κι' εσύ πως δεν πρέπει να γάσω τέτοιο γαμπρό;

—Βέβαια, άποκρίθηκε ή Μαίρη, είναι καλός ο γιατρός Πιέρης. Δεν ύπάσχει άμ-

φιβολία. "Απ' ό,τι μου λές ή Μαίρη, φαίνεται άνθρωπος πολύ καλλιεργημένος, πολύ ευγενικός...

—Και πλούσιος, είπε ή Λίλια, θέλοντας να κάνει πιο πολλή έντύπωση στη θεία της τό γάσιο ενός τέτοιου γαμπρού.

—Βέβαια άοκετά εύπορος.

"Η κουβέντα σταμάτησε για λίγο. "Αν δεν ήταν τόσο άθωα ή Λίλια, αν ήταν πιο μεγάλη στα νοοία και πιο πονηρή, θα καταλάβαινε ότι κάτι συλλογίζονταν ή θεία της. Σαν κάποια πάλιν γινόταν μέσα της κι' αυτό την εύπόδισε να μιλήσει κάμποση ώρα. "Επειτα όμως, αλλάζοντας ύφος, της είπε πιο θεοιά:

—Ναι, παιδί μου, δεν πρέπει να τόν γάσης τέτοιο γαμπρό. Ποέπει να μιλήσης της υπέρας σου φανερά και έάστερα.

—Τί να της πώ; Άφου δεν μπορεί ν' άκούση;

—Πές της τα πιο τρανικά τα πράγματα, πές της ότι τόν άναπας.

—Μα άφου δεν θέλει ν' άκούση λές;

—Δεν είναι δυνατόν. Νά πας άπψε άμέσως και να της πης ότι συνάντησε το Φάνη Πιέρη ότι σου φέοθηκε ψυχρά κι' ότι αν τόν γάσης, αυτή θα είναι υπεύθυνη της δυστυχίας όλης σου της ζωής. Είπε μαμά. Τί διόβολο δεν μπορεί να σου λάβη ύπ' όσιν τέτοια λόγια.

—Δεν έξοεις θείτσα. "Εγει αλλάζει τόσο. Φαίνεται να μή ζή... Τί να σου πώ. Μου δίνει την έντύπωση πως δέ μπορεί να σκεφθί τίποτε άλλο άπ' αυτός τίποτε άλλο παρὰ το μυστικό της.

—"Όπως και να είναι τα πράγματα, Λίλια, πρέπει να πολεμήσης για την ευτυχία σου. Λοιπόν, άκουσε τί θα γίνη. "Απώσε θα της μιλήσης. Θα την βάλης να σου ύπασαγή, ότι θα τηλεφωνήσιν αύριο στην κυρία Πιέρη. Κι' αν ένουν ψυχρά ή ολός λάβουν το τηλεφώνημα θα τός περάση.

—"Αν δέ θελήση να τηλεφωνήση;

—"Ε τότε έλα πάλι να μου το πης και θα ιδούμε τί θα κάνουμε.

Σηκώθηκε ή Λίλια κάπως πιο ήσυχη. Τώρα που είχε πη τον πόνο της σε μια γυναίκα που την άναπασε κι' ήταν ικανή να τη συμβουλευή ήταν πιο ήσυχη.

—Καληνύκτα, θείτσα μου, είπε τρυφερά. Και σε παρακαλώ, μή λές τίποτε σε κανένα. "Ενω το λόγο σου.

—"Εννοια σου, ύπασαγήθηκε ή θεία. Αυτά δεν είναι πράγματα που λέγονται.

—Ούτε στη Μαίρη.

—Βεβαίως, ούτε στη Μαίρη.

"Εφυγε ή Λίλια πιο καρούμενη, με την καρδιά γεμάτη καινούρια έλπίδα.

Τό σπίτι αντίλαλouse από τη θυμωμένη, πνιγμένη φωνή του πατέρα της. Πωιν άνεδι τη σκάλα ή Λίλια, άκουσε τις φωνές:

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

του, τα σκληρά λόγια του και τα κλάμματα της υπέρας της.

—"Ανέθηκε τρικιλώντας κι' ούτε άκουσε τί της έλεγε ή υπέρεα.

"Όταν την είδαν οι γονείς της δεν σταμάτησαν όπως τις άλλες φορές.

Σαν να μην την έβλεπε ο πατέρας της εξακολουθούσε να φωνάζει κάνοντας βόλτες στην τραπέζια και χειρονομώντας θεατρικά:

—Δεν βαστώ άλλο, Πνίνομαι. "Αν εξακολουθήσει άλλο αυτή ή κατάσταση θα πεθάνω!...

—Είσαι τέρας άσυνειδησίας! φώναξε ή υπέρεα της κι' ή φωνή της κόπηκε από το κλάμμα.

"Η Λίλια δάγκωσε το γείλι της, για να μή ξεφώνιση. Αυτό τό έξαλλο ύφος του πατέρα της αυτή ή άσυνήθιστη πρωτοφανής νλώσσα της υπέρας την σάστισαν. Ποτέ δεν είχε άκούσει μια βασική λέξη να ξεφύνη από τα γείλι της μανούλας της ή Λίλια. Κι' όταν θυμάνε ο πατέρας της αυτή νελαστή υπομονετική εύρισε τη λέξη που θα τόν έκανε να νουμολάση. Κι' ήταν πάντα τόσο άσημντοι οι θυμοί του πατέρα της.

Τώρα κατάλαβε ή Λίλια πως άνάμεσά τους ύπνεε κάποιο βάραθρο. Είγαν φτάσει στο σημείο όπ' όπου δεν μπορούσαν να γυρίσουν πίσω.

"Όσο και να μν είχε πέσει του κόσμου, καταλάβαινε πως όταν ανταλλάξουν τέτοια λόγια τ' αντρόγυνο δύσκολα υπορούνε να βρουν πάλι λόγια άγάπης.

Τους κύτταξε με μάτια πελώρια κι' έννοιωσε, γοις να την βλέπη πως πίσω από την πρώτη στεκόταν ή Κούλα και κρυφοκίτταζε και τα κρυφακούσε όλα.

—Ποτέ δεν υπόρσε να με καταλάβης! φώναξε ο πατέρας. Ποτέ δεν σκέφθηκες παρὰ εγωιστικά. Ποτέ δεν θέλησες να υπής μέσα στην ψυχή μου.

—"Αν ύπάσχη Θεός θα σε κρίνη γι' αυτά σου τα λόγια, είπε όσηντας συγκομα ή υπέρεα της Λίλιας. Φταίω ενό λοιπόν... "Α, Παναγία μου! Πώς μπορείς και λές τέτοια ψέμματα; Σε τί φταίω ενό;

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισμός τί είναι; φώναξε ή υπέρεα. Τί είναι ο δικός σου άνθρωπισμός;

—"Ανάθεμα την ώρα που παντρεύτηκε.

—Πάλι τα ίδια; φώναξε έξω φρενών ο πατέρας. "Εσύ μπορείς να με τρελλάνης. Νομίζεις ότι καλή σύζυγος σημαίνει μόνο να είσαι ήθική. Νά την βράσω την ήθική σου. Σ' αυτή την περίπτωση δεν μου νοσιάζεται. Χρειάζεται άλλο πράγμα. "Ανθρωπισμός, κατανόηση...

—Κι' ο δικός σου ο άνθρωπισ

φώναξε ο Πάνος Σούφας, έκθαλλος. "Ανάθεμα την ώρα που δέθηκα με άλυσιδες."

— Πατέρα!...
Δεν βαστάχτηκε η Λίλια. "Η βλαστήμια αυτή του πατέρα της την τσίλιανε. Χλωμή σαν πεθαμένη, μπήκε ανάμεσά τους, τρέμοντας συγκοιμή."

— Τώρα αμέσως, αν δεν μου πείτε τί έχετε, θα σκοτώθω. φώναξε.
— Φύγε από τη μέση, έκανε απότομα ο πατέρας της. "Αφες τις τραγωδίες κι' έσύ, Σού είπα πως αυτά δεν είναι δική σου δουλειά."

— Πατέρα!...
— Αυτό που σου λέω, Βασίλειο, πιά. Βρόντηξε την πόρτα, και όπως ήταν με τα μαλλιά ανάστατα, έφυγε ο πατέρας της, αφήνοντας πίσω του τις δυο γυναίκες κοκκαλωμένες.

Το μυστικό

— Μανούλα...
Έτρεμαν τα γέιλη της Λίλιας καθώς πήγε και γονάτισε κοντά στη υπέροχη της. Τα μάτια της την κύταζαν με τρολλό φόβο.
— Μανούλα, αν δε θέλεις να σκοτωθώ, θα μου πεις, θα μου πεις όλα τώρα. Τραγιάχηκε από λυγμούς κάμψηση ώρα η "Αγγέλα. "Επείτα, Βράννα, αποκρίθηκε:

— Ναι, θα στα πώ... Θα στα πώ όλα. Πάμε απάνω, στην καμαρά σου.

"Ανέβηκαν αγκαλιασμένες και πήγαν στο δωμάτιο της Λίλιας. "Εκεί ήταν σίγουρος πως δεν θα τις άκουγε η Κούλα.

"Η υπέροχη κάθισε σε μια μικρή πολυθρόνα, κι' η Λίλια σ' ένα μαξιλάρι, στα πόδια της. Κι' άρχισε η "Αγγέλα με πνιγμένη φωνή:

— Λίλια... παιδί μου... Δεν ήθελα να το μάθεις ποτέ... Δεν ήθελα να σου δώσω αυτή την πίκρα. "Ήσουν σίγουρη πως θα περνούσε το κακό. Πως θαβήκε μονάχα στη δική μου, την καρδιά μια πληγή... "Αλλά τώρα δεν γίνεται πια. Και πρέπει να το μάθεις.

— Μπέστα μου!...

— Λίλια, συνέχισε σε λίγο η "Αγγέλα, σπαράζεται η ψυχή μου μονάχα που αναγκάζομαι να σου πώ τα σοικτά λόγια. "Ο πατέρας σου αγαπάει άλλη γυναίκα.

— Μανούλα!...
"Η λέξι βγήκε σαν ξεφωνητό τρολλό απ' τα γέιλη της κοπέλλας. Τα χέρια της, σπασμωδικά, έσφιξαν τη υπέροχη της, σαν να φοβόταν, σαν να ήθελε να προστατέψει από κάποιο κίνδυνο.

— Μη ταράζεσαι τόσο, κόρη μου, είπα η "Αγγέλα, σιγά. "Αν θέλεις να τ' άκουσες όλα, πρέπει να είσαι ήρεμη.

— Ναι, ναι, έκανε η παιδούλα, με γέιλη τρεμουλιαστά, θα είμαι ήσυχη, θέλω να τ' άκουσω όλα.

— "Ο πατέρας σου αγαπάει άλλη. Κι' αυτή είναι η αιτία όλων μας της δυστυχίας.

— Μα είσαι σίγουρη, μανούλα; Στο είπα; Στο ωλολόγησε;

— Παιδί μου, αποκρίθηκε η "Αγγέλα, νομίζεις πως είναι εύκολο για έναν άντρα να διολογήσει στη γυναίκα του, μετά είκοσι γόνων γάμο, πως αγαπάει άλλη;

— Τότε μαμά;

— Είπε όμως σχεδόν σαν να μου το ωλολόγησε. Μου είπα δηλαδή ότι κάτι μεσολάβησε στη ζωή του, ότι πρέπει να είμαι έπικηρος μαζί του, ότι ένας άντρας, δεν είναι κύριος του εαυτού του πάντοτε...

— Και κι' αυτά τα λόγια τσακωνόμαστε τόσο, κι' είσαι τόσο δυστυχισμένη, μαμά;

— "Αχ, Λίλια, τί είναι αυτά τα λόγια μπροστά στο φέρισμα του πατέρα σου από τον καιρό που μπήκε άλλη γυναίκα ανάμεσά μας;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Γάμοι

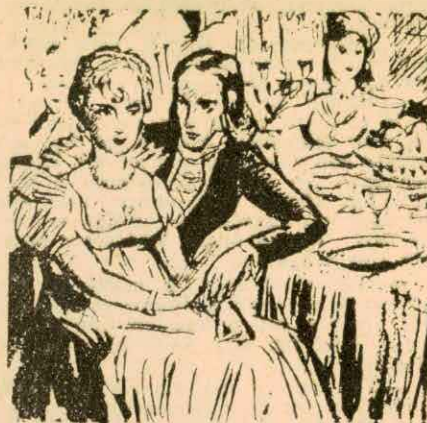
Στόν υιό του Κώστα Ρούφο και στην Γιόλα Φορονύγιο κόρη του αναπημένου μου συννεγάτου, που τέλεσαν τους γάμους των εύχομαι κάθε εύτυχια.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

*

Δημήτριος Κόκκορης Ευαγγελία Ευρέ-
νογλου έτέλεσαν τους γάμους των. Θε-
ρα συγκαρτήρια.

L. I.

ANNA ΛΙΝΤΣΑΙΗ Η Τριανθί ΜΕ ΤΗ ΦΛΟΓΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Από άγκυλιά σ' άγκυλιά

Το σαλόνι της δούκισσας ντε Φιτζ-Τζάιν-
ης ήταν γεμάτο από κόσμο εκείνο το
Βράδυ. Μιλούσαν για την "Επανάσταση. Και
καθένας έλεγε τη γνώμη του.

Σαφικά, η μικρή "Αννα Λίντσαϊη πήρε
μέρος στη συζήτηση και είπε μ' έναν απο-
φγευματικό τόνο:

— Νομίζω ότι οι σ' μβουλοι του βασιλέ-
ως θα τον παρασύρουν στον όλεθρο!

"Η οικόδεσποινα έγινε αμέσως κατακόκ-
κινη.

— Ποιος σας έδωσε την άδεια να μιλάτε
έτσι; φώναξε. Φύγετε, δεσποινίς! Πηγαί-
νε να ξανδορμήτε τις υπηρέτριες και τους
υπηρετές στην κουζίνα!... Αυτή είναι η
θέσις που σας ταιριάζει και νομίζω πως
δεν έπρεπε να σας βγάλω ποτέ από εκεί!

"Η "Αννα δεν απάντησε τίποτε. Σηκώ-
θηκε αμέσως και βγήκε από το σαλόνι.

"Η Λίντσαϊη είχε γεννηθεί στις 9 "Ιουνί-
ου του 1774 κι' ήταν κόρη ενός "Ιρλανδού,
που είχαν εγκατασταθί από χρόνια στο Κα-
λαί και διατηρούσε εκεί ένα πανδοχείο.

Μια μέρα, η δούκισσα ντε Φιτζ-Τζάιν-
ης πέρασε απ' το Καλαί κι' γοητεύθηκε α-
πό την παράξενη ομορφιά αυτού του κορι-
τσιού, με τα πρασινογάλαζα μάτια και τα
ολόξωνα μαλλιά.

Ζήτησε τότε από τον Λίντσαϊη να της
εμπιστευθεί την κόρη του, πράγμα που έ-
κείνος δέχθηκε με μεγάλη προθυμία.

"Η δούκισσα έφερε και πιν την "Αννα
στο Παρίσι, όπου της έδωσε μια αξιόλογη
μορφώσει και την έκανε άξιωστη σύντρο-
φό της.

Και ξαφνικά, ενώ πριν της φερνόταν με
κολαούνη και στοργή, άρχισε να την μετα-
χειρίζεται με σκαϊότητα.

"Ο λόγος ήταν ότι η "Αννα είχε γίνει
πολύ δημοφιλής και η ομορφιά της έπεσκία-
ζε τη δική της και απομάκρυνε τους θαυ-
μαστές της.

Μήπως αυτό δεν είχε συμβή και με το
μαρκήσιο ντε Κονφλάν; "Η δούκισσα θεω-
ρούσε δέβαιη την κατάκτησή του. Και, ξα-
φνικά, τον είδε να γίνεται ψυχρός όπε-
ναντί της, γιατί η μικρή σείονα τον είχε
γοητεύσει.

"Εκείνο το Βράδυ λοιπόν, έξασπε.
"Η "Αννα, δαίνοντας από το σαλόνι,
κοντοστάθηκε. Τα πόδια της έτρεμαν από
τη συγκίνηση και οι λυγμοί έκαναν το στη-
θος της ν' ανεβοκατεβαίνει.

Ξαφνικά, ένοιωσε ένα χέρι πάνω στον
ωμο της και άκουσε μια θερμή φωνή που
της έλεγε:

— Μην κλαίτε, παιδί μου! "Η δούκισσα
δεν σας αγαπάει πια. Ζηλεύει τα νεάτα
και την ομορφιά σας. Πρέπει να φύγετε
αμέσως απ' αυτό τ' σπίτι.

Τα μάτια της "Αννας είχαν πλημμυρίσει
από δάκρυα.

— Και πού να πάω; ρώτησε. Δεν έχω
ούτε ένα σκούφο στην τσέπη μου και από
τον καιρό που έφυγα από το σπίτι του
πατέρα μου έχω ξεχάσει να εργαζώμαι.

— Δεν είμαι φίλος σας; είπε με τρυφε-
ρότητα ο μαρκήσιος.

Και πρόσθεσε:

— Ελάτε μαζί μου! Θα σας δώσω κά-
θε τι που θα επιθυμείτε. Θα διατάξετε
και θα σας υπακούω!

"Η "Αννα ήταν άπειρη από τη ζωή και
δεν μπόρεσε να καταλάβη αμέσως τι σή-
μαινε αυτή η προσφορά. Κι' όταν το κα-
τάλαβε ήταν πια αργά.

Είχε γίνει τώρα φίλη του μαρκήσιου ντε
Κονφλάν, που την εγκατέστησε σ' ένα πο-
λυτέλες σπίτι κοντά στο μέγαρό του.

"Αλλ' η "Επανάσταση έκανε γρήγορες
προόδους. Κι' ένας-ένας οι ευγενείς έπαι-
ναν το δρόμο για το εξωτερικό.

"Ο μαρκήσιος ντε Κονφλάν ήταν αναγκα-
σμένος να κρύβεται και οι συνονήτριες του
με τη φίλη του έγιναν πολύ σπάνιες.

Μια μέρα, τέλος, η "Αννα έμαθε ότι ο
μαρκήσιος είχε φύγει για την Κομπλεντί,
αφήνοντας την χωρίς πενήτα. Και το χει-
ρότερο ήταν πως είχε ένα παιδί στα
σπλάχνα της.

Μια τυχαία συνάντησις όμως την έδγαλε
από το αδιέξοδο. "Ενα Βράδυ περπατούσε
απογοητευμένη στη λεωφόρο των "Ηλυσίων
Πεδίων. Ξαφικά, λιποθύησε και σωριά-
στηκε κάτω. "Ενας άνθρωπος την σήκωσε
τότε στα χέρια του και την μετέφερε στο
σπίτι του. Λεγόταν Αύγουστο-νέ Λαμου-
ανιόν και ήταν ανειμός του ομώνυμου προέ-
δρου του Παραλαίμεντου, που είχε διαδρα-
ματίσει σημαντικό ρόλο κατά την περίοδο των
δυο τελευταίων βασιλείων της Γαλλίας.

"Ο Λαμουανιόν και η "Αννα είχαν την
ίδια περίπου ηλικία κι' ένοιωσαν, από την
πρώτη στιγμή, ένα δυνατό αίσθημα ο έ-
νας για τον άλλον.

Το γεγονός ότι η "Αννα ήταν έγκυρος
δεν έπληρωσε καθόλου την αγάπη τους.
"Ο Λαμουανιόν στάθηκε σαν άθνη νός προ-
στάτης στο πλευρό της και μετά τον τοκε-
τό της, τοποθέτησε το παιδί που έφερε
στον κόσμο σε μια τροφή και κατήχη την
πήρε κι' έφυγαν μαζί για την "Αγγλία.

"Εκεί έζησαν μαζί άρεκα χρόνια και
απόκτησαν δυο παιδιά.

Στο δάστημα αυτό, η "Επανάστασις εί-
χε τερματισθί στη Γαλλία. "Ελαμπε τώρα
το άστρο του Ναπολέοντος και οι ευγενείς,
έπωφελομένοι από ένα ευεργετικό γι' αυ-
τούς διάταγμα του Πρώτου "Υπάτου, άρ-
χισαν να έπιστρέφουν στην πατρίδα τους.

"Ετσι, κατέ τα τέλη του 1797, ο Λα-
μουανιόν και η φίλη του πήραν κι' αυτή
το δρόμο της έπιστροφής. "Αλλ' η απλή
αγάπη τους είχε πιά σβύσει. Το μόνο
που απέμεινε απ' αυτήν ήταν μια αμοιβαία
στοργή.

"Η "Αννα ένοιωσε τότε ένα καινούργιο
αίσθημα για τον "Αδόλφο Κονσταντ, τον
περίφημο συγγραφέα και πολιτικό της έ-
ποχής.

Είπε πολύ αμφίβολο αν ο ψυχρός και σκε-
πτικιστής Κονσταντ ανταποκρίθηκε σ' αυτό
το αίσθημα. "Αλλά φαίνεται πιθανόν ότι το
ειδύλλιο του με την "Αννα τον ένεπνευσε το
περίφημο έργο του "Αδόλφος.

Το ειδύλλιο αυτό ήταν, όμως, πολύ σύν-
τομο. "Ο Κονσταντ την εγκατέλειψε μια μέ-
ρα, για να ξαναγυρίσει κοντά στην κυρία
ντε Στάλ, τη μεγάλη φίλη του, με την ό-
ποιαν τον συνέδεε μια πνευματική συγγέ-
νεια, ανώτερη και ισχυρότερη από τον έ-
ρωτα.

Σε λίγο, ποντρεύτηκε και ο Λαμουανιόν.
"Η "Αννα Λίντσαϊη έφυγε, τότε από το Πα-
ρίσι, και αποσύρθηκε στην "Αγκουλέμ, ό-
που έζησε σ' ένα μικρό σπιτάκι μερικά
χρόνια άκούη. "Εκεί την βρήκε ο θάνατος
το 1820, σε ηλικία σαράντα έξη ετών.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ της Εύγενίας

Και το τέλος της Μπουμπου- λινας

"Ο Γιώργος Γιάννοζας, ο υιός
της Μπουμπουλινας από τον πρώτο
άντρα της, ήταν ερωτευμένος με την
Εύγενια Κούτση την κόρη του γε-
ρου καπετανίου των Σπετσών Χοι-
στοδούλου Κούτση.

Την αγαπούσε κρυφά, γιατί η
Βγενή-ετσι την έλεγαν χαϊρευτικά
— ήταν αραδωνισμένη με άλλον.
"Αλλά και της αραδωνισμένης
Βγενής η καρδιά γτυπούσε δυνατά
για τον Γιάννοζα.

"Εγραψε λοιπόν η κοπέλλα στον
αναπημένο της Γιώργο που έλειπε
από τις Σπέτσες να κάνει όπως
μπορεί να πάη γρήγορα εκεί και να
την πάρη, γιατί ο γάμος της με
τον Παγαγιό Μέση θα γινότανε γρή-
γορα ίσως στο τέλος "Ιουνίου του
1825.

Πήγε ο Γιάννοζας μυστικά στο
νησί κι' ένα βράδυ ένογας βοηθό
μια σκλάβια "Αραπίνα της υπη-
ρας του Μπουμπουλινας την έκλεψε και
την έκοψε στο σπίτι του, χωρίς η
μάνα του να ξέρη δθεν τίποτε.

"Απαγωγή εκείνα τα χρόνια δεν
ήταν πράγμα συνθιμένο. Κι' ό-
ταν γινόταν την θεωρούσαν για με-
γάλη προσβολή στην οικόγένεια του
κοριτσιού.

"Ο ερωτευμένος όμως Γιάννοζας,
που δέβαια θα έπρεπε να τα είναι
συλλογισθί όλ' αυτά, είχε πάρει
αυτή την απόφασι, επειδή ήξερε
πως αν ζητούσε με το καλό το κο-
ρίτσι δεν θα του το έδιναν. Μάλι-
στα είχε γίνει γνωστό πως η υπη-
ρα του, η Μπουμπουλινά, είχε ζη-
τήσει τη Βγενή για το παιδί της,
αλλά δεν την έδωσαν. υολούνη κι'
ο Γιάννοζας ήταν από τις πρώτες
οικογένειες του νησιού. Γιατί όμως;
Γιατί ο Μανώλης Δ. "Ορλώφ, ο ά-
δελφός της Μπουμπουλινας και θείος
του Γιώργου είχε πάρει γυναίκα
την μεγαλύτερη αδελφή του κο-
ριτσιού. Δεν θα μπορούσε, λοιπόν,
ανεπιφύκτα και θείος να πάρουν γυναί-
κες τους δυο αδελφός, με την συγ-
κατάθεσι των συγγενών και την ά-
δεια της εκκλησίας. Και επειδή οι
γονείς κι' οι άλλοι συγγενείς της
Βγενής ζεσαν τον έρωτά της για
τον Γιονο Γιάννοζα προσπάθησαν
με κάθε τρόπο να την κάνουν να λη-
σμονήση. Αυτό όμως στάθηκε ά-
δύνατο. "Ετασαν ως το σημείο να
δένουν και να βασανίζουν, άκούη,
το κορίτσι για να ξεκόμη από αυ-
τή την παρόσηση αγάπη. Με τα
βασανιστήρια όμως αυτά αναγκά-
σαν την κοπέλλα να φύγη με τον
αναπημένο της.

Μόλις ο πατέρας και τα τρία ά-
δελφά του κοριτσιού έμαθαν το κα-
κό που έγινε στο σπίτι τους, πή-
ραν τα όπλα τους και μαζί με άλ-
λους το ίδιο άρματωμένους συγγε-
νείς και φίλους έτρεξαν στο σπίτι
της Μπουμπουλινας. Το πολιορκή-
σαν από παντού και άρχισαν με
βρισιές και με φοβερές να νουεύουν
να τους δώσουν αμέσως τη Βγενή.

"Η Μπουμπουλινά που είχε ψυ-
χαυθί από καιρό με την οικόγένεια
Κούτση ούτε απάντησι έδωσε στην
αοχή. Μα καθώς κι' αυτοί έπιμένανε
και καθώς και η Μπουμπουλινά ή-
ταν γυναίκα άβυσσώτου - πολυλο-
γού και "αυθάδισσα - καθώς την εί-
πε κάποτε και ο ποιητής "Αλ Σού-
τος - άρχισαν να τους βρίζη και να
τους "σκουνη τη νοστινιά τους.

Καθώς λένε μέσα από το σπίτι της,
στο τέλος του έξαφαλμου, που
τους έκανε τους φώναζε:

— Φύγετε, υωρέ Κηοτήδες (δει-
λοί), και δεν έχω κανένα κορίτσι

στο σπίτι μου. Κι' ο υιός μου λεί-
πει, δεν είν' εδώ!...

"Εκείνη την ώρα έτασε έξω από
το σπίτι και ο αδελφός της Μπου-
μπουλινας Μανώλης Δ. "Ορλώφ,
γαμπρός όπως είπαμε, των Κου-
τσών. Πήγε για να πουλάει χει-
ρότερα έπακόλουθα. Κι' αυτός όμως
δεν μπόρεσε να ησέηση τα πτωγ-
ματα. "Ο πατέρας και τ' αδελφά
της Βγενής που πίστευαν πως η
Μπουμπουλινά ήταν συνόννη στην
απαγωγή και που άκουγαν τις βρι-
σιές της έγιναν υανιακοί. Ζητούσαν
να σπάσουν την κλειδαμπαρωμένη
πόρτα του σπιτιού της και να μπού-
νε μέσα.

Για μια στιγμή ο αδελφός της
Μπουμπουλινας, ο καπετάν Μανώ-
λης κατώθησε να τους ησυχάση
λίγο. Κατόπιν φώναξε στην αδελφή
του:

— Λασκαρίνα Λασκαρίνα! (έτσι
φώναζαν στο νησί την Μπουμπουλί-
να). "Ανοίξε το παράθυρο!

"Αυα άκουσε τη φωνή του αδελ-
φού της η Μπουμπουλινά άνοιξε και
τότε άρχισε ένας δυνατότερος και-
νός με φοβερές και βρισιές πάντα.

Ξαφικά ο Γιάννης Κούτσης ο έ-
νας από τους τρεις αδελφούς της
κλειμένης, σήκωσε την κομπουσα
του και σπυαδευοντας από την
πόρτα του αντικουνού σπιτιού, την
Μπουμπουλινά της έβριξε και την
σκότωσε! "Η σπείρα την πήρε στο
κεφάλι και σπληνώθηκε στον ένκεφα-
λο.

"Αφού σκοτώσανε την Μπουμπου-
λινά έτασαν την πόρτα του σπι-
τιού της και υπήκαν μέσα. "Ο Γιάν-
νοζας που ήταν στο σπίτι είχε πι-
θήσει στο μεαυτό από την ανόηση
της αούλης και είχε γίνει άσχατος.
Την Βγενή θα την σκότωναν κι' αυ-
τή τ' αδελφά της αλλά ο θείος
τους ο Γιώργος Κλίσσας -που κι'
αυτός έοριζε δεύτερη "σφαίρα στην
Μπουμπουλινά υωρίς να την τετύνη
— τους έυπόδισε.

Πήρε κατόπιν, την κοπέλλα από
το νερό την τσάβησε λίγο πιο πέρα
και την ούπησε υήτας είχε νάσει
την ανόητη της. "Οχι τίποτε τέ-
τοιο δεν είχε γίνει! "Ο γάμος της
με τον αραδωνιστικό τη" τον Μέ-
ση, φυσικά δεν έγινε. Και τ'λος με
την μεσολάβησι - τόσο καθυστέρη-
ση - αλήθεια - των φρονιμότερων
του νησιού η Βγενή παντρεύτηκε σε
λίγες μέρες τον Γιάννοζα και από
τότε ο γμπρός και οι υυναικάδελ-
φοί του έζησαν ειρηνικά.

Ειρηνικά, παρόν τον τάφο της ή-
ρωικής Μπουμπουλινας που τους
νώριζε.

Το κρανίο της ηρωικής θαλασσο-
μάνου με τη σφαίρα που τη σκό-
τωσε ύπασε στην ιδιόκτητη εκκλη-
σία της οικόγενειας Μπουμπουλι-
νών "Αϊ Γιάννη των Σπετσών.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Τα περιεχενά του ημερολογίου
Το ημερολόγιο που έχωμε σήμε-
ρα είναι καμμένο με τέτοιο τρό-
πο ώστε όλοι οι αιώνες αρχίζουν
από Κυριακή. Δεύτερα, Τριτη ή
Πέμπτη.

"Ο "Οκτώβριος αρχίζει πάντοτε
την ίδια ημεέρα της εβδομάδας με
τον "Ιανουάριο.

"Ο "Ιούλιος αρχίζει την ίδια ημε-
ρα με τον "Απρίλιο και ο "Δεκέμ-
βριος με τον Σεπτέμβριο.

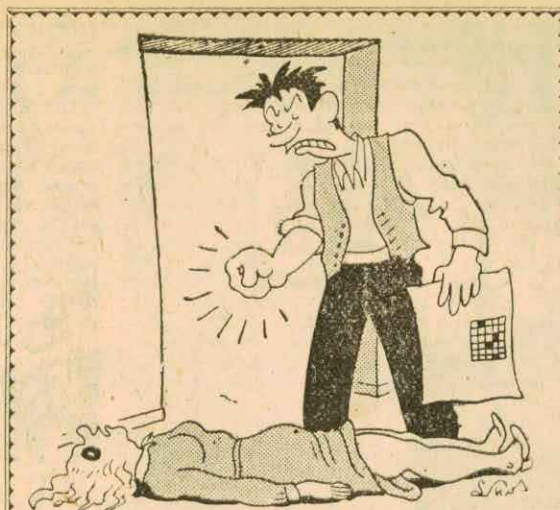
"Επισης ο "Φεβρουάριος ο Μαρ-
τιος και ο "Νοεμβριος αρχίζουν παν-
τα την ίδια ημεέρα της εβδομάδας.

Οι μόνοι μήνες του έτους, που
αρχίζουν από διαφορετικές ημερές
είνε ο Μάιος, ο "Ιούνιος και ο Αύ-
γουστος.

Οι κανόνες αυτοί δεν ισχύουν
για τα δίσεκτα έτη, όπως το 1948.

Εξ άλλου το κυννικό έτος αρχί-
ζει πάντα και τελειώνει την ίδια
ημεέρα της εβδομάδας.

Υπόκειν, τέλος, ένας ημερολο-
γικός κύκλος. Κάθε 28 χρόνια το
ημερολόγιο είναι το ίδιο

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

— Να αυτό θα η "δριζοντιέται!...
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Ετες δίσεκτον

"Εμπήκε χρόνος δίσεκτος, που θεωρείται μάλλον
των αντίκων συνθηκών ή και των ανυμάλων
και ουπολιτες παμπολόν, κυρίως θηλυκά,
λαμβάνουν μέτρα... αμείτρητα ύπερ - προλη-
(πτικά.

Λαχτάρα κάθε βήμα τους, σημαίνει και φοβέρα
ίδιας όταν πρόκειται να βαλουν και... βέρα
εκτος αν είναι βέβαια, στα χρόνια περασμένες
κι' ενδέχεται να μείνουν στο αράφι... σκονισμέ-
(νε ε...

Οπότε τις προλήψεις τους αφήνουν κατά μέρος,
- προτού να χάσουν το ναυπρό - που θςύρουν
- και προτιμούν να λάβουν οι πιο πολλές έγκαιρως
τα μέτρα τους τα δένοντα και τα... προληπτικά

Αξίον άπειρίας

Στο "ψωμί της έλευθέρως" μπήκαν... περιορι-
(ουοί

κι' έτσι θελόντας και μη
το περίλοδο ή "μαύρη".
κι' αγωνίζεται ο κόσμος το συμπλήρωμά του ναύρη.

"Αλλά και διερωτώνται απειράριθμοι πολίται:
Όταν καυβεται έπιμονως
και ανέρχεται συγχρόνως
η τιμή τους στους αϊέρως,
ποιος ο λόγος να καλικάι
και "ψωμί της... έλευθέρως".

Μέδες

Τα μαλλιά τα υυναικεία έχουν γίνει έσω φρενών
και χτενίσματα καινούργια αντικρύζει το κοινόν.
Πότε κάποιος και κατρίδα, πότε πως τους ριγμένε
πότε σαν της Γκρέτας Γκάρμπο, πότε σαν... κολ-
(λαοιόμενα.

Κάθε μέρα, τέλος πάντων μ' άλλο χτενίσμα προ-
(βάλλε
και της μόδας είναι τώρα μια... κουλούρα στο
(κεφαλί

"Ολοστρόγγυλη κουλούρα, σαν πηνάν, σαν... υγα-
(βας

που την βλέπεις και σε κάνει τό... μαλλιά σου
(να τρώδες

Καμψίς τιμών

Μεγάλη κάμψις των τιμών θρυλείται κι' αναμένεται
και θακή σύντομα η ζωή πολύ βελτιωθή
αλλά καθώς προβλέπεται η μάλλον όπως φαίνεται
απ' τις αδόστατες τιμές ο κόσμος θα... καμψήθι.

Ποδοσφαίρον

Το ποδοσφαίρον ακόμακι μάλλον πήρε τέτοια φόρα
που τελούνται κάθε μέρα τρεις άγαντες σε μιά ώρα
και βεβαίως κάνουν (υπάδες) σωματεία μερικά
κι' όσοι έχουνε "παρτίδες" με τα ποδοσφαίρικά.

Θησαυρίζουν εν όλίγοις στον άγώνων την κραιπάλη
με "μικτές" και η έπιδείξει κάπο-ου νέου αστεριού
και σου λένε εν τούτοις άλλοι...

Οτι δεν αφήνουν κέρδος οι δουλειές του... πο-
(δαριού!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η τοπική ενδυμασία που φορούν τις εορτές οι γυναίκες της Ζίτσας και της περιοχής.

ΦΑΙΔΡΑ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ απρόοπτα της Έπαρχιας.

Δημοσιογραφικές άκμηνήσεις του
συγγραφέα μας **Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ**

Η Ζίτσα είναι μία συμπαρεσάττη και ιστορική κομπολιός της Ήπειρου. Απέχει περί τα 30 χιλιόμετρα από τα Γιάννενα και είναι κτισμένη στις πλαγιές του βουνού Άγιος Ηλίας. Στα πόδια της κυλάει ο Κалаμάς. Στους παλιούς χρόνους ήταν φημισμένη για την πνευματική της ιστορία. Στους νεότερους για τα περίφημα κρασιά της, που φαίνεται πως δεν υπάρχουν ομοία σ' όλη την Ελλάδα. Στο γειτονικό της μοναστήρι του Προφήτη Ηλία, που ήταν ένα από τα σημαντικότερα σχολεία του υποδούλου ελληνισμού κατά τις αρχές του 16ου αιώνα, διδάχθηκε τα πρώτα γράμματα ο μεγάλος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιερεμίας ο εκ Ζίτσας. Ο Άλφ Πασάς, νουτεμένος από τις φυσικές καλλονές της περιοχής είχε κτίσει στη Ζίτσα ένα μεγαλοπρεπές παλάτι. Άντα, όπου τον συνήγαγε για πρώτη φορά κι' ο Πουκιεβίλ. Τη Ζίτσα έπρεσε κέθη το 1809 κι' ο Βύρων, τόσο δε ένθουσίασθηκε από την κομπολιό ώστε της έπλεξε το εγκώμιο στο «Ταξίδι του Αρολδ». Τον είχε μαγέψει ιδως ή από τα ύψωματα της Ζίτσας θέα του ποταμού Κалаμά. Έχοντας την έντύπωσι πως ο Κалаμάς είναι ο Άχέρων έγραψε το περίφημο: «αν ό,τι βλέπω είναι ο Άδης, άς κλεισθούν από ντροπή οι πύλες των Ήλυών. Τίποτε άλλο δεν θα επιθυμήσι, ή ψυχή μου».

Μεταξύ του 1925 και 1928 έπισκέφθηκαν δυο φορές τη Ζίτσα. Την πρώτη φορά ως άπεσταλμένος του «Ελευθέρου Τύπου». Είχα έντολη να περιοδεύω όλη την Ήπειρο και να γράφω σειρά ανταποκρίσεων για τα ζητήματά της. Σε μία από τις ανταποκρίσεις μου αυτές, (δημοσιεύθηκαν το φθινόπωρο του 1925) περιέλαβα και τις έντυπώσεις μου από την ιστορική κομπολιό, γραμμένες με ζωηρή συμπάθεια κι' ένθουσιασμό. Αυτό όμως υπήρξεν ή άσφορη του... άτυχήματος που υπέστην τρία χρόνια άργότερα.

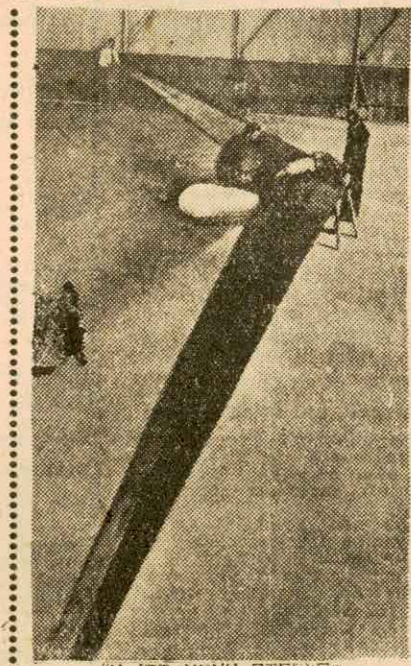
Το καλοκαίρι του 1928 περιόδευσά πάλι την Ήπειρο, ως άπεσταλμένος της «Πατρίδος». Τα ζητήματα που έπρόκειτο να εξετάσω δεν ήταν ούτε πνευματικά, ούτε γεωργικά, ούτε οικονομικά, αλλά καθαρώς... ληστρικά. Όλη ή Ήπειρωτική υπαίθρος έμαστιζέτο τότε από την πληγή των συμμοριών που τις διηύθυναν σημαντικές προσωπικότητες του ληστρικού παιθέου: οι Κουμποίοι, οι Ρετζίοι και άλλοι έγκριτοι συμμοριτικοί παρόντες. Η Ζίτσα έν

τούτοις και ή περ οχή της δεν παρουσίαζαν μεγάλο ενδιαφέρον από άποψως ληστρικής δράσεως. Είχα όμως τόσες καλές άναμνήσεις από το προηγούμενο ταξίδι μου που θέλησα να την έπισκεφθώ πάλι, και πρό παντός το ιστορικό μοναστήρι του Προφήτη Ηλία. Μερικοί κάτοικοι, άνάμεσα στους όποιους κι' ένας δάσκαλος, με γνώρισαν. Μου έκαναν θερμή υποδοχή, θυμήθηκαν τις καλές έντυπώσεις που είχα γράψει για την κομπολιό τους πρό τριετίας, με κέρασαν ούζο, αϊ τυρί, μου έδωσαν μερικές μπουκάλες «άφρώδους οίνου» που έχει τη γεύσι σαμπάνιας και μ' ώδηγησαν σ' ένα εύπρεπες και καθαρό ξενοδοχείο, το μοναδικό, νομίζω, της Ζίτσας.

Το βράδυ βρήκα συγκεντρωμένους στο καφενείο, τον δάσκαλο, τον έφηβο, τον ιερατικό προϊστάμενο, τον έφορο του σχολείου και δυο νεαρούς-άπόφοιτους, όπως έμαθα άργότερα, του Γυμνασίου Ίωαννίνων, —έκ των όποιων ο ένας με μακρούς, μαύρα κι' άτημέλητα μαλλιά, βλασηρός, περίφροντις και κακοντυμένος. Παρακολουθούσαν κι' οι δυο με προσοχή τις συζητήσεις, που είχαν αρχίσει από τους Ρετζίους και κατέληξαν στον... Λόρδο Βύρωνα! Η άτυμόσφαιρα ήταν συμπαθητική και ή παρεία ενδιαφέρουσα. Άλλά ο καφετζής μας έδωσέ μου με τρόπο ότι ή ώρα ήταν ή δεκάτη νυκτερινή και το κατάστη-μα έπρεπε να κλείσι.

Διαλυθήκαμε. Άνέδνα στο δωμάτιό μου. Μόλις εκείνη τη στιγμή διαπίστωσα ότι ή πόρτα δεν κλείδωνε κι' ότι έπρεπε να την κρατήσω κλειστή με μία καρέκλα. Άσημαντη μικρολεπτομέρεια. Καμιά ληστρική συμμορία δεν έπρόκειτο ν' άσχοληθι με το ταπεινό μου άτομο.

Πρέπει να πλησιάζαν μεσάνυχτα, όταν άκουσα θόρυβο βηματών στον διάδρομο. Θά ήταν καθυστερημένοι πελάτες. Άναψα ένα τσιγάρο, προσπαθώντας να εκδιώξω με τεχνικά μέσα τον ύπνο που δεν έννοούσε να με πιάσει. Άλλά τα βήματα πλησιάζαν στην πόρτα μου, όπου και σταμάτησαν. Περίεργο... Τό σκοτάδι ήταν πυκνό. Ηλεκτρικό δεν υπήρχε. Θά μπορούσα ν' άναψω ένα κερί που ήταν ριχμένο στο διπλανό μου τραπέζι, αλλά προσπαθούσα να πείσω τον έαυτό μου ότι δεν υπήρχε λόγος άνησυχίας.

«Η ΙΠΠΙΜΕΝΗ ΠΤΕΡΥΞ»

Στην Άνγλία έγιναν έσάτως οι δοκιμές ενός νέου «τύπου» άεροπλάνου που έχει το πιο περίεργο σχήμα απ' όλα, γιατί μοιάζει σαν μία τεραστιά πτέρυγα! Οι τεχνικοί μιλούν μ' ένθουσιασμό για το νέο αυτό άεροπλάνο, που άναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα, ενώ συγχρόνως καταναλώνει έλαχίστη ποσότητα καυσίμου ύλης.

Ένα, διακριτικό στην αρχή, χτύπημα στην πόρτα. Κατόπιν ένα άλλο κι' ύστερα ένα τρίτο ζωηρότερο και παρατεταμένο. Έκανα τη σκέψη: «Δεν μπορεί να είναι ληστές και να χτυπούν έτσι εύγενικά την πόρτα. Άν όμως είναι...». Θά ήταν ψέμμα αν έλεγαν ότι δεν με κατέλαβε τρόμος. Ίσως θάπρεπε να έτοιμάσω τα λίγα εκατοντάδραχμα που άποτελούσαν τη μικρή μου περιουσία και να τα παραδώσω προτού άγριέψουν οι έπισκέπται μου. Πρόλαβα εύτυχώς ν' άναψω το κερί...

Ήταν καιρός γιατί τα χτυπήματα έπα-νελήφθησαν κι' έπρεπε να πω το μοιραίο «έμπρός». Τράβηξα τρέμων την καρέκλα και βλέπω να προβάλλουν στο άνοιγμα της πόρτας οι δυο νεαροί που είχαν παρακολουθήσει πρό δυο ώρών τις συζητήσεις μας στο καφενείο. Περιέργως δεν κρατούσαν περιστροφή. Ο ένας μόνον κρατούσε στα χέρια του κάπου μία... όκα χειρόγραφο.

Ήταν τόσο ή... χαρά μου όταν διαπίστωσα ότι δεν έπρόκειτο περί ληστών, ώστε παρ' όλignon να τους ζητήσω συγγνώμην έπειδή τους έκανα να περιμούν. Άλλά τί με ήθελεν αυτή την ώρα; Ο βλοσυρός και καρκινώδης νέος έλυσε το μυστήριο.

—Με συγχωρείτε, μου είπε, αλλά θέλω να σας ζητήσω μία χάρι. Έσείς που είσατε Άθηναίος δημοσιογράφος θα υποφέρετε να με βοηθήσετε. Έγραφα μία... τραγωδία! Σας έφερα τα χειρόγραφα και σας παρακαλώ να τη διαβάσετε και κατόπιν να την παραδώσετε στο θίασο Κοτοπούλη να παίχθι. Είναι πολύ καλή...

—Δεν άμφιβάλλω, αλλά... —Δεν έχει αλλά και ξαλλά(!!) Είναι καλή. Πολύ καλή. Έτσι δεν είναι, Άντρέας; Ο Άντρέας ήταν ο άλλος. Κούνησε το κεφάλι καταφατικά αλλά δεν μίλησε.

—Έν πάση περιπτώσει, έπανελάβε κάπως ώνισμένος τώρα ο πρώτος. ή τραγωδία μου πρέπει να παίχθι. Δεν γράφτηκε τέτοιο έργο στους αιώνας!

Κατάλαβα... Πήρα τα χειρόγραφα, εύχαρίστησα τον συγγραφέα για την τιμή που μου έκανε να μου άναθέσει τη διαχείριση της υποθέσεως και ύποσέθηκα να φροντίσω για τα περαιτέρω.

Φεύγοντας, ο άλλος, — ο Άντρέας, — μου ψιθύρισε σ' αυτί:

—Με συγχωρείτε κύριε, αλλά τώρα τελευταία μόλις την έπαθε. Αύριο θα τον στείλουν στο άσυλο της Κερκύρας για θεραπεία. Κατά τα άλλα είναι καλό παιδί και άρεκέτα μορφωμένο. Άλλά τον πήρε στο λαμό του ο Σαίξπηρ!

Άδελφός του ήταν ο Άνδρέας. Και τον είχε συνοδεύσει για παραθερισμό στη Ζίτσα από ένα άλλο γειτονικό χωριό, μήπως του κάνει καλό το κλίμα. Άλλά πού...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τι στοιχίζουν οι σειρήνες

Οι Άμερικανοί έχουν μία ιδιαίτερη προτίμηση για τις περίεργες στατιστικές. Αυτό συνέβη και με τον δόκτωρα Φόλεϋ, καθηγητή της Φυσικής στο Πανεπιστήμιο της Ίνδιανας.

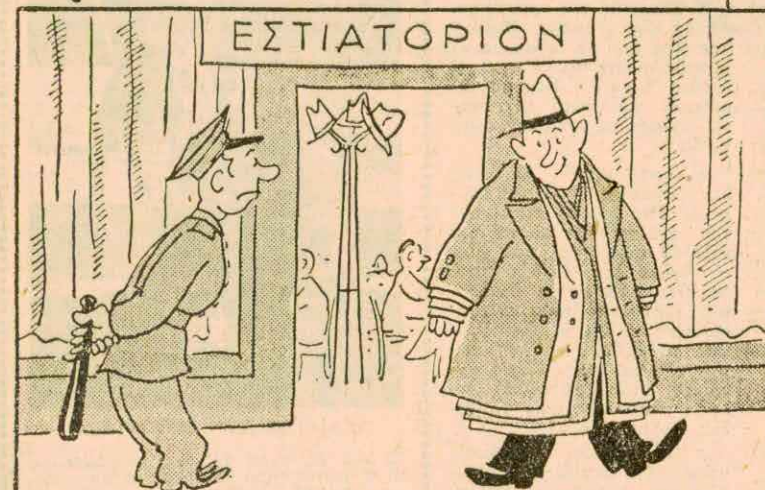
Ο καθηγητής Φόλεϋ έχει το άτύχημα να κάθεται κοντά σε μία σιδηροδρομική γραμμή και όπως είναι έπόμενο τα σφυρίγματα των άτμουνηγών που περνούν από εκεί, διακόπτουν πολλές φορές τον ύπνο του. Σκέφθηκε λοιπόν να χρησιμοποιήσι τις ώρες της άναγκαστικής άγρυπνίας του... για να βρη τι στοιχίζουν οι σειρήνες των άτμουνηγών στην άμερικανική οικονομία.

Οι συλλογισμοί του ήταν απλοί. Μία σειρήνα για να σφυρη χοιάζεται άτιμό. Για να παρσνθι ο άτιμος χοιάζεται κάθουν. Πόσο είναι, λοιπόν, το κόσθουνο που καταναλίσκουν οι σειρήνες όλων των άτμουνηγών των άμερικανικών σιδηροδρόμων;

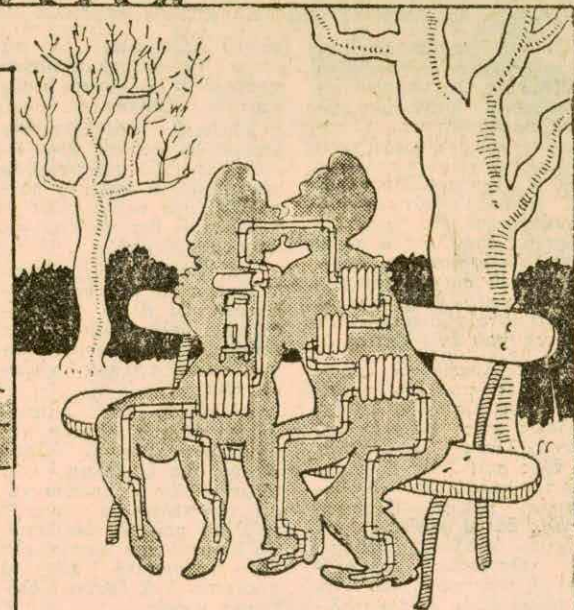
Ο δόκτωρ Φόλεϋ ζήτησε σχετικές πληροφορίες έκαμε πολυπλόκους υπολογισμούς και έπειτα από τρία νόδια, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι για τα σφυρίγματα των άτμουνηγών των άμερικανικών σιδηροδρόμων άπαιτούνται κάθε χρόνο 2.434.026 τόννοι γαιάνθρακος!

Τά πρώτα κρύα

ΥΠΟ Σ.ΠΟΛΕΝΑΚΗ

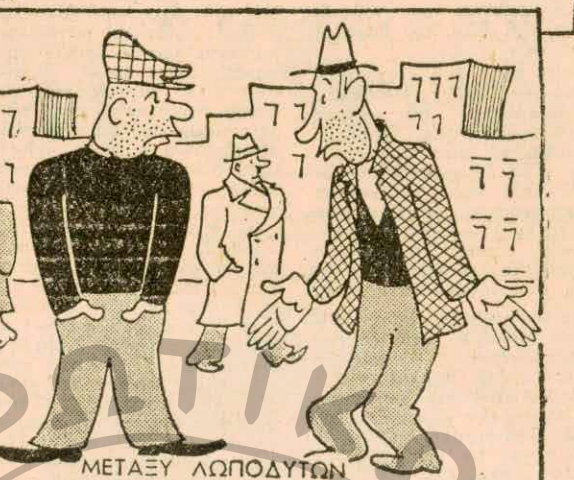
—Κρύο, κύριε πόλιςμαν, πολύ κρύο!..

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ

—Πόσο θέλετε για να μου μαντάρε-
τον ένα άγκώνα; Γιατί είναι κι' ο άλλος
τρύπιος και γίνεται ρεύμα!..

—Πώς πάνε οι δουλειές;
—Πώς να πάνε; Με το κρύο ο κόσμος,
αδερφάκι, είναι κουμπωμένος ως το λαιμό!..

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

ΚΡΥΟ, ΚΑΙΡΟΣ ΠΑ ΔΥΟ...

Η θανατική σας έκτελεσις

Πώς... θα καθήστε στην ηλεκτρική καρέκλα

Οι πολυάριθμοι αντίπαλοι της θανατικής ποινής της θεωρούν ως ένα σκληρό βασανιστήριο, υπόλοιπα παλάσκα βαρβαρότητας. Απαράδεκτο για την εποχή μας. Τονίζουν ότι ο κατάδικος πεθαίνει εκατοντάδες φορές την ημέρα. Ψυχικός και πνευματικός ως του εκτελεστή επιτέλους η ποινή του. Τό μαρτυρεί το άνοιγμα από τη στιγμή της κατάδικής του, μεγαλώνει δε με τη ματαιία άναμνη της χάριτος που έχει ζητήσει...

Ένας Αμερικανός δημοσιογράφος, που έχει παρακολουθήσει ως τώρα 10 εκτελέσεις στις φυλάκες του Σινγκ - Σινγκ, αγωνίζεται να όλες του τις δυνάμεις για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Προσπαθώντας δε να κερδίσει και άλλους οπαδούς, δημοσίευσε τελευταίως μια ρεαλιστική περιγραφή των τελευταίων ωρών ενός καταδίκου. Για να νιώσουν έντονα το ρίγος της φοβικής άναμνησής του, τους έφερε στη θέση του θανατοποιήτη.

«Η αυγή ροδίζει τον ούρανο — άρνίζει. — Ένας δεσμοφύλακας σας έφερε το πρόγευμά σας. Ο Ιερέας έρχεται να σας παρηγορήσει. Σας επισκέπτονται οι συγγενείς σας, κλαίοντας άπαρηγόρητα. Έπειτα σας εξετάζει ο γιατρός των φυλάκων, προσεκτικά και σας μεταφέρουν σε ένα κελί, όπου σας κόβουν τα μαλλιά.

Το κούρεμα αυτό γίνεται άλλων από λόγους παραδόσεως. Ο κουρέας άραιώνει τα μαλλιά, γιατί να τα κόψει τελείως, γιατί οι τρίχες είναι καλός άγωνός του ηλεκτροισμού.

«Όρα 10. Έκτελεσις θα γίνει, όπως συνήθως, με

τά 13 ώρες, στις 11 τη νύχτα. Ως επί το πλείστον προτιμάται για αυτό η νύχτα της Πέμπτης.

«Κάνετε ένα τελευταίο μπάνιο και φοράτε ένα άσπρο πουκάμισο, σκούρο παντελόνι και τσόχινες παντόφλες (για τις γυναίκες επιβάλλεται ένα γκοίτσο και άμφορο φόρεμα).

«Οι ώρες κυλούν άγανά. Μιλάτε σιγά με τον έξουλογοτή. Οι άλλοι φυλακισμένοι μελλοθάνατοι σας φωνάζουν ένθαρουντικά λόγια, στην τραχεία γλώσσά τους.

«Όρα 5. Σας επισκέπτεται πάλι ο γιατρός, γαμωγώντας τυπικά. Οφείλει να σας επιδέρη, για να μη τυχόν η κοινωνία λάσσει την τελευταία στιγμή το θύμα που της δαίνεται. Η εξέτασή του λοιπόν είναι τόσο προσεκτική, σαν να πρόκειται να ζητήσει όλοκληρα χροάνια.

«Όρα 6. Σας φέρνουν το τελευταίο σας δείπνο. Μά σας έχει κοπή όλόκληρη ή δρεζί. Πολλοί κατάδικοι παραγγέλλουν έκλεκτα ψαγμένα, όπως έχουν δικαίωμα, και τα προσφέρουν στους συντρόφους των γειτονικών κελιών. Το πιο συνηθισμένο «μενού» είναι: κοτόπουλο ψητό, παγωτό κρέμα, κέικ, καφές και τσιγάρα.

«Όρα 7. Ο θάνατος πλησιάζει. Ο γιατρός σας εξετάζει για τελευταία φορά. Πολλοί πιστεύουν ότι ο γιατρός των φυλάκων δίνει στο μελλοθάνατο ένα δυνατό ναρκωτικό, για να λιγοστήσει την άγωνία των τελευταίων ωρών του. Μά αυτό είναι παρασούθι. Στην πραγματικότητα οι περισσότεροι κατάδικοι είναι τόσο τρομαγμένοι ώστε ξεχνούν πότε σ' ένα είδος ύ-

πνώσεως και δεν μπορούν να κάνουν τίποτε, έκτος από να προσευχηθούν και να καπνίσουν.

«Όρα 10.30. Έχει πιά σβύσει σχεδόν η έλπίδα σας ότι θα σας δώση νόσι ο Κυβερνήτης της πολιτείας. Αυτός είναι ο μόνος άνθρωπος που έχει το δικαίωμα να μεταβάλει την ποινή σας σε ισόβια δεσμά. Και το δικαίωμα του αυτό τον φέρνει συχνά σε σκληρή άηπαση.

«Όρα 10.59. Ο άρχι-δεσμοφύλακας άκολουθούμενος από δύο ύφισταμένους του, άνοίγει την πόρτα του κελιού σας και σας λέει να βγείτε έξω. Καθώς προχωρείτε στο στενό διάδρομο, ένας από τους δεσμοφύλακες σίχζει με ένα σουγιά το δεξί σκέλος του παντελονιού σας. (Στις γυναίκες, μία δεσμοφύλας τυλίγει προς τα κάτω τη δεξιά κάλτσα τους).

«Ο Ιερέας προχωρεί μπροστά, κρατώντας το βιβλίο των προσευχών. Μιλάει σιγανά αλλά καθαρά, και σκύβετε το κεφάλι για να άκούσετε. Φτάνετε ύπτios στην πόρτα του δωματίου του θανάτου, πάνω από την όποία είναι νωμιμένη η λέξις: «Σιωπή». Μπαίνετε, στροβίλετε δεξιά και κάνετε ένα μικρό βήματα ως την ηλεκτρική καρέκλα.

«Όρα 11. Με κινήσεις γρήγορες και άκριβες, σας καθίζουν στην καρέκλα, παραμερίζουν το σχιζμένο σκέλος του παντελονιού και έφαρμάζουν στο πόδι σας ένα ηλεκτροδόκι ή ένα άλλο, με μία πέτσινη κάσκα, στο κεφάλι σας. Η κάσκα είναι βρεγμένη με άλμη, για τη λειότερη ηλεκτρική έπαφή. Σας φορούν στο πρόσωπο μία πέτσινη μάσκα, από την όποία έσπρωβάλλει μόνον η μύτη σας.

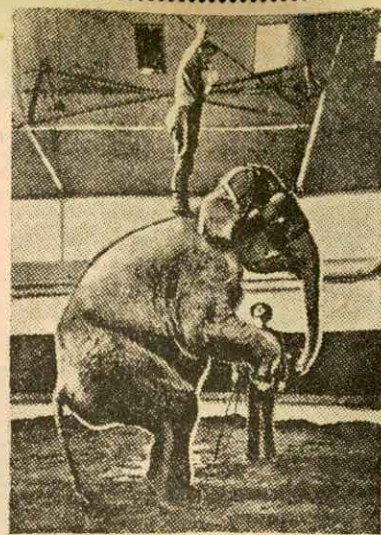
«Οκτώ γερά λουριά σφίγγονται γύρω από το στήθος σας, στη μέση, τα μπράτσα, τα σφυρά.

«Όρα 11.01. Οι δεσμοφύλακες κάνουν δύο βήματα πίσω. Ο εκτελεστής κυττάζει μέσα από το μικροσκοπικό θάλαμό του, κλεισμένο με μία κουστίνη. Ο γιατρός παρακολουθεί τη γρήγορη άναμνησή σας. Τη στιγμή της έκπνοής, κάνει μία χειρονομία. Κι' άμέσως ο εκτελεστής διοχετεύει το ηλεκτρικό ρεύμα.

«Άκούγεται μόνον ένα έλαφρό βουπό. Καθώς ο ηλεκτροισμός περνάει μέσα από το σώμα σας. Το μυαλό σας έχει παραλύσει ύψους έξ άσνης, αλλά η καρδιά άγωνίζεται για λίγα δευτερόλεπτα άκόμη.

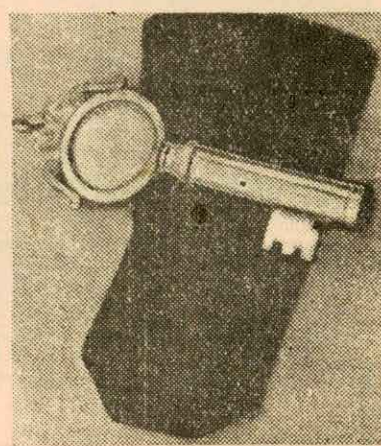
«Όρα 11.04. Ο γιατρός προχωρεί άκουμπάει ένα σπινθοσκόπιο στο στήθος του άψυχου σώματος και δηλώνει: «Ο άνθρωπος αυτός είναι νεκρός». Οι δεσμοφύλακες λύνουν το πτώμα και το έσπλώνουν σε ένα τροχόφορο φορείο.

«Η έκτελεσις τελειώνει. Οι άστροτες βγαίνουν έξω, να ν' άναμνησουν τον άπίστευτα δροσερό, τον άπίστευτα γλυκό έλευθερον άέρα...»

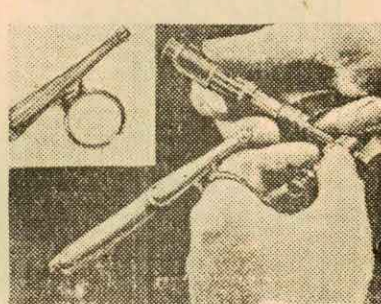
«ΕΛΑΦΡΟΣ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ»!

Ο πιο έξυπνος έλεφας ίπποδρομίου είναι αυτός που βλέπετε στην εικόνα μας. Οι Άγγλοι όπως γράφει ένα περιοδικό του Λονδίνου, κατακλύζουν κάθε βράδυ το τσίρκου του για να... χειροκροτήσουν τις εκπληκτικές επιδείξεις του. Μολονότι είναι βαρύς και όγκωδης κάνει διάφορες εύφρεστατες άκrobσεις, «έλαφρος σαν πουπουλό»!

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Δεν πρόκειται για κλειδί όπως θα μπορούσατε να φαντασθείτε. Είναι ένας νέος τύπος κραγιόν για τα χείλη, που άκτισάθηκε τελευταία στο Παρίσι.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΙΠΑ

Ένας Αμερικανός επενέσχε έσκάψας μία νέα πιπα που επιτέλει στον καπνιστή να κόπην το τσιγάρο του και να έχη συνεχώς έλευθερα όλα τα δάχτυλα των χειρών του. Η πιπα αυτή έχει στο μέσον ένα δαχτυλίδι που εφαιμάζει σε ένα από τα δάχτυλα του καπνιστή. Είναι πολύ κατάλληλη συνάρη για τους ζωνάρους τους σωφεί και τους μηχανικούς.

ΤΙ ΤΡΩΝΕ οί μεγάλοι

Γεύστα και προτιμήσεις έστεμμένων, πρωθυπουργών κτλ.

«Αν άρχίζαμε από τη Βασιλική οικογένεια της Άγγλιας, δεν θα είναμε να πούμε μεγάλα πράγματα πάνω σε αυτό το κεφάλαιο της διατροφής.

Ο Βασιλεύς Γεώργιος ός, από την εποχή του πολέμου, έχει καθιερώσει τελείως την πολυτέλεια των Βασιλικών γευμάτων. Το άναμνημένο του φαγητό είναι τα «αυγά με υπεκόν», που φηγουράρουν κάθε μέρα στο Βασιλικό τραπέζι.

Την ίδια προτίμηση έχει και ο Άγγλος πρωθυπουργός Κλήμεντ Άτλυ.

Κατά τα έπίσημα γεύματα που δόθηκαν με την εύκαιρία των γάμων της πριγκίπισσας Έλισαβετ, οι συνάδελφοι έθαύμασαν τα πολυτελή σερβίτσια, αλλά έμειναν τελείως άπογορευμένοι από τα φαγητά. Το μενού ήταν πενιχρότατο και δεν διέφερε από το μενού όποιουδήποτε άστικής οικογένειας της Άγγλιας.

Ονομαστός καλοφάγος είναι ο βασιλεύς της Αιγύπτου Φαρούκ. Τσάλα ναίεται κυριολεκτικά για τα γλυκίσματα.

Ο λιτότερος μεταξύ των έστεμμένων είναι ο «πρωταίς των Βασιλέων» Γουσταύος ός της Σουηδίας. Τρώει δύο φαγητά το μεσημέρι και τέσσερα το βράδυ και πίνει σε κάθε γεύμα ένα μόνον ποτηράκι κρασί. Προτιμάει έξ άλλου, τα φάρια από το κρασί και άντιπαθεί τις σούπες, τα ζυμαρικά και τα καρυκεύματα.

Μεταξύ των καλοφάγων συγκαταλέγεται και η πριγκίπισσα Τσαλιάνα της Ολλανδίας. Η προτίμηση της είναι τα γλυκίσματα. Φημίζεται άλλωστε, για τη μαγειρική της δεινότητα, καθώς και για τα άραια γλυκά που φτιάχνει.

Στο Βασιλικό τραπέζι της Δανίας, φηγουράρουν πολύ συχνά οι οένγκες. Ο Βασιλεύς Φρειδερίκος τις άντιπαθεί βέβαια, αλλά στο ζήτημα αυτό είναι σκλάβος της παραδόσεως.

Οι οένγκες άπέτελεσαν ένα από τα συνηθισμένα φαγητά των Βασιλικών γευμάτων έπειτα από το άκόλουθο περιστατικό:

Ο προκάτοχος του σημερινού βασιλέως Χριστιανός 10ος παρακολούθησε μία μέρα τον πλειστηριασμό ρενγών, που γινόταν στην άγορά των ψαριών. Σε μία στιγμή σήκωσε τυχαία το γέρι του για να πιάσει το πέτο του παλτού του και ό υπάλληλος επί της δημοπρασίας

προσποθήθηκε ότι παρενόησε αυτή τη χειρονομία και την πήρε ως έκδηλωσι της έπιθυμίας του Βασιλέως ν' άποκτήσει ένα κιβώτιο με οένγκες. Έτσι κατέκυρσε το κιβώτιο επί όνόματί του.

Ο Βασιλεύς έπίσης προσποθήθηκε ότι η πρόθεσή του ήταν ν' άποκτήσει αυτό το κιβώτιο και το έστειλε στα άνάκτορα. Οι μάγειροι βάλεψαν άμέσως να έπινοήσουν διάφορους τρόπους παρασκευής της καπνιστής οένγκας, που, από τότε, συγκαταλέγεται μεταξύ των έδεσμάτων της Βασιλικής τραπέζης στη Δανία.

Όσο για τον πρόεδρο Τρούμαν, άγαπάει το ψητό κοτόπουλο και τις σάουλες. Άντιπαθεί, άντιπαθεί τα υπαρκτικά, το σκόρδο και τα καρυμύδια. Πίνει, έξ άλλου, έλάχιστο.

Ο Στάλιν έχει ιδιαίτερη προτίμηση για τα φαγητά που «καίνε τον άστρονίσκο». Κάνει μεγάλη κατανόηση σε πιπέρι (ιδίως κοκκινόπιπτερο) και τσελλαινέται για το ψητό άρνι με σκόρδο. Πίνει έπίσης πολύ και ιδίως βότκα. Άντιπαθεί, έξ άλλου, το ούισκυ που δεν υπόρσκει να το συνήθισιν ποτέ.

Μία άξιοσημείωτη διαφορά παρουσιάζουν οι ύπουργοί των Έξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ρωσίας.

Ο Μάσρελ τρώει έλάχιστο και δεν πίνει καθόλου άσπιδόν. Άντιπαθεί, ό Μολότωφ, τρώει... για τέσσερες! Κατά το γεύμα που παρέθεσε τελευταία προς τιμήν του «Αμερικανός ύπουργός των Έξωτερικών, ό Μολότωφ έφαγε δέκα διαφορετικά «όρ-νι» έβας, τρία πιτάτα κρέας και έξη πιτάτα ψάρι! Είναι έπίσης «γερό ποτήρι». Οι προτιμήσεις του είναι το λευκό κρασί και η βότκα.

Ο Μπεβιν προτιμά τα υπιτέκια. Ο Μπιντώ έχει «δρεζί πουλιού». Τρώει έλάχιστο και προτιμάει τα λικέρ από το κρασί.

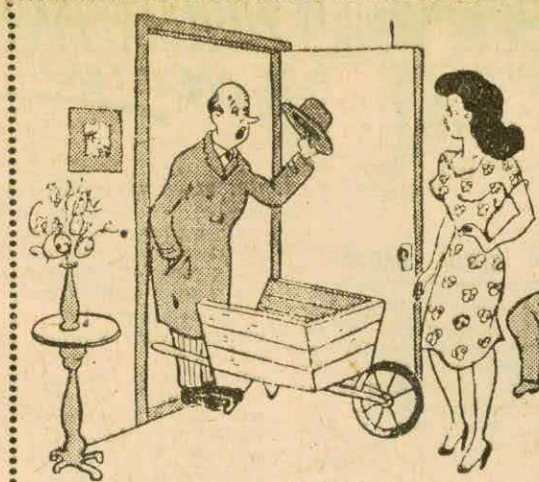
Για τον πρωθυπουργό της Ποστογαλίας δόκτορα Σαλαζάρ διηγούνται τέλος τα έξης:

Τελευταία, προσκάλεσε σε γεύμα τους κυριωτέρους από τους συνειγνότες του. Η γρηά οίκονόμος του σπιτιού του παρότρυνε πρώτα - πρώτα ένα πιάτο υπιτέλια κι' έπειτα ένα πιάτο έρεά φασόλια.

— Κύριε δόκτωρ, ρώτησε σε λίγο, να φάω το γάλο;

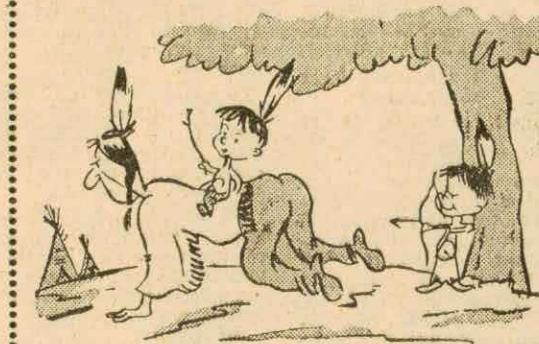
Οι συνδαιτηγνός άνέπνευσαν. Άλλά τα τα έσσαν κυριολεκτικά, όταν είδαν την οίκονόμο να φέρει ένα γάλο ζωντανό.

Ο γάλος αυτός είναι το άγαπημένο ζωό του Σαλαζάρ. Έπειτα από κάθε γεύμα παραγγέλλει να τον φέρουν στην τραπέζιά, για να φάει τα ψίχουλα που έχουν μείνει στο τραπέζι...

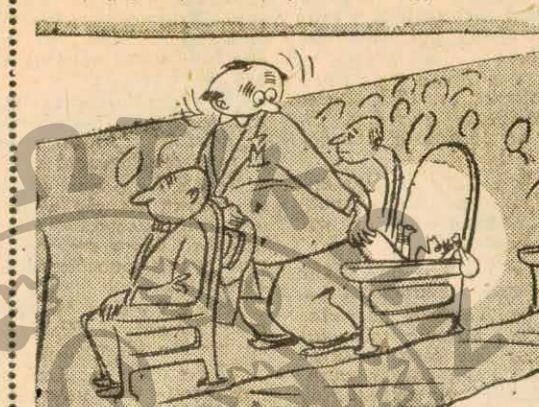

ΥΨΗΛΑ ΝΟΙΚΙΑ

Ο σπιτονοικοκύρης: Κυρία μου, ήρθα να είσπραξω το νοίκι...

Ο μικρός: Τώρα θα σου δείξω εγώ! Σε λίγο θα νομίζεις πως κοβάλλας κανέναν άγριο ταυρο!...

Ο μικρός: Έι Κύριος! Είναι πιασμένη η θεσί!

ΜΕΤΑΞΥ ΑΠΑΤΕΡΩΝ

— Εδώ μπαίνω κάποτε-κάποτε για να τσιμπήσω κανένα μεζέ και κανένα... παλτό!...

Επιγράμματα

Σε άρχαιολόγο με ψηλό καπέλλο

Δεν είν' άνάγκη να μάς πής πως ζής μέσ' στα άρχαία. Το μαρτυράει το γάρμπό σου, ή φάτσα, το μοντέλο σου πως βλέπεις μόνο τα παλικά κι' είσαι στραβός στα νέα το μαρτυράει πιο πολύ άκόμη... το καπέλλο σου.

Σε γυναίκα του κόσμου

Αφού άκουχθήκες πως έγινες του κόσμου, σ' αυτόν, κι' όχι στον άντρα σου άνήκεις, βλέπω πως (μου). Όλοι γελούν, όταν γελάς τον άντρα σου με χάρη, κι' ό κόσμος σ' έχει τούμπανο κι' αυτός κρυφά καμάρ.

Σ' έναν κοιλιακό ίεροκήρυκα

Όραία τα λές, μάς φέρνει δάκρυα ή όμιλία σου περι νηστείας, έγκαρτερήσεως και προσευχής. Μά τι τα θές — πορνιόν και να με συγχωρής — μάς βάζει όμως ρε πειρασμό λιγάκι ή... κοιλία σου!

Σε γιατρό

Κρυβείς από τους άρρώστους σου ζών θα μπορεί για σένα ν' άνοίξη στόμα και να πη παράπονο κανένα... Αληθεία λές! Κανέναν τους δεν θα μιλήσει πλιά... Ο Χάρος δένει όλωνών τη γλώσσα τη μιαιλί!...

Σ' έναν που πιστεύει στην μετεμύχωση

Μιά γάτα χθές έχύμψε τα μάτια να σου βγάλει. Μ' άφου στη μετεμύχωση πιστεύεις στα σωστά σου, τέος μου να ζής: Στη γάτα αυτή μπορεί να ήταν άλλη τσάρα ή μακαρίτισσα ψυχή της... πεθεράς σου;

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

Το χρυσό κλουβί

(Σε μία γωνιά ενός κομψού κέντρου, απ' τις πιο νέες νύχτες των εορτών. Ένα ζευγάρι, πολύ μικρής άντοχης που αποφάσισε να το ρη έξω για μία μόνο νύχτα, αφηλώντας τις αστρονομικές τιμές του καταλόγου και το πρόσθετο τριάντατρία τοις εκατό, πι- νει σιγά-σιγά — σαν ιεροτελεστία! — ένα μπουκα- λι κρασί, και τρώει όσο γί- νεται με πιο συντηρητικές μπονκιές — σχεδόν με ερ- λάβια... — ένα μύλο...)

Εκείνη: Κι' όμως εγώ είμ' ευτυχισμένη!...

Εκείνος: Με την ιδέα... Γιατί κρασί δεν ή- πίες κι' ούτε θα πιες, τό- σο που να ζαλίσεις την κα- κουμοριά της πραγματικότη- τος με λίγο μπιλιάρισμέ- νο οινόπνευμα. Γιατί το οί- νόπνευμα πουλιέται για χουρή λίσσα του γραμμαρίου στα κέντρα του καλού κό- σμου!... Μεθας λοιπόν, με την ιδέα, και ζαλίζεσαι μόνο την ώρα της πληρω- μής του λογαριασμού!...

Εκείνη: Έλα, έ- λα, άσε τις γκρίνιες, νοο- νιάσα μέρα και βάλε που κρασί...!

Εκείνος: Πολύ ευγνώριτος... (Της βάζει δεκατέσσερες σταγόνες. Έ- κείνη το ρουφάει σ' έξη δό- σες...)

Εκείνη: Μιά φο- ρά, εγώ είμαι ευγνώστημέ- νη... Χρόνια πολλά, και στην υγεία σου!...

Εκείνος: Στην υγεία σου, αγαπούλα!...

(Τσουγκρίζουν με κέφι τα άδεια ποτήρια τους, και γλύφουν ένα δέκατον έκτον μύλο... Τη στιγμή αυτή, κατεβαίνει τις σκάλες του κέντρου ένα ζευγάρι. Ο άν- τρας μεσόκοπος, βαρύς, συ- νωφωμένος. Η γυναίκα ένα ζωντανό αίσθημα! Τις εδράσεις γραμμές της έρχεται να υποναμίσση ά- κόμα πιο πολύ με το αγ- κολισμά του το μεταξύ έ- νος παριζιάνικου μοντέλλου, κι' από πάνω ένα βαούτιμο γυναικό, στα αυτιά της από αλάστρο βαμμένο έ- λαφρά ρολό βαραινουμε τα μπριλλάντια δυο περιφωνω- σκουλαρικιών, το φέρει της στο μέρος της καρδιάς, δαγκώνει μία διαμαντένια άσπρη, και στο πορτελε- τείο δάκτυλο του άριστερου της γερού άστραποβολάει ένα μονόπτερο πρώτο με- γέθος. Το τόσο άταίριαστο ζευγάρι κάθεται σ' ένα τρα- πεζάκι, οδηγημένο από το μαιτρ, που κόβεται στα δύο. Όλο το κέντρο παρακολου- θεί τη γυναίκα με θαυμα- σμό. Ο συνοδός της, νευρι- κός, ανάδει ένα σιγάρο, με

νέρι που τρέμει από τη ζή- λεια).

Εκείνος: (Τρώει κι' αυτός με τα μάτια του την έξοχη γυναίκα του αντικου- νού τραπέζιου. Τι θαύμα!)

Εκείνη: Ναι, πραγ- ματικά ωραία γυναίκα!... Και ωραίο φάρμακo όμως, και περίφημο διαμαντικό... (Μεταγγαλίζει. Έκείνος μαν- τεύει και δικαιολογεί την ά- φροσύνη της μεταγγαλίας της και προσπαθεί να τη δια- σκεδάσει λίγο).

Εκείνος: Άκου α- γαπούλα... Βέβαια κα- ταλαβαίνω ή συγκο-σι που κανείς θέλει σου ανάμεσα σ' αυτή τη γυναίκα και σε σένα, είναι πραγματικά συν- τοιπτική.

Εκείνη: Σ' ευχα- ριστώ για την ειλικρίνιά σου... (σιγά). Δεν είναι μόνο ωμορφιά είναι και τόσο καλοντυμένη και τόσο βα- ρειά στολισμένη!...

Εκείνος: Σύμφω- νος... Την αιθέρια ευφάνη- σή της δοχονται να υπο- γραμμίσουν πεντακόσιες λ' - ρες σκορπισμένες σπάταλα άπάνω της... Άλλα.

Εκείνη: (με μικρό γαμόνιλο): Λες να υπάρ- χει άλλος!...

Εκείνος: (με δύ- ναμι, πειστικά): Βέβαιος υπάρχω!... Και το «έλ- λας» δεν θα στο πω εγώ, θα στο πη ή ίδια...!

Εκείνη: (Η ίδια): Και με τί τρόπο θα την πλη- σιάσω!... Άνάμεσα μας υπάρχει άπύθμενο χάος!...

Εκείνος: Δεν έ- ναι ανάγκη να την πλησιά- σεις!... Θα το πουν τα μάτια της, που τα σκιάζει μία τόσο βαρειά με- λανγολία...!

Εκείνη: Λες να αν- τιμεταβληθεί... Θάναι πολ- λή μεγάλη ιδιοτροπία της!

Εκείνος: Κάτι πε- ρισσότερο από μελαγχολία, κή. Είναι δυστυχισμένη!...

Εκείνη: (μελαί): Λες να φοβάται μην της κλέψουν τίποτα κι' ανησυ- χεί!...

Εκείνος: Μη γε- λας... Δες με τί ανόρεξιά αγγίζει το θαυμάσιο αυτό γαλόπουλο του τάμπλ ντ', ότ... Δες το ποτήρι της γεμάτο παγωμένο κρασί! ο- λίσ το άγγίζανε τα καρδάλ- lia των νειλιών της... Δες την, τώρα, που θα σκαυθή να χορέψω — με το συνο- δό της, φυσικά... Δεν κυτ- τάζει κανέναν... Τα θαυ- μάσια μάτια της πλάνι- ούνται στο κενό, αδιάφορα σαν σβυσμένοι ήλιοι...!

Εκείνη: Άπλούστα- τα, έχει μεγάλη — κι' ά- κρετά δικαιολογημένη... — ιδέα για τον εαυτό της, και δεν καταδέχεται να κυττάει κανέναν...!

Εκείνος: Κάνει λάθος... Έχει, αντίθετα,

κάθε διάθεση να κυττάει κι' αυτή γύρω, με κέφι, με γα- ρά, να χαμογελάει σε γνω- στούς και άγνωστους, ν' α- κούση και να σκορπίση «χρόνια πολλά», να φάη να πιή, να χορέψω... είναι όμως υπόδουλη, ή καυμε- νούλα...!

Εκείνη: "Έχεις δη- πολλές καυμενούλες με πεν- τακόσιες λίρες σκορπισμέ- νες άπάνω τους!...

Εκείνος: Αυτή!

Εκείνη: Δηλαδή, τί της συμβαίνει, να πούμε... Έξήγησέ μου, γιατί έγώ κοντεύω να τρελλαθώ, ή να σε περάσω έσένα για τρελ- λό!...

Εκείνος: Τι άλλο θές να της συμβαίνει... Είπε, όπως βλέπεις, έν άοι- στούρημα!... Θα μπορού- σε ωραιότερα να μεσουα- νήση και με λινάτσες. Η βλακώδης απληστία της, την έκανε να νυρέψη τουα- λέττες, γυναικικά και γου- σαφικά... Τά βοήκε — πάντα υπάρχουν άνθρωποι πρόθυμοι να τα δώσουν... — κι' έχασε σ' ανταλλαγ- μα την ελευθερία της, το κέφι της, τον άνθρωπισμό της... Ο άνθρωπος που δέντηκε την ασύνκοτη ο- μορφιά της σαν κάτι που του προσφερότανε για να τ' ανοράση, για και πλη- ρώσει, έννοει να βγάλει τον τόκο των λεπτών του που τ' προσθέτουμε της φτιαξής έ- να χρυσό κλουβί και την έ- κλεψε μέσα. Η προσπά- του κλουβιού κλειδίστηκε, και το δυσφορο παραδείσιο άπομονώθηκε από τον υπό- λοιπο κόσμο... Πώς να κε- λαϊδήσει πιά!... Πώς να χαμογελάει!... Πώς να γη- ρεί για να φάη τη άπεψι- νό του, ύπερονο τάν-λ ντ' ότ και να πιή το έξαίσιο παγωμένο κρασί του...!

Εκείνη: (σκατάν κλο- νισμένη): Λες να ν' έτσι!...

Εκείνος: Είναι αδι- νατό, νάν' αλλοίως... Η γυναίκα αυτή που ζηλεύει είναι σε πολύ χειρότερη θέση απ' τη δική σου, γιατί τά- νει όλα, και θέλει τίπο- τα, ενώ συ δεν έχεις τίπο- τα και τα θέλεις όλα, και σε ζωντανεύει ο πρόθος σου να τ' άπονήσεις!...

Εκείνη: (έντελώς πα- οηγορημένη): Δεν έχω τίπο- τα!... Όχι δά! Είσαι ύ- περοδολικός... Έγώ κρασί, έχουμε κρασί!... Βάλε να πιούμε!... Διψώ τόσο από- ψω!... Διψώ πολύ, αγαπη- μένε μου...!

Εκείνος: (την κε- ρώνει, άλλα δεκατέσσερα γραμμαζία κρασιού): Στην υγεία σου, αγαπούλα!... Άς πιούμε... Έχεις δίκιο... Μόνον το κρασί δίνει γαρά...!

Εκείνη: (το ρουφάει και κάνει κέφι είκοσι γιλιό- δων τόνων): Στην υγεία σου, αγαπημένε μου!... (Τόν άγκαλιάζει. Απ' το τραπέζάκι της, ή βαρύτιμη κούκλα τους στέλνει ένα κλεφτικό βλέμμα χλεια- σής μεταξωτές της βλεφα- ρίδες ανάμεσα στις μαρμα- ρινές των σκουλαρικιών, λήμπει ένα δάκρυ σά μαρ- μαριτάκι του πόνου...)

Εκείνη: (το ρουφάει και κάνει κέφι είκοσι γιλιό- δων τόνων): Στην υγεία σου, αγαπημένε μου!... (Τόν άγκαλιάζει. Απ' το τραπέζάκι της, ή βαρύτιμη κούκλα τους στέλνει ένα κλεφτικό βλέμμα χλεια- σής μεταξωτές της βλεφα- ρίδες ανάμεσα στις μαρμα- ρινές των σκουλαρικιών, λήμπει ένα δάκρυ σά μαρ- μαριτάκι του πόνου...)

Εκείνη: (το ρουφάει και κάνει κέφι είκοσι γιλιό- δων τόνων): Στην υγεία σου, αγαπημένε μου!... (Τόν άγκαλιάζει. Απ' το τραπέζάκι της, ή βαρύτιμη κούκλα τους στέλνει ένα κλεφτικό βλέμμα χλεια- σής μεταξωτές της βλεφα- ρίδες ανάμεσα στις μαρμα- ρινές των σκουλαρικιών, λήμπει ένα δάκρυ σά μαρ- μαριτάκι του πόνου...)

Εκείνη: (το ρουφάει και κάνει κέφι είκοσι γιλιό- δων τόνων): Στην υγεία σου, αγαπημένε μου!... (Τόν άγκαλιάζει. Απ' το τραπέζάκι της, ή βαρύτιμη κούκλα τους στέλνει ένα κλεφτικό βλέμμα χλεια- σής μεταξωτές της βλεφα- ρίδες ανάμεσα στις μαρμα- ρινές των σκουλαρικιών, λήμπει ένα δάκρυ σά μαρ- μαριτάκι του πόνου...)

Εκείνη: (το ρουφάει και κάνει κέφι είκοσι γιλιό- δων τόνων): Στην υγεία σου, αγαπημένε μου!... (Τόν άγκαλιάζει. Απ' το τραπέζάκι της, ή βαρύτιμη κούκλα τους στέλνει ένα κλεφτικό βλέμμα χλεια- σής μεταξωτές της βλεφα- ρίδες ανάμεσα στις μαρμα- ρινές των σκουλαρικιών, λήμπει ένα δάκρυ σά μαρ- μαριτάκι του πόνου...)

Εκείνη: (το ρουφάει και κάνει κέφι είκοσι γιλιό- δων τόνων): Στην υγεία σου, αγαπημένε μου!... (Τόν άγκαλιάζει. Απ' το τραπέζάκι της, ή βαρύτιμη κούκλα τους στέλνει ένα κλεφτικό βλέμμα χλεια- σής μεταξωτές της βλεφα- ρίδες ανάμεσα στις μαρμα- ρινές των σκουλαρικιών, λήμπει ένα δάκρυ σά μαρ- μαριτάκι του πόνου...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΪΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΙΑ στούς Έσκιμώους

Θάνατος στα κορίτσια!

Τα κοριτσάκια που έρχονται στον κόσμο μέσα στις καλύβες των Έσκι- μών κάτω απ' το φως που σκορπίζει ένα λυχνάρι με λάδι φώκιας, είναι συχνά καταδικασμένα σε θάνατο! Αφού ή μη- τέρα κόψει τον «ουφάλειο λωρό» μ' ένα κοκκάλινο ψαλλίδι ή με μια πέτρινη αίχμη ακοντίου, μπορεί να στραγγαλι- σή το παιδί της με μια λουρίδα από από δέμα «καριμπού». ή να γεμίση το στόμα του με γιόνι και να το έγ- καταλείψη πάνω στον πάγο ή απλώς να το πνίξη μέσα σε νερό...!

Απεναντίας, τα αγόρια των Έσκι- μών έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες να επιζήσουν, γιατί προσορίζονται να γί- νουν άντρες παραγωγικοί, που θα συν- τηρούν τους γονείς των με το κυνήγι και το ψάρεμα — ενώ τα κορίτσια, όταν μεγαλώσουν, θα παντρευτούν κι' επομένως θα εξυπηρετήσουν μιάν άλλη ρακόνεψα.

Σπάνια υπάρχουν δίδυμα αδέλφια στις φυλές των Έσκιμών. Όταν μια μητέρα γεννήση δίδυμα, φροντίζει ν' απαλλαγή απ' το ένα, γιατί είναι άδυ- νατον στην οικογένεια να θρέψη δυο καινούργια στόματα. Αν λοιπόν το έ- να απ' τα παιδιά είναι κορίτσι ή μητέ- ρα του το σκοτώνει άποσπότητε. Αν και τα δυο είναι αγόρια, ή θα σκοτώση το ένα ή θα το δώσει σε άλλη οικογέ- νεια.

Επίσης ή παιδοκτονία εφαρμόζεται όταν ή μητέρα πεθάνη στον τοκετό ή όταν μια γήρα άποκτήση παιδί (άσέ- γως αν είναι αγόρι ή κορίτσι), γιατί δεν υπάρχει τότε κανείς που ν' αναλάβη τη διατροφή του.

Όταν άφθονούν τα τοφίδια, οι Έ- σκιμώοι δεν σκοτώνουν τα παιδιά τους. Τα ανατοφούν μάλιστα με αγάπη, ό- πως πολιτισμένοι γονείς. Μόλις γεν- νηθούν, τα πλένουν μ' ένα υαλακό δέ- μα πουλιού βουτηγμένο σε κρύο νερό, κα' τα τυλίγουν μ' ένα άλλο δέμα που- λιο, έλαφοό αλλά γστό. Όταν άογί- ζουν να βγαίνουν έξω, τα ντύνουν με λαοτόμαρα.

Οι Έσκιμώοι δεν δένουν σχεδόν ποτέ τα παιδιά τους, τα όποια ώστόσο τους σέβονται και τους υπακούουν τυφλά. Η μητέρα διαθέτει όλη την ήμερα της για την περιποίησή τους.

Σε περιόδους όμως πείνας ή ζωή εί- ναι τόσο δύσκολη, ώστε και το μικρέτε- ρο άκόμη πρόσθετο βάρος στα κορή- κοντα της Έσκιμώας άντανακλά σ' ο- λόκληρη την οικογένεια. Η περιποίησις του παιδιού της δεν την άφίνει να φρον- τίσση άρκετά για το σπίτι της και συμ- πώς το βγάζει από τη μέση.

Όταν δεν υπάρχει πιά κυνήγι σε μια περιοχή, οι οικογένειες των Έσκι- μών πρέπει να μεταναστεύσουν άλ- λού ταξιδεύοντας μέσα στα γιόνια και την παγωνιά. Καθώς λοιπόν ετοιμάζει κάθε μητέρα τα πράγματα που θα πά- ρουν μαζί διαλέγει τα γρησιώτερα κι' εγκαταλείπει τα άλλα. Απαραίτη- τα είναι τα μαγειρικά σκεύη, οι σκηνές, οι γούνες, οι κλινοστρωμένες και' κα' τα σύνεονα κυνηγιού και ψαρέματος. Αν λοιπόν ή μητέρα υποχρεωθεί να διαλέξη μεταξύ ενός απ' αυτά και του παιδιού της, όφείλει να προτιμήση το πρώτο και να εγκαταλείψη το παιδί! Είναι ζή- λτηα ζωής και θανάτου για ολόκληρη την οικογένεια ή παρουσία ενός μικρού παιδιού που άπαιτεί τις συνεχείς φρον- τίδες της μητέρας και μπορεί να προ- κάλση καθυστέρηση κατά τις μετανα- στεύσεις αυτές.

Η παιδοκτονία, αυτή συνεπώς, που φαίνεται σε μας άγρια και άπάνθρωπη είναι μια σκληρή ανάγκη για τους Έ- σκιμώους που διεξάγουν ένα άδιάκοπο γύωνα για τη ζωή.

Ιωάννη Καραγιάνη

400.000 Αγοραστές της Νέας Υόρκης

Η χαρά των μικρών Αμερικανών

Ολόκληρο το Δεκέμβριο η Νέα Υόρκη και κάθε αμερικανική Πολιτεία ετοίμασε τις γιορτές των Χριστουγέννων. Τεράστια φωτιστικά έλατα, υπαλόνια πολύχρωμα, γιορταστικά ηλεκτρονικά με κάτι περίεργα κίτρινα, κόκκινα, μπλε φωτεινά υφάσματα που διαρκώς έκλυαν κι ακτινοβολούσαν, αψίδες φωτεινές στους δρόμους. Βιτρίνες στολισμένες με ό,τι θα μπορούσε να ονειρευτεί η πιο κοκκιμένη φαντασία, στεφάνια από πλαστικά φύλλα με κοράλλινα καρπούδια απάνω και κλωνάρια «γκύ» στολίζουν μαγαζιά, σπιτικά, τράπεζες, πλατείες, δημόσια κτίρια.

Όλες αυτές οι πανηγυρικές στολισμοί νιώσαν για την υποδοχή μιας στρατιάς από κατακόκκινους γενειοφόρους Σάντα Κλάους. «Σάντα Κλάους» λέγεται κι' εδω ό 'Αγιοβασιλίνος. Χιλιάδες «Αγιοβασιλίνες» άλλες ψηλές ως διούσιον μετάς κι' άλλες κοντολάκκιδες μόλις μερικά εκατοστά του μέτρου κατέκλυαν δρόμους και καταστήματα. Έφεραν μαζί τους τα γιόνα, αλλά και την γοργά των παιδιών.

Κάθε μέρα το ταχυδρομείο μοιράζει γιλιόδων από άνορθογραφες επιστολές μικρών υπάρξεων γεμάτες από τις πιο γαϊτωμένες λέξεις:

«Αγαπητέ Αγιοβασιλίνε, Στείλε μου σε παρακαλώ πολλά παιχνίδια και ένα ηλεκτρονικό τσίρνο με είκοσι βαγόνια. Σου εύχομαι να ζήσης γίλια γοργά, Τζάκ».

Οι παιτικοί έβριζαν μόνοι τους το γοργά στο φάκελλο, έγραφαν την διεύθυνση: «Προς τον αγαπητόν Αγιοβασιλίνον, κολούσαν τοιάν σέντε γοργάτσιννο και ή μαννούλα τους τους έσήκωνε στα χέρια της για να το ρίξουν μόνοι στο ταχυδρομικό κουτί. «Υστερ» από λίγες μέρες ένα μεγάλο φωτεινό αυτοκίνητο σταματούσε έξω από την πόρτα του σπιτιού και ο 'Αγιοβασιλίνος κατέβαινε αυτοπροσώπως για να γιγνώσκει το κουδούνι.

«Εδω μένει ο Τζάκ; ρωτούσε γελαστός την κυρία του σπιτιού που έκανε ν' ανοίξει. Μιά γοργάμενη κορμυνη άκουγεται συγχρόνως από το βάθος του σπιτιού κι' ο Τζάκ έτρεπε να κομμάτι από τα φουστάκια της υπέροχης του. «Ανοίγε τα κούτια του διαπλάτα και άφωτος καττούσε τον 'Αγιοβασιλίν από τις διαθήσεις του όποιου ξεπότη ή εκπλήρωσε των όνειρών του.

— Είπε φόνιμο παιδί; ρωτούσε σοβαρά ο 'Αγιοβασιλίνος τη υπέρα. — Πολύ φόνιμο. — Πηγαίνει στο κορεδάτι κωρίς; — Πολύ κωρίς.

Ο 'Αγιοβασιλίνος ξαναγύριζε τότε στο αυτοκίνητό του κι' έφερε κάτι τεράστια πακέτα τυλιγμένα με υπερωτές πολύχρωμες κορδέλλες. — Εδω είναι τα δώρα σου, έλεγε στον Τζάκ και τον γάιδε. Πρόσεξε όμως. Αν δεν είσαι φόνιμος θα έρθω να στα πάρω πίσω. Μου υποσχεσαι να είσαι καλό παιδί; Ο Τζάκ είχε άρπαξει κι' όλα τα πακέττα.

— Στο υπέσχομαι Σάντα Κλάους. Μου έφερες όμως το τσίρνο; ρωτούσε.

— Με είκοσι βαγόνια. — Ευχαρίστησε τον 'Αγιοβασιλίν. επενέβαινε ή υπέρα.

Ο 'Αγιοβασιλίνος έσκυβε τότε, ο Τζάκ τον άγκάλιαζε με τα μικρά του γεράκια και του έδινε ένα φιλή στα ψεύτικα γένια του. «Ω! Θεούλη μου, πόσο ευτυχείς μένος ήσαν ο Τζάκ εκείνη τη στιγμή!

Ο Σάντα Κλάους ανέβαινε πάλι στο μαγικό του αυτοκίνητο και πήγαινε πάλι να μοιράσει την ευτυχία στα παιδάκια του διπλανού σπιτιού.

Το γραμματάκι του μικρού Τζάκου θαυματουργήσε, μόνο και μόνο γιατί ή μαννούλα του φρόντισε να προσθέσει στο φάκελλο τη διεύθυνση ενός καταστήματος. Και όλα τα μεγάλα μαγαζιά της Νέας Υόρκης έχουν σωφείρ 'Αγιοβασιλίνες για να μοιράζουν τις χριστουγεννιάτικες παραγγελίες. Αυτή τη δουλειά κάνει ή στρατιά των γενειοφόρων Σάντα Κλάους που κατέκλυσε τη Νέα Υόρκη αυτές τις ημέρες. Είσε σωφείρ, πωλητάι, διαφημιστάι, ταχυδρομώι, διεκπεραιωτάι που δουλεύουν υπερωρίες για να υποδέσσουν τα εκατομμύρια των 'Αμερικανών να έγουν ένγκαιως τα χριστουγεννιάτικα ψώνια τους.

Για τρείς εβδομάδες τα μαγαζιά μένουν ανοίγντα ως τις έννθα το βράδυ. Έκτακο προσωπικό πάνω από 400.000 έχει προσληφθή στη Νέα Υόρκη για την περίοδο των έορτών. Οι 'Αγιοβασιλίνες αυτοί άκοι-βοιπλάνωνται. 'Αλλά κάνουν γοργές δουλειές. Έγουν δυνά από ειδικά αγγελάκια, ακινιόαονται περίοποιμα και δέρον να μεταγειρισθύν εν στοργή τα παιδιά. Τους λένε τραγουδάκια, παραούθια. Ιστορίες κι' ίδιως τα συμβουλεύουν:

— Να πίνης το γάλα σου, ν' άκουε τη μαμά, ν' άναπας το υπαυτά.

Είσε γενναϊόδωροί όλοι τους — άφοι οι γοργές πληρώνουν τα δώρα — και ναόρουν την πραγματική ευδαιμονία κι' άναλλάσσι στο μικρόκοσμο.

Τέτοια επιτυχία έχουν, άστε πολλές επιχειρήσεις δεν διατάλιν να τους μεταγειρίζονται και για τους μεγάλους. Είσε έξ άλλου πολύ συγκινητικό να υπαίτη την παραμουνή των Χριστουγέννων ο διεθυντής του έορταστίου μεταμφιεσμένος σε 'Αγιοβασιλίν και να μοιράζει ο ίδιος τα δώρα στους έορτάτες του.

Α. ΑΓΓ.

Τ'ά κίτημα των άλλων

Ένας άλητης του Λονδίνου υπέβαλε, έξ όνόματος... των συναδελφών του μια άναφορά στην Κυβερνήτη με διάφορα αίτηματα. Ζητεί π. χ. να μοιράζεται δωρεάν φαγητό στους άλητες σε ειδικές καντίνες να τους περιποιούνται οι γιατροί δωρεάν, να τους εξασφαλίζεται στέγη κατά τις μετακινήσεις των κλη. Οι άρμόδιοι υπάλληλοι έκάλεσαν τον εκπρόσωπο αυτό της άλητίας, για να συζητήσουν μαζί του. Δεν έλαβε όμως την πρόσκληση, γιατί δεν έχει σπιτί! Κοιμάται κάτω άπ' τις νέφους του Ταμέσως... Τέλος, τον βρήκαν, με μια άγγελία στις έφημερίδες. Δεν είναι άποσο γωργά άκόμη τα άποτελέσματα του διαδωμάτος του.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ

Αν έστείρετε ο Τάμεσις...

Αν πραγματοποιηθή το μεγάλο ρωσικό «Σχέδιον του Μεγαλειτέρου Βάλα», ο Βόρειος Παγκόσμιος Ωκεανός θα στερηθή τα νερά δύο ποταμών. Γιατί οι Ρώσοι επιστήμονες σχεδιάζουν να στρέψουν τα ποτάμια αυτά προς την αντίθετη διεύθυνση, ούτως ώστε να χύνονται στην Κασπία Θάλασσα, έπειτα από μια διαδρομή 3.500 χιλιομέτρων. 'Ελπίζουν δε ότι, μ' αυτό τον τρόπο, θ' αυξηθή καταπληκτικά ή γεωργική παραγωγή του νοτίου τμήματος της βυτικής Ρωσίας, που δεν ποτίζεται τώρα άρεκτα.

Πάντοτε, στην ιστορία, τα ποτάμια ήσαν απαραίτητα στη ζωή των ανθρώπων. Αλέδες του πολιτισμού και θεμέλια της ευημερίας. Η Αίγυπτος θάταν πιθανότατα μια άκατοίκητη έρημος, αν δεν υπήρχε ο Νείλος που τη γονιμοποιεί με τις έπτήσεις πλημμύρες του. Γι' αυτό οι Αίγυπτιοι συμβουλευόνται με λαχτάρα το «Νελομέτρον», όπως έμειε συμβουλευόμεθα το δαρόμετρο. Πρόκειται για μια μαρμαρινή στήλη, ήλικας 10 αιώνων, που μετρά το ύψος της έπιφανείας του Νείλου, του μακτερού αυτού ποταμού του κόσμου. Το ύψος αυτό άναγκι-νώνεται κάθε μέρα με τελελήδες στους δρόμους του Καΐρου κι' είναι άσφαλός ή πιο ένδ άφερουςα είδησις για τους Αίγυπτιους.

Μήπως όμως και οι Λονδρέζοι θα υποδέσαν να ζήσουν χωρίς τον Τάμεσι; Αν στερουν άφηνικά οι πηγές του, οι κάτοικοι του Λονδών θα κατανάλινσκαν όλο το νερό του σε 10 μέρες, κι' έπειτα δεν θάχαν πιά τί να πούν και με τί να πλύθουν! Πραγματικά, ή ήμεροσία κατανάσσι τους υπολογίζεται σε 560 χιλιάδες τόνους, το ένα δέκατον δηλαδή του νερού που έχει ο ποταμός.

Αντιθέτως, ένα άλλο άγγλικό ποτάμι, το Ράιβερ Μπουρν, θεωρείται ανεπιθύμητο, γιατί ο λός πιστεύει ότι έχει νερό μόνον σε περιόδους ένθικων συμφώνων, ένδ τον άλλο καιρό στειρεύει. Πράγματι, δε έκαμε διαδοχικές έμφωνσεις στην έποχή της έπιδημίας της πανώλους του 1665, στην επανάστασι του 1668, στις παραμονές διαφόρων πολέμων... 'Επίσης πριν άπ' το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, άλλες δύο φορές κατά τη διάρκεια του, καθώς και τον 'Απρίλιο του 1947. Τί προμηνύει άραγε ή τελευταία αυτή έμφάνισις του;...

Ακόμη πιδ... άκριδοβόρητος είναι ο ποταμός 'Α-ρουμπ της Νοτίου 'Αφρικής, που άπόκτησε νερό προσφάτως, για πρώτη φορά μετά 30 χρόνια!

Ο Χαμένος Ποταμός της βορειοαμερικανικής πολιτείας της 'Ιντιάνα παίζει το κρυφτούλι! Τρία χιλόμετρα πριν άπ' την πόλη 'Ορλεαν, εξαφανίζεται, περνάει ύπογειώς κάτω άπ' την πόλη και ξαναπαρουσιάζεται σε άπόστασι 15 χιλιομέτρων.

Τον 'Ιούνιο του 1938, ο Κίρινος Ποταμός της Κίνας έλοδοδρήμισε σ' ένα σημείο, άκολούθησε άλλη κατεύθυνσις και εξανοδρήκε την κοίτη του μετά 1.300 χιλ.τρα. Από τότε εξακολουθεί τον καινούργιο αυτό δρόμο. Τώρα όμως έχουν καταρτισθή σχέδια από ειδικούς μηχανικούς, για να ξαναφέρουν στην κοίτη του το άτακτο ποτάμι!

Ποιος δεν ξέρει έξ άκοής τους περφημους καταρράκτες του Νιαγάρα; 'Ε, λοιπόν, οι μηχανικοί κι' οι γεωλόγοι υπολογίζουν ότι δεν θα υπάρχουν πιά, στο έτος 22.000. Το νερό του ποταμού θ' άπορροφάται τότε από ένα πελώριο «μάτι» του θυού της λίμνης 'Ερι.

Ευτυχώς για τους περιγητάς, δεν προβλέπεται το ίδιο τέλος και για τους καταρράκτες του άφρικανκού ποταμού Ζαμβέζε, που πέφτουν από ύψος 120 μέτρων. 'Εται λοιπόν, οι έξοι έπισκέπτες θα εξακολουθούν πάντα να θαυμάζουν το ύπεροχο αυτό θέαμα και να ραντίζονται άπ' τα σταγονίδια του νερού, που άνεβαίνουν σε ύψος 1.200 μέτρων στον άέρα κι' έπειτα ξαναπέφτουν ολόγυρα.

Σύμφωνα με άλλους υπολογισμούς γεωλόγων, τα ποτάμια των 'Ηνωμ. Πολιτειών παρασύρουν κάθε χρόνο ως τη θάλασσα περισσότερα από 800 εκατομμύρια τόνους γύνα και άμμο! 'Η μισή περίπου άπ' την ποσότητα αυτή παρασύρεται άπ' το Μισισσιππί και καταλήγει στον Κόλπο του Μεξικού.

Αποτελέσματα των τεραστίων δγκων άμμου που παρασύρουν τα μεγάλα ποτάμια είναι και ο γραμματισμός της θαλάσσης γύρω στις έκβολές των. Συνήθως ή θάλασσα βάφεται στην περίπτωση αυτή, κόκκινη σε μεγάλη έκτασι.

Εδω και λίγα χρόνια, για

Τόλμπος να τον φιλή στο... στόμα!

Ο Κινηματογράφος ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Το φιλή από σκηνής είναι μεγάλο άμάρτημα

Κανείς δεν θα φανταζόταν ποτέ ότι στις 'Ινδίες, που είναι μια χώρα μάλλον καθυστερημένη, υπάρχουν περίπου 2.000 αίθουσες κινηματογράφου, που γεμίζουν καθημερινώς, άσφυκτικά από 4.000.000 άτομα.

Οι 'Ινδοί βλέπουν τις κινηματογραφικές ταινίες με πολύ μεγάλη ευχαρίστησι. Μπορεί να πη κανείς ότι τα φίλμ τους ευχαριστούν περισσότερο από κάθε άλλο θέαμα.

Μιά καλή ταινία μπορεί να παίζεται στις 'Ινδίες, συνεχώς επί υνές ή γούνια!

Ιδιαίτερος αιδισμός όταν ή ταινία είναι πολύ καλή — είτε γιατί παίζει ένας δημοφιλής ήθοποιος είτε γιατί έχει συνασπαστική ύπόθεσι ή καλή μουσική — οι 'Ινδοί πηγαίνουν οικογενειακώς για να την δούν. Και άνογότερα, όταν θά έχουν ξενάσει λίγο την ύπόθεσι, πηγαίνουν και την ξανα-βλέπουν ευχαρίστητα δυό και τρείς φορές άκούη!

Όλα σνεδόν τα φίλμ που προβάλλονται στις 'Ινδίες, είναι έντοπιας παραγωγής. 'Η πρώτη ινδική ταινία κυρίστηκε το 1913. 'Ηταν Βεθάδης Βουδ ή, αλλά δεν ύστερούσε και πολύ από τις ταινίες του Χόλλυγουντ, που έπάζοντο συγχρόνως τότε στις 'Ινδίες.

Σήμερα υπάρχουν στην άπέραντη αυτή χώρα, 50 μεγάλες έταιρίες παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών, με συνολική έτήσια παραγωγή 200 ταινιών.

Και άσφαλός ή παραγωγή θά ήταν πολύ μεγαλύτερη, αν δεν παρεμποδίζονταν από το άυτο γλωσσικό ζήτημα των 'Ινδών. Γιατί — άπως είναι γνωστόν — τα 400.000.000 των 'Ινδών νήσιωμοποιούν άπειρες διαλέκτους και οι παραγωγοί των ταινιών δεν εαίρουν σε ποιά άπ' αυτές τις γλώσσες να εκδώσουν τις ταινίες των.

Αν έξ άλλου κανείς Εύρωπαίος τύχη να παρακολουθήσει ένα ινδικό φίλμ θα διαπιστώσει με μεγάλη κατάπληξι ότι οι 'Ινδοί ήθοποιοί δεν φιλιούνται ποτέ και στις πιο ταυσερές άκόμη σκηνές ένδ ένοχου. Μπορεί να σφίγγουν τα χέρια τους, ν' άγκαλιάζονται — καμιά φορά μάλιστα τολμυπότετα άπ' τους 'Αμερικανούς ήθοποιούς — αλλά δεν άνταλλάσσουν ούτε ένα φιλή. Θεωρείται μεγάλη άσέβεια στις 'Ινδίες ή πράξι αυτή, ή πλέον στοιχειώδης δηλαδή έρωτική άπόλαυσις.

Εδω και λίγα χρόνια, για

πολύ καινούτος και προοδευτική 'Ινδία ήθοποιός τόλμυσε να φιλήση τον πρωταγωνιστή στο... στόμα! 'Η σκηνή αυτή διέφυγε την προσοχή του σκηνοθέτου κι' έτσι το έργο παιχθηκε άπως είναι στον κινηματογράφο.

Το σκάνδαλο λοιπόν που προεκήληθε ήταν αφάνταστο. Χρειάστηκε να έπέμψη στο τέλος ή άστυνομία, για να συγκρατήσει τους έξαγριωμένους 'Ινδούς που άπειλούσαν να κάψουν τον κινηματογράφο! Κι' οι έφημερίδες αγολιάζαν άυστηρότατα ολόκληρες εβδομάδες το... πρωτοφανές αυτό σκάνδαλο!

Πάντως ή έλλειψις του φιλιού, στις ινδικές ταινίες, δεν μειώνει καθόλου την έπιτυχία τους. 'Εξ άλλου έχουν τόσο άφωρία μουσική που πολλές φορές οι 'Ινδοί για να ξανακούσουν ένα άρώσο τραγούδι, που τους έκανε έντύπωσι τρέχουν να ξαναδούν το έργο.

Οι ισοδοί των ήθοποιών είναι άκορετά μεγάλοι. 'Οχι όμως και μεγάλοι οι ήθοποιοί του Χόλλυγουντ. Το 1945 τα κηφάλια των 50 κινηματογραφικών έταιριών των 'Ινδών έφθαναν το ποσόν των 17 εκατ. δολλαρίων.

Στα «στούντιο» των έταιριών αυτών έργάζονται πολλοί Γερμανοί και 'Αμερικανοί τεχνικοί.

Οι 'Ινδοί ήθοποιοί δεν βγαίνουν άπ' τα καμπαρέ, άπως πολλοί Εύρωπαίοι και 'Αμερικανοί, αλλά από όνομαστές δραματικές σχολές.

Πάντως σε μια χώρα σαν τις 'Ινδίες που οι περισσότεροι άπ' τους κατοίκους της παραμένουν άκούη άνοάμματοι, ο κινηματογράφος είναι ένα σπουδαίο μέσον με το όποιον υπορούν να γ νουν νωστήα στο λαό πολλά νήσιμα πράγματα που θα βοηθήσουν στη βελτίωσι των όσων της ζωής των δυστυχημένων αυτών ανθρώπων.

Αυτά τη έξουν πολύ καλά οι διεθυντάι των κινηματογραφικών έταιριών και γι' αυτό κάθε ταινία που βγαίνει άπ' το στούντιό τους είναι πάντα διδακτική ύπόθεσι και είναι περισσότερο βλαβερή άπ' την πραγματικότητα παραφανταστική.

Φ. ΝΤΕ ΜΕΛΛΟ

Κινηματογραφικά νέα

★ Ο Ντρκ Προύελ, έξέλενη προεδρος της «Εθνικής Αεροναυτικής Έταιρείας των 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Η έταιρία αυτή πρόκειται να ιδούσι 400 κέντρα εκπαιδύσεως πιλότων στην 'Αμερική.

★ Η 'Αϊον Ντάν, έφυγε για τη Χαβάι, όπου θα περάσει μερικούς υνές, για να ξεκουρασθή. Πρόπει να σημειωθεί ότι ή διάσημη βεντέτα δεν έκαμε θερινές διακοπές γιατί ήταν άπηνολιμνήεν με το νύμφια του ένοχου «Θυμιάη τη μαμά» όπου πρωταγωνιστεί.

Και μια χαρακτηριστική λεπτομέρεια από το νύμφια αυτού του φίλμ: Σ' ένα μέρος του ένοχου, ή 'Αϊον Ντάν και ή Βαρδάρ Μπέλ Γκόντες έπρεπε να ευφαισθύν με βαδερκερές κάλτσες. 'Αλλά άτάθηκε άδύνατον να βρούν παρόμοιες κάλτσες σ' όλη την 'Αμερική. Στο τέλος, χρειάστηκε να γινή ειδική παραγγελία σ' ένα έργοστάσιο.

Οι κουβέρτες έχουν υγρασία

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Οι κουβέρτες έχουν υγρασία

Το έξοχικό ξενοδοχείο «Τα φίλοξενεία» είχε πολλή δουλειά εκείνο το Δεκέμβριο μήνα, προ πάντος τις τελευταίες του μέρες. 'Η πελατεία του ήταν όλο νεοπαντρά ζευγάρια που πέσανε μαγεμένα σαν τις άκρίδες. Ερχόταν δισεκτος χρόνος κι' όσοι ήσαν να παντρευτούν διαόθηκαν να τελειώσουν τη δουλειά τους, πριν τους προσφάση ή νρουσοζία του δισεκτου.

Τα ταξία σταματούσαν το ένα ύστερ από το άλλο στην πόρτα του ξενοδοχείου κι' άδειάζαν τους νεόνυμφους που άποχτούσαν την νυχκία και το ρωμάντικο περιβάλλον της έζωχης, για να ένκαινιάσουν τον έννομο διο τους. Και σταμάτησε, λοιπόν, άκόμα ένς ταξι και κατέβηκε κι' έκεινο το ζευγάρι: Ο Λέων και ή Λιλίκα. Τίναζαν τα τελευταία ρύζια από πανν τους και μπήκαν στην είσοδο.

— Ένα δωμάτιο, για λίγες μέρες.

— Μάλιστα. Ένς μίας έμεινε. Το 46.

— Έχει θερμανσι; — Δυστυχώς δεν προστάσαμε να βάλουμε καλοριφέρ σε όλα. — Και πως θα ζεσταθούμε;

— Ο υπάλληλος χαμυγέλασε πονηρά σαν ναβέλε τάχη να πη «νεοπαντριο έρείς και σωτάτε πως θα ζεσταθίτε;» αλλά είπε κάτι άλλο: — Θα σάς βάλουμε μια ήλεκτρική ρούπα.

— Έν ταξί. Και το ζευγάρι ανέβηκε στο 46.

Το 46 ήταν ένα καλοβαλμένο δωμάτιο με παράθυρο στον πλαϊνό δρόμο. 'Η καμινέρια έφερε την ηλεκτρική ρούπα. Ρώτησε το ζευγάρι μήπως χρειάζεται τίποτα, αλλά το ζευγάρι ήθελε μόνο νυχκία και μονοζία. 'Η καμινέρια, λοιπόν, έφυγε με χαμυγέλο. 'Η ύπρεσία πάντα χαμυγέλα στα νεοπαντρά ζευγάρια.

Το ζευγάρι αυτό, λοιπόν, ήθελε νυχκία και μοναζία. 'Αλλά ήθελε και κάτι άλλο. Ζεστή. Έκανε πολύ κρυό εκείνη την άμερα και όλα ήταν παννμένα μέσα στο δωμάτιο. Άναψαν την ηλεκτρική ρούπα. Μα

το θερμικό αυτό μηχανήμα δεν κάνει και σπουδία δουλειά. Πρόπει να περάσουν πολλές ώρες για ν' άρχισή ν' άνε-δάξη τη θερμοκρασία. Και μόποις να περιμένης σαν ήλιος όλες αυτές τις ώρες; 'Η Λιλίκα έβγαλε το παλτό της, αλλά το ξανάβαλε άμέσως. Και σήκωσε, μάλιστα, και το νικκά της. 'Υστερ έπιασε το σκεπά-ματα του κρεβάτιου.

— Πω! πω! έκανε με φρίκη. Τα σεντόνια και οι κουβέρτες έχουν νινει σαν κόντρα-πλακέ από την πανγνία.

Ο Λέων είχε μια έξυπνη ιδέα.

— Να βάλουμε τη ρούπα κάτω από τα σεντόνια και τις κουβέρτες να ζεσταθούν.

— 'Η Λιλίκα ένθουσα άσθηκε και τον φίλησε: — Άγάπη μου, είσαι σπουδαίο μυαλό!

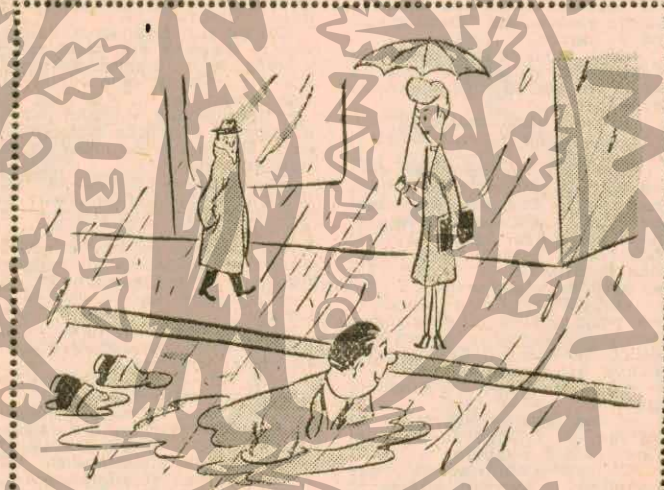
Έκεινη σήκωσε τα σκεπάσματα ο Λέων έδωσε στο κρεβάτι τη ρούπα και ύστερ τη σκεπασε σπορμικά με τα σεντόνια και τις κουβέρτες, άπως σκεπάζει ή θεία μας τα φρεσκοζυμμένα ψωμιά. Και κατόπιν έιχε μια άλλη έξυπνη ιδέα: — Στείρε κι' ένα, άγάπη μου; Να πάμε να κάνουμε έναν υρ-σίσο περίπατο και να ζιναγυρίσουμε σε καμιά ώρα. Τότε θα βρούμε το δωμάτιο σωστό φούρνο.

— 'Η Λιλίκα ξαναενθουσιάστηκε και τον ξαναφίλησε.

— Άγάπη μου είσαι σπουδαίο μυαλό. Το κρυό δεν με πειράζει όταν είμαι έζω, ντυμένη καλά. Και πόσο άμορφα θα είναι όταν θα νυγίρουμε και θάμε όλα ζεστά έδω μέσα. Πάμε!

Φόρεσαν κασκόλ και γάντια κι' έτοιμάστηκαν για τον περίπατο τους. Πριν φύνουν ο Λέων στάθηκε για μια στιγμή ν' άποχούσαση το έργο του. Οι κουβέρτες έδν: έαν έναν έλαφράτο άχνό και ή Λιλίκα το παρατήρησε.

— Οι κουβέρτες άνιχνούν! — Είδες τι υνρασία έχουν; άπαντρες ο Λέων φαντάσου που

Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

— Έμπρός, βροπονίς, πατήστε στο κεφάλι μου για να περάσετε άπανάγι!...

θα κοιμησάτε. Τώρα η ύπνωση εξαπλώνεται...
 Η Λίλκα ξαναγεννηθείσα με τις επισημοποιημένες γνώσεις του ανθρωπίνου. Εκλείσαν την πόρτα και κατέβηκαν.
 - Από τώρα για έξω; ρώτησε ο θυρωρός, νύχτα να δείτε ταξίδια ενδύσεων.
 - Για λίγο, είπε η Λίλκα. Όχι που να ζεσταθούν οι κουβέρτες, που τις θέλω από πάνω από τη σόφα.
 - Αυτό δεν έπρεπε να το πείτε, την παρατήρησε ο Λέων. Εύχρηστος που δεν φάνηκε να τ' ακούσει...

Πιάστηκεν από το χέρι του Λέονα και χάθηκεν στη δεινότητα. Είπε πολύ αμυγδαλάστα ελαφρώς προσηλασμένη. Τα μεγάλα δέντρα που τρέμουν καθώς τα χτύπησε με μια ο άγριος βορράς οι κλεισμένες βίλλες με τις χορτασμένες εξώπορτες, η ερημιά των δρόμων όπου δεν φαίνεται ψυχή, συνθέτουν μια υποβλητική ρωμάντικη εικόνα που δεν μπορεί παρά να συγκινήσει ερωτευμένους, ή ακόμα χειρότερα, δύο νεοεισπνευσμένους. Περιπατεί το ταίριασμένο ζευγάρι, οτις πυκνές δεινότητες κατόπι του οκούσι του βορρά το σφύριγμα κι' είναι σαν να λείπει.
 - Όσα παγωμένα βορρά! η σόφα μας ζεσταίνει τα σεντόνια!

Και ήταν πολύ συμπαθητικό αυτό το ζευγάρι. Η Λίλκα μια ψυχρή κοπέλλα αποσιωπημένη όταν άντρας που μόλις τον παντρεύθηκε, αλλά και πολύ πόν τον παντοειδή. Δεν είχε προίκα, η καυμένη. Μα υπάρχει καλύτερη προίκα από την καλή καρδιά, την ευγενική ψυχή, τον καλό χαρακτήρα; Ούτε κι' ο Λέων ήταν πλούσιος. Εργαζόταν κάπου με μισθό και ο καθένας ζέρει τι πάει να πει μισθός στη σημερινή εποχή. Είχε κάνει μεγάλες οικονομίες για να συντηρήσει τα έξοδα του νέου. Και του είχαν μείνει όλες κι' όλες τριακόσιες χιλιάδες που τις προώριζε για τις πέντε ή έξη μέρες που θα ζήσαν στο ξενοδοχείο. Ύστερα θα γύριζαν στο σπίτι τους και θαρρείαν τη ρουτίνα της καθημερινής ζωής, γεμάτη κέφι κι' επιτυχίες για το μέλλον. Θάρρεχε ο μισθός και θάρρεχαν κι' εκείνοι από πώς του να τον φάσουν. Έτσι ζούν τόσα ζευγάρια...

Η Λίλκα, σκεπτική το καθήκον κάθε κοινωνικής νοικοκυράς. Την οικονομία.
 - Γιατί να μεινουμε έξη μέρες στο ξενοδοχείο, Λέων, και να ζοδεψουμε όλα μας τα λεφτά; Ας μεινουμε τρεις για να έχουμε τα μισά οικονομία.
 - Μια φορά παντρεύμαστε Λίλκα μου. Ας κρατήσουμε αυτές τις μέρες χωρίς να σκεπτόμαστε οικονομίες. Έχουμε καιρό να τις αυξήσουμε.
 - Ναι, αλλά αν μας κρατήσουν ξεχωριστά το ρεύμα που θα κάνει η σόφα; Το συλλογιστήκες;
 - Θα το πληρώσουμε κι' αυτό. Μια φορά παντρεύμαστε, Λίλκα μου.
 Η Λίλκα του σφίχτηκε κοντά του με τρυφερότητα κι' επιπλοήν. Στις γυναίκες άρεσε να μιλούν για οικονομίες, αλλά χαίρονται όταν ο άντρας δεν τις ακούει και κάνει τρελές σπατάλες για αυτές. Τις κολακίζει αφάνταστα...

Όπως συνέβαινε το ρωμάντικο τους περίπατο, κάθε δέκα λεπτά της ώρας, η Λίλκα που σκεπτόταν πως να ζεστασθεί, έλεγε στον άντρωλό της: - Δεν είναι ώρα να νυκτισουμε;
 - Όχι ακόμα, απαντούσε εκείνος. Οι κουβέρτες θα βγάλουν ακόμα ύπνωση.
 Κι' έτσι περπατούσαν περπατούσαν ως που άρχισε το σούρουπο να ρίχνει τις πρώτες σκοτεινές σκιές του. Κι' είχαν κάνει αρκετό δρόμο.
 - Τώρα ας νυκτισουμε, είπε ο Λέων. Οι κουβέρτες θάχουν βγάλει όλα τους την ύπνωση. Πήραν το δρόμο της ύπνωσης...

Φως. Καθώς γύριζαν, άκουσαν αδιακόπως χτύπους από μικρά καμπανάκια και θόρυβο θορυβό αυτοκινήτων που έτρεχαν.
 - Για ακού! είπε ο Λέων. Κάπου θάπιασε πυρκαγιά... Πάμε στο ξενοδοχείο μας. Από το παράθυρο θα βλέπουμε περιφραγμένο το θέαμα.
 Και ταχύναν το βήμα τους. Όταν όμως άγγκαν από τη δεινότητα και βρέθηκαν στην πλατεία, αντικρούσαν το ξενοδοχείο τους σε μια περιεργή κατάσταση. Από τα παράθυρα εδραίναν πυκνοί καπνοί. Κι' από το δικό τους υαλοστάσιο, εδραίναν και φλόγες.
 - Κι' τι είπα; είπε ο Λέων. Το ξενοδοχείο δνάζει ύπνωση!
 - Καλέ τι ύπνωση; φώναξε τρεμάνοντας η Λίλκα. Το ξενοδοχείο έπιασε φωτιά!

- Μπα; Σαν ναχρηστικό! Και φαίνεται πως η Λίλκα είχε δική. Οι πυροσβεστικές επιτελίες δούλευαν φιλότιμα αδειάζοντας νερό, για να σβήσουν τις φλόγες. Σε μερικά παράθυρα φάνηκαν ζευγάρια με τις πυτζάμες και με τον τρέμο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο, που φώναζαν:
 - Βοήθεια! Σώστε μας!...
 - Αλλά ζευγάρια εδραίναν πανικόβλητα από την πόρτα εισόδου, ζητώντας ή με παντοειδή. Το θέαμα ήταν πολύ διασκεδαστικό. Ο Λέων και η Λίλκα είχαν προχωρήσει πιο μπροστά από τον κόσμο που είχε μαζεφτεί και απολάμβανε την ποιητική αυτή εικόνα, με τις φλόγες που φωτίζουν το σκοτάδι. Σε μια στιγμή όμως ο Λέων ένοιωσε ένα βαρύ χέρι που έπεφτε στον ώμο του και άκουσε μια άγρια φωνή να του λέει:

- Έλα δώ! Έμπροστί!...
 - Πώς είπατε κύριε;
 - Έσείς βλάτε φωτιά στο ξενοδοχείο!
 - Τι λέτε καλέ! διαμαρτυρήθηκε η Λίλκα. Έμεις λείπαμε. - Μάλιστα. Άλλα τυλίχτες τις κουβέρτες με την ηλεκτρική σόφα, τις αφήσατε και φώναξε. Τώρα θυμήθηκαν που μου είπατε κι' όλες... Ψωρία τη σκαρώσατε τη δουλειά. Έμπροστίς εκ προμελέτης...
 Σε λίγο το νεοεισπνευσμένο ζευγάρι βρέθηκε στο τηλέφωνο. Άντα και οι εξαντλητικές. Ποιος τους έδωσε να κάθουν το ξενοδοχείο; Το πρώτο ήταν φανερό. Η φωτιά άρχισε από το δωμάτιό τους και μεταδόθηκε γρήγορα και σε άλλα. Στο τηλέφωνο είχαν μπει κι' άλλα ζευγάρια που ήθελαν να τους δείρουν, γιατί τους είχαν καταστρέψει το μήνα του μελιτός. Με όλο τους το δικό, οι άνθρωποι. Ο διευθυντής του ξενοδοχείου τραβούσε τα μαλλιά του.

- Θα σας αποζημιώσω, κύριε! δήλωσε με αξιοπρέπεια ο Λέων. Όριστε!
 Και με μια περήφανη χειρονομία, έδωσε τις τριακόσιες χιλιάδες από το πορτοφόλι του και τις πέταξε στο γραφείο του διευθυντή.
 - Κοροϊδεύεις κι' όλες εγκληματίες! φώναξε ο ξενοδόχος. Έκαστο εκατομμύριο ζημία μου κάνετε!
 Το ζευγάρι λιποθύμησε. Κι' όταν συνέλαξε ο Λέων ήταν ο ένας δροσερό μπλουζόν κι' η Λίλκα ο ένας άλλο, απέναντι. Στα παράθυρα με τα οριζοντία κάγκελα κολύπησαν τα πρόσωπα τους. Κι' ο Λέων είπε:

- Πώς είσαι εκεί μέσα, άναπη μου;
 - Πολύ άσχημα. Λέων. Το δωμάτιο έχει φοβερή ύπνωση. Οι τοίχοι στάζουν.
 - Θα πω να σου φέρουν μια ηλεκτρική σόφα!
 - Άλλα δεν τους την πήγαν ακόμα. Και το συμπαθητικό αυτό ζευγάρι, θρίσκατε πάντα στα νέα του διαμερίσματα. Ο Λέων κολλάει το πρόσωπό του στο κάγκελο, η Λίλκα το δικό της στα απέναντι και στελνουν φιλία. Κι' εύχεται που πρόφτασαν και παντρεύτηκαν πριν έρθει ο δεικτός χρόνος και τους φέρει νυκτισμό!

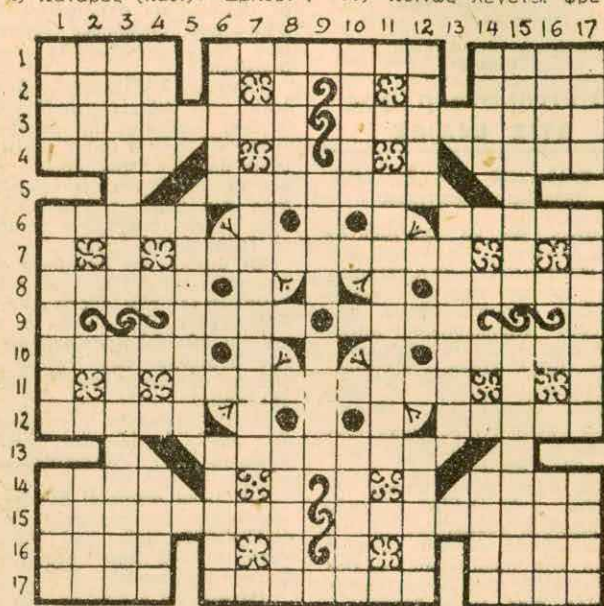
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.155

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Λάχανο (δημοτ.). - Τέτοια είναι τα έργα των μεγάλων ανδρών. - Τροφή ζωών (πληθ.).
- 2) Τουρκικός τίτλος. - Δερματίνη ταινία.
- 3) Τίτλος ευγενείας (θελ.). - Ζαχαροπλαστικών παρασκευάσματα.
- 4) Κατάρες (καθ.). - Έμπροστί.

- 7) Θηβαίος μάντις τον οποίον ετύφλωσε η Αθηνά. - Πείδη την είδε λουομένη.
- 8) Παλαιά ερώτης, έρεπια του ναού της οποίας υπάρχουν στην Αίγινα. - Φάντασμα.
- 9) Έλαττώνω. - Κατι που αναζητεί συχνά ένας κρονόγραφος.
- 10) Εύοιων ευνοική. - Μεγάλος λάκκος (δημοτ.).
- 11) Κοινώς λέγεται φέρον.

- 5) Πρόσταγμα που έχει ως συνέπεια διακοπή κινήσεως (δημ.).
- 6) Μας ζεσταίνουν. - Φρούτο (δημοτ.).
- 7) Βασιλεύς των Λοπιθών, φίλος του Ορφέως, τον οποίο και βοήθησε στον άγωνα του εναντίον των Κενταύρων.
- 8) Άνη χρησιμοποιομένη ως συμβόλα. - Αποκτάται με τον καιρό.
- 9) Μένος Νορβηγός συγγραφέας. - Παιχνίδι μικρών παιδιών.
- 10) Άρεσκος. - Μονάδα βάρους.
- 11) Κόρη του Αγαμέμνονος θυσιασθείσα προς εξευμενισμόν της Αρτέμιδος.
- 12) Απαράτητη ο' ένα αλόγο για να είναι κα'άλληλο για ιππασία. - Παιδική ασθένεια.
- 13) Δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο.
- 14) Είδος μεκαιριού. - Μεγάλο ιπποδρόμιο που πέρασε κι' απ' την Αθήνα.
- 15) Κανείς δεν μπορεί να κάνει ότι κι' αυτός. - Το κρατούσε στο χέρι του ο Άν Βασιλής.
- 16) Δεν έχει δόντια (θελ.). - Περαιτωτικό συνθησίουμένου ρήματος (τρίτο πρόσωπο).
- 17) Ουσιωματικό μόριο. - Είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα με την αδελφή της. - Πηγή νερού.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Η πρώτη λέξη του παιδικού λεξιλογίου. - Γάλλος τραγικός ποιητής. - Κατασκευασ, δημιουργός (δημοτ.).
- 2) Δούλη του Άδραου που του έχρισε παιδί. - Μικρός προφήτης του Η' π.Χ. αιώνα.
- 3) Ιστορία για μικρούς. - Ψάρι (δημοτ.).
- 4) Χρησιμοποείται για την μεταφορά υγρών (δημοτ.). - Γένοιο (έβραϊκή).
- 5) Φοικτά αποδόσεις.
- 6) Μικρό δάσος. - Βασική τροφή.

- 12) Ύδρις προσβολή. - Το όνομα, χωρίς το επώνυμο, διαόχμου. Σουηδικός συγγραφέας.
- 13) Δεν έχουν ούτε μια κλίδα (θελ. κ.θαρ.).
- 14) Διευκολύνει την φορτοεκφόρτωση σιτηρών (ζεν.). - Τέλος προσευχής.
- 15) Παραπομπή (καθ.). - Στέλνουν ένα στρατιώτη στα μετόπισθεν.
- 16) Δεικτικό και άρθρο, ενωμένα στη δημοτική (οὐδ. πληθ.). - Χώρα της Παλαιστίνης, που κατοικούσαν οι Άραβιοι.
- 17) Ήμερονικός οίκος της Βουλγαρίας. - Το υπηλότερο ορεινό συγκρότημα της γης. - Υποκοριστικόν νυναικείου ονόματος.

Γ. ΛΟΓΓΟΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 154ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΒΑΝΑ - ΑΣΩΤΗ - ΑΔΕΙΑ.
- 2) ΠΑ - ΔΡΟΜΟΣ. 3) ΝΤΙΒΑΝΙ - ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ. 4) ΝΑΝΑ - ΗΡΩΑ. 5) ΙΝΒΙ - ΜΑΤΣ - ΕΝΙΑ. 6) ΕΑΡ - ΟΚΑ - ΑΕΤΟΙ. 7) ΜΑΤΙΑ - ΑΝΙΣΑ - ΛΟΣ. 8) ΟΡΟΣ - ΕΣΑ - ΕΛΕΟΣ - ΤΩ. 9) ΝΑΙ - ΓΤΤ - ΑΛΣ - ΠΙΝ. 10) ΑΙ - ΑΡΙΟΙ - ΣΤΑ - ΤΑΡΑ. 11) ΤΣΙ - ΣΟΦΟΙ - ΠΑΠΑΣ. 12) ΝΑΓΓΑΣ - ΣΟΝ - ΠΑΝ. 13) ΒΗΜΑ - ΣΙΝΑ - ΑΓΑΣ. 14) ΟΡΟΣ - ΑΙΜΑ. 15) ΜΙΣΙΣΙΠΠΗΣ - ΚΙΜΩΛΙΑ. 16) ΤΣΕΤΣΕ - ΑΗ. 17) ΣΩΜΑ - ΣΩΡΟΣ - ΝΗΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΑΓΝΟΙ - ΜΟΝΑΣ - ΒΟΜΟΣ. 2) ΝΕΑΡΑΙ - ΝΗ. 3) ΑΔΙΑΒΑΤΟΙ - ΤΑΜΕΣΙΣ. 4) ΙΡΙΣ - ΑΣΙΑ. 5) ΑΠΑΝ - ΤΡΙΑ - ΟΣΤΑ. 6) ΑΝΑΜΑ - ΕΤΙ - ΡΙΣ. 7) ΙΝΑ - ΑΣΤΟΣ - ΓΟΡΠΕΣ. 8) ΣΔ - ΑΤΟΝΑ - ΙΟΣ - ΖΗΤΩ. 9) ΟΡΑ - ΣΚΙ - ΦΟΣ - ΣΕΡ. 10) ΤΟΜΗ - ΑΣΕ - ΣΟΝΙΑ. 11) ΗΜΕΡΑ - ΑΛΑΤΙ - ΝΙΚ. 12) ΟΡΩ - ΕΛΑ - ΛΑΜΙΑ. 13) ΑΣΙΑ - ΕΛΟΣ - ΑΜΗΝ. 14) ΕΤΟΣ - ΤΑΠΑ. 15) ΕΠΑΙΝΟΣ - ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ. 16) ΙΙ - ΤΙΡΑΝΑ. 17) ΑΠΑΛΑ - ΙΩΝΑΣ - ΣΚΑΛΑ.

ΠΩΣ ΞΥΡΙΖΟΝΤΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Τα ξυράφια της λιθίνης εποχής

τεματίσθηκε με την παντελή εξολόθρευση των Αιμυλητών. Οι άρχοντες Αιγύπτου ξυρίζονταν, τα-

ΤΟ ξύρισμα, χάρις στα ειδικά σαπούνια, τα ξυράφια, τις ευριστικές μηχανές, τις κρέμες, τις πούδρες κτλ., είναι σήμερα μια αληθινή απόλαυση.

Άλλ' αναρωτήθηκε ποτέ από ποτέ και με ποιο τρόπο ξυρίζονταν οι πρόγονοί μας;

Πρώτα-πρώτα, εκείνο που φαίνεται αναμφισβήτητο είναι ότι το ξύρισμα δεν αποτελούσε νεώτερο έφευρο, όπως θα υποστήθαμε να φαντασθούμε.

Είπε μάλιστα πολύ πιθανόν ότι η συνήθεια του ξυρίσματος υπήκοε μεταξύ διαφόρων λαών και απ' αυτή άκομη την περίοδο της προϊστορίας.

Πραγματικά, κατά τις ανασκαφές που έγιναν σε διάφορα μέρη, ανευρέθησαν ξυράφια που χρονολογούνται από την λιθινή εποχή. Τα ξυράφια αυτά είναι κατασκευασμένα από πυρίτη λίθο ή από οστά ζώων. Και είναι εύκολο να φαντασθούμε ότι το ξύρισμα κατά τη μακρινή αυτή εποχή κάθε άλλο παρά ευχάριστο ήταν.

Ίσως αυτός είναι ένας από τους λόγους που έμπόδισε τη διάδοσή του και έκαμε τη γενειάδα να επικρατήσει μεταξύ πολλών λαών της αρχαιότητας.

Άλλα όσο παράξενο κι' αν φανή αυτό, το πρώτον μέσον που χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι για να απαλλάσσουν το πρόσωπό τους από τα γενάρια ήταν η φωτιά! Και σήμερα ακόμα οι τσιπουπάρηδες ωρισμένων περιοχών της κεντρικής Ευρώπης καταφεύγουν στο ίδιο μέσον. Παίρνουν ένα αναμμένο δαυλί και καίνε σιγά-σιγά τις τρίχες τους.

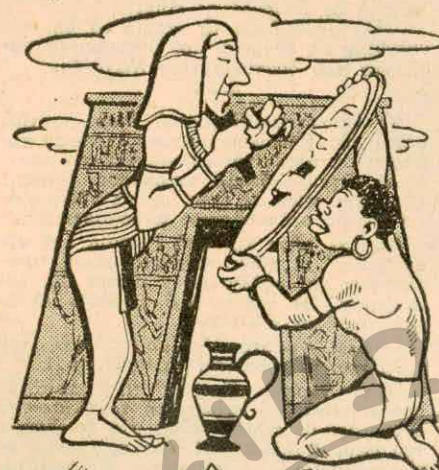
Σε μεταγενέστερες εποχές κατασκευάζαν ξυράφια από διάφορα μέταλλα.

Είπε αξιολογημένο ότι τα ιερά κείμενα διαφόρων λαών κάνουν συχνά λόγο για ξυράφια. Έτσι, ο προφήτης Ησαΐας, λέει κάπου, ότι ο Κύριος «ώπλισμένος μ' ένα ξυράφι θα ξυρίσει τα κεφάλια και τα πρόσωπα των ασεβών».

Όπως είναι γνωστό, η γενειάδα είχε μεταξύ των Εβραίων ιερό χαρακτήρα. Και γι' αυτό η άπειλή του Ησαΐα δεν είχε χωρίς σημασία.

Η μεγαλειότητα προσβολή για έναν Εβραίο, ήταν να του άγγιξη κανείς τη γενειάδα του. Άλλωστε, σε μια παρουσία άφορη όφειλται η εξολόθρευση των Αιμυλητών, για την οποία μιλάει η Αγία Γραφή. Συνέβη τότε το εξής: Κατά το θάνατο ενός βασιλέως των Αιμυλητών, συγκρόνου του Δαυίδ, οι Ιουδαίοι πρόσβησαν πού πήγαν για να διαβιβάσουν τα συλλυπητήρια του ηνεμόνος των βοήκων μια πολύ άσχημη ύποδοξη εκ μέρους του διαδόχου του. Ο σκληρός αυτός υιός νόχνης, που δεν ξεγνώσκει την ενθρόνισή που γνώριζε ανέκαθεν τους δυο λαούς, θεώρησε κατάλληλη την ευκαιρία για να εκδηλώσει το μίσος εναντίον των Ιουδαίων και διέταξε να ξυρίσουν τη μισή γενειάδα των προέδρων.

Οι Ιουδαίοι όπως ήταν έμπειροι, θεώρησαν ως μεγάλη προσβολή αυτή την πράξη και έκρουσαν άμέσως τον πόλεμο εναντίον των Αιμυλητών. Ο πόλεμος αυτός συνεπείσθηκε επί πολλά χρόνια και

κτικώτατα, όπως περίπου και μες σήμερα. Κατά τις μεγάλες τελετές, όπως οι Φαραώ και οι ανώτεροι τίτλαρχοι του Κράτους, φορούσαν φευτικές γενειάδες.

Και οι άρχοντες Άραβες επίσης είχαν σε μεγάλη τιμή τη γενειάδα. Γι' αυτό, θεωρήθηκε σαν σκάνδαλο το ότι ο χαλίφης Σελήμ ο 1ος έκοψε κάποτε τη δική του.

Άλλ' είχε μια σοβαρή άσφορη γι' αυτό.

Ο Σελήμ ο 1ος ήταν βασιλιάς. Ο πρωθυπουργός του είχε τη συνήθεια, λοιπόν, όταν ήθελε να προκαλέσει την προσοχή του, να τον τραβάει από την γενειάδα... Καλοκάγαθος ο χαλίφης, δεν θυμωμε ποτέ γι' αυτό. Άλλά, στο τέλος, άρχισε να κουράζεται απ' αυτά τα τρατήματα. Και αποφάσισε τότε να κόψει τη γενειάδα του.

Οι άρχοντες Έλληνες διατήρησαν για πολύ καιρό τη γενειάδα των. Άλλά ξυρίζαν τα μουστάκια τους.

Η συνήθεια του ξυρίσματος άσχημα πολύ επίσης να επικρατήσει μεταξύ των Ρωμαίων. Η νενίκευσίς της δεν φαίνεται ότι είναι του 3ου αιώνα π. Χ.

Ο Πλίνιος αναφέρει ότι ο πρώτος Ρωμαίος που έγκαινιωσε το καθημερινό ξύρισμα, ήταν ο Σκιπίων ο Άφρικανός. Μας πληροφορεί, έξ άλλου, ότι ο Άδριανός ήταν θιασώτης της γενειάδας. Άλλ' είχε ένα σοβαρότατο λόγο γι' αυτό. Γιατί το κάτω μέρος του προσώπου του ήταν πολύ κακοφτιαγμένο και η γενειάδα του νοσησίμειε για να το κόψει.

Οι Τούρκοι, έξ άλλου, είχαν σε μεγάλη περικλή τη γενειάδα και θεωρούσαν σαν μια από τις σοβαρότερες προσβολές το να τους άγγιξη κανείς τη γενειά η να τους πη μια προσβλητική φράση σνετικά μ' αυτά.

Μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού, η γενειάδα ξανάγινε της μόδας. Άλλ' η βασιλεία της δεν ήταν άπλητη. Και σιγά-σιγά οι άνθρωποι άρισαν να ξυρίζονται και πάλι.

Αργότερα, μάλιστα, η μόδα άπαιτούσε από τους άνδρες να έχουν μακρύ μαλλιά και ξυρισμένο πρόσωπο.

Η μόδα του ολότελου ξυρισμένου προσώπου όφειλται στους Άγγλοσάξωνες. Απ' αυτούς πέρασε και στους άλλους λαούς.

Φ. ΕΣΤΕΜΠ

Γ' άσπρα μαλλιά και τὰ ξανθά

Δίπλα στο παράθυρο, βουλιγαμένη στη βαθεία ή άναπαυτή ή πολυθρόνα, καθόταν ή γριά κυρία και διάβαζε ένα βιβλίο. Γά μαλλιά της ήσαν κάτασπρα, κι' οι τελευταίες φλόγες τών ματιών της είχαν σβύσει πω από τὰ πρεσβυπικά της γυαλιά.

Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα με δύναμη, και μπήκε μέσα ένα κοριτσάκι ως δεκαοχτώ χρονών, με δλωφωτά ξανθά μαλλιά. Διευθυήθηκε γραμμή στην πολυθρόνα, και, πέφτοντας στην άγκαλιά της γριάς κυρίας, άρχισε να κλαίη με λυγμούς...

— Έλα, τι συμβαίνει πάλι;... ρώτησε αγαθά ή γριά άφροντας το βιβλίο της να πέση από τὰ πότωμα, και χαιδεύοντας με το ουτιδωμένο γέρι της το κεφάλι της μικρής. — Δε... μ' άγα... πά...ει!... κατάρφερε να εξήγηση άνάμεσα στ' άσφυλλητά της έκείνη.

— Μην κλαίς... Ήσύχασε... Έλα, κάτσε κοντά μου, κι' εξήγησέ μου ήρεμα κι' ώραιά τι συμβαίνει...

Η μικρή άπογοητευμένη συμμορφώθηκε με της γριάς τή σύσταση. Έκασσε δίπλα της σε μία καρέκλα, κι' άφ' σ' σιγά-σιγά τών πόνου της να ξεθυμάνη και τὰ δάκρυά της να ξεραθούν. Μείνανε μόνο οι λυγμοί που άνασκήκωναν πού και πού το μικρό παρθενικό της στήθος — σαν τις τελευταίες, άπομακρυσμένες βροντές της μπόρας πούχει περάσει...

— Λοιπόν, σ' άκούω... της είπε τότε ή γριά κυρία. Έξηγησέ μου τι έχεις...

— Δε μ' άναπάνει γιαγιά... ξαναή ή μικρή, χωρίς κλάμματα, μ' άβοδεία λυπημένη. Με πίκρανε, δεν θά τόν ξαναδώ ποτέ.

— Μπά... Και τι σ' έκανε να πάωης αυτή τή φοδερή απόφαση;...

— Έσκυψε κάτω, γαυηλά, τις μυρωστίδες τών ματιών της ή μικρή έγγονή, κι' άπάντησε:

— Άγαπάει άλλην, γιαγιά!...

— Άλλην;

— Ναι... ύπάρχει μία άλλη γυναίκα στη ζωή του!...

— Είσαι σίγουρη;

— Άπόλυτα...

Χαίδεψε ή γιαγιά λίγο της έγγονούλας της το κεφάλι, και της είπε τρυφερά:

— Κι' αν άκόμα πούμε πως έχεις δικίο και πως όλα είν' άληθινά, πάλι έχεις ένα μεγάλο άδικο: "Ότι κλαίς... Δεν ύπάρχει έγκληματικότερη κοιταμάρα από το να μαραινής κανείς τὰ μάτια του με δάκρυα, όταν μάλιστα τὰ μάτια του είν' ώραιά σαν τὰ δικά σου...

Σταυάτησε για λίγο ή γριά κυρία, για να συνεχίση π'ό σιγά, με συγκίνηση:

— Κάποτε, παλιά, πολύ παλιά, έλαψα βέβαια κι' εγώ — όπως κλαίν όλοι οι άνθρωποι, ποιάς λίγο, ποιάς πολύ... Πιστεύω με όμως, ότι έννοιωσα πόσο μικροί κι' άσήμαντοι ήσαν όλοι αυτοί οι πόνοι που μου σπαράζανε τὰ νείατά, όταν είδα να σημειώνονται τὰ βήματα του καιρού στὰ μάγουλά μου με ουτίδες, και να στοώνεται

το χιόνι πυκνό κι' άλυωτο στο κεφάλι μου από τόν άώνιο χε μώνα...

Η μικρούλα τήν κίτταζε με συμπόνοια... Είχε ξεχάσει για μία στιγμή τόν πόνο το δικό της, για τ' έζηση τόν αγιάτρευτο πόνο της γιαγιάς της...

— Με λυπάσαι;... της ρώτησε ή γριά. — Έννοια σου... Θάρη κάποτε καιρός που θα λυπηθούν άλλοι ένένα... Κανέναν, μικρό μου, δεν έχει σ' αυτό τόν κόσμο το προνόμιο της αιώνιας νεότητας κανένα κεφαλάκι τήν έξαιρετική έννοια να διατηρητά για πάντα ξανθό... Νά, θες να προσφύλεις μία μπουκλα τών σημειώνων σου χρυσάφειων μαλλιών; Κόφτην, και κρύφτην μέσα σ' ένα βελουδένιο κουτάκι. Μόνον έτσι θα μ'απορέσεις ν' άποσποθήσης απ' αυτή τούλάχιστον τή μπουκλα σου τὰ γηραιά, και να τήν ξαναδής ξανά όταν πιά τ' άλλα σου μαλλιά θάχουν άσπρίσει...

Η μικρή έγγονούλα είχε τώρα μελαγχολήσει π'ό πολύ, άχι όμως γι' αυτό πούχε μελαγχολήσει πρίν: Τώρα, έβλεπε τόν πόνο της, το μικρό της νεανικό πόνο, άσημάντο, περασμένο έπεισόδιο, και τόν άλλο, τόν πόνο της γιαγιάς της, μεγάλον και χωρίς παρηγοριά...

— Έλα τώρα, της είπε ή γριά κυρία, χτυπώντας τη στο μάγουλο, άσε τὰ πείσματα, στόλισε τὰ κοράλλια τών γειλών σου με τ' ώραιότερο χαμόγελο, δέξου τις δικαιολογίες του άγαπημένου σου — κι' άς είνε ψεύτικες... και συνεχώρησέ τον.

Παρηγορημένη τώρα έντελώς, ή μικρούλα σηκώθηκε, φίλησε τή γιαγιά της, και βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο. Η γριά κυρία έμεινε για λίγο σιωπηλή, βουτηγμένη στο παρελθόν, γοητευμένη απ' τήν εύτυνα του...

— Ύστερα, σήκωσε από το πάτωμα το βιβλίο της και προσέβησε πάλι να διαβάση. Είτι όμως γιατί μέσ' στο δωμάτιο είχανε τώρα πέσει οι σκιές του δειλινού, είτε γιατί τὰ μάτια της είχανε γεμίσει δάκρυα, δεν μπόρεσε να διαβάση...

Κι' έμεινε εκεί, με το βιβλίο στα γονατά της, και το βλέμμα της στηριγμένο στο κενό, ως τήν ώρα που γυτίπσε ή πόρτα και μπήκε ένας ψηλός δλωσάπρος κύριος.

— Καλησπέρα Λίζα... της είπε.

— Α, έσύ είσαι Στέφανε;...

— Ναι... Πως πέρασεσ σημερια;...

— Πληχτικά, όπως πάντα...

Οι δυο γέροι καθόντουσαν κοντά-κοντά ο ένας στον άλλον, μέσ' στο σκοτάδι, πούχε πνίξει τὰ πάντα... Η πόρτα ξαίνοιξε, και μπήκε μέσα μία μεσόκοπη κυρία, Γύρισε το διακόπτη, και το δωμάτιο νέμισε φώς.

— Α, έδώ είσοστε κύριε Στέφνε;... είπε στο γέρο κύριο.

— Έδώ... Κάνω συντροφιά της μαμάς σας...

— Μπράβο... "Ηόσανε και οι άλλες δυο κυρίες για το κουκάιν σας, μεριά...

— Ναι, κόρη μου. Έρχομαι ζέμωσας... άπάντησε ή γριά κυρία.

Και, στην γυμένη στο υπατόστο του γέρου σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο.

Στην τραπέζα, το κερρέ του κουκάιν δωρονώθηκε άμεσως. Η γριά κυρία έπαιξε άφρημενα. Πού και πού έριχνε μία ματιά της, δεξιά, στο γέρο κύριο, πούπαιζε σιωπηλός, αδιάφορος και κάτασπρος. Σε μία στιγμή, έκείνη δεν βάστιζε κι' ένώ ή άριστερή της κυρία ήταν άπασχολημένη να μοιράζη χαρτιά, κι' ή άπέναντι να σιωπιθυριζή τήν άρια της "Λουκίας με φωνή τρεμουλιάρικη και φάλτσα, ή Λίζα, ή γιαγιά, έσκυψε τ' άσπρο της κεφάλι στο μέρος του Στέφανου, του άσπρουάλλη κυρίου, και τού ψθύρισε:

— Πες στον έγγονό σου να μ'ην πικραίνη τήν έγγονή μου... Τόν αγαπάει, κι' αυτός τήν κάνει να υποφέρει...

— Πως είνε δυνατόν;... διαμαρτυρήθηκε ο γέρος. Αυτός τή λατρεύει...

Χαμηλάσε άκόμα π'ό πολύ τή φωνή της ή γιαγιά, κι' άπάντησε:

— Κι' έσύ με λατρεύεις, Στέφανε, κι' όμως μ' έκανες τότε να υποφέρω... Φαίνεται πως ο έγγονός σου σουμωισσε και σ' αυτό. Και βρήκε τήν έγγονή τή δική μου για να ξαναζωντανέψη τήν ιστορία μας σ' όλες τις λεπτομέρειές της, ύστερα από πενήντα χρόνια. Στέφανε!...

Η άριστερή κυρία είχε μοιράσει χαρτιά. Το κουκάιν συνεχίστηκε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ΒΑΣΩ ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ και το ιαχυδρομείο της

Ο "Θησαυρός" κι' οι βχυμασχι της

Η Βάσω Μανωλίδου, με τήν έξαιρετική έπιτυχία της στην "Ιωάννα της Λωραίνης" έγινε τόσο δημοφιλής, ώστε το καθημερινό ταχυδρομείο της που αποτελείται από δλωκλήρους σωρούς από γράμματα, τής παρουσιάζει τις π'ό περισσότερες έκπληξεις.

Προσθές το άπόγευμα, βόηκαμε τήν έκλεκτ ή πρωταγωνίστρια μας στο δωάρο καμαρίνι της, ν' άνογη δλωγαση τις έπιστολές τών θαυμαστών της.

— Έλάτε να δήτε, μας είπε, τι μου γράφουν οι φίλοι μου, άχι μόνο από έδώ, από τήν Ελλάδα, αλλά και από τήν Άμεοική... Είνε τόσο καλοί και με συγκινούν τόσο πολύ τὰ λόγια τους!

Κυτάζετε έδώ αυτό το τηλεγράφημα... Δεν είνε περίεργο;...

Ήταν ένα τηλεγράφημα από τήν "Άμεοική. Ένας από τους έκεί άνονευέ μας τής έγραψε τα έξης: "Άμεοικανίς φίλη μου με συνεχάρη σήμερα που διάβασε στις έφημερίδες της Νας "Υόρκης τήν έπιτυχία σας στο έργο του "Άντισον, Σας στέλνω με συγκίνηση τὰ συγχαρητήριά μου..."

— Πως σας φαίνεται; μας ρώτησε χαμογελώντας ή κ. Μανωλίδου. Δεν είνε γαρίτω νο!

Κι' έπειτα έπρόσθεσε παίοντας μερικά γράμματα από το γασιείο της: — Έγω όμως κάτι έδώ που σας ένδιαφέρει...

Από τὰ γράμματα πού λαυδών κάθε ήμέρα βλέπω πως ο Έξαιρετικά δημοφιλής είνε ο "Θησαυρός". Όλοι οι φίλοι μου από τις δλωφες έπαινίες άναφέρουν ότι από τόν "Θησαυρό" έμαθαν τήν έπιτυχία μου στην "Ιωάννα της Λωραίνης". Ρίξτε μία ματιά σ' αυτό το γράμμα...

Κάποιος θαυμαστής της από το Η-κάκλειο της Κρήτης τής έγραψε: "Ένω διαβάσει πολλά για σας στον "Θησαυρό" και πιστεύω ότι είσαστε μία μεγάλη καλλιτέχνης, αν και δεν σας έγω δη ποτέ μου να παίξετε. Άποφάσισα λοιπόν να σας γράψω αυτά τὰ λίγα λόγια και να σας παρακαλέσω να μου στείλετε μία φωτογραφία σας."

Ένας άλλος θαυμαστής της από τή Λαμία ήταν φαίνεται λιγάκι έρωτευμένος μαζί της γιατί ύπενεδαμνίε με συγκίνηση: "Έκωσα από τόν "Θησαυρό" τή φωτογραφία σας και τή φυλάξω μέσα στο "Μουσολόνιό" μου, όπου κάθε ήμέρα γράφω ότι δεν θά σας ξενάσω ποτέ!..."

Η Βάσω Μανωλίδου λαυδώνει 100-120 έπιστολές κάθε ήμέρα από τους θαυμαστές και τις θαυμαστίες της. Π'ό έλη δ' τή σκληρή δουλειά της στο θέατρο, β'οίσκε τόν καιρό ν' άπαντάν σ' όλα σνεδόν αυτά τὰ γράμματα με άνόστη κι' ένκαοιδότητα για να έννοιστήση τους καλούς σ' όλους της.

Κ. Δ.

Η προστατευομένη ενός γκάγκστερ

Ο περίφημος σκηνοθέτης Φράνκ Μπορζέιτζ στον άοιεν άφείλεται ή άνακάλυψις πολλών λαυρών ταλέντων, από τήν Τζάννιτ Γκαίνοο έως τήν Μπαρμπάρα Μπρίττον. θεωρεί τήν Κάθον Μάκ Λεόντ ως μία από τις σημαντικότερες άνακαλύψεις τών τελευταίων χρόνων.

Όταν ή Κάθον παρουσιάστηκε υπορσά στον Μπορζέιτζ για τήν άπασαίτητη δοκιμή σ' ένα φίλμ είνε λίγες έλπίδες έπιτυχίας.

Άλλ' ή έπιτυχία της ήταν τέτοια, ώστε ο Φράνκ διάταξε να σταματήσουν οι δοκιμές γιατί είνε βρή το πρόσωπο που του γοιζόταν. Και παίοντας τήν Κάθον στα γραφεία του διευθυντού της εταιρίας, τους έβαλε χωρίς πολλές συζητήσεις να ύπογράψουν συμβόλαιο συνεργασίας.

Η Κάθον γεννήθηκε στην Σάντα Μόνικα τής Καλιφορίας στις 2 'Ιουλίου 1924. Είνε κόρη ενός δικηγόρου και σπούδασε σε μία σχολή καλονοιων τής Αλάμπας. Άν και έπαιρνε πάντα μέρος στις μαθητικές παραστάσεις δεν σκέφτηκε ποτέ να γίνη ήθοποιός.

Μία μέρα όμως έφυγε μαζί με τήν οίκογένειά της για το Ντάλλας του Τέξας. Έκεί άοιισε να εογάζεται ως ταμίας σ' ένα θέατρο.

Στο θέατρο έκείνη πήγε κάποτε να παίξη με το θιασό της ή γνωστή καλλιτέχνης Ταλλούλα Μπάνκεντ. Η Κάθον παρακολούθησε μία παράσταση και τόσο ένθουσιάστηκε από το παίξιμο της πρωταγωνίστριας, ώστε άποφάσισε να σπουδάση δραματική τέχνη.

Έφυγε για το Λος Άντζελες κι' έκεί με μερικές γνωοιμίες που είνε κάνει κατώρθηκε άμέσως να βρή μία θέσι ως ταμίας σ' ένα θέατρο τής μεγαλοπόλεως. Ένεγράφη συγνοώνς στη δραματική σχολή Μπλίσ Χιύδεν και άοιισε να παρακολουθή με έξαιρετικό ζήλο τὰ μαθήματα.

Έργασα και μελέτη κούρασαν πολύ τήν Κάθον, ή όποια έπρεσ άορωστη. Η άρωσταις της αυτή όμως ήταν... τυχερή. Στο νοσοκομείο ή Κάθον άχι μόνο είνε γρήγορα καλά, αλλά και νωρίσε έναν άνιγνευτή κινηματογραφικών ταιλντων που τής έπρότεινε ένα ταξίδι ως το Χόλλυγουντ που δεν ήταν και πολύ μακριά.

Έκεί ή Κάθον συνάντησε δυσκολίες και έμποδια. Έκείνη όμως άγωνίστηκε με άξιοθάυμαστη άποφασιστικότητα. Έπαιξε από ένα μικρό ρόλο στα φίλμ "Κράτα το φασό ψηλά" και "Τα κορίτσια του Χάδεϋ". Ύστερα βλέποντας πως δεν τήν άνέθεταν άλλο ρόλο άλλάξε έπάγγελμα κι' είνε μανκεν.

Από τήν εογασία αυτή του μανκεν τώσκασε μία μέρα για να παρουσιασθή υπορσά στον Φράνκ Μπορζέιτζ. Η συνεχέια σας είνε ήδη γνωστή.

Η Κάθον Μάκ Λεόντ είνε σήμερα ή πιο "άδναλτη" βεντέτα του Χόλλυγουντ, μία πραγματική "ένζενύ". Μοναδικές της φίλες είνε μερικές παλές συμμαθήτρίες της. Δεν έχει πάει ποτέ της σε καμπαρέ και δεν γνωρίζει καμμία από τις διάσημες συνάδελφους της. Τις θαυμάζει όμως όλες και πηγαίνει συχνά στον κινηματογράφο για να παρακολουθήση το πα'ξιμό τους.

Η Κάθον Μάκ Λεόντ — δεν είνε ψευδώνυμο αλλά το πραγματικό της όνομα — είνε μία π'ανίστα με ταλέντο και μία έξαιρετική κολληθήτριά.

Όταν πήγαινε άκούη σχολείο κέοδισ ένα βραδεία, για μία βουτιά μιας και ήμίσσεις στορσφής που θεωρείται πολύ δύσκολη.

Στο φίλμ "Πάντα σ' αγαπούσα" στο όποιο ή Κάθον παίζει τόν δραματικό ρόλο μιας πιανίστριας που έρωτεύεται κάποιον διάσημο μουσικό, έπιτυγάνει κάτι που καμμία βεντέτα δεν κατώρθηκε μένοι ύμερα: Γερνά κατά είκοσι, δλωκλήσα γρόνια, χωρίς να χρησι-υποποίη κανένα ιδιότερο μακιγιάζ. Το άποτέλεσμα αυτό το έπιτυγνάνει άποκλειστικά με το παίξιμό της και τήν έκφορσή της.

Άν ή Κάθον Μάκ Λεόντ δεν νωρίσε άκρην από κοντά τις διάσημες συνάδελφους της, πολλές απ' αυτές πρόσεξαν το νέο αυτό άστρο και ή έπιτυχία του σε ρόλους άθώων κοριτσιού τις έχει κυριολεκτικά τρωμοκρατήσει. Με τρωμερό πείσμα βάλθηκαν να τήν παρα-

σύρουν σε ύποπτες προειπέτες, για να τήν διασύρουν στο άμεοικανικό κοινό που άοιισε να β'οίσκε σ' αυτή ένα νέο είδωλο. Για να έπιτύχουν τόν σκοπό τους έπεστώτευσαν διάφορους κομψευομένους νεαρούς που άπέτυχαν ως ήθοποιοί και τους πηρόνουν ήγεμονικά για να δημιουγήσουν στην χαριτωμένη βεντέτα διάφορα σκάνδαλα.

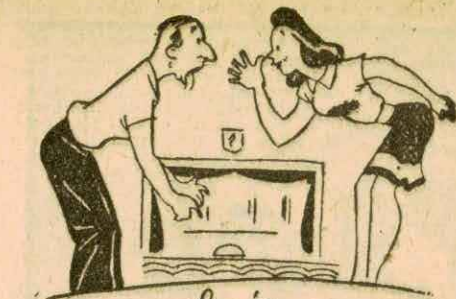
Η δυστυχιμένη Κάθον έχει τρωμοκρατηθή. Δεν τολμά πιά να βγη μόνη από το σπίτι της, να ρυτε και με τήν συνοδεία των φίλων της. Εύτυχώς όμως γι' αυτήν, δεν έδίστασε να διατυπώση το παρόπνο της στούς δραμοιογράφους κι' είνε τόσο θάρρος ώστε δπως διαδίδεται, ένας άρνιγκά-γστερ που ένει έρωτευθή κι' αυτός τήν Κάθον, δλωως δ-τι τήν παίρνει υπό τήν προστασία του.

PENTRO KAMPAÑEZ

Η τυχερή Μάργκαρετ

Η Μάργκαρετ Ο' Μπράιεν δεν είνε παρά 10 έτών. Κι' όμως έχει κάνει ήδη τήν τύχη της ως βεντέτα του κινηματογράφου. Παρ' όλο που τους βαρείς φόρους που πληρώνουν οι άστέρες, έχει άποκτήσει περιουσία, γιατί κέοδίζει, απ' τόν κινηματογράφο μόνον 320.000 δολάρια το χρόνο. Στο σεβαστό αυτό ποσόν πρέπει να προστεθούν όσα είσπράττει απ' τις διαφημιστικές εταιρίες, που χρησιμοποιοούν το πορταίτο της για σεκλάμες διαφόρων είδων. Τέλος, ή Μάργκαρετ ύπογράφει άσθρα που δημοσιεύονται σε περιοδικά και τής πληρώνονται άκριβά.

Η ΚΑΜΙΝΟΔΙΟΪΧΙΑ ΜΑΣ

Η ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

(Ο κ. Μπροντέ κάθεται στο συμβολαιογραφείο του και τηλεφωνεί στο συνάδελφό του κ. Μονιέ.)

Μπροντέ: Εμπρός... Αριθμός 42-142; Ο κ. Μονιέ; Δεν ακούω τίποτε! Ποιος είναι στο τηλέφωνο; Είπατε ο υπάλληλός του; Τι;

Μία γυναίκα φωνή: Είμαι εγώ, η Ρετζίνα. Σήμερα είσαι, Πάω; Καλά το κατάλαβα... Πώς είσαι αγαπη μου;

Μπροντέ: Μά όχι, δεσποινίς, δεν είμαι ο Πάω. Καλό κι' αυτό!... Εμπρός!... Συμβολαιογραφείο Μονιέ; Πέστε μου, δεσποινίς, έχετε ποτέ θα έρθη ο προϊστάμενός σας; Είδατε σ'ε τον, σας παρακαλώ, ότι τον ζήτησε ο συνάδελφός του Μπροντέ για τη δημοπρασία που έρεει!

Η Ρετζίνα: Αν ζήτησε μερικές πληροφορίες... Αν γυρίσει σ' ένα τέταρτο θα του ξανατηλεφωνήσω... Χαιρετε... ευχαριστώ. (Αφήνει το ακουστικό.)

(Στο γραφείο του έμπόρου Παρνί. Ο κ. Παρνί τηλεφωνεί.)

Παρνί: Εμπρός... Αριθμός 42-142; Συμβολαιογραφείο Μονιέ; Ποιος... ο υπάλληλός του; Ο προϊστάμενός σας δεν είναι αυτός; Α!...

Η φωνή της Ρετζίνας: Είμαι εγώ η Ρετζίνα!

Παρνί: Νάτα μας! Μπήκε απρόσκλητη στη συνάδελφίς μου γυναίκα.

Η φωνή: Είσαι σ' ο Πάω; Κατάλαβα τη φωνή σου. Τι κάνεις, αγαπη μου;

Παρνί (γελώντας): Όχι, δεσποινίς, δεν είμαι ο αγαπημένος σας Πάω. Μπερδεύηκαμε φαίνεται. Λοιπόν... Συμβολαιογραφείο Μονιέ εκεί;... Ο προϊστάμενός σας θέλει να μου ζητήσει μερικές πληροφορίες σχετικά με τους αρραβώνες της κόρης μου... Είμαι στη διάθεσή του. Ειδοποιήστε τον, άμα γυρίσει, ότι τον περιμένω να μου τηλεφωνήσει. Ο αριθμός μου είναι 22-222. Μάλιστα... Ευχαριστώ. Κλείνει το τηλέφωνο).

(Υστερ' από ένα τέταρτο.)

Μπροντέ: Άς δούμε αν θα τελειώσουμε επί τέλους μ' αυτή τη δημοπρασία... Πιστεύω πως ο Μονιέ θα γυρίσει τώρα.

(Την ίδια στιγμή χτυπάει το τηλέφωνο.)

Μπροντέ: Εμπρός!

Παρνί: Είπατε σεις κύριε συμβολαιογράφο;

Μπροντέ: Μάλιστα, αγαπητέ μου. Η υπόθεσίς σας πηγαίνει καλά. Πιστεύω να πετύχουμε...

Παρνί: Μπράβο!

Μπροντέ: Σας τηλεφώνησα από όλο γ'α να σας ζητήσω μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες.

Παρνί: Είμαι στη διάθεσή σας. Τι θέλετε να μάθετε.

Μπροντέ: Μήπως έχει κανένα — αυτό μεταξύ μας — φυσικό ελάττωμα;

Παρνί: Δεν έχει τέτοιο πράγμα. Σας το έγγωμα.

Μπροντέ: Τι αναστήματος είναι;

Παρνί: Μετρίου.

Μπροντέ: Ο χαρακτήρας;

Παρνί: Εξαιρετικός.

Μπροντέ: Ευερέθιστος;

Παρνί: Διόλου.

Μπροντέ: Δύσκολη στην τροφή της;

Παρνί: Όχι. Είναι συνηθισμένη να τρώει όλα. Άλλ' έχει μία ιδιαίτερη προτίμηση στα χορταρικά.

Μπροντέ: Περιέργο... Δεν πιστεύω να μου κρύβετε τίποτε, γιατί αλλιώς η υπόθεσίς θα χαλάσει...

Παρνί (αυστηρά): Κύριε, για ποιάν την παίρνετε...

Μπροντέ: Άς δούμε... Απαντήστε μου πώς φέρεται μ' ένα καθαλλάρι;

Παρνί: Δεν ακούω καλά... Αυτό το τηλέφωνο... Βράζει διαρκώς. Μ' ένα καθαλλάρι είπατε; Φέρεται τέλεια. Είναι πολύ καλά αναθρεμμένη.

Μπροντέ: Θέλω να πω, μήπως έχει ιδιοτροπίες, μήπως κλωτσά...

Παρνί (μόνος του): Μά αυτός είναι τοελλάς. (Με ύφος αξιοπρεπές). Κύριε, αν άστειεύεσθε, δεν βρίσκω τη στιγμή κατάλληλη.

Μπροντέ: Ν' άστειεύωμαι; Αυτές οι πληροφορίες μού φαίνονται απαραίτητες.

Παρνί: Επί τέλους! Συλλογισθήτε ότι είναι δέκα όχτ' ώτων.

Μπροντέ: Δέκα όχτ' ώτων!... Μά... είνε πολύ μεγάλη, είνε... γοργά.

Παρνί (έξω φρενών): Κύριε, άρκετά είπατε! Δεν άνέχομαι περισσότερο να βρίσκετε την κόρη μου...

Μπροντέ: Τι; Την κόρη σας;

Παρνί: Άλλά; Γιατί νομίζετε ότι σας τηλεφωνά;

Μπροντέ: Για τη... φοράδα που θα βγ'η στη δημοπρασία.

Παρνί: Δεν έχω καμιά φοράδα... Μιλώ για την κόρη μου που θέλω να παντρεύω, κύριε Μονιέ.

Μπροντέ: Μά δεν είμαι ο κύριος Μονιέ. Είμαι ο συνάδελφός του Μπροντέ. Προς πο'ον έχω την τιμή να μιλήω;

Παρνί: Προς τον κ. Παρνί, έμπορο.

Μπροντέ: Α! φαίνεται πως έγινε λάθος στον αριθμό!

Η φωνή της Ρετζίνας: Εί-σαι σ' ο χρυσέ μου Πάω;

Μπροντέ (θυμωμένος): Άει στο διάολο, παληοφοράδα κι' εσύ!

ΖΑΝ ΑΙΚΑΡ

Οι μαύροι γάτες δεν φέρνουν δυστυχία

Μία καμπάλαι προλήψεις που είναι γενική σ' όλο τον κόσμο, λέει πως οι μαύροι γάτοι φέρνουν δυστυχία.

Από τα πρώτα χρόνια κιόλας της διαδόσεως του χριστιανισμού, ο επίσκοπος Ευσέβιος διακήρυξε ότι οι μαύροι γάτοι ήταν οι σύμμαχοι — ακουαί — των δυνάμεων του σκότους. Οι πρώτοι Χριστιανοί έπίστευαν, μάλιστα, ότι οι άνθρωποι που είχαν μαύρους γάτους στα σπίτια τους ήταν στην έξουσία του Σατανά.

Αργότερα, κατά τον Μεσαίωνα, οι μάγοι και οι μάγισσες έκαναν αληθινά κυνήγια στους μαύρους γάτους. Γιατί, λυσιπυλώντας τον εγκέφαλό τους κατασκεύαζαν μία αλοιφή που έδινε σ' εκείνον που θ' αλειφτόταν μ' αυτή υπερφυσικές ιδιότητες.

Έξ' άλλου, οι ένδοξοι έδωσαν του κόσμου λένε πως τ' ο να βλέπ κανείς στον ύπνο του ένα μαύρο γάτο σημαίνει προσηκ' αρρώστια ή θάνατο.

Ρώταρο, τίποτε δεν δικαιολογεί την άπαισία αυτή φημ που έχουν οι μαύροι γάτοι. Τελειάει, μάλιστα, ένας απ' αυτούς έφερε την ευτυχία στον κατοχό του.

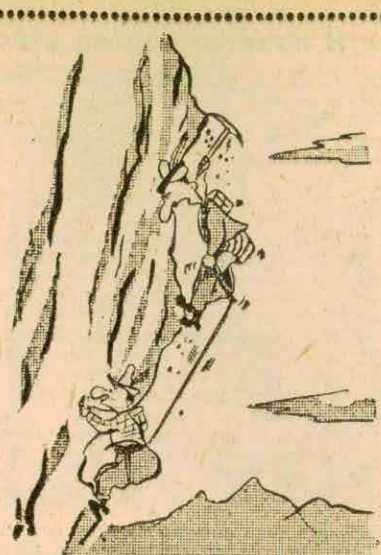
Ο γάτος αυτός λεγόταν (Περεζέσα) (Τεμπέλης) και ήταν η μάσκα του Μαργαριταρίου του Νότου, ενός φορτηγού ατμοπλοίου του Περού.

Το πλοίο αυτό συνάντησε πον, από λίγο καιρό μία σφοδρή τοικυμία κοντά στις Άντιλλες και το πλήρωμά του άναγκάσθηκε να το εγκαταλείψη. Ο μόνος που μείνε έπ'ανών ήταν ο Τεμπέλης.

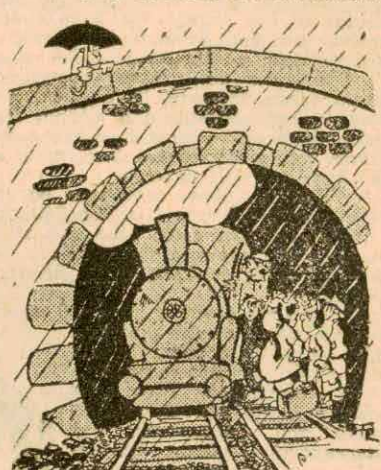
Το (Μαργαριταρίου του Νότου) μετά την εγκατάλειψή από το πλοίο του, κλυδωνίστηκε πολλές ημέρες πάνω στα κύματα. Τέλος, όταν έκοψε η τρικυμία ένα άλλο πλοίο το συνάντησε στο δρόμο του και το συμύληψε στον πλησιέστερο λιμένα.

Εκεί ο πλοίαρχος του δευτέρου πλοίου ζήτησε να κατακυρωθ' έπ' όνοματί του το (Μαργαριταρίου του Νότου), σύμφωνα με τους διεθνείς νόμους περί ναυαγίου έφ' όσον καμμία ζωντανή ύπαρξι δεν βρισκόταν πάνω σ' αυτό. Άλλ' όταν οι έμπειρο-γνώμονες ανέδρασαν από πλοίο να να π' αποπνήσουν τους ίσχυρισμούς του ανακά-λυψαν πάνω σ' αυτό τον Τεμπέλη.

Ο Τεμπέλης ήταν μία ζωντανή ύπαρξι και οι νόμοι περί ναυαγίων δεν υπο-ρούσαν πιά να ίσχυουν στην περίπτωση του ναυαγισμένου πλοίου. Έτσι, το (Μαρ-γαριταρίου του Νότου) απέδόθη στον πρώτο κατοχό του.

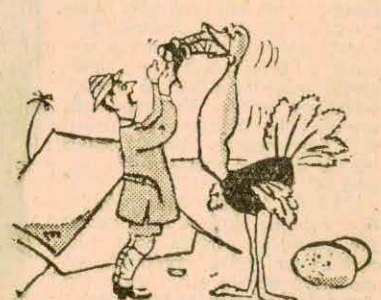
ΤΟΥ ΕΟΥΓΕ ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ!
— Έ φίλε, άδούλας μου λίγο ακοίνι!

Ο μηχανοδηγός: Καλέ τι λέ-τε! Δεν βγαίνω έξω με τέτοιο καιρό!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΦΩΝΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟ
— Άσε! Μή με τραβάς. Θα βγώ από αλλού!

Ζήτημα χαλινού

«Δυστυχισμένην ύ-παρξιν»: Φαίνεται ότι ή ά-δυναμία των δικών σας, ο κι-νηματογράφος και μερικά ά-νόητα βιβλία εξαπτουν τη φαντασία σου και έπηρεάζουν τον όχι σ' α-θερό χαρακτήρα σου. Μήν αφήνεις να σε παρα-σούν τα καριότσια σου — αν και δεν είναι καριότσια αυτά αλλά άνοησιες — και προσπα-θας να διαμορφώσης τον χα-ρακτήρα σου όσο υπάρχει και-ρός. Προσέξε: νικιά βρισκεσαι στην ηλικία που συνήθως ο χα-ρακτήρας της γυναίκας παίρ-νει τη μορφή την όποιαν δια-τηρεί κατά βάσιν έως τα νη-ρωπεία. Στην ηλικία σου συμ-βαίνει τα 90% των ανθρώπων να μην ξέρουν κι' αυτοί οι έ-διοι τι θέλουν αλλά όχι πάλι: κι' στο σημείο το δικό σου.

Αν δεν βάλεις χαλινάρια στον έαυτό σου πολύ φοβούμαι πως το ελάττωμά σου αυτό όχι μω-νάχα δεν θα περιορισθ'ι, με-τόν καιρό, αλλά θ' άπλωσθ'ι τις ρίζες του. Είσαι κοπέλλα που σπουδάζεις και φαντάζομαι πως θα με καταλαβαίνεις. Λυ-πούμαι που έτυχε σ'ε μένα ο κληρός να σε πικρώνω, αλλά καποιος πρέπει να σε βγάλει από την γλάνη σου. Είσαι νε-ωρίο καθώς λές κορίτσι, έ-χεις όλη τη στροφή και την ά-γάπη του περιβάλλοντός σου και — το κυριώτερο — όλα τ'α-μέσα ν' ακολουθήσεις άντε-ρες σπουδές. Τι άλλο θέλεις; Κι'ταξέ: λοιπόν τις σπουδές σου και μ'ην άφήνεις να παρο-σέρη τη σκέψ' σου αυτή ή νο-σηρή φαντασία. Με τη μορφή-σι θ'α υπορέσεις να εξήγησ' κι' αυτό που ζήτας τώρα από μένα. Θα ήδεις τότε π'όσο εύ-κολο έ'α σου είναι να διαλέξ'εις και τ'ον άνδρα που θ'α σου τερμαχ'η.

«Πονεμένην Κερκυ-ραίαν»: Προς Θεού! Δεν ται-ριάζει στην ηλικία σου να εί-σαι τόσο άπελπισμένη και πονε-μένη. Προσπάθησε πρώτα να μάθ'εις πως εκδηλώνεται το έν-διαφέρον αυτού του νέου νιά-την άλλη και τότε κανόνισε ά-νάλογα τη στάση σου και τη θεί- σου άπέναντί του. Αν εκ-δηλώνεται και προς την άλλη όπως σ'ε σένα, αυτό σημαίνει πως ή προτίμησις αυτού του κυρίου δεν έχει ακόμα ξεκα-θαρισθ', όποτε χρειάζεται κα-ποία ύπουνη εκ μέρους σου. Έν έναντιο περιπτώσει ενώ θ'α σε συμβούλευα να πάψ'εις να τον σκέπτεσαι και να κυ-τάζεις να τελειώσης το σχο-λείο σου. Έξ' άλλου, είναι υ-ποτιμητικό νιά μία νέα κοπέ-λλα ν' άφήνη την κορδιά της να δευεύεται από έναν άν-δρα που το έρωτικό του ένδια-φέρον άπασχολεί μία άλλη νυ-ναικα.

«Έναν δυστυχ'η»: Μά έπιτρέπεται σ' αυτή την ή-λικία να σ' άπασχολούν στα-ροβ'ια αυτά τα πράγματα; Πάξ'ε ν'έλσες, φλερτάρεις έ-τσι και μ'ην τα παίρνεις κατα-κόρφο. Η συμβουλή μου είναι ν' άφήσης άουχη την κοπέλλα. Τι θέλεις να κάνεις αφού το κορίτσι «έτσι θέλει»; Πάντως ζ'αν μεγαλώσης και γίνης άν-δρας σωστός θα τ'α έμψαξις έλ' αυτά — αν έως τότε δεν τ'α έχας ξεχάσει έντελώς — και θ'α ν'έλσας.

Ερωτικό τραυματικό βίοτιο

«Μιάν άναγνώστρια» Αθήνας: Δυστυχώς, το νράμ-μα σου έφτασε στα χέρια μου πολύ άργα. Είμαι βέβαιος ότι τα πράγματα θα έχουν άσφα-λώς αλλάξει και καταλαβαίνεις πως ή συμβουλή μου δεν θα έχη πλέον θεσιν. Πάντως εί-μαι πρόθυμος ν' άπαντήσω σ' ένα νεώτερο γράμμα.

Στόν κον «Ν. Αρ.»: του όποιου ή έπιστολή έφτασε στα χέρια μου πολύ καθυστερημέ-νη έχω να πω τα έξης: Η κο-πέλλα αυτή, κατά τη νήψη μου, πρέπει να είναι εκ φύσεως ανείλικρινής. Ύστερα από έ-ναν μακροχρόνιο, σύνδεσμο σας ώφειλε να όμολογήση την αλήθεια και μάλιστα να έ-πιζητήση ή ίδια ένα τέτοιο ξε-κατάρισμα της καταστάσεως, έφ'όσον το ζήτημα έτέθη έτσι. Αντίθετως αυτή εξακολουθεί ως την τελευταία στιγμή να σας εξαπατά. Αν λάβω ύπ' ό-ψη τον χαρακτήρα της και τον δικόν σας σχηματισμό — από ό-σα έσείς ο ίδιος μου γράφετε — τη γνώμη πως είστε δυο έν-τελως αντίθετοι χαρακτήρες. Συνδυασμός τέτοιων χαρακτή-ρων δεν μου έγγυάται άρμονι-κή συμβίωσι. Ο ένας θα κρύ-βη τις σκέψεις του και τις πράξεις του, έστω και άνυστε-ρόβουλα από τον άλλον ο ό-ποιος αντίθετως θ'ε έχη το προτέρημα — ίσως και έλάττω-μα — να έρευνά. Η έλλειψις εμπιστοσύνης και ή ύποψις δι-ληπριάςουν τις σχέσεις δυο ανθρώπων. Προσέξτε, Ο νά-μος δεν είναι από τα εύκολα πείραματά. Ναι μ'έν υπάρχουν και τα διαζύγια αλλά αυτά ό-δηγούν τις περισσότερες φο-ρές στις πλέον βαρυστατικές και περιπλοκές περιπτώσεις. Και μετά το νάμο οι λύσεις δι-δονται με πολύ μεγαλύτερες δυσκολίες απ' ότι λουβάνον-ται οι πρό του νάμου άποφά-σεις. Αν σήμερα κανονίζετε έσείς τις πράξεις σας, μεσ'ού-ριο θ'α σας τις κανονίζουν διά-φορα άλλα άτομα και συνθή-κες.

«Εμμυ Γ.»: Διερωτώμαι πως είναι δυνατόν να εξακο-λουθής να ένδιαφέρεσαι για έναν άνθρωπο που έπ'ι 5% χρόνια δεν παύει να δίνει διαρκώς δείγματα άσταθείας και άδιεφορίας άπέναντί σου. Συνεπώς δεν υπάρχει μυστή-ριο προς λύση όπως κακώς γράφεις. Υπάρχει μία πραγμα-τική κατάσταση που σου επι-βάλλει να φροντίσης για τον

εαυτό σου και το μέλλον σου. «Α. Β.»: Χανιά: Ώστε μόλις την έννυφίσε άρχισες να της επιτίθεσαι (με τον έρωτα κα-τευνομένον)! Αυτό δεν το καταλαβαίνω. Γράφεις κατοπιν ότι μεταξύ της άναπημένης σου και ενός φίλου σου δεν υπάρχει τίποτε (πορ'ό ένα έ-δύλλον το όποιον σύντομα πι-στεύω να τελειώση) και τέλος ότι παρ'όλ' αυτά όυχισες να δημιουργήται ένας πιο μεγα-λός έρωτας μεταξύ σας. Αυτό είναι άνωτερος άλνεθρας κι' έ-γώ δεν είμαι τόσο δυνατός στα μαθηματικά.

«Κάκια Μ. Κ.»: Άφού ά-ναγνώριζεις ότι έχεις άδικο δεν έχεις παρα να όωσης μία λογική έξηγησι και τα πράγ-ματα θ'α διορθωθούν. Έλπιώ μάλιστα ότι ν'α έχουν άρθ'η ή-δη οι παρεξηγήσεις διότι το νράμμα σου είναι πολύ καθυ-στερημένο και δεν φαντάζομαι έκτοτε να έμεινες άδρανος.

ΑΤΤΙΚΟΣ

Για έναν Έπιγειο «Άνγelo — Άχαρ ακά: ά ν'ώ έ'ελα νιάτα: Η τι-μωρίς σας άπεδόθηκε με τό-ποσάπ'αν. Την κορη που άνα-πούσατε τη ζήτησα από τον πατέρα της, με τη συνκατα-θεσι του δικού σας πατέρα. Έ-κείνος άούθηθηκε γιατί μήκε στη μέση ο θεός.

Ότε ή βία, ότε ο φόνος, ότε ή άυτοκτονία όπως γρά-φετε θ'α σας ώφέλησουν. Ά-φού την άναπατή κάνετε υ-πομονή, φαντάε καλός όλος. Και να είστε βέβαιος ότι σε-λίγον καιρό ο πατέρας της θ'α μετανιώσει.

Τρις δυστυχισμέ-νη: Σας βεβαιώ πως αν είχα τη διεύθυνσι σας θ'α σας έγρά-φα άμέσως απ' ευθείας παρα-ύλεπόντας την τάξι και την υ-ποκρέωσι να σας άπαντήσω μ'έως αυτής της στήλης. Εί-σαι πιά παντρεμένη μ'έναν άντρα που άναπας και σ' άνα-πά κι' έπομένως δεν πρέπει ούτε στιγμή να σκέπτεσαι αυ-τά που σου λένε για να σε χ'ο-ρίσουν. Αν σε παραξολίσουν πηγαίνε να βρ'ης τ'ον άντρα σου και ζήσε μαζί του. Ούτ' εκείνος, μά ότε κι' έσύ πρό-κειται να εξορτήσετε την ευ-τυχία σας από τις όδοντες και τις ίδεες των άλλων. Ότε να στενοχωρησ'ι ότε να μελαν-χολήσ'ι. Ν' αλληλογραφής συ-κνά, σκεδόν κά-ε μέρα με-τόν άντρα σου τώρα που λει-πει.

«Έναν στρατιώτη Π. Π.»: Μου γράφετε με μό-λυδι. Και τι μόλυδι... Που δεν διαβάσεται το γράμμα σας. Λοιπόν, αν κάνετε ύπουνη κι' οι δυο σας ως πού να πε-ράση ή μύρη, και όωστε κ'από στους δικούς σας να κα-τασκεύουν την άφερμη της φιλονεικίας τους και βρουν τον αίτιο, όλοση την έξοσελ-φή τότε πάλι τα πράγματα θ'α διορθωθούν. Θ' άπολυθήτε κι' έσείς και θ'α την πάρετε νυ-ναικα σας. Κάνετε, λοιπόν, υ-πομονή.

Πονεμένη νιάτα Χ. Α.Η.: Έχετε πάθει νευροσέ-νεια κατά τη θεραπεία της άλ-λης σας άρρώστιας και χάσα-τε ταυτόχρονα το θάρρος σας. Μήν άπογοητεύεσθε. Έ-νας έρως δεν είναι εκείνος που θ'α σας έλανεσθ'ι τότε θ'α έσείς και τη χαρά. Όχι. Έπ'ι-ζητήστε μάλλον μία καλή και άγνη φίλια είτε με άνδρα είτε με γυναίκα. Προσέξτε ζωής να ήν μετατράπη ή φίλια σας σε έρωτα νικηί τότε θ'α νινε-τε παρά πολύ δυστυχισμένος, έρωςς λοιπόν, και προσπα-θήστε να νινετε το ταχύτε-ρον καλά νιά ν' άνακουφίσετε και τ'ον πατέρα σας.

Δεκα ένας Μπ'τρο-Πέτρον: Είσατε τόσο νέος που είναι — με το συμπάσιο — ν'ορμή σας να σκέπτεσθε α-υτοκτονίες. Δεν σας γράφει, έ-γώ, σε τίς γράφει σ'αυτά. Είναι τόσο σφοδρή αυτή ή στά-σια νιά να θυσιάσετε τη ζωή σας,

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Σύμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Σύμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βίος δύο ν'ινύμφων, πρέπει ή νύφη να φιληθ' από έναν μωτρωμένο καπνοδόχο καθαριστή! Το έθ'ω φρενικό αυτό έθιμο — πρεϊται πιστά μέχρι σήμερα στην Άν-γλία από πολλά ζευγάρια νενύμφων!

«Έναν άνδρα...»: Σύνμφωνα μ' ένα παλαιό άγγλικό έθιμο, νιά να είναι άνθ' άσποτος ο βί

Εξ άλλου ξεκινάτε ή κάνετε οείς στην αοραδωνιαστικία οας; Γιατί να μην έχη ομοή κάτι τέτοιο καί οτή νέα αήτή; Δέν πιστεύω ή αοραδωνιαστικία οας ν' αήτοκόνονε πού ή χωρίοτε. Άλλο τόσο πρέπει να θωοιαοήτε καί οείς πού δέν οας γράφει ή νέα οας καήκτοίς. Είσοστε νέος αήουή, θά όπτε πολλοά καί ήωή καί δέν πρέπει ν' άπογοητεύοθε τόσο εύκολα.

Μαριμένο λουλουδι, Χίον; Καλλιτέρα πού έλευθερω ήκατε ένκαίρωσ άπ' αήτον. Έχει έπιπόλαιο χαρακτήρα καί φαντάζεοθε πόσο δυστυχιομένη θα γινόοαστε άν αήτο πού έκανε τώρα νινόναν μετά το νόμο οας. Επομένως πρέπει να εύχοριοήοτε το θεό πού οας άπήλλαζε ένκαίρωσ άπó ένα τέτοιο κακό. Κιτάχτε λοιπόν αήτον πού ένδιαφέρεται ίωως πιο άγνά καί τίμια γιά οας.

Ένα συντριμμή ζώη; Άδika νιοήοτε τον έαυτό οας γιά δυστυχία. Είσοθε ή πιο εύτυχιομένη γυναικα του κόσμου γιάτί αήτο πού ομοβήγει οέ οας ομορεί να ομοβή μια φορά οτίς χίλιες. Ίσα-Ε ος πρέπει να καιορώνοτε πού οας οέβονται καί οας έκτιμούν τόσο πολύ.

Όσον άφορώ το νέο πού άγοπατε να τον άναπατε, άφοώ κερδίοοτε πού ή φίλια του. Ή μεγάλη αήτή φίλια άν έχετε ύπομνησά κααήλχησά οέ μια ώρια κι' αλήθην άγάπη.

Μπαλαλάικα; Ύπάρχουν νέοι πού ζέρούν να λένε ώρια λόγια, όσο ώρια πού ουνκινούν κάθε κοπέλλα πού θά γυνωρίσουν. Στην προκειμένη περίπτωση, κι' αήτος ο νέος οας έπείε πολλά άπó αήτα τα λόγια. Σας ρωτώ όμως οας μίληοε ποτέ καί γιά γάμο; Το πήρε οτα οοβαρά αήτο το ζήτημα; Άν όχι, τότε τί στενοχωριοίστε; Έξοαστε μια καλή συντροφοά όχι όμως κι' έναν καλό ούζουνο.

Απομονωμένη νύ-παρξί-ν-Χ-; Δέν οας γυνωρίκω προωηκίως γιά να πώ ή γυνή μου, αή, ούτε καί ομορώ να φανταοώ πώς τους φέροοθε γιά να οας ένκαταλείπουν. Όπωοδήποτε αήτο πού κάνετε είνε άσχημο. Αμικορνείτε άκοπα πολλές οκέοεις. Κι' αήτα έχουν οι έόφιμεοες γυνωρίες. Έτοι μέρα οτή ζώη οας θα οημιουονήοτε ένα χάος καί δέν θα βοή πούοενά στήριγμα γιά να στήριξη ένας μέλλων ούζουνο.

Δεκα νέος οουλιώ-τ-η-ν; Ό μόνος τρόπος γιά να χωρίοτε είνε να ής ήπτε δέν γινε είνε ή γυναικα πού ονείρευήκατε γιά ούζουνο. Έτσι δέν θα ήην έκθέοτε περισσότερο.

Άσων Γιόν, Καλιθέαν; Δέν πρέπει να είναι καί τόσο μεγάλος ο πόνος οας, γιάτί τέτοια μάτια ουναντά χιλίοδες κινείας οτό δρόμο. φάνει να θέλη να το προσέχη. Κι' ένόσω δέν ής μίληοαστε άκομα δέν δικαιοιοιοθε να άποφέρετε.

13-Ε-Υ-Ε-Υ-13; Μή νομίζετε ότι δέν ένδιαφεροάοτε γιά οας. Κάθε άλλο. Άλλα καθε γράμμα ποεί να πάρη ή σειρά του. Είσοστε ειλκήρηνη καί δέν πρέπει να τον πάοτε οτό λαίμω οας. Είνε φτωχός. Ζεις άναπατε τον πλούτο. Επομένως θα τον κάνετε δυστυχ καί θα καοαρώνετε ή ήωή οας. Ένώσω, λοιπόν, είνε καί οας προσπαοήοτε να γυνωρίοτε έναν πλούσιο, να τον άναπαοτε, να τον παντρεύητε καί να ίκανοποιήοτε όλους τους πόθους οας. Είνε το μόνω οωστό καί τίμιο πόνομα πού πρέπει να κάνετε.

Χ.Χ=Χ2; Ό έπίλογος του δράματός οας βέβαια θα γράφη άπó οας τον ίδιο. Γι' αήτο πρέπει να ζεχαοοτε όσο οας ουνδώνουν με το παρελθόν, γιά να μπόροοτε να νικήοε-

τε ή φοοερή αήτή άορωοτεία. Μόνον με ή δική οας θέληση θα γινετε καλά. Καί πρέπει να γινετε καλά, γιάτί όταν θά έπανάθεοτε ύγιης καί εύρωοτος οτή ζώη, τότε θα ομορδέοτε να φροντίοτε καί γιά το αισθηματικό οας ζήτημα. Πάντως δέν έχετε κανένα δικαίωμα, ούτε οας να έπιώζετε να πεθάνετε διαποώντος ταυτοχρόνως ήν άορθετή φλόγα του έρωτος, ούτε έκείνην να κρατάτε με έλπίδες καί να ήην κάνετε να υποφεί. θανήτε γένναίος καί θα νικήοτε!

Πονεμένη ν καρδιά Κ.Κ.Π.Υ.; Δυστυχώς μερικά γράμματα παραοεσαν ίωως. Το δικό οας ομορεί να έχη φάοε, καί να έχω άπαντήοει. Άρ-νούν όμως οι άπαντήοεις γιάτί παίρνουν οειρά κι' έτοι δέν πρέπει να μένη κανένας παραπονεμένος.

Δέν είνε οωστό να κρίνιτε όλους τους άντρες άπó τον ένα πού άγιστήοατε. Άλλ' ούτε καί να υποφέρετε γιάτί ο πρώτος πού άγοπήοατε ίηαν άπατεών. Το σφάλμα ήταν λιγάκι καί δικό οας, γιάτί δικως κανένα οσοπό άφήοατε να οας κούρε-λίοση ένας άνδρας άνήθικος καί ψεύτης. Σφίχτε τώρα ήν καρδιά οας καί κητήαχτε ή ζώη με άρρος. Το πάθος οας ος οας γίνη μάθημα γιά το μέλλον.

Δυναπόνοηκα-δ-ί-α; Άπó οοα οας γράφει φαίνεται πώς ο νέος αήος οας άγαπά. Σας ουνιτώ όμως ψυχραιμία καί να μη βιάζεοτε.

Πυνμαλίω-ν; Δέν οας θεωρώ γιά τρελλά, όπως γράφτε, άλλα γιά πολύ μικρό καί άπειρο. Προοέετε πιάτως οέ καίτί: ή εύγένεια απαιτεί εύγένεια καί ή καλωσύνη καλωσύνη. Ζεις δέν ομορείτε να τα καααήθεοτε αήτα άκομή, λόγω ής ήλικίας οας. Επομένως κάνετε ύπομνησά πώς πού να φτάοτε οτά 18, οτά 20 καί τότε θα όπτε πολλά άφοροετικά τα πράγματα άπó ότι το βλέπε-τε τώρα.

Λευκόν κρίνο; Μ' άρε-οέ ή ειλκήρηνη οας, καί δέν αμφοβαλλώ ότι ήν άπάντησά ήν έχετε. ... πριν άπó το καλοκαίρι. Όπωοδήποτε έκάνατε καλά πού άρνηθήκατε ήν άγάπη του. Γιατί όσο μεγάλος κι' άν ήταν ο ένθουοιαομός ο δικός οας προήκοτο άπó ένα κοριτάκι 14 χρόνων. Όταν έπείτα άπó 2-3 χρόνια οας έοκωνται οτό νού αήτος οι σμεινικές οας στενοχωρίες θα γελάτε καί θα άπορήτε ορεκτικώς. Τόν αλήθην έρωτα θα τον γυνωρίοτε οτά 18 οας χρόνια.

Σ.Γ.Γ. Λάρισα; Όπως γράφω καί οέ άλλες παραπάνω, το αήσθημα ής φίλιας δύοκολα κρατιέται οέ μια νεοά ήλικία γιάτί ύπάρχει ή περιέργεια καί ή πονηρία οτή μέση. Οι μέν νεοοί παρέρηγουν ή φίλια καί ήν φανταοόνται ές έρωτα.

Σέ μικρότερο βαθμό ομοβήνει αήτο με ής κοπέλλας πού δέν κρατούν ύπόοτο ήν άζιοπαρπεία τους καί παρσο-ρνοται άπó φίλες των γιά να κλάβουν έπειτα πικρά.

Πρωτή αγάπη; Να μην αήτοκονήοατε. Τί κουταμάρες είνε αήτες; Δέν αήτοκονεί κανείς έπειδή ο άνθρωπος πού άγάποε ήταν ψεύτης, ούτε γιάτί είνε Έβραίος. Είνε έγκλημα να είνε κανείς Έβραίος; Όχι βέβαια. Λοιπόν, άν δέν έχετε αήτοκονήοει οτό μεταξύ μάζετε ότι ή ζώη έχει πολλές χάρες καί χαρές, καί δέν είνε λογικό να ήην καιοριοίστε γιά ψύλλου πηόμα.

Έταίνο λουλουδι; Ένας νέος όταν άγαπά παρματικά διακινδυνεύει κι' αήτο άκομα ή ζώη του γιά να άποδείξη τον έρωτα του. Μην έκτε-βήτε λοιπόν άδika, άφοώ αήτο ως άντρας φοοήθηκε να έκτεθή.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Πονεμένη ν καρδιά Μ.Χ.332; Πώς να οας βιά-λω άπó το άδίκωδο; Μπορώ να οας ομοβουλεύω «μυήοατε ής» άφοώ ή νέα άγαπά άλλον; Καί άν το κάμειτε νιοήοτε ότι θα φέρετε άποτέλεομα;

Μαριμένο λουλουδι; Τί γυναικα πού είσοοτε! Έπειδή δέν οας δίνει σημασία τον έρωτευήκατε. ... Κρηήοτε ή θέοι οας. Είνε το μόνο πού οας ομοβουλεύω. Ή διαφορά ής τάςωας καί ο χαρακτήρας του δέν μου άρέοουν.

Αίω νύκτα διόρθω-τ-ον; Δέν ομορώ να οας εύχαριστήω γιάτί δέν θυμάμαι ήν περιήγησά ής «Σανθού-λας». Άλλοίμωον άν έμω-οιμουν όλα όσα διαβάζω. Έπείτα θα να οημοριοεύω καίτί πού μου έμπίοτευήκαν αντί-κειται οτους κανονισμούς αή-της ής στήλης.

Μικρή ν έρωτευμέ-ν-η ν.Α.Ρ.; Δέν έπιδοκιμάζω ής στήας οας άπέναντι ής φί-λης οας. Δέν φαντάζεοθε βέ-βαια πώς θα οας πώ πιστεύτε τον. Όπως γέλαοε έκείνη θα γέλαση καί οας.

Φίλη ν.Α. Πειραιά; Όλα μου τα λέτε, άλλα ν' αήτον δέν λέτε ήποτα. Ζεις τον άγανάθε, έκείνος όμως οας μι-λαιοε ποτέ γι' άγάπη; Χωρίς να το έρω αήτο πώς να οας ομοβουλεύω; Πάντως έκείνο πού ένδιαφέρε ήωρα είνε να γινετε καλά καί ύστερα τα ζα-νολέμε.

Βασούλα ν; Ό χώρος δέν μου έπιτρέπει να οημοριο-εύω το ήρώα γράμμα οας γιά να μπόροοτε να το διαβάοη ο Μπάπας του Παγοοπτικού. Δέν ομοφώνω όμως οέ όλα μαζί οας. Ύπάρχουν καί σμειρα ώ-οίς χαρακτήρες, ρωμηνικές ψυχές, νέοι πού ζήτηνε προ πάντων μια ψυχική ουνγώνησι καί όχι μόνονα ήν πδονή. Στην ήλικία οας δέν ουναντάται νιοήοτε πώς δέν ουναντάται πιά ο έλπιόμος έρωας. Παρά-δειγμα το γράμμα του «Μη. του Παγ.» καί τα όσα άλλα γράμ-ματα πού λαβαίνουν όλοι οι ουντάκτοι του Έρωτ. Γράμμα-τοκωδωτήο. Έτα έρωτήματά ος θ' άπαντήω οτήν Γυν. Σε-λίδα του έρχομένου φύλλου.

Θέγγαρι θ.Σ.Γ.; Είναι λιγάκι δύοκολο να οας ομο-βουλεύω ν' αοραδωνιαοήοτε τόσο μικρός καί μάλιστα με με-γαλειότερη οας. Πώς θα πικρά-νιτε τους γονείς οας άφοώ θέλουν να ουνεχίοτε τις σπουδές οας; Αήτο πού προτι-ώ είνε να όαλετε κάποιον να μίληοη οτους γονείς οας καί να τους πείσι ν' αλλάοουν γνώμη.

Άγν ν.Α.Ε.Δ.; Ούτε γράμμα οας έλαβα ούτε 1000 δραχ. κι' έκομένως δέν ζέρω τι μου ζήτηοοατε.

Δ.Μ.Π.Ν. Ένταθα; Με πολύ ώριες ιδέες ξεκινάτε γιά ή ζώη καί οας ουναιώρω. Προοπαήοτε να μάθετε καλά Έγγλικά καί τότε ξεκινήοτε γιά τις θέοεις οας ής Αμερι-κας. Έκει θ' ακολουθήοτε μα-θηματικά είδικά καί θα φωνή άν έχετε τολέντο γιά να γινετε κάτι. Σας το εύχομαι με όλη μου ήν καρδιά καί οας εύχα-ριστώ γιά τα καλά οας λόγια.

Μ.Ν.Σ.Α.Ν.Θ.Η.Ν.Α.Μ.Α.ζ-ό-ν-αν; Πόσο εύκολα μιλά-τε γιά τρελλά καί μοναδικό έ-ρωτα. Καί είσοθε άκομα 17 χρό-νων. ... θα ζαναναπήοτε τρε-λλά καί θα ζεχαοοτε καί πάλι ν' άγαπήοατε. Ίωως νάχη γι-νει κι' όλας. Πάντως άποήοτε τον αήτον τον νεοοό έπιπό-λαιο ν' ασχολήται με ήν υπά-λα του άφοώ ήν ποοίτηοε. ... άπó οας.

Γεφυρούλα ν; Πολύ καλά οκεφθήκατε πώς δέν πρέ-πει να πάτε οτό σπίτι του. Κα-λέοτε τον να έρχεται οτό δικό οας καί οινά-οινά θα οας δο-θή ή εύκαρία να καααήθετε τον χαρακτήρα του. Δέν μου

πολυοροεί με ήν πρότασι πού οας έκανε.

Χλωμή Μεζικάνα; Έκείνο πού κααααβαίω άπó τα γράμμενά οας είνε ότι ά-δika χωρίοατε. Άφοώ ο άν-δρας οας είχε τόσο προτερήμα-τα με τον καιρό θα ζεχνούοατε τον άλλον καί θα τον άναπαύ-οατε. Να πώς φέρεθηκε τώρα ο άλλος. Άφοώ είκατε τόσο ουνδεοθή έπρεπε να πιστέψη τις ουκοφαντίες; Άπó ή στήας του ουνπαραιν πώς δέν είνε ο άν-θρωπος πού οας άζίζει καί πρέπει να τον βιάλετε άπó ή σκέψη οας. Δέν οας ήηραν έξ άλλου τα χρόνια.

Γεφυρούλα ν; Τί να οας άπαντήω άν τόσο έπιπό-λαιο γράμμα οας; Θα πεθάνε-τε γιά ένα ονομαζόμαλο κεφα-λι πού δέν έζέρετε καν ή σκέ-πεται γιά οας. Μα είνε προά-μα αήτα; Καί όαλετε καί να οημοριοεύω το γράμμα οας. ... Έλπιώ πώς όταν διαβάζοτε αήτή ήν άπάντησά μου όατεθε θεραπευθή καί θα γελάτε με όσο γράφατε.

Α.Κ.Σ.Ο.Θ.Α.Ν.; Ενώ λέω να μη ζαναναπέφτε τα λόγια του αοραδωνιαστικού οας καί να δεχθήτε ήν πρότασι του άλλου. Άφοώ δυο φορές οας γέλαοε καί οας πίκρανε τί πε-ριοιμενιτε;

Υδονη ν.Ζ.; Συνθι-ομένο φέρτε πού δέν πρέπει να οτώ όωοτε μεγαλειότερη σημασία. Κι' άν το πάρετε κα-τάκορθα θα βγήτε μετανιω-μένη.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Γ.Χ.Σ.; Καλλιθέαν; Δέν ομορώ άπó ή στήλη αήτή να οας άπαντήω ότο όνομα οας άοιχτά. Άν θέλετε γράφτε μου με ψευδώνυμο. Θα οας ά-παντήω εύχοριοιτώτα.

Άρχοντοχωριάτη ν; Θεοοαλονικην; Κοινωνικό κα-θηκον πού διατηρεί καί τα ά-γνά ήθη, είνε ο γάμος των νέων. Μάλιστα όταν ο έρωας είνε κυριαρχος αήτου του δε-οιού τότε ή ένωση είνε πολύ περισσότερο στερεή. Ή αήλως γνωστή οας κοπέλα πού οας λέει να διαοπήοατε, τώρα στον άρχή, οκέοεις μόνο φιλι-κές γιά να βεβαιώθ, άργότε-ρα, άν κι' αήτα οας άγαπά, όπως ήν άγαπάτε καί οεις δέν έχει άδικο καί μου φαίνε-ται ότι δέν πρέπει διόλου να παρέρηγηθ. Αήτες οι φιλικές οκέοεις έχουν ήν ομαλωτέρη καί αοαλότερη εξέλιξη προς το αήσθημα. Προ πάντως δέν οημιουονούν κενά ή άπρόοπα τόσο γυνώα καί ουνθιόμένα οίς «κερυνωδολες» άγάπες. Νομίζω πώς πρέπει να έκτιμ-οατε άκομή πού πολύ ήν γυν. οτή οας νέα πού οας μίληοε με τον τρόπο αήτο, τον τόσο οοβαρό καί τίμιο.

Φοιτήτριαν, ένταθα; Έπρόοεζα «καλώς», καί ήν έκφρασι οας, το γράμμα, πού μου οτείλατε. Δυστυχώς όμως δέν έχω κομμία είδικότητα ή άρμοδιότητα οτά θέματα αήτα. Άν το έπικειροάο με όποια-δήποτε έκλεκτική έπιφύλαξη πε-ριοκεψή ή συστολή, πάλι θα μετεβάλλα αήτή ή στήλη μου οε... ανατομική τράπεζα. Καί διά να τελεωώνωμην: Είμαι φί-λος ής Έπιστήμης καί του όρ-θοθό λόγου, άλλα είμαι καί τοι πρέποντος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Συνιοτώμε οτους άλληλο, γράφοινα με το «Ερωτικό γράμματοκωδωτήο» ν' άποφεί-νουν τα κοινά καί οκεδόν στε-ρεότυπα ψευδώνυμα. Διαοιτώ-νομε καααακωδωμέν ψευδώνυ-μων με τους χρεκτικισμούς «Δυστυχιομένη ύπαρξις», «Δυ-στυχιομένη καρδιά», «Πονεμέ-νη ψυχή», «Ανήσυχη ψυχή» καί άλλα παρόμοια... Ακ! καί βρά! Κάποια πρωτοτυπία δέν θα έβλαπτε καί θα άπέ-τρεπε ή στήλη πού μοιραίως έπέρχεται με το στερεότυπα ψευδώνυμα.

ΟΙ ΤΕΒΕΡΕΣ ΑΙΘΗΔΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Δ' Η ΔΟΦΡΗΣΙΣ

Μετά ήν αήή, πρέπει να μιλήσωμε γιά το ρόλο πού παίζει ή δόφρησι στον έρωτα. Για ήν άλλή ζώη, των ζώων καί των άγρίων, δέν ύπάρχει αμφοβλία ό-τι ο ρόλος ής υήτης είνε σπουδαίος. Ή δόφρησι άποτέλει ένα μέσο γιά ήν άμυ-να του ζώου καί γιά ήν άναστήσι ής τροφής του. Με ή μυρωδιά κααααβαί-νι το άγρίο άν είνε κοντά, μακρά καί πού ακριβώς ο κρυμμένος έχθρος πού πα-ραμοιεύει ή το θήραμα, πού άποτέλει ήν τροφή του. Κι' έπάνω σ' αήτο το σκυλί του κυνηγιού είνε λαοπρό καί ζωντανό παρόδειγμα. Δουλεύει με ή υήτη, με ή μυρωδιά βοίσκει το κυνήγι καί το άναγ-κάζει να βγή άπó ήν κρύπτη του. Ή δό-φρησι όμως παίζει μεγάλο ρόλο καί στον έρωτα των ζώων. Όρισμενες φυσικές μυ-ρωδιές των άρσενικών ή των θηλυκών είνε παρσομητικές οτους έρωτές τους. Έ-νας σοφός φυσιολόγος, ο Φεορέ, άνακάλυ-ψε, ότι μερικά έντομα, όταν τους κόφουν τις κεράεις — πού υ' αήτες δοφραίνον-ται, όπως έμεις με ή υήτη μας — γί-νονται αμέσως άνηκανα να έρωτευθύν. Τόσο σπουδαίο ρόλο παίζει οτους έρω-τές τους ή δόφρησι. Κι' έφοώ ο άνθρω-πος ζωά είνε κι' αήτος, δέν ομορεί ν' άποτέλη έξαιρέσι σ' ένα τέτοιο κεφα-λαίο. Οι σοφοί Βάλθηκαν να προσδιορί-συν το ρόλο ής υήτης οας οτήν άγάπη.

Ή πρώτη οοβαρά άνακάλυψη ής έπι-στήμης είνε γενική: Ότι ένεργοούν οι μυ-ρωδιές οά δυνατά παρσομητικά, οά γε-νικά διεγερτικά σ' όλο το νευρικό μας σύστημα. Άυα αοφραίνωοατε παρσο-ρείται κάποια ύποκειμια στον ένκέφαλο καί ή καρδιά παίρνει να δουλεύη πιο δύ-νατά. Παρσοήοσαν, μάλιστα, ότι ο μύ-σος, ή άγριοδιολέττα καί προ πάντων το ήλιόστροπιο — ο ήλιος — έχουν τα πιο αήισθικά άποτέλεοματα. Ό Φορέ, με δυο είδικά υηγνήματα, τον έοργ-ογάφο καί το δυναμώμετρο, κα-τάφερε να μετοήση άκριβώς αή-τά τα τομωτικά άποτέλεοματα των μυρωδικών οτό μυϊκό μας σύστημα. Έτσι άνακάλυψε ό-τι το άρωμα του μύσου υπο-ρεί να διπλάσιση ή μυϊκή μας δύναμι. Άποδείξε άκομα με τα πειράματα πούκανε, υ' αήτα τα δυο υηγνήματα, ότι κι' άοκετές άλλες μυρωδιές ανήανουν, παρσο-δικά πάντα, έννοείται, ή μυϊκή προσπάθεια. Άνακάλυψε άκομα, ότι, με ήν τακτική ειλπητή ά-ρωματών ομοοοιώς να προσκαλέ-σομε μια ουνιώτερη διεγερσι σ' όλο τον όργανισμό, μια με-γαλύτερη δραστηριότητα. Άπό-δειξει, ότι υ' αήτο τον τρόπο ά-κόμα καί ή δρασ γίνεται πολύ οζύτερη. Είνε, λοιπόν, φυσικό να παίζη κα' στον έρωτα μεγάλο ρόλο, σάν παρσομητικό, ή δό-φρησι.

Άλλα δέ ομοοοιώς να μιλή-σομε γι' αήτο άν δέν πούμε πρωτύτερα δυο λόγια γιά τις μυρωδιές. Καί, πρώτα-πρώτα, είνε δυο είδους: Οι φυσικές καί οι τεχνικές. Πησιάζοντας αήτή ήν άποψή ής μυρωδιάς, ήν είδι-κή, στον ανθρώπινο έρωτα, πρέ-πει να πάρομε γι' άφετηρία το άναμφοιστήριο αήτο: Ότι όλοι οι άνδρες καί όλες οι γυναίκες άποπνέουν μια μυρωδιά. Αήτο το γεγονός, πού προσπαδοίμε να το κρύψουμε όσο ομοοοιώς οτίς ουνθιόμένες κοινωνικές μας οκέοεις, υφίσταται σ' όλες τις

φυλές. Κάθε φυλή έχει καί μια δική ής φυσική οσμή. Ή διαπρσοπητική οσμή των μύσων είνε άρεκτά γνω-στή. Ή οσμή αήτή δέν προσέοεται άπ' ήν άκαθαοσία, όπως θα ομο-ρούοε να φανταοή κανείς. Ό Έστ άποδείξε, μάλιστα, ότι ή οσμή των μύσων αζάνει με ήν καθαριότη-τα, γιάτί τότε άνοίγουν οι πόροι του δέοματος. Κατά το Τζόνσον, πού μελέτηοε το ζήτημα, ή δυσάρε-στη αήτή οσμή, είνε πιο δυνατή οτίς μασγάλες καί είνε πιο δυνατή οτους άντρες παρσο οτίς γυναίκες. Ή ο-σμή αήτή δέν παρσοισιάει μόνο ποι-κιλίες άπó ότομο οέ ότομο παρσο κι' άπó φυλή οέ φυλή. Ό Καστελλάνι βεβαί-ώνει ότι οι μύοες του Κογκό έχουν μια μυρωδιά φοινοτικού, πού δέν είνε κα-θόλου δυσάρεστη. Ό Πάρκυ όμως, πού μελέτηοε ή φυλή των Κοιποτουό λείει πώς οι γυναίκες τους μυρίζουν σάν... τυοί! Λείει άκομή ότι ο Έβιν πασάς, ο άοηγός τους, τον βεβαίωσε ότι υπο-ρούοε να κααααβαίη αμέσως οέ ποιά φυλή άνήκει ο κάθε μύοος πού παρσο-ισιάοταε οινάνα άπó ή μυρωδιά του. Με τον ίδιο τρόπο — λείει άλλος σοφός περιήγησι, ο Μάν — οι Νικομπαοοι ομοοοιώς να διακρίνουν τα μέλη ής κά-θε μιάς άπó τις δέκα φυλές του Άοιγίπε-λάγους άπó ήν οσμή τους. Ή μυρωδιά των μύσων ής Αυστραλίας είνε πιο δύ-νατη άπ' όλων των άλλων μύσων φυλών καί μοιάζει πολύ με το φούσφορο. Ή φυσική οσμή των Κινέζων είνε ο μύσος. Ή οσμή πολλών λαών θυμίζει το σκόρ-δο. Ό Κάρολος ντε Βοριού διηγείται, ό-τι ένας ίθαγενής άπó τα υηοιά του Ειοη-νικού θθάνοντας οτήν πολιτεία του Σίδ-νεύ καί βλέποντας τις κυρίες να περπα-τούν έπάνω κάτω οτους δρόμους, άεργες, έμεινε κααήλχητος καί πρόσθεσε με μια περιφορητική γειοοιομία:

Όταν ο Χάκ πέραςε το θίθετ μεταμοιοεμένος οέ Κινέζο τα σκυλλιά μυρίζονταν πώς ήταν ζένος καί τον γυνίαν όταν ζύνωνε...

— Γυναίκες είν' αήτες; Αήτες δέν μυ-ρίζουν καθόλου!...

Δέν είνε καθόλου αλήθεια όμως, ότι οι Εύρωπαίοι δέν μυρίζουν. Μυρίζουν μάλιστα πολύ περισσότερο άπó άλλες φυλές, όπως έξαφα, οι Γιαπωνέοι. Ένας Για-πωνέος, άνθωπολόγος διάσημος, ο Άν-τάκι, έγραψε μια μελέτη δυνατή καί πε-ριοργη, άλλου μάακη κι' άλλου τσοι-χτερή, γιά ήν οσμή των Εύρωπαίων. Αή-τή ή οσμή παρσοισιάει ποικιλίες οτά δι-άφορα άτομα — λείει — καί τις ήλικίες. Καί δέν ύπάρχει παρσο οινάνα οτά παιδιά καί τους γέροους. Γίνεται περισσότερο αή-σθητή οτίς μασγάλες όσο καλά καί να πλυθούν. Ό Άντάκι έξηνεί το φαινόμενο άπó μερικώς άδένες, πού, οτους Εύρω-παίους, είνε μεγαλύοτερο άπó τους αντί-στοιχους των Γιαπωνέζων. Σ' αήτή ή φυλή ή παρσοπητική οσμή είνε τόσο σπά-νια, ώστε όταν μυρίζουν οι μασγάλες κά-ποιου τον έξαορουν άπó το στρατό. Ά-πó κάποιες ίνδες γυναίκες έξαοθε ο Γκομπινώ, ότι οι Εύρωπαίοι έχουν οσμή πτώματος, πούκανε άνυπόφορος τις στε-νές οκέοεις κι' όταν άκούα οι άνδρες είν-ναι, άπó άλλες άπόψεις, γοητευτικοί.

Αήτα τα γεγονότα δέν είνε πάντα με ήν ίδια οζύτητα αίσθητά οέ άν-θρώπινα οουθούνια, είνε όμως πολύ γνώοια οτους σκύλους, πού άναγνώοουν τον άφέντη τους άπó ή μυρωδιά. Όταν ο Χάκ πέραςε το θίθετ μεταμοιοεμένος οέ Κινέζο, οι ίθαγενείς δέν τον πρόσβαν, τα σκυλιά όμως μυρί-ζονταν πώς ήταν ζένος, καί τον γυνίαν όταν ζύνωνε. Μερικοί Εύρωπαίοι ομοοοιώς να ζε-γαιορίσουν καί υ' άναγνώοισουν τοτε φίλους τους άπó ή μυρω-διά. Ό Χέπλοκ Έλλιε άναφέρει ότι ένγκορσι ένα Εύρωπαίο, πού με δειμένα μάτια, ομοοοιώς ν' άναγνώοιση τα γνωστά του πρόσωπα, όταν παίρνει οτήν κάμαρα. Μια τυφή καί κωφάλα-λη γυναίκα, άπó ή Μάοσανου-οετή, γνώριζε όλους τους φίλους ής άπó ή μυρωδιά. Καί υ-νάνα μυρίζοντας τ' άσπρόορο-να πού φέτανε άπ' το πλυτή-οιο ομοοοιώς να τα χωρίση καί να τα μοιράση οτά προσώπα πού ανήκαν. Άν καί ή παρσο-πητική οσμή του καθένος δέν είνε άρεκτά κανονική, ώστε να ήν νιοώοουν όλοι, ύπάρχουν πει-ρώσεις πού γίνεται αντίληψη άπ' όλα τα οουθούνια. Ή πιο περίφημη άπó τις πειρώσεις αήτες είνε του Μεγάλου Άλεξάν-δρου, πού, κατ' όν Πλούταρχο, το κορού του μόριζε τόσο θελ-κτικά, πού αρωματίζε καί τους γιγώνες του.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
της Άκαδημίας Άθηνών

Συντροφιά με μία πεθαμένη

Την αδυναμία καμιά φορά απασχολούν μακάβριες υποθέσεις που προκαλούν το δέος και τη φρίκη. Συχνά καλούνται οι αστυνομικοί να σπεύσουν τον πέπλο ενός σκοτεινού δράματος και να διαφωτίσουν το μυστήριο του. Κι' ένα τέτοιο φοβερό δράμα αναπτάχθηκε την αστυνομία εδώ κι' αρκετά χρόνια, το 1932. Επρόκειτο για την παθολογική αγάπη μιας οικογενείας που σήμερα δεν υπάρχει πια. Από όλη αυτή τη δραματική ιστορία δεν έχει απομείνει παρά ένας οικογενειακός τάφος στο Α. Νεκροταφείο με τρία ονόματα. Από αυτά εκείνο που κάνει πάντα εντύπωση είναι τ' όνομα της Μιμίκας. Της ωμορφής Μιμίκας Βογδάσση που πέθανε τόσο νέα, πάνω στην παρθενική άνθη των 16 χρόνων της. Πηγαίνετε αν θέλετε να ιδείτε την φωτογραφία της στο σταυρό του μνημειώδους της. Έλπίζω ότι ακόμη ο χρόνος δεν θα την έχει ξεθωριάσει.

Μα ως οδός αφηνθούμε με κάθε λεπτομέρεια την εκπληκτική αυτή ιστορία. Το 1932, οι κάτοικοι της οδού Αριστοτέλους και πρό πάντων οι γείτονες ενός διώροφου αρχοντικού σπιτιού, είχαν μια σε μεγάλες υποψίες. Τους απασχολούσε ένα αίνιγμα που δεν μπορούσαν να βρουν τη λύση του. Σ' αυτό το σπίτι που ανασταύετο καθόταν ένας κύριος με τη γυναίκα του και με τα δύο παιδιά του: Την ωμορφή Μιμίκ, που ήταν το καμάρι τῶν γονέων της κι' ολόκληρης της συνοικίας και τον νεαρό γιό του, ένα χλωμό νεο που είχε σπουδάσει νομικά. Η οικογένεια αυτή ζούσε αρμονικά. Μία λατρεία που θα την έλεγε κανείς παθολογική τους συνέδεε.

Και ξαφνικά συνέβη το άπρόοπτο. Η Μιμίκ αρρώστησε ξαφνικά. Τό σπινί έλασε τη χαρά του. Ο πατέρας έγινε μελαγχολικός. Η υπερέλα μάλιστα. Γιατροί πηγαίνονταν διαρκώς. Επειτα σταμάτησε κάθε κίνηση σ' αυτό το σπίτι, σαν να είχαν απλωθεί πάνω του οι φτερούγες του θανάτου.

Οι γείτονες προσπάθησαν να μαντέψουν τι είχε συμβεί μα δεν μπόρεσαν να συγκεντρώσουν καμιά πληροφορία. Ο νεός που καμιά φορά έδινε βισκότες από το σπινί ήταν περιλυτός, χλωμός, χαρηνισμένος, με τα μάτια κόκκινα από τα δάκρυα. Κανείς δεν τολμούσε να τον πλησιάσει και να τον ρωτήσει τι είχε συμβεί. Καμιά φορά επίσης φαινόταν η κ. Βογδάσση πίσω από μία βερνικωτή κουρτίνα ενός παραθύρου να κτυπά άσπρη μπάλα και περίλυπη μέχρι θανάτου τον δρόμο. Μα ποτέ, καμιά στιγμή δεν είχε φανη ποθεν η ωμορφή Μιμίκ, το καμάρι της γειτονιάς. Θα έλεγε κανείς ότι είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς, χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος. Μα εκείνο που έκανε τρομακτική εντύπωση στους περιόχους ήταν το άκοιλο νεκρικό. Κάθε μέρα ο Βογδάσσης έφερνε στο σπίτι τα πιο άσπρη κι' ωμορφα λουλούδια της εποχής. Κάθε νύχτα επίσης μέσα στην απόλυτη ησυχία των μετεωροσυνοχών άφηνε ακούγονταν θρήνη, στεναγμούς και ψαλμωδίες. Μυ-

ρωδιά λιβανωτού σκορπίζονταν στην ατμόσφαιρα...

Αυτή η ιστορία κράτηκε άρκετόν καιρό. Όλες οι γυναίκες, όλες οι κόσμοι που καθόταν στην οδό Αριστοτέλους συζητούσαν γι' αυτό το κατάκλειστο σπινί. Αρχισαν να διηγούνται γι' αυτό τα πιο εκπληκτικά πράγματα, τις πιο απίθανες ιστορίες. Όλες οι υποθέσεις στρεφόντουσαν γύρω από την μυστηριώδη εξαφάνιση της ωμορφής Μιμίκας. Κι' από στόμα σε στόμα, αυτή η ιστορία έφτασε και σ' αυτή της αστυνομίας.

Κάποιος εξήγησε την βοήθειά της γιατί είχε εκνευρισθεί από την καθημερινή οίση αυτού του σπιτιού κι' από τις ψαλμωδίες που έταράζαν την ησυχία της νύχτας.

— Για όνομα του Θεού, παραπονήθηκε, κτυπάτε τι γίνεται στο σπινί του Βογδάσση. Όλη η συνοικία έχει ανασταθεί. Δεν άντεχει να βλέπει δυο ανθρώπους να λυώνουν κάθε μέρα πιο πολύ από τον καύμό τους.

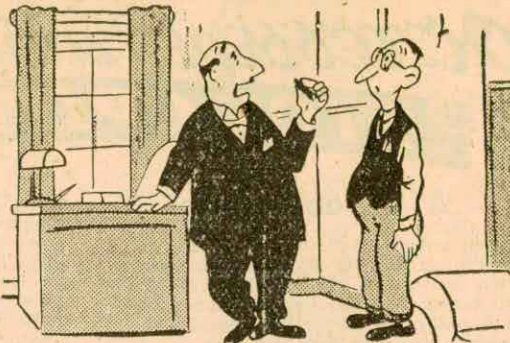
Η αστυνομία, στην υπόθεση αυτή, ενήργησε με υπερβολική λεπτότητα. Εξέτασε τους γείτονες, που επισκέπτοντο τη Μιμίκ όταν αρρώστησε κι' ένας από αυτούς κατέθεσε ότι είχε διαπιστώσει το θάνατό της κι' είχε δώσει το σχετικό σημείωμα για την έκδοσή της άδειας του ενταφιασμού της ωμορφής κόρης. Μα από αυτή τη στιγμή τα πράγματα μπερδεύονταν. Η σορός της ωμορφής Μιμίκας διαπιστώθηκε ότι δεν είχε μεταφερθεί στον οικογενειακό τάφο των Βογδάσση. Εξηκιδιώθηκε επίσης ότι ειδική ιατροί είχαν πληρωθεί ηγεμονικά για να κάνουν προεκτική ταρικήνη στή νεκρή. Στο σημείο αυτό οι έρευνες των αστυνομικών σταματούσαν. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είχε απογίνει η σορός της ωμορφής εκείνης νέας. Επρεπε όμως όποιος να γινι έρευνα στο σπίτι των Βογδάσση. Αρνήθηκαν όμως να τους ανοίξουν οι ένοικοι και χρειάστηκε να ζητηθεί η επέμβαση του Εισαγγελέως. Και μία ημέρα, έντελως άπρόοπτα, έγινε αιφνιδιαστική έρευνα στο σπίτι. Οι αστυνομικοί που μπήκαν μέσα έρευνησαν παντού δίχως ν' ανακαλύψουν τίποτα. Θα έφταναν δε άπρκετοι αν σε μία στιγμή δεν τους έρχονταν η σκέψη ότι μπορεί να υπάρχει κάποιο κρυφό διαμέρισμα. Πράγματι, ύστερα από προεκτικές έρευνες ανακάλυψαν ότι υπήρχε το σπινί του ένα δωμάτιο. Μόλις το άνοιξαν τα έλασαν από την κατάληξή τους. Ήταν ένας πολυτελής διακοσμημένος νεκρικός θάλαμος. Βαρεία πένθιμα παραπαιήματα έμπόδιζαν το φως της ημέρας να μπειν στο δωμάτιο, καντήλια καίγανε διαρκώς και άφθονο λιβάνι σκορπίζε γύρω το άρωμα του. Στη μέση του δωματίου μέσα σ' ένα πολυτελές φέρετρο κοιμόταν τον αιώσιο ύπνο της η ωμορφή Μιμίκ και γύρω της άφθονα λουλούδια στόλιζαν τη νεκρή καλλονή της.

Οι αστυνομικοί οόσισαν όπως είπαμε. Το θέαμα εκείνο ήταν πρωτοφανές. — Γιατί κρατείτε στο σπινί σας τη νεκρή; ρώτησαν. Δεν ξέρετε ότι το απαγορεύει αυτό ο νόμος ασπρά; — Τη Μιμίκ μας την αναπαύσαμε πολύ και δεν μπορούσαμε να τη στερούμε. Δεν μπορούσε να χωρέσει το μυαλό μας ότι ήταν δυνατό να μη τη ξαναδώσουμε ποτέ πιά, να την χάσουμε για πάντα. Έτσι προτιμήσαμε να την βαλουμε μέσα και να την κρατήσουμε κοντά μας για πάντα. Κάθε νύχτα έρχόμαστε να της κρατήσουμε συντροφιά, είπαμε με δάκρυα στα μάτια οι γονείς της Μιμίκας Βογδάσση κι' ο αδελφός της στους αστυνομικούς.

Μα οι νόμοι είναι αυστηροί. Η σορός της Μιμίκας μεταφέρθηκε στο νεκροταφείο. Επειτα ο χρόνος κάλυψε με την λήθη του την τρογική αυτή ιστορία της οποίας οι ήρωες αναπνύονται σήμερα στον οικογενειακό τάφο τους στο Α. Νεκροταφείο. Εκεί δεν πρόκειται κανείς να τους ταραξεί τον αιώσιο ύπνο τους και κανείς δεν θα τους αποσπάσει πια την αναπαυμένη τους Μιμίκ...

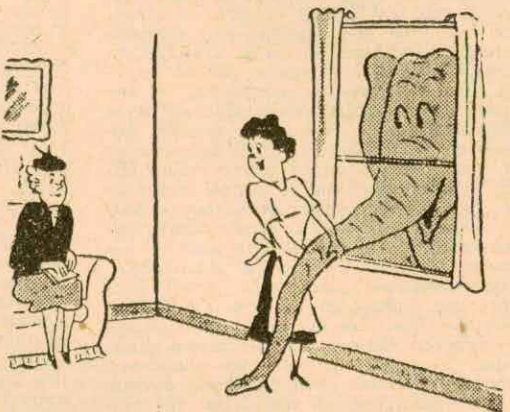
Μα οι νόμοι είναι αυστηροί. Η σορός της Μιμίκας μεταφέρθηκε στο νεκροταφείο. Επειτα ο χρόνος κάλυψε με την λήθη του την τρογική αυτή ιστορία της οποίας οι ήρωες αναπνύονται σήμερα στον οικογενειακό τάφο τους στο Α. Νεκροταφείο. Εκεί δεν πρόκειται κανείς να τους ταραξεί τον αιώσιο ύπνο τους και κανείς δεν θα τους αποσπάσει πια την αναπαυμένη τους Μιμίκ...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

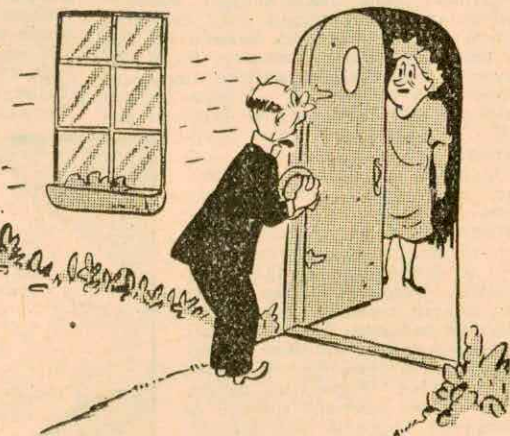

ΕΥΣΧΗΜΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ!

— Άν ποτέ φύγες Γιάννη, από την υπηρεσία μας, δεν θα μπορέσω να σε αντικαταστήσω. Για ν' αποφύγουμε λοιπόν αυτές τις δυσχέρειες, κατόνομε από σήμερα τη θέσι του!

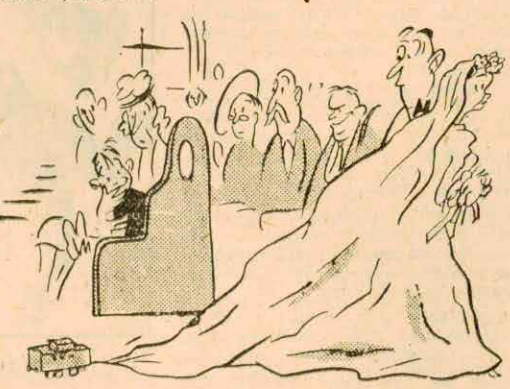

— Χάλασε αυτές τις ημέρες η ηλεκτρική σκούπα μας. Άλλα εύτυχως δίπλα είναι ο Ζωολογικός κήπος!...

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

— Μου επιτρέπετε να κάνω ένα τηλεφώνημα στην Πυροσβεστική υπηρεσία; Το σπινί σας από πίσω έπιασε φωτιά!...

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

"Ελληνες καλλιτέχνες ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η μουσική, ο χορός και το θέατρο

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 1 Ιανουάριος. — Ποτέ άλλοτε η Νέα Υόρκη δεν φιλοξένησε τόσους εκπροσώπους της ελληνικής τέχνης, όπως σήμερα. Ήθοιοι, μαέστροι, τραγουδιστές, προσπαθούν όλοι να κατακτήσουν την αμερικανική σκηνή. Και είναι αλήθεια συγκινητικά εύχρηστο να τους βλέπουμε να σημειώνουν οι περισσότεροι πρώτες τάξεις επιτυχίες!

Ο μαέστρος Δημήτρης Μπαρόπουλος διευθύνει τώρα πια τακτικά τη φιλαρμονική της Νέας Υόρκης στο «Κάουγκι Χάλλ» κι' αυτή είναι μια τιμή που λίγοι μαέστροι γνώρισαν.

Ο Μοσχονάς παρουσιάζεται δυο τουλάχιστον φορές την εβδομάδα στη Μετροπόλιταν και οι έφημοι, δεσ διαρκώς ασχολούνται με τη σταθερή του πρόοδο. Είναι πια βασικό και διαλεχτό στέλεχος του μεγαλύτερου μεθοδιστικού συγκροτήματος του κόσμου.

Η Κατίνα Παξινού έξε άλλου παίξει κι' αυτή σημαντικό ρόλο στο Μπροντγουάι, όπου από εδώ και δυο μήνες συνεχίζονται με μεγάλη επιτυχία — παρό την πολεμική του τύπου — οι παραστάσεις της κινηματογραφικής ταινίας από το γνωστό έργο του Ο' Νήλ «Το πένθος ταιριάζει στην Ηλέκτρα». Χιλιάδες Αμερικανοί πληρώνουν κάθε μέρα εισιτήρια από 2½—6 δολάρια το ένα για να γευοκροτήσουν τις αίσθητικές έκτελέσεις τους. Είναι ταία οδύσια πασίγνωστα στο αμερικανικό θεατοφιλό κοινό.

Μαζί μ' αυτούς — έκλεκτο του ελληνικού κοινού στοιχείο — η Σοφία Βέμπο κερδίζει κάθε βδομάδα και μια αμερικανική πόλη με το τραγούδι της. Για τη δασί της έχουμε αναλογηθεί ιδιαίτερα και κάθε εμφάνισή της αποτελεί καινούργιο καλλιτεχνικό θρίαμβο. Η Βέμπο ετοιμάζεται να εμφανισθεί του γράνου το χειμώνα στο αμερικανικό πιά

Μικρά - μικρά

Η «Ένωσι Αμερικανιδών» έκλήθηκε υποκατάξ έναντιον του υμνηστογιόγραφου Χάιν Χάιν, γιατί σε μία συνέντευξη διέτυπωσε τη γνώμη ότι η σύγχρονη πρέπει ν' ασχολείται προπάντων με την κουζίνα και το νοικοκυριό της.

Ο Άγγλος Άλμπερτ Χόλλς ζήτησε διαζύγιο απ' τη γυναίκα του, γιατί τον έβαλε να κοιμάται στην κουζίνα! Ο δικαστής του το παρενόησε και συγχρόνως τον συνεχάρη για την «αποφασιστική και θαρραλέα» στάση του!

Ένα τεράστιο αεροπλάνο, που κατασκευάστηκε για το βαθύπλουτο μαχαρονιά της Μπαρόντα, περιλαμβάνει ένα πλήρες διαμέρισμα: σαλόνι, τραπεζαρία, κρεββατοκάμαρα, λουτρό, κουζίνα, κλπ., καθώς και νερό τρεχούμενο, κρύο και ζεστό. Στοιχίσε 800.000 δολάρια.

Η κ. Άννι Κοιούσιν, στο Τρόντο της Αμερικής προετοιμάζεται, με τη βοήθεια δυο προνομιούχων, να δώσει εξετάσεις για απόλυτήριο Γυμνασίου. Είναι... 62 ετών και πρωταθλήτρια του σκακιού. Οι προνομιούχοι της είναι ο νύιος της καθηγητής του Πανεπιστημίου, κι' ο έγγονός της, δικηγόρος.

κοινό τραγουδώντας αγγλικά τραγούδια.

Από τις 6 Ιανουαρίου στο αίστοκρατικό κέντρο «Λεον και Άντι» θα εμφανισθεί το χορευτικό ζευγάρι Λίντας Άλμα-Γιάννη Φλερύ. Ύστερα από έναμυση υπόθε επιτυχίες παραστάσεις στο «Πλειόουζ» του Μπροντγουάι με το θέατρο της Έντιθ Πιάφ. Οι γοασκοί έλληνικοί γοροί άρεσαν πολύ στους Αμερικανούς και ύψαζον πολλές έλπίδες, ότι θα σταδιοδρομήσουν λαμπρά οι δυο διαλεχτοί χορευταί μας.

Στο μεταξύ η Μπέλλα Σιάκω νορεύει με τη γνωστή ολόνα της τσιγγάνικους γορούς στο «Παλιό Ρουμανικό». Ένα πολυσύχναστο νυκτερινό κέντρο — άφου προεκάλεσε ευμένεστατα σνάλια του τύπου στο Σικάγο και σε άλλες πόλεις.

Η νικηστή ντιζέ του ραδιοφώνου Στέλλα Γκρέκα τραγουδά σε δίσκους μιας ελληνικής εταιρίας του Σικάγου. Έκει θα εμφανισθεί σ' ένα καινούργιο κοσμικό κέντρο. Στο Σικάγο κατευθύνεται για τον ίδιο έπισης σκοπό και ο Νίκος Γούναρης. Έπίσης μετέχει και ο τερόρος Κοτοματάς. Ο καινός του έλαφρού μουσικού θεάτρου Φώτης Άργυρούπουλος έχει μεταφέρει την έδρα του στο Σικάγο, όπου ύπάγει η μεγαλύτερη ελληνική κοινότης με περισσότερους από 100.000 συμπατριώτες μας.

Ένας άλλος Έλληνας καλλιτέχνης, ο τερόρος Βάσος Άργυρος άποτελεί πια μόνιμο στέλεχος της Δημοτικής Όπερας της Νέας Υόρκης με διαρκή Βελτίωση.

Από τριών εβδομάδων βρίσκονται εδώ η Ρένα Βλαχοπούλου και ο Σπαστάκος, χωρίς πρόγραμμα άκούμ, αλλά με την πρόθεση να παρουσιασθούν σε νυκτερινά κέντρα. Η Σόνια Κουτίδου έρδ μετάυ τραγουδά στη «Μπλε Κρόδέλα». Ένα χορευτικό ρεσταυόν.

Άλλος τερόρος μας ο Θωμάκος, νοπομποιείται άποκλειστικά για δίσκους της εταιρίας «Στάνταρ». Είναι δε εκπληκτικό ότι ενώ στην Ελλάδα δεν ύπάγει ούτε μια εταιρεία δίσκων γραμμοφώνων καθαρά ελληνική, εδώ έχουμε τουλάχιστον μια δωδεκάδα!

Η Αλίκη Βέμπο σπουδάζει γορό σε μια από τις μεγαλύτερες χορευτικές ακαδημίες της Ν. Υόρκης. Ένα συγγρόνως παρακολουθεί μάθημα προνομιούχης αγγλικής στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια.

Χορό έπίσης παρακολουθεί και συγγρόνως διδάσκει σε έρασιτέχνες ή γνωστή χορευτική του Βασιλικού Θεάτρου Λουκία Κρόσποπούλου.

Ο μαέστρος Βιτάλης άφου παουσίσε με ευμένεστατα μάτια η παδογή ένα κονσέρτο του στο «Κάουγκι Χάλλ» διευθύνει άρχιστες σε φωνογραφικά στυλίσ, έρασιτερώνει και έτοιμάζει καινούργια πρώτη τυπη δουλειά.

Άλλα ύπάρχουν εδώ και πολλοί άλλοι Έλληνες μουσικοί.

Ο έκλεκτος πρωταγωνιστής της πρόσας Κώστας Μουσουρής μετά άκούη το αμερικανικό θέατρο. Ούτε οι εκπρόσωποι της Έλληνικής τραγωδίας δεν λείπουν από την Νέα Υόρκη. Ο γνωστός έρασιτετής κ. Μπούρας και ο δρυβυτής του «Θυμεικού» κ. Λίνος Καρής προσπαθούν να παρουσιάσουν την ελληνική τραγωδία στο αμερικανικό κοινό.

Άλλα είναι τόσο πολλοί οι εδώ Έλληνες καλλιτέχνες, ώστε να μη υποψή κανείς να τους περιλάβει σ' ένα τόσο πρόχειρο ρεπορτάζ. Γι' αυτό θα ξαναμυλήσουμε έκτενέστερα για όλους.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΤΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ!...

Ένα ένδιαφέρον «ένσταντανέ» παρμένο σε χρόνο 1)50000 του δευτερολέπτου από μια χορευτική επίδειξη των περιφημών μαύρων χορευτών αδελφών Νικολά στη Λωζάννη. Οι δυο μύθοι χορευταί φαίνονται σαν να πετούν κυριολεκτικά στον άερα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΛΕΣΧΕΣ

Μεταξύ των μέσων που χρησιμοποιούν οι Αμερικανοί για την αποναζιστικοποίηση της Γερμανίας είναι και η ίδρυση αμερικανογερμανικών λεσχών για τη νεολαία. Στην εικόνα, μια νεαρή Αμερικανίδα η κυρία Μαίρη Μόρισον μιλάει στα μέλη της λέσχης της Νυρεμβέργης, που ξεπερνούν σήμερα τα 400. Στις λέσχες αυτές μινονται δεκτοί νεοί και τών δυο φύλων, ηλικίας 15—25 ετών.

ΕΝΑ ΡΟΛΟΓΙ—ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μεταξύ των γραμμάτων δώμων της πριγκιπίσσης Έλισάβετ ήταν κι' ένα ρολόγι που της προσέφερε από το δημοφιλές συμβούλιο της Έλβετίας. Αυτό το ρολόγι είναι προσηγορευμένο σ' ένα βασίλει που άποτελείται από 70 «μυονιάνι». Οι ώρες είναι ανάγλυφες γράμ στην πλάκα, κομμένες από χρυσάφι κρίζου χρώματος.

Η Ζωή μου και τα κατορθώματά μου

Τα άπορημενέματα του ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑ-
ΝΟΥ, του Έλληνα που κατέπληξε τον κόσμο
με την μυϊκήν του δύναμιν.

9ον

Πάλι με ταύρο

Την έπομένη οι έφημερίδες έγραψαν σχε-
τικά με την άφιξή μου και όημουσαν τη
φωτογραφία μου. Ήσουν ήδη πολύ γνω-
στος στο Μοντεβιδέο από την προηγούμε-
νη δορά μου. Μετά μία εβδομάδα έδωσα
δύο άγώνες πάλης τον ένα με τον Γάλλο
Ζαν Ζαφρέ και τον άλλο με τον Αυστρια-
κό Φίλ. Ήσαν και οι δύο από τους πλέον
γνωστούς και φημισμένους παλαιστές της
Νοτίου Αμερικής αλλά τους νίκησα με
μεγάλη ευκολία. Πρέπει να σημειώσω ότι
ή πάλι ήταν έκείνη την εποχή το πεδίο ά-
γανιμένο άγώνισμα των Νοτιοαμερικανών.
Γι' αυτό δεν πρέπει να φανή παράξενο ό-
τι ύστερα από τις επιτυχίες μου αυτές κι'
από τις επιδείξεις της μυϊκής μου δυνά-
μειας με τα άσκητα για οιοδήποτε άλ-
λον δόση το πλήθος με σήκωσε στους ώ-
μους και με μετέφερε εν θοιάμβω στο ξενο-
δοχείο μου. Ήταν μία άλητυνήτητα μέσα
αυτή για μένα. όταν είδα τρεις γιλιάρδες
ανθρώπους να με συνοδεύουν και να κοα-
νάζουν: «Ζήτω ό νέος Ηρακλής!»

Πέρασαν άλλες δέκα μέρες. όταν ήλθε
και με βοήκε ένας άθλητικός επίγειος η-
γίας και μου έπρότεινε αμοιβήν 5.000 τα-
λίων αν δαγούμεν ν' αντιμετωπώ μ' έναν
έξαγωνιμένο ταύρο στο Πάρκο Λουίτζι
Καλλάλι της πόλεως Ωνιόν όπου έγιναν
ταυρομαχίες. Αυτό ήταν κάτι άπορητο
για μένα. αλλά έπειδή είχα ως άγνη να
μην υποχωρώ υποστάς σε κανένα κίνδυνο.
δεχθήκα. Δέκα γιλιάρδες και πλέον άνθω-
ποι παρακολούθησαν το πραγματικά φο-
βερό θέαμα. Δεν υπήρξε να μην ομολογή-
σω ότι αισθάνθηκα ένας είδος δειλίας όταν
δρεθήκα ολόμυονας στη μέση του στίβου
κι' είδα να όρμα μετά ένα λεπτό ενάντιον
μου ένας έξαγωνιμένος μέγας λύσσης ταύ-
ρος. Έκανα μεοικές επιδείξεις κινήσεις
και τον απέφυγα προσπαθώντας να τον
πίσω από το κατάλληλο σημείο ποσού
προλάβη να με γυγλήση. Στις κανονικές
ταυρομαχίες τα πράγματα είναι πολύ ά-
πλουστερα. Έδώ όμως έπρόκειτο για μία
έντελώς διαφορετική περίπτωση που άπαι-
τούσε όχι μόνον εύκινησία εξαιρετική, αλλά
και ψυχολογία άπόλυτη και πρό παντός
μεγάλη δύναμη.

Σε μία στιγμή λόγω ενός κακού έλιγ-
μού δικού μου το ζώο με γυγλήσε στο ά-
οιστερό πόδι. Αν έκλονιζόμουν έκείνη τη
στιγμή θα γανόμουν. Εύτυχως συνεκατή-
την άποαδα με άστροπασία ταχύτητα τα
κέρατά του έροίξα όλη τη δύναμή μου έ-
πάνω στο κεφάλι του και προσπάθησα να
τον άκινήσω. Αυτή ήταν το πεδίο δύσκο-
λο και φυσικά το πεδίο επικίνδυνο. ένγει-
οπία που είναι κάνει ως τότε. Σχεδόν δε-
καπέντε λεπτά κράτησε ή πάλι μου με το
έξαγωνιμένο ζώο. Στοιφονούζα το κεφάλι
του έτσι ώστε να το ζαλίσω. Και σε μία
κατάλληλη στιγμή έδωλα από τη μέση
μου ένα ειδικό δικόπο μαχαίρι και το δύθι-
σα στο λαιμό του ταύρου. Αυτό ήταν. Τέ
ζώο κυλίσθη γάμω και μ' ένα δεύτερος
γυγλήσε το άποτελείωσε.

Το τι έπικολούθησε δεν προιγράφεται
Γα πλήρη ώμωσαν μέσα στο στίβο και υ
άποθέωσαν. Την έπομένη ό Διησάρχος μου
προσέφερε ένα άναμνηστικό μετάλλιο και
1000 τάλιας ως δώρον.

Και με τίγριν...

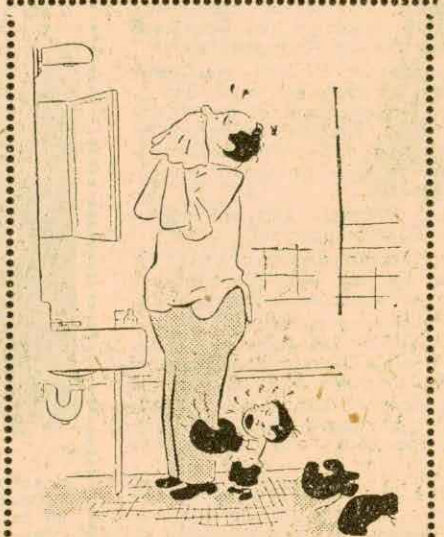
Έπέστρεψα στο Μοντεβιδέο κι' έδωσα
ένα άγώνα πάλης με τον διάσημο και θη-

ριώδη παλαιστή Άλέξανδρο Καραμπιν.
του όποιου το βάρος ήταν περίπου 400 λί-
τρες. Το δικό μου δεν υπερέβαινε τις 130.
Ήλθαμε ισόπαλοι, αλλά μ' ένα γυγλήμα
μου άνοιξε μία μεγάλη πληγή στο μέτω-
πο. Έσέψε να μείνω στο νοσοκομείο εν-
νιά ήμερες.

Μετά δύο εβδομάδες με κάλεσαν στην
πρωτεύουσα του Περού Λίμα. όπου έπα-
λεσα με μία τίγρι που μόλις την είχαν
αειμαλώτισει στη Ζουγκλα. Η πάλι αυτή
δεν ήταν εύκολότερη από έκείνη που είχα
με τον ταύρο. Η τίγρις είναι ύπουλη. Έ-
χει μία καταπληκτική εύκινησία και υπο-
ρεί μ' ένα εαφικό πήδημα, να δρεθή έπά-
νω σου κι' να κόψη τα δόντια της μέσα
στις σάοκες σου. Μ' έσωσε και στην προί-
πτωσή αυτή ή άπόλυτη ψυχοαυμία μου.
Στην πεδίο κρίσιμη στιγμή της πάλης ά-
παξα το θηείο από το λαιμό και γυγλήσα
το κεφάλι του κάτω μ' όλη τη δύναμη που
διέθετα. Κατόπιν, όταν άντελήθη ότι ά-
νισε ν' αζολίζεται έπίσας τα σανόνια της
και τα έσχισα. Το θηείο έπεσε νεκρό.
Άλλά κι' ένα ήμουν άκοκτα σοδραά τραυ-
ματισμένος. Με μετέφεραν στην κλινική
από την όποιαν παρήλασαν γιλιάρδες άν-
θρώποι να με συγαρούν. Ένας έξυπνος
έπιχειρηματίας τύπου λιθωραφίας που
άπεικόνιζαν το κάροθμά μου και οι ό-
ποιες μετά μεοικές μέρες ήσαν τοιγοκολ-
λημένες σ' όλα τα δημόσια κέντρα και τα
σπίτια της Λίμας.

Απ' έκεί έπέστρεψα στο Μονζάεο, ό-
που μου έκαναν άποθεωτική ύποδοχή οι
Έλληνες ναυτικοί. Επί ένα ήμνα έκανα
καθημερινά σχεδόν επιδείξεις της μυϊκής
μου δυνάμεις κι' έδωσα άγώνες πάλης.
Κεόδισα 500 γιλ. πέσα. Έκεί παντεύτη-
κα. ύστερα από κεραυνόβολο έρωτα την
Παλιούσα μία ώραισάτη Ιταλικής κατα-
γωγής κοπέλλα. Στο Μεσσηνέες της Ου-
ρουγουάης κατά τη διάρκεια μιας παρα-
στάσεως σήκωσα με τα δόντια μου ένα
άλογο δεμένο με σονί.

Σε μιαν άλλη παράσταση σήκωσα στις
πλάτες μου 12 καντάκια σίδερα κι' άλλα

ΤΟΥ ΕΣΠΑΣΕ ΤΗ ΜΥΤΗ!

— Συχώρεσέ με μπαμπά μου. Δεν
θα το ζανακάνω!...

τεράστια δόση στα νέοία μου. Το βάρος
ήταν τόσο ώστε κατόρευσε ή σκηνή και
με πλάκωσε. Παρά λίγο να σκοτωώ. Το
άτύχημα αυτό έγινε άφορη να γάσω το
φως μου αλλά εύτυχώς το ζαναδοήκα ύ-
στερα από θεοαπεία ενός υνός.

Ολόκληρο το 1873 έκανα θοισμθευτι-
κές περιόσεις στην Ουρουγουάη Άονεν-
τινή και Παραγουάη. Σε μία κομπολί του
Ρίο Γκόντε του μεγαλειότου ποταμού
του κόσμου συνήντησα έναν Έλληνα ά-
ειμαστικό του στοατού της Παραγουάης
όνόματι Δημήτριον Πισόλιν από το Τσε-
σμε της Μικρασίας. Με ύπερσφάνεια με
συνέστησε στους συναδέλφους του οι ό-
ποιοι παρήθεσαν ένα γεύμα προς τιμήν
μου. Οι έφημερίδες εν τώ μεταξύ δεν πα-
ρέλειπαν ν' άφηνούνται διά ακακών τα
κατορθώματά μου.

Το 1874 επισκέφθηκα τη Φλώρινα της
Β. Αμερικής και εν συνεχεία έκανα μία
περίοδα στο Μεξικό. Κατόπιν έπέστρεψα
στο Μοντεβιδέο κι' άπ' έκεί πήγα στο
Βαλπαράισο. Έκεί πλην των άλλων έκανα
και την έπίδειξη των κανονιών. Ο Πρόε-
δρος της Δημοκρατίας της Χιλής Μικέλ
Μπικούνις με κάλεσε στο Σαντιάγο κι'
ύστερα από μία έπίδειξη που έκανα στην
μέγασρή του μου άπένεινε ένα παράσημο
και διατάξε να μου δοθή δωρεάν το Δημο-
τικό θέατρο για μία δημόσια έπίδειξη. Κα-
τόπιν ολόκληρο το 1874 και μέχρι τέλους
του 1875 έκανα θεισμθευτικές περιόσεις
στις πόλεις της Νοτίου Αμερικής. Στο
Περού επισκέφθηκα τη Λίμα το Καλάο και
την πόλη Κίχη Ταραπακά που είχε έγκατε-
στημένοι πολλοί Ινδοί. Στα ταξείδια μου
αυτά με συνόδευαν πάντα ή γυναίκα μου
και τα δύο μικρά παιδιά μου. Παντού έ-
γνώρισα μεγάλους θριάμβους.

Στη Λίμα έγινε μία συνωμοσία εναντ ον
μου από μερικούς Γερμανούς έπειδή ένι-
κησα έναν συμπατριώτη τους παλαιστή
που έθεωρείτο ως τότε άήτητος. Μου έ-
πιτέθηκαν λοιπόν μία νύχτα ενώ έβγαίνα
από ένα κέντρο με την πρόθεση να με
σκοτώσουν. Ήσαν έφτα οι δολοφονοί. άλ-
λά έσπασα τα πλευρά όλων. παρουσία μά-
λιστα πλήθους κόσμου που συγκεντρώθηκε
από τα γύρω κέντρα.

Επίσεις έρυθροδέρμων

Στην Παταγωνία, όπου πήγα κατόπιν,
συνήντησα άκοκτους Έλληνες κτηνοτρό-
φους και μικροεπιχειρηματίες. Μου έκα-
ναν θεμισάτη υποδοχή και μ' ώρηγσαν
με έλληνικές σημαίες και με μουσική στο
ξενοδοχείο μου. Το όνομά μου και τα κα-
τορθώματά μου ήσαν τόσο γνωστά σ' όλη
τη Νότιο Αμερική, ώστε όλοι με θεωρού-
σαν σαν ύπερφυσικό φαινόμενο. Καίτοι δεν
δεχόταν ν' αντιμετωπώ μαζί μου στην
πάλι και πολλές φορές ήμουν άναγκασμέ-
νος να αντιμετωπίζω ταυτοχρόνως τρεις
και τέσσερες παλαιστές μαζί. Έν τούτο ς
δεν μου συνέβη ποτέ να κλονισθώ. Έκείνο
όμως που προκάλούσε εξαιρετική έντύπω-
ση ήταν οι επιδείξεις άρσεως τεμακτικών
βαρών.

Μία μέρα ένας Έλλην μεγαλοκτηνοτρό-
φος της Παταγωνίας με κάλεσε να έπι-
σκεφθώμε τον πορθμό του Μαγκελάνου που
γειτνώνει με τη Γη του Πυρός. Σ' ένα
χωρό. λόγω της άστροχου προκλητικότη-
τος του φλου μου, δεχθήκαμε την έπιθεσι
πενήντα περίπου έρυθροδέρμων. ώπισμέ-
νων με βέλη, έζλα και πέτσες. Πρέπει να
ομολογήσω ότι για πρώτη φορά στη ζωή
μου αισθάνθηκα τόσο φόβο. Έν τούτο ς
για λόγους άμύνης αναγκάστηκα να άντε-
πιτεθώ. Άρπαξα τους δύο πρώτους Έκυ-
θροδέρμους που με πλησίσαν και τους
πέταξα τρία μέτρα μακριά, τον έναν μετά
τον άλλον. Κατόπιν, έπειδή δεν είχα στη
διάθεσί μου άλλο προχειρότερο όπλο, ξε-
ριζώσα μιαν άγριοκαστανιά και ώρηγσα έ-
ναντιον των ύπολοιπων. Αυτό φαίνεται ότι
έκανε τεραστία έντύπωσι. Πανικόβλητοι
παράθησαν τα έζλα και τις πέτσες κι' έ-
τρεχαν προς διάφορες κατεύθονσεις. Έτσι
δεν μπόρεσα να πίσω κανέναν γιατί έ-
τρεχαν σαν λαοί.

Την έπομένη μία έπιτροπή Έρυθροδέρ-
μων μ' έπεσκέφθη στο χωριό που έμενα,
μου ζήτησε συγγνώμη για το έπεισόδιο
και μου έδωσε διάφορα περιεργα δώρα.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

La 8 ΒΑΣΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ της όμορφιάς

έν πρέπει να προιμένετε την
έμφανισή των πρώτων ουτί-
δων, για να σκεφθήτε τότε με ποίο τρόπο θα τις πολεμή-
σετε. Από τη στιγμή που για ουτίδα θα κάμη την έμφα-
νισή της στο πρόσωπό σας το πιθανώτερο είναι ότι θα μεί-
νη έκεί και θα νινη με τον καιρό πιο έντονη.

Είμαι πολύ νέα και έχω όλο τον καιρό για να προιμέ-
νω την έμφανισή αυτής της πρώτης ουτίδας. Ωστόσο, από
τώρα φροντίζω ν' άπομακρύνω όσο πιο πολύ μπορώ τη
στιγμή που θα έμφανισθώ.

Κάμετε όπως κι' έχω και όταν θα ιδήτε πως οι γνωστοί
σας σας δίνουν — για πολλών καιρό — δέκα τούλάχιστον
χοάνια λιγώτερα από όσα έχετε πραγματικά, θα μ' εύχαρι-
στήσετε.

11 συμβουλεύει ή Λώρην Μπακώλ

«σίκλας» άποτελεί ίσως έναν
τρόπο μασάζ. Άλλά να δύο άλ-
λοι τρόποι πολύ πιο άποτελεσματικοί:

1ον. Άλ' έχετε το πρόσωπο με μία καλή κρέμα. Κατό-
πιν άσπίστε να κάμετε ένα έλαφρό μασάζ με το δείκτη
και το μεγάλο δάχτυλο μαζί ξεκινώντας από τη γωνία
του στόματος (5), για να καταλήξετε στη βάση του αυτιού.

2ον. Κάμετε ένα μασάζ κατά τον ίδιον τρόπο. Ξεκι-
νώντας από τη βάση της μύτης (4) για να καταλήξετε στη
βάσι του αυτιού (2). Στο μασάζ αυτό θ' ακολουθήσετε
την καμπύλη των υλών της παρείας. Το έπάνω χείλος δεν
πρέπει να προβάλλη καμιά αντίσταση. Θα το άνασκηώ-
τε, λοιπόν, έλαφρά κατά τη διάκριση του μασάζ.

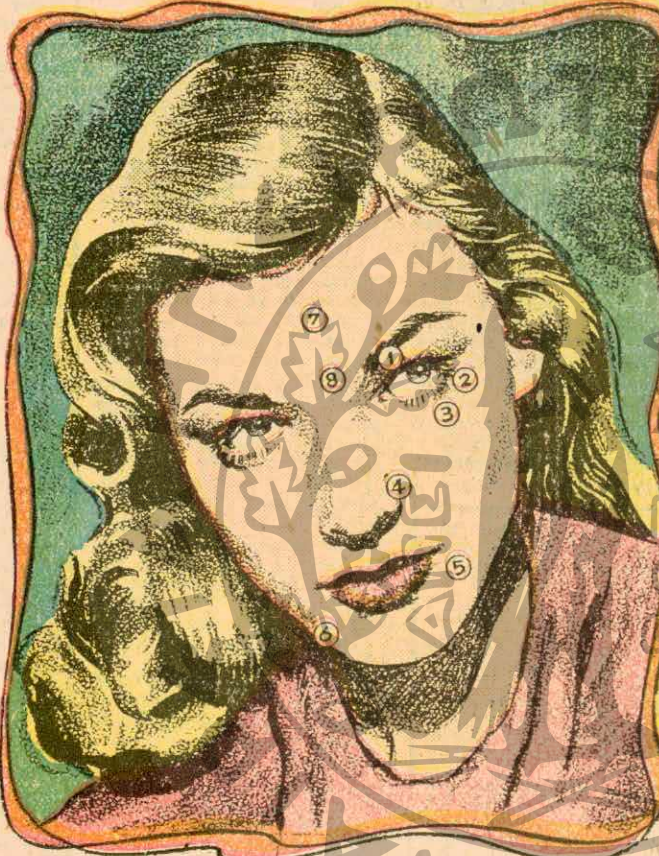
Ο περίγυρος των ματιών είναι το πιο εύαίσθητο μέρος
του προσώπου.

Ξέρω πολλές νέες γυναίκες, άκομη και κορίτσια είκοσι
πέντε χρόνων, που έχουν βλεφάρια ζαρωμένα ή μικρές ου-
τίδες στην άκρη των ματιών. Για να καταπολεμήσετε αυ-
τές τις ουτίδες πρέπει να κάμετε ένα έλαφρό μασάζ στα
βλεφάρια και το κάτω μέρος των ματιών με μία λιπαρή
κρέμα, που να έχη ως βάση λανολίην. Θα κάμετε αυτό το
μασάζ με το μεγάλο δάχτυλο και το δείκτη. Ξεκινώντας
από τη γωνία των βλεφάρων (1). Άσπίστε από την εξω-
τερική άκρη των ματιών (2), περάστε από το κάτω μέ-
ρος (3) και άνεβήτε χωρίς διακοπή ως το σημειον 1. Θα
κάμετε αυτή την κυκλική κίνησι δώδεκα φορές. Μία συμ-
βολή τέλος: Μην άφηνετε την κρέμα της λανολίνης πάνω
στα μάτια σας τη νύχτα. Θα ξυπνήσετε την άλλη μέρα με
πορημένα μάτια.

Όταν δώσετε την άπαιτούμενη προσοχή στα όχτώ ση-
μεία που υπονομούμια παραπάνω, δεν θα έχετε να φοβή-
θετε πολλά πράγματα και θα μπορέσετε ν' αντιμετωπίσετε
γνοίς δειλία το νόσο που όπως γνωρίζουμε όδες, είχε ό
μεγαλύτερος έχθρος των
γυναικών. Θα διατηρήσετε
έτσι τη νεανική σας έμφα-
νισή και θα είσαστε παν-
τα δροσερές και όμορφες.

Έκείνο που δεν έχουν
καταλάβει οι περισσότερες
γυναίκες είναι ότι οι άσθ-
νειες της θεοφίας είναι
δυστυχώς άνιτες. Πραγ-
ματικά, έχω προσέξει πως
όλες οι γυναίκες έχουν μία
μεγάλη έμπιστοσύνη στα
ινστιτούτα καλλόνις. Λυ-
πούνται μόνον κάποτε,
γιατί δεν έχουν το άπαι-
τούμενο μέσο, για να υ-
ποβληθούν σ' αυτή ή έ-
κείνη την ειδική θεοαπεία.
από την όποια προιμέ-
νουν το παν. Άλλοίμονο,
σμεί! Τα ινστιτούτα καλ-
λονις μ' όλα τα νεύτρα
και αληθινά έξοδα μασάζ
μέσα που διαδεχόν, δεν
κάνουν τίποτε άλλο από
μερικές πρόσκαιρες έπιδι-
ορθώσεις και δεν είναι πο-
τέ σε θέση να δώσουν στο
πρόσωπο τη φυσική ζω-
πότητα και τη φρεσκάδα
του.

Γι' αυτό, το καλύτερο
μέσο για να διατηρήσετε
την όμορφιά σας είναι ν'
άσπίστε να ενδιαφέρεσθε
ν' αυτήν ποσού σας δώ-
ση καμιά άφορη άνησυ-
γίας. Έτσι, θα προλάβε-
τε πολλές άσθενείες, που
δεν θα σας ήταν εύκολο να
τις θεοαπείσετε κατόπιν.
ΛΩΡΗΝ ΜΠΑΚΩΛ

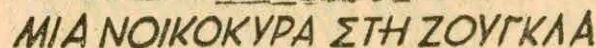

Μπορεί να είσαστε νέα
και λεπτή, σαν κλωστή και
όμως να έχετε ένα διπλό
σγόγι. Στην περίπτωση
αυτή, φουσκώστε τα υά-
γουλά σας και άρχστε να
παίξετε τα δάκτυλά σας
πάνω στη βάση της φου-
σκωμένης παρείας σας
όπως θα κάνατε πάνω
στα πλίκτρα ενός πιάνου.

Θα κάμετε το ίδιο, άγ
το κάτω μέρος του προ-
σώπου σας (6) άσπίζην να
χοντροαίνην.

Οι γωνίες του στόμα-
τος είναι επίσης πολύ εύ-
αίσθητες. Άκομη και στις
γυναίκες που κάθε άλλο
είνε παρ' όλη σγηνισί-
ζεται συχνά μία έλαφρή
ουτίδα, που προγνοεί ά-
πό τη γωνία της μύτης
(4) ως τη γωνία του στό-
ματος (5). Έυεί οι Ά-
μερικανίδες μασάζουν «σί-
κλας», με την ίδια πός έ-
σι, θα καταπολεμήσωμε
αυτή τη ουτίδα. Αυτό, ό-
μως, δεν έμποδίζει να έ-
γωμε παρούσιες ουτίδες,
όπως και οι άλλες γυναι-
κες. Το μασήμα της

32

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΖΗΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Στα τό 1.80, ο Ιδιοκτήτης του «Καπηλίου της Χρυσής Χελώνας» στο Έλμερτίνγκεν, κοντά στην Βυττενβέργη σκέφτηκε πως ήταν καιρός να βάλει το γυίο του να εργάζεται. Και τον πήρε μαζί του στην ταξίερνα του, για να υπηρετή τους πελάτες.

Ο Ιωάννης Κέπλερ ήταν τότε εννιά χρόνων. Τα μόνα προσόντα για τη δουλειά για την οποία τον προώριζε ο πατέρας του ήταν... η μεγάλη απροθυμία και η καταπληκτική αφηρημάδα του. Ξεχνούσε τις παραγγελίες που του έδιναν ή τις υπέρβλεπε κι ήταν αδύνατο να κάμει ένα πράγμα σωστό. Οι πελάτες γελούσαν με τα λάθη του. Μά κάποτε θύμωναν στα καλά.

Ένας απ' αυτούς είπε μία μέρα στον πατέρα του μικρού Κέπλερ:

— Αυτό το παιδί έχει το μυαλό του στα σύννεφα και μοιάζει σαν να μιλάει με τ' άστρα.

Ο πατέρας του Κέπλερ χτυπούσε από απελπισία το κεφάλι του. Γιατί ήταν βέβαιος πως ο γυιός του δεν έκανε για τίποτε.

Στο τέλος, αποφάσισε να τον στείλει στο σεμινάριο του Μάλμπουργκ. Ήταν ένας τρόπος για ν' απαλλαγεί απ' αυτόν.

«Είπε γεννημένος ήλιος», είπε στη γυναίκα του. Και οι καλόγεροι, χωρίς αμφιβολία, θα τον αποβολακώσουν δρόμους. «Ετσι, θα μπορέσει να ζήσει...» ευτυχισμένος. Γιατί, για να ζήσει ευτυχισμένος, πρέπει να εισαί ή πολύ έξυπνος ή πολύ βλάκας!.

Ο Ιωάννης Κέπλερ δεν ήξερε ως εκείνη τη στιγμή ούτε να διαβάσει ούτε να γράψει. «Αλλ' οι μοναχοί του Μάλμπουργκ έτρωγαν σε λίγο τα μάτια τους από την κατάπληξη. Γιατί ο μικρός μαθητής έκανε καταπληκτικές προόδους και κατέγραψε τὰ βιβλία που εύρισκε στη βιβλιοθήκη της μονής. «Όλοι πιά τον αποκαλούσαν «μικρό σοφό».

Είπε αλήθεια πως τα θεολογικά δόγματα πολύ λίγο προσκαλούσαν το ενδιαφέρον του.

Η μεγάλη μαγία του ήταν τα μαθηματικά και η αστρονομία. «Ετσι, νεώτατος άκόμη—μόλις είχε συμπληρώσει τα 22 χρόνια του—ο Ιωάννης Κέπλερ κατέλαβε την έδρα του καθηγητού της γεωμετρίας στο πανεπιστήμιο της Στουρίας.

Κατά την παραμονή του εκεί, διετύπωσε τις βασικές αρχές της θεωρίας του για την κίνηση των ουρανίων σωμάτων, που προκάλεσαν τεραστίες εντύπωση μεταξύ των συγχρόνων του. Τον αποκάλεσαν τότε «νομοθέτη του ούρανού» και ήταν αναμφισβήτητο ο μεγαλύτερος αστρονόμος της εποχής του.

Στη Στουρία, ο Ιωάννης Κέπλερ γνώρισε τον αληθινό έρωτα.

Απέναντι στο πανεπιστήμιο όπου δίδασκε έμενε μία χαριτωμένη νέα μαζί με τη μητέρα της. Ο σοφός την αγάπησε μ' ένα παράφορο αίσθημα, στο όποιο ανταποκρίθηκε κι' εκείνη με την ίδια θερμότητα. Λάτρευαν ο ένας τον άλλο και λίγον καιρό αργότερα, έγιναν οι γάμοι τους.

Ο Κέπλερ προσαρμόθηκε γρήγορα στην καινούργια ζωή του και σαν καλός οικογενειάρχης θέλησε να βάλει στο σπίτι του το κρασί της χρονιάς του.

Ο «νομοθέτης» του ούρανού

«Αλλά πόσο κουραστικό πράγμα ήταν το γέμισμα ενός βαρελιού! Ο Έμπορος του κρασιού έριξε μέσα μία-μιά λίτρα και στο τέλος χρειάστηκαν νέες έπαληθεύσεις για να εξακριβωθεί η ποσότητα που είχε πάρει το βαρέλι.

«Αλλά δεν υπήρχε» λοιπόν, ένας απλός τρόπος για την εξακρίβωση της περιεκτικότητας ενός βαρελιού, ενός δοχείου;

Ο Κέπλερ βασάνισε για πολύ καιρό το μυαλό του. Καί, στο τέλος, ανακάλυψε την γνωστή απλή μέθοδο για τον υπολογισμό της χωρητικότητας του δοχείου, που απέτέλεσε έκτοτε έναν από τους θεμελιώδεις νόμους της γεωμετρίας.

Η ζωή του Κέπλερ κυλούσε τώρα ήρεμη κι' ευτυχισμένη. «Αλλ' η ευτυχία του δεν κράτησε πολύ. Έχασε, ξαφνικά, την αγαπημένη του σύζυγο, που πέθανε έπιληπτική κι' έπειτα τρία από τα παιδιά του, που πέθαναν κι' αυτά από την ίδια ασθένεια.

Με την ψυχρή βαρεία από λύπη, έφυγε τότε για την Πράγα, όπου ο αυτοκράτορας Ροδόλφος τον όρισε επίσημο άστρονόμο του, με έτήσιο μισθό 1500 φλορινών. «Αλλά τα χρήματα αυτά ο Κέπλερ δεν κατόρθωσε να τα εισπράξει ποτέ, γιατί ο θησαυροφύλαξ των άνακτόρων τον αντιπαθούσε, βρίσκοντας πως οι έπιστημονικές θεωρίες του ήταν... άσεμνες και ανήλικες!

Η φτώχεια και η δυστυχία έδερναν τώρα αλύπητα τον Κέπλερ. «Ωστόσο δεν σταμάτησε ούτε στιγμή τις αστρονομικές παρατηρήσεις του και κατά την περίοδο αυτή της ζωής του διετύπωσε τους νόμους της κινήσεως του «Αρεως και άλλων πλανητών.

«Αλλ' η δυστυχία τον καταδίωκε αδιάκοπα. Μία μέρα, έμαθε πως είχαν φυλακίσει τη μητέρα του, με την κατηγορία πως ήταν μάγισσα.

Ο Κέπλερ έφυγε για τη Στουρία και πάλεψε πέντε όλόκληρα χρόνια για να μπορέσει να γλυτώσει τη μητέρα του από την πυρά στην οποία έκαιγαν τότε τους θεωρούμενους ως μάγους.

Κατά το διάστημα αυτό έκαμε ένα δεύτερο γάμο κι' έγραψε το περίφημο και προφητικό του έργο «Αρμονία του κόσμου».

Την εποχή εκείνη, ο αυτοκράτορας της Αυστρίας Φερδινάνδος απέφασε να εξαφανίσει τον προτεσταντισμό από τη Στουρία. Ο Κέπλερ, που ήταν κι' αυτός προτεστάντης, κατέφυγε τότε στο στρατόπεδο του Βαλενστάιν.

Ο Κέπλερ κατόρθωσε, μ' όλη τη φτώχεια του, να τυπώσει τα έργα του και ζούσε από το αντίτιμο της πωλήσεώς των.

«Αλλ' είχε να θρέψει έφτά παιδιά και υποβαλλόταν σε αφάνταστες στερήσεις.

Οι στερήσεις αυτές έφθειραν την υγεία του και πέθανε από εξάντληση σε ηλικία 59 ετών.

Προτού ξεψυχήσει, έγραψε το ακόλουθο επίγραμμα, που χαραχθηκε πάνω στον τάφο του:

«Εμμέτρησα τους ούρανους. Τώρα μετρώ τις σκιές της γής. Ή διάνοια έχει ούρανα προέλευσι. Έδω αναπαύεται μόνο η σκιά των σωμάτων».

Ο Κέπλερ είχε καταφέρει να τυπώσει τα έργα του και προσπαθούσε να ζήσει πωλώνοντας τα βιβλία του σε διάφορους ευγενείς...

ΤΟ ΟΠΛΟ κατά των τάνκς

Το τρομερό και όλεθρο «μπατζούκα»

Στη μάχη της Τύνιδος — μία απ' τις πεισματωδέστερες του τελευταίου πολέμου — ενώ έξη γεωμετρικά τάνκς προωωούσαν προς τις αμερικανικές γραμμές, ένα βλήμα, προοιζόμενο γι' αυτά, έσπασε δίπλα τους με τέτοια τρομερή δύναμη ώστε, κομμάτισε ένα μεγάλο δέντρο. «Αμέσως ο διοικητής των τάνκς, έμπειρος Γερμανός αξιωματικός, τα διέταξε να σταματήσουν και τα παρέδωσε όλα στους «Αμερικανούς, μαζί με τους άνδρες του και τον έαυτο του.

— Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά, τους είπε, έσ' όσον χρησιμοποιείτε κατά των τάνκς κανόνια 155.

Τα κανόνια αυτά, που υπέθετε ότι είχε αντίκρου του, έπρεπε να είναι βαρύτερα, τεραστία και να χρειάζονται ένα αυτόκινητο των 7 τόννων για τη σφαλμακσί τους, σκληρό έδαφος για να στηθούν επάνω, έπιμελημένο καμουφλάζ και πολυάριθμους άνδρες για να τα έξυπνοποιούν.

Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη του Γερμανού αξιωματικού, όταν είδε να βγαίνει από ένα όγυσμα ένας μόνον «Αμερικανός στρατιώτης, που κρατούσε στον ώμο του ένα είδος μεταλλικού σωλήνος... Αυτός είχε ντυπώσει τα τάνκς, με το «μπατζούκα», το θαυματουργό νέο ρουκετοδόλο, που έφεσε έπαναστάσι στην άμυνα κατά των τάνκς.

«Το «μπατζούκα» είναι τόσο απλό, και συγχρόνως τόσο ισχυρό—είπε ο «Αμερικανός στρατηγός Κάμπελ—ώστε κάθε πέζος που το χρησιμοποιεί, έχει τη συναίσθηση ότι μπορεί ν' αντιμετωπίσει και να κατατροπώσει όποιοδήποτε τάνκς».

Πράγματι δέ, το έλαφρότατο αυτό «κανόνι» απέτελεσε μία πολύ άσχημη έκπληξη για τους Γερμανούς.

Δεν είναι παρ' όλο αυτός μεταλλικός σωλήνας, με λεπτά τοιχώματα, μήπως 135 πόντων και διαμέτρου 75 χιλιοστών, άνοιχτός στις δυό άκρες του κι' έφωδισμένος με χειρολαβές, μ' ένα στήριγμα για τον ώμο και με μία στήλη ηλεκτρικού φανορίου. Η χρήση του είναι άπλοιστή. Ένας στρατιώτης τον κρατάει πάνω στον ώμο του κι' ένας άλλος

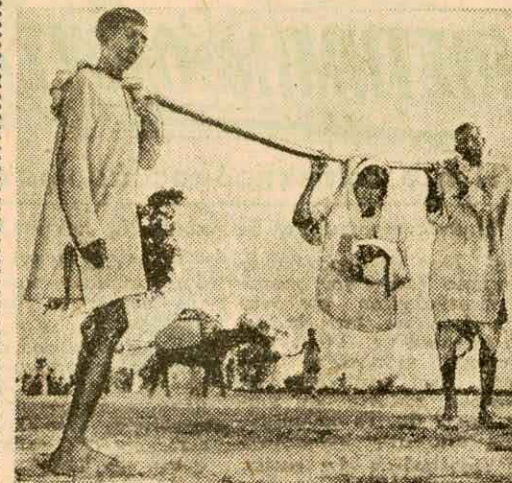
στέκεται πίσω του και βάσει τις ρουκέτες μέσα στο σωλήνα. Κατόπιν ο πρώτος πιέζει μία σκανδάλη, για ν' άναψει ή ρουκέτα με τον ηλεκτροισμό της στήλης. Το βλήμα εκσφενδονίζεται, γυρίζει να «κλωστή» το όπλο σχεδόν καθόλου. Γιατί, ενώ στα τουφέκια και στα κανόνια σκάει όλο μαζί το έκρηκτικό γέμισμα του κάλυκος, οι ρουκέτες του «μπατζούκα» δεν καταναλίσκουν όλη την καύσιμη ύλη τους με το ξεκίνημα, αλλά θαμνισαί και σ' όλοκληρη τη διαδρομή τους προς το στόχο.

Είναι υποτερές, έχουν μεγάλη διαστολική δύναμη και μεταφέρουν μαζί τους μία ισχυρή έκρηκτική νόμισι, που σκάει όταν το βλήμα έχει εισχωρήσει ήδη στο στόχο, κι' έτσι φέρνει μεγαλύτερη καταστροφή.

Ένας στρατιώτης, ώπλισμένος μ' ένα «μπατζούκα», μπορεί να σκαρφαλώσει σ' ένα λόφο, να εισχωρήσει στη ζούγκλα, να περάσει δάλτους και μέση άπρόσπιστα για το πυροβολικό, να ρίξει μία ρουκέτα και να φύγει πριν ο έχθρος αντιληφθεί τί τον γυτπεί.

Η καταστροφή των τάνκς είναι μία μόνον απ' τις πολεμικές έφεσμονές του θαυματουργού αυτού ρουκετοδόλου. Το «μπατζούκα» χρησιμοποιείται έπίσης με έπιτυχία έναντι των όγυσματικών έργων από τον τοό υπετον ή από χαλύβδινες πλάκες. Στις άποδοτικές έπιχειρήσεις των Συμμάχων, χρησιμοποιήθηκε έπανειλημμένως για ν' άνοπιστεί η γεωμετρικά δύναμη των άκτών και ν' άναγκάσει τη φρουρά τους να παραδοθί.

Σημειώτεον ότι και οι Ρώσοι μεταχειρίσθηκαν κατά τον πόλεμο την «Κατούσκα». Ένα ρουκετοδόλο με δύναμη βολής βαρέος πυροβολικού, αλλά τόσο έλαφρό ώστε να χρησιμοποιείται πανά από ένα συνθησμένο καμινόν. Έπίσης είχαν κι' ένα άλλο, μικρότερο, που μπορούσε να ρίξει 20 ή 30 διατρητικές ρουκέτες, τη μία μετά την άλλη, σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα, σαν είδος πολυβόλου.

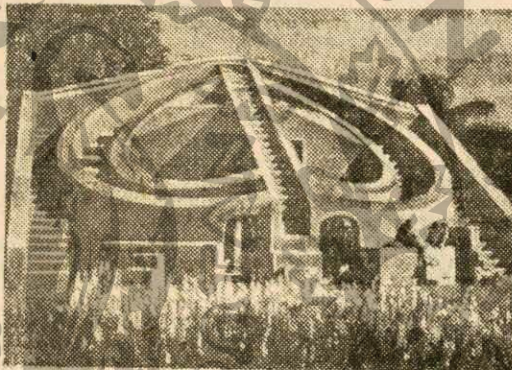
ΑΠ' ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Το παράξενο αυτό φορείο έπινοήθηκε για τη μεταφορά μίας ήλικιωμένης κι' έξαντλημένης Μουσουλμάνας, που άκολουθούσε τα άτελειωτα και θλιβερά καρθάνια των πρόσφύγων των Ινδιών. Ο γυιός της κι' ο κουνιάδος της κρατούν το κοντάρι από καλαμί μπαμπού. Όταν φωτογραφήθηκε ή οικογένεια αυτή, ήταν υποτική από 4 ήμερες, κι' όμως συνέχιζε τη μορτωρική πορεία της.

ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ 9 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Αυτό το τεράστιο φορτηγό αυτόκινητο μπορεί, ό πως βλέπετε στη φωτογραφία, να μεταφέρει συγχρόνως έννεα μικρότερα αυτόκινητα. Το χρησιμοποιεί δέ μία αμερικανική έταιρία αυτόκινητών για να μεταφέρει τα νέα της υοντέλο από το εργοστάσιό της στα καταστήματα των αντιπροσώπων της που βρίσκονται στη Νέα Υόρκη.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΗΛΙΑΚΟ ΟΡΟΛΟΓΙΟ

Στη Νέα Δελχί βρίσκεται ένα όγκωδες και πολύ πλακό οικόδομημα το «Γιαντάρ Μαντάρ». Τα διάφορα τμήματα του αποτελούν το καθένα άστρονομικό όργανο εξαιρετικής ακρίβειας. Η θέσις των τοίχων ή οκιά των κλπ, παρέχουν πολυτιμότερες και άλανθαστες πληροφορίες, που στήρίζονται στις κινήσεις του ήλιου, και των άστρων. Μεταξύ αυτών των όργάνων είναι και το «Νιγιούτ Τσάκρ Γιαντάρ», ένα πολυπλοκό ήλιακό ορολόιο που δείχνει με τη σκιά των τεσσάρων τμημάτων του την ακριβή μεσημέρια του Γκρηνοβίτς στην Άγγλία, του Σαρίτχεν στον Βίρηνικό του Νότες στην Ιαπωνία και της Ζυρίχης.

Συμβουλές στις δεσποινίδες

Μην παντρεύεστε μ' εκείνον...

— Που είναι άσματος.

— Που ή μεγάλη του φιλοδοξία είναι πως να πλουτίσει.

— Που ζηλεύει κάθε άνθρωπο που ρίχνει μια ματιά στην άρραβωνιαστική του.

— Που περιπαιζει όλους τους άλλους.

— Που νομίζει ότι όταν μία γυναίκα έχει να φάει και να ντυθεί είναι ευτυχισμένη.

— Που φέρεται στις άδελφές του όχι με την ίδια λεπτότητα που φέρεται και στις άλλες δεσποινίδες.

— Που δεν πιστεύει ότι ο νόμος είναι ένα είδος συνταγισμού στον όποιο πρέπει να νίβονται άμοιβές και παραχωρήσεις αλλά μόλις παντρευτεί νομίζει τη γυναίκα του σαν ίσοκτησία του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Η πιο θανατηφόρος αρρώστεια

Η ένδοκαρδίτις και το θαύμα της πενικιλίνης

Απ' όλες τις μικροβιακές αρρώστιες εκείνη που σκότωνε τη μεγαλύτερη αναλογία των θυμάτων της ήταν ως τώρα η ένδοκαρδίτις. Στους 100 αρρώστους, πεθάναν οι 97! Σήμερα όμως από κάθε 100 αρρώστους, σώζονται και γιατρέυονται οι 80. Το θαύμα αυτό οφείλεται στην πενικιλίνη.

Η ένδοκαρδίτις είναι κυρίως συνέπεια των δέσων ρευματισμών. Μπορεί όμως να εκδηλωθεί πολύν καιρό αφού γιατρευθούν οι ρευματισμοί.

Την προκαλούν διάφορα μικρόβια, αλλά προπάντων ο «στρεπτοκοκκός». Το μικρόβιο αυτό βρίσκεται συνεχώς μέσα στο στόμα όλων σχεδόν των ανθρώπων, χωρίς να τους προκαλέσει καμιά νόσηση. Ακόμα κι' όταν εισχωρήσει στο αίμα — π. χ. μετά την εξαγωγή ενός δοντιού ή από μολυσμένες αμυγδαλές — δεν κάνει κανένα κακό. Εξ' όσων η καρδιά είναι υγιής. Αν όμως βρεθεί μέσα σε μία καρδιά, που οι βαλβίδες της έχουν αλλοιωθεί από όξεί ρευματισμούς το άβυσσος αυτό μικρόβιο μεταβάλλεται σε ένα άπειρο δολοφόνο.

Κρούεται τότε μέσα σ' αυτές τις βαλβίδες και σκεπάζεται από δρόμους από θρόμβους αίματος. Κάτω απ' το προστατευτικό αυτό στρώμα, πολλαπλασιάζεται ελεύθερα, πολλαπλασιάζεται απ' την επίδραση κάθε δρόμου ή γναικού φαινώδους. Σιγά-σιγά καταστρέφει τις λεπτές βαλβίδες της καρδιάς. Συγχρόνως, μικροί θρόμβοι αίματος ξεκολλούν απ' αυτές τις βαλβίδες, μεταφέρονται με την κυκλοφορία σ' όλο το σώμα και σπινώνονται στον ενέκταστο, στους νεφρούς στα μάτια, στο δέρμα στους πνεύμονες, στην ίδια την καρδιά. Η απόφραξη αυτή των αιμοφόρων αγγείων μπορεί να προκαλέσει το θάνατο. Η βλάβη τοπικά παθολογικά συμπτώματα.

Στην άρχη της αμειλικής αυτής πάθησης ο άρρωστος αισθάνεται μόνο μία παρόξενη κόπωση και υπνηλία. Έχει λίγαν πυρετό, κι' ο γιατρός υποφέρει να νομίσει ότι πρόκειται περί φυματώσεως τύφου, έλονοσίας, δέσων ρευματισμών κλπ. Κατόπιν σηματοδοτούν κόκκινες κηλίδες σε διάφορα μέρη του σώματος. Κάτω απ' τα νύχια των ποδιών και των ποδιών παρατηρούνται επίσης μικρές αιμορραγίες που μοιάζουν σαν σκληρές.

Η διάγνωση της αρρώστειας μπορεί να γίνει με μία εξέταση αίματος για παρουσία προσίνου στρεπτοκόκκου. Αλλά τότε όταν ο γιατρός εύρισκε αυτό το μικρόβιο δεν μπορούσε πια παρά να δηλώσει στην οικογένεια του άρρώστου ότι δεν υπήρχαν σενεδόν έλπίδες σωτηρίας. Όσοι, άρρηνικόνα φάρμακα, μεταγγίσεις, πυρετοθερα-

πεία κι' όλα τα άλλα μέσα που δοκιμάστηκαν εναντίον αυτής της αρρώστειας, αποδείχθηκαν άνοφελα.

Για πρώτη φορά κατά τα τελευταία προπολεμικά χρόνια οι συλφαιδές θεοάρεσαν μερικούς αρρώστους από ένδοκαρδίτιδα, τόσο λίγους όμως, ώστε δεν έπηρεάστηκε το ποσοστό των θανάτων.

Το 1943, εφαρμόστηκε η πενικιλίνη κατά της ένδοκαρδίτιδας. Το νέο αυτό μαγικό φάρμακο ήταν όχι μόνο ισχυρό, αλλά και ακίνδυνο. Όσοσο οι πρώτες δοκιμές του διέψευσαν οίκορά τις έλπίδες των έπιστημόνων: Έπί 17 περιπτώσεων ένδοκαρδίτιδας, στις οποίες χορηγήθηκε πενικιλίνη, οι 4 άρρωστοι πέθαναν, 10 δεν έδειξαν καμιά βελτίωση κι' οι υπόλοιποι 3 φάνηκαν ότι έγιναν λίγο καλύτερα. Ξαναεισοτρέφον όμως όταν σταμάτησαν την πενικιλίνη.

Οι γιατροί αποφάσισαν τότε να μεταχειρισθούν δυνατές δόσεις πενικιλίνης, 400.000 μονάδες την ημέρα — ενώ προηγούμενος θεωρούσαν κανονική δόσι τις 40.000 μονάδες. Έφφουσαν δε την έξελ μέθοδο: Έχωναν μία βελόνα ενέσεως σε μία φλέβα του άρρώστου, την στερέωναν σ' αυτή τη θέση με μία λουρίδα λευκοπλάστ και διωγέταν μέσα στη φλέβα πενικιλίνη κατά σταγόνες, συνεχώς επί 14 ημερών. Ο άρρωστος μπορούσε να κινηθεί ελεύθερα το γέμι του και δεν αισθανόταν καμιά απόλυτως έντονη απ' τη συνεχή αυτήν ένεση.

Έτσι, σώθηκαν άρρωστοι από ένδοκαρδίτιδα βαρυτάτης μορφής σχεδόν έτοιμοι θάνατο, άλλοι σε κωματώδη κατάσταση, άλλοι πασάλτοι από θρόμβους αίματος στον ενέκταστο. Η φοβερή αρρώστεια είχε νικήσει επιτέλους!

Σήμερα η δόσις της πενικιλίνης σε περιπτώσεις ένδοκαρδίτιδας μπορεί να φτάσει το 1.000.000 μονάδες την ημέρα, επί 4 ή 5 εβδομάδες συνεχώς.

Μαζί μ' αυτή την τεραστία ποσότητα πενικιλίνης χορηγείται και «ήπαρινη» ένα φάρμακο που έχει την ιδιότητα να επιδραύνει το πηχίμο του αίματος. Μ' αυτό διαλύονται οι θρόμβοι του αίματος που σκεπάζουν τις βαλβίδες της καρδιάς κι' έτσι το μικρόβιο που κούβεται από κάτω μένει πια εκτεθειμένο στην επίδραση της πενικιλίνης.

Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι η ήπαρινη είναι δίκαιοι παραγοί. Σε μεγάλες δόσεις μπορεί να προκαλέσει αιμορραγία, και το θάνατο σκόνη. Έχει βρεθεί όμως η λύσις να δίδεται στον άρρωστο διαλυμένη σε ζελατίνη και άλλες ύψεις ούτως ώστε να απορροφάται σιγά-σιγά απ' τον οργανισμό. Πρό 4 ετών μόλις τα θύμα-

τα της ένδοκαρδίτιδας, είχαν μόνο 3% πιθανότητες να ζήσουν. Σήμερα όμως έχουν βοή τη σωτηρία τους, με την πενικιλίνη.

Οι χιτίες των δυστυχισμένων

Ο Άμερικανός ψυχίατρος δόκτωρ Τζων Φόρς μελέτησε συστηματικά τους κυριώτερους λόγους των αυτοκινητικών δυστυχημάτων. Αποδίδει λοιπόν την υπερβολική ταχύτητα σε μία ευφυή εξέγερση του οδηγού και των περιορισμών που τότε επιβάλλει η αστυνομία. «Ο σωφەر — λέει — μοιάζει τότε σαν το παιδί, που πεισμώνει επειδή του λένε να μην κάνει κάτι». Έξ' άλλου, ο δόκτωρ Φόρς τονίζει ότι υπάρχει μία άμοιβαία έχθρα μεταξύ αυτοκινητιστών και πεζών. Για να ξεθυμάνουν λοιπόν οι πεζοί διασχίζουν συχνά το δρόμο μ' όλη τους την ησυχία ικανοποιημένοι γιατί εξαναγκάζουν τα αυτοκίνητα να φρενάρουν και να περιμένουν. Κάποτε όμως πληρώνουν την παιδαγωγική αυτήν ικανοποίησι με τη ζωή τους ή τη σωματική τους ακεραιότητα.

Τέλος, έχει παρατηρηθεί ότι ώριμα πρόσωπα είναι ιδιαίτερα επιδεκτικά σε δυστυχήματα σαν να έπιθυμούν να πάθουν κάτι... Οι ασφαλιστικές εταιρείες το ζέρουν κι' έχουν εξοικειωθεί πια μ' αυτούς τους «τακτικούς πελάτες»! Κατά τη γνώμη πολλών ψυχιάτρων, στους ανθρώπους αυτούς υπάρχει εξαιρετικά ανεπτυγμένη μία υποσυνείδητη έπιθυμία να τιμωρήσουν τον εαυτό τους, να του κάνουν κακό. Και χρησιμοποιούν γι' αυτό το σκοπό το αυτοκινητικό δυστύχημα.

Η δύναμις της υποβελής

Στην «Αμερικανική Ψυχιατρική Εφημερίδα», ο δόκτωρ Ουλντ περιγράφει μία εκπληκτική περίπτωση υποβελής πάνω σ' ένα νέο στροβίλωτη 27 ετών, που είχε πάθει επανειλημμένως υποτικές κρίσεις. Αφού ένας ψυχίατρος τον υπνωτίσει, του επέβαλε την ιδέα ότι βρίσκεται στη γαλήνη κι' ότι είχε πέσει πάνω στο χέρι του ένα διάφανο θραύσμα οβίδος. Συγχρόνως τον άγγιξε έλαφρά στο σημείο εκείνο. Αμέσως το θραύσμα έκοψε το χρώ-

μα του, έπεσε κοκκίνισε και σε μία ώρα είχαν σχηματισθεί φουσκάλες, σαν από έγκαυμα δεύτερου βαθμού.

Με την υποβολή και πάλι, παρουσιάστηκαν μετά 24 ώρες γύρω απ' τα χείλη του πολλά μικρά σπυράκια, οφειλόμενα όθεν σε εξανθηματική νόσο.

Τρέχουν τα σάλια σας;

Αν δεν τρέχουν τα σάλια σας όταν βλέπετε ένα όρεκτικό μπιρτέκι, σημαίνει ότι κάτι έχει πάει το υαλό σας! Αυτό είναι ή βάση μιας νέας και σύντομης διαγνωστικής μεθόδου που εφαρμόζει ένας Άμερικανός γιατρός. Κατά τη θεωρία του, σε κάθε άνθρωπο είναι ένωτο να γεμίζει σάλιο το στόμα του στη θέα μιας τροφής έλκυστικής. Συγχρόνως, έχουμε συνήθει από μωρά να κινούμε τα χείλη και τη γλώσσα σαν να θηλάζουμε όταν βλέπουμε την τροφή. Οι αντιδράσεις αυτές προκαλούνται απ' τα ανώτερα νευρικά κέντρα. Αν λοιπόν σημαίνει ότι υπάρχει κάποια σοβαρά βλάβη του έγκεφάλου (όγκος, ως επί το πλείστον).

Η άτομική ένέργεια στη βιομηχανία

Η εφαρμογή της άτομικής ένέργειας για βιομηχανικούς σκοπούς δεν πρόκειται να φέρει επαναστατικές μεταβολές στις σημερινές εγκαταστάσεις παραγωγής κινήσεως. Αυτό βεβαιώνει ο ειδικός μηχανικός Τζον Πάκερ, της εταιρείας Έντισον. Οι στροβίλοι τα δυνατά, κλπ., θα μείνουν τα ίδια. Μόνον το διαμέρισμα των καζανιών θα τροποποιηθεί έτσι ώστε το νερό να βράζει με τη θερμότητα της διασπάσεως του ατόμου.

Η άπνιξ και τα αποτελέσματά της

Μπορούμε να μείνουμε άπνοι επί 112 ώρες το λιγώτερο, χωρίς να παρουσιάσει το σώμα μας καμιά φυσική μεταβολή, εκτός μόνο στην ηλεκτρική ένέργεια του έγκεφάλου. Αυτό είναι το συμπέρασμα ενός πειράματος πάνω σε 600 άτομα, που έγινε στο Ινστιτούτο Τεχνολογίας Κάρνεγκι. Οι συνέπειες της άπνειας είναι όλες ψυχολογικές. Οι μεταβολές που προκαλεί στην πίεση του αίματος και στην άπνοια, είναι τόσο έλαφρές ώστε δεν λογαριάζονται.

Η ΚΗΛΗ και ήθεραπεία της

Ποιές χιτίες την προκαλούν

Έκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο πάσχουν από κήλη. Κι' οι περισσότεροι δεν ζέρουν τί ακριβώς είναι ή πάθησή τους, γιατί παρουσιάστηκε και πώς μπορεί να θεοαυηθεί. Είναι ως επί το πλείστον άντρες μεσκόποι ή ηλικιωμένοι. Μία μέρα, καθώς κατέβαλλαν μία προσπάθεια ή έβηχαν δυνατά, αισθανήκαν ένα πόνο στο υπόναστο, κι' έπειτα κάτι σαν ναυτία. Στο σημείο όπου πονούσαν, σηματοδοτήσε λίγο ένας όγκος. Είχαν πάει κήλη.

Τη στιγμή εκείνη, δεν φανταζόντουσαν βεβαία πόσο σοβαρή ήταν ή κατάσταση τους και ποιες συνέπειες μπορούσε ναχη στην υπόλοιπη ζωή τους. Όσο χειροτέρευαν όμως τα συμπτώματά τους, έγιναν το ήθικο τους. Αγωνούσαν τί είναι ή κήλη, γιατί δεν είχαν διαβάσει ποτέ τίποτε το σχετικό...

Πράγματι, από μία πασάση κήλη, ακατανόητη σεμντοφία — έπειδή ή κήλη εκδηλώνεται κοντά στα γεννητικά όργανα — δεν έχουν γαστή πασά έλάνηστα πράγματα γι' αυτήν στη εκλαίκευμένα έπιστημονικά περιδικά. Διάφοροι δέ έπιτήδριοι, έωφελομένοι απ' την άγνοια του πολλού κόσμου, διασφαίζουν μέσα θεοαυείας της κήλης, που δεν φέρουν κανένα αποτέλεσμα, ή ακόμη χειροτερεύουν την κατάσταση.

Πώς προκαλείται ή κήλη; Ένα τμήμα του έντερου περνά ανάμεσα στους μύς του κάτω μέρους της κοιλίας και κούεται μέσα απ' το δέρμα. Αν κατόπιν οι μύς το σφίξουν δυνατά, μπορεί να φράξουν τη δίοδο του πεοινομένου των έντερων καθώς και να έμψοδίσουν την κυκλοφορία του αίματος. Είναι ή έπιπλοκή που ονομάζεται «περίσφιγξις», έξελίσσεται δέ σε γάνγραινα μέσα σε 5—6 ώρες. Αν δεν γίνει άμέσως έγγειση, ή θάνατος είναι βέβαιος 100 τοίς 100.

Ο πολυς κόσμος πιστεύει ότι παθαίνουν κήλη όσοι κάνουν βαριές δουλειές. Στην πραγματικότητα, είναι βεβαία συχνότερα τα κορμιά της σ' αυτά τα άτομα γιατί καταβάλλουν συνεχείς προσπάθειες. Αλλά κι' όσοι άκούη έναγόνται έξεκούαστα στο γασφείο τους μπορούν καλλίιστα να πάθουν κήλη.

Η άοική αίτια της αρρώστειας αυτής ύπάρχει σενεδόν εκ γενετής. Όταν σχηματίζεται το έμβρυον μέσα στα σπλάγχνα της υπέρας οι γεννητικοί άδένες του (προκειμένου περί άγορού) βρίσκονται στην άοχη μέσα στην κοιλία του. Αλλά, κατά το τέλος της έγκυμοσύνης, άοίχουν να κατεβαίνουν, παραμερίζουν τους μύς της κοιλίας και έπροβάλλουν απ' το υπόναστο, περνώνας από ένα είδος σωλήνος που μοιάζει σαν ένα άνοιγτό μανίκι. Λίγο μετά τη γέννησι του βρέφους ο σωλήνας αυτός κλείνει άφου έξεπλήρωσε πια τον προορισμό του. Σε μερικά όμως άγορία διατερείται σ' έλλη τους τη ζωή. Αυτό λοιπόν είναι το άσθενές σημείο τους, όπου εκδηλώνεται άογότερα ή κήλη.

Μία έσσηκή προσπάθεια, είναι δυνατός βήγας ή στένισμα, μία κορματική άσκηση, κλπ., μπορεί να κάμη ένα τμήμα του έντερου να γλυσταρήσει μέσα στο σωλήνα. Η πίεσις του έσωτεικού της κοιλίας το σπρώχνει συνεχώς προς τα κάτω. Η παρουσία του σωλήνος άδυνατίζει έξ άλλου τους μύς των κοιλιακών τοιγυμάτων. Έτσι που παραμερίζουν εύκολα κι' άφίνουν να περάσει το έντερον.

Σπάνια ή κήλη εκδηλώνεται έσσηκή. Συνήθως σχηματίζεται σιγά-σιγά, περνούν δέ όλοκληρα χρόνια πριν άοίχση ή έντονη των άρρωστο. Πολλοί άντρες έχουν κήλη, δίχως να το υποπτεύονται. Αν όμως πηγαίνουν τακτικά να τους εξέταση ο γιατρός — όπως πρέπει να κάνει κάθε άνθρωπος — αυτός θ' άνεκάλυπτε έγκαιρώς την πάθησή τους και μία έγγειση θα τους γιάτρευε οίκορά. Είναι δέ εύκολη ή έγγειση της κήλης, έσ' όσον ή αρρώστεια βούκεται άκούη στην άοχη της, ενώ αν έχη προχωρήσει είναι δυσκολότερο να τρωθούν οι έξασθενήμενοι μύς της κοιλίας. Στην πρώτη περίπτωση, ο χειρουργός δεν έχει πασά να κάμη τον άνοηστο σωλήνα άφου δέσει το έσωτερικό άκρο του. Στη δεύτερη, καίεται ή δυναμώση κατόπιν τους κοιλιακούς μύς, γιά να μπορούν στο έξης να συγκρατούν τα έντερα.

Γενικά, ή έγγειση της κήλης είναι σήμερα ακίνδυνη και άποτελεσματική κατά 95%. Γίνεται με τοπική άνασθησία, συνεπώς μπορούν να υποβληθούν σ' αυτήν και όσοι άκούη πάσχουν απ' την καρδιά τους.

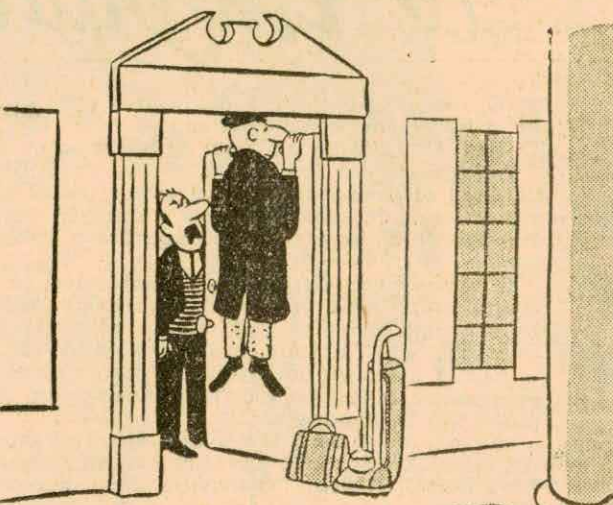
Όσο γιά τους κληπιδέσιους προκαλούν μία άνακούφισι, σπαώνγοντας προς τα μέσα το περμένο έντερον, αλλά δεν θεοαυέρουν ποτέ την πάθησι. Έξ' άλλου είναι ένοχλητικοί, ιδίως το καλοκαίρι. Είναι έπίσης βλαβεροί, γιάτι ή συνεχής πίεσις τους άδυνατίζει άκούη περισσότερο τους κοιλιακούς μύς και κάνει δυσκολότερη τη θεοαυεία με έγγειση. Τέλος, είναι έπικίνδυνοι, γιάτι μπορεί να συστέλγουν στην «περίσφιγξις» της κήλης. Ο μόνος τρόπος θεοαυείας της κήλης είναι — το έσσηλμα — ή έγγειση.

Οι γυναίκες μπορούν να παθουν κι' αυτές κήλη, πολύ σπανιότερα όμως απ' τους άντρες. Στην περίπτωση τους ή πάθησις οφείλεται σε άδυναμία των μύων στο σημείο απ' όπου περνούν οι άοητοίς και οι φλέβες απ' την κοιλία πας τους πούς. Κι' αυτή έπίσης ή κήλη μπορεί ν' άνακαλυφθεί στην πρώτη της εκδήλωση με την τακτική ιατρική εξέταση.

Κατά του λώζυγκ

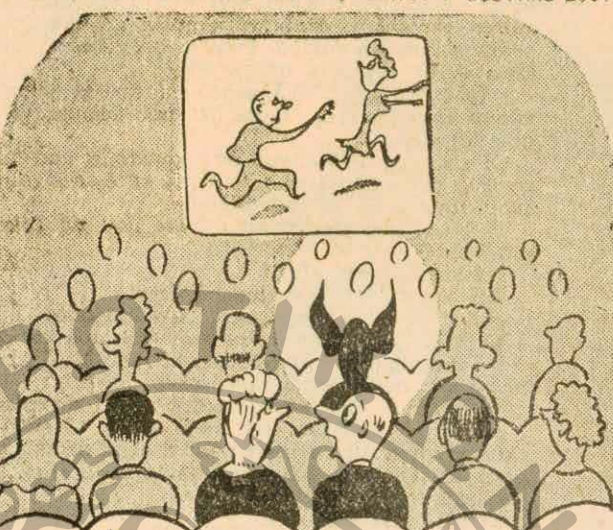
Άκούη κι' οι πιο έπιμονες κρίσεις λώζυγκ μπορούν τώρα να σταματήσουν με την έιπνοή ατών «νιτροδους αινίου». Ένας άνθρωπος υπέφερε τρομερά επί 4 ημέρες από λώζυγκ. Είχε δοκιμάσει άνωφελά όλα τα γιάτροφάρμακα: να κρατήση την άπνοια ή άλλα φάρμακα να έλύνουν ή άλλα ύπνωτικά... Τέλος το νέο φάρμακο τον έλύτρωσε απ' το βασανιστήριο του σε ένα λεπτό της ώρας.

Τελωτοθεοαυεία

Ο ΔΥΣΠΙΣΤΟΣ

— Μά κύριε άφου ός λέω πως λείπουν τ' άφεντικά μου!

— Μπορείς τώρα να μου πής 'Ελληνική μου, κοπέλλο ή διάβολος είναι αυτό που βούκεται μπροστά μας...

— Τον είχα προείδοποιήσει. Μαρίανθη μου, πριν να παντρευόμμε ότι δεν θα άκούησες ποτέ τις στάχτες απ' τα ταίρια του...

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ντάνιελ

Τὸ «σουρπράϊζ-πάρτυ» ἦταν, στ' ἀλήθεια, θαυμάσια ὀργανωμένο. Ὁ Ντάνιελ Οὐάτσον τὰ εἶχε καταφέρει στὴν ἐντέλεια. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σπεύσω νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ Ντάνιελ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους μου. Γνωρίζομαστέ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ κι' εἶχεν ἀναπτυχθῇ μεταξύ μας μιά ἀπὸ τίς φιλίες ἐκείνες πού κρατᾶνε σ' ὁλόκληρη τὴ ζωὴ.

Ὁ πόλεμος μᾶς εἶχε σμίξει πρὶν πολὺ, ἀντὶ νὰ μᾶς χωρίσει. Γιατὶ ἡ μοῖρα θέλησε νὰ υπηρετοῦμε στὸν ἴδιο λόχο, στὴν ἴδια διμοῖρία... Κι' εἶχαμε πολεμήσει μαζί στὸ Τουμπρούκ, στὸ Παλέρμιο, στὸ Μόντε-Κασσίνο...

Ἀλλ' ἡ ἀνακωχὴ μᾶς χώρισε. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, εἶχα χάσει ὁλότελα τὰ ἴχνη τοῦ Ντάνιελ. Ξαφνικά, μιά μέρα, ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα.

«Κλῶντ, τί κάνεις; Ὁρῶνῶσα ἕνα «σουρπράϊζ-πάρτυ» γιὰ τὸ Σάββατο, 10 Σεπτεμβρίου, στὸν πύργο «Μπελβύ», Σαιντ-Ἀλβερ. Ὑπολογίζω τὴν παρουσία σου, Ντάνιελ.»

Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα μ' ἔκαμε νὰ σκάσω στὰ γέλια. Ὡστόσο, δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ παράξενο. Γιατὶ ὁ Ντάνιελ μὲ εἶχε συνηθίσει στὰ ἀπρόοπτα. Δὲν μποροῦσα μόνον νὰ καταλάβω τί σχέσι εἶχε ὁ Ντάνιελ Οὐάτσον μὲ τὸν πύργο «Μπελβύ». Καμμιὰ κληρονομιά ἴσως...

Τὴν ὥρισμένη ἡμέρα ἔτρεξα στὸ Σαιντ-Ἀλβερ. Ὁ Ντάνιελ μὲ περίμενε στὸ σταθμὸ.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ πέρα;... Καὶ τί γυρεύεις στὸν πύργο «Μπελβύ»;... Γιατὶ δὲν μοῦ ἔδωκες νέα σου τόσον καιρὸ;...

Οἱ ἐρωτήσεις ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ στόμα μου ἡ μιά ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐνῶ ὁ Ντάνιελ κι' ἐγὼ εἶχαμε πέσει ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

Ὁ φίλος μου ἀπάντησε σ' ὅλες μου τίς ἐρωτήσεις μὲ μιά λέξι:

— Παντρεύτηκα, εἶπε.

Τὸν κύτταξα μ' ἐπιτιμητικὸ ὄφρος.

— Καὶ δὲν μοῦ ἀνήγγειλες τὸ γάμο σου;

Ὁ Ντάνιελ ἔβαλε τὸ χέρι στὸν ὦμο μου καὶ ἀπάντησε:

— Γιατὶ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω κάτι πού δὲν ἔχει σημασία;

ἀπάντησε. Δὲν ἀγαπᾷ τὴ γυναῖκα μου!

— Ἀλλὰ... δὲν καταλαβαίνω γιατί παντρεύτηκες...

— Ὡ, τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀπλό, εἶπεν ὁ Ντάνιελ. Παντρεύτηκα τὴ Γενεβιέθ γιατί εἶχα φτάσει σὲ οικονομικὸ ἀδιέξοδο... Δὲν εἶχα πεντάρα... Καὶ μόνο ἕνας γάμος μποροῦσε νὰ μὲ σώσει.

— Αὐτὸ εἶνε φοβερό!

— Δὲν λέω ὅχι. Ἀλλ' ἡ Γενεβιέθ ἤξερε τὰ αἰσθημάτά μου ἀπέναντί της καὶ ποιοὶ ἦσαν οἱ λόγοι πού μὲ ἔκαναν νὰ τὴν παντρευθῶ.

— Τότε θὰ πρέπει νὰ σ' ἀγαποῦσε τρελλά.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

— Καὶ σ' ἀγαπᾷ ἀκόμη;

— Δὲν ξέρω... Ἡ Γενεβιέθ εἶνε ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα... Ὡστόσο...

Ὁ Ντάνιελ δίστασε.

— Γιατὶ δὲν τὴν ἀγαπᾷς; ρώτησα μὲ ἀπότομο ὄφρος.

— Γιατὶ ἀγαπᾷ μίαν ἄλλη σὰν τρελλός.

— Αὐτὴ τὴν ἄλλη τὴν ἀγαποῦσε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο σου ἢ τὴν ἀγάπησε κατόπιν;

— Τὴ συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ στιγμὴ πού νόμιζα πῶς εἶχα ἀρχίσει ν' ἀγαπᾷ τὴ Γενεβιέθ... Ἀπὸ τότε...

— Αὐτὸ τὸ αἶσθημα εἶνε ἀμοιβαῖο;

— Naί... Τὸ ξέρεις, Κλῶντ, πῶς ἀγάπησα πολλὰς φορές ὡς σήμερα... Μὰ κείνη πού ἀγαπᾷ τώρα ἀντιπροσωπεύει τὸ ἰδανικόν μου... Εἶνε ὁ τύπος πού ἀναζητοῦσα τόσον καιρὸ...

Προχωροῦσαμε ἀργὰ πάντα στὸ δρόμο πού οδηγοῦσε στὸν πύργο καὶ ὡς πού νὰ φτάσουμε ἐκεῖ ὁ Ντάνιελ μοῦ εἶπε ἀφηγηθῇ χίλιες δυὸ λεπτομέρειες.

Ἀνυπομονοῦσα νὰ γνωρίσω τὴ Γενεβιέθ κι' ὅταν ὁ

Δραματικὸ διήγημα

Ντάνιελ μοῦ τὴν παρουσίασε σκέφθηκα πῶς ὁ φίλος μου θάπρεπε νὰ εἶνε τρελλός γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ.

Μοῦ συνέβη στὴ ζωὴ μου νὰ ἰδῶ πολλὰς ὥραιες γυναῖκες. Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν εἶχε τὴν ἀγνὴ, περήφανη καὶ γοητευτικὴ ὁμορφιά τῆς Γενεβιέθ.

Ἐποφελήθηκα ἀπὸ τὴν πρώτη εὐκαιρία γιὰ νὰ κάμω γνωστὴ τὴν ἐντύπωσί μου στὸν Ντάνιελ.

— Συμφωνῶ μὲ τὴ γνώμη σου, εἶπε. Ἀλλὰ τί φταίω ἂν ἡ καρδιά μου χτυπᾷ γιὰ μίαν ἄλλη;

Αὐτὴ τὴν ἄλλη τὴν γνώρισα τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ «σουρπράϊζ-πάρτυ», πού δόθηκε στὸν πύργο.

Ὁ Ντάνιελ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε, ἀλλὰ, μόλις τὴν εἶδα, μάντεψα ἀμέσως πῶς αὐτὴ ἦταν.

Τὴν ἔλεγαν Ἄννι Μόλινερ καὶ ἦταν μιά ξανθὴ καὶ λεπτὴ ὁμορφιά, ἀπὸ κείνες πού συγκινοῦν πάντα τοὺς ἀνθρώπους μὲ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ.

Δὲν θὰ μπορούσα νὰ κάμω καμμιὰ σύγκρισι μεταξύ τῆς Ἄννι καὶ τῆς Γενεβιέθ. Ἀνῆκαν σὲ δυὸ διαφορετικὸς τύπους. Ἡ πρώτη ἔμοιαζε σὰν ἐνσάρκωσις ἀρχαίας νύμφης. Ἡ δεύτερη εἶχε τὴν ἀρμονικὴ καὶ ἐπιθλητικὴ ὁμορφιά μιᾶς Μαντόνας τῆς Ἀναγεννήσεως.

Ὅλο τὸ βράδυ, ὁ Ντάνιελ δὲν ἀπομακρύνθηκε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὴν Ἄννι. Νόμισα πῶς ἦταν χρέος μου νὰ κρατήσω συντροφιά στὴ γυναῖκα τοῦ καὶ φρόντισα νὰ βρισκομαί πάντοτε κοντὰ της.

— Πόσο ἀγαποῦνται! τὴν ἄκουσα νὰ λέη σὲ μιά στιγμὴ.

Προσποίηθηκα ὅτι δὲν καταλαβαίνω.

— Μιλάω γιὰ τὸν Ντάνιελ καὶ τὴν Ἄννι, πρόσθεσε ἡ Γενεβιέθ.

Καί, βλέποντας τὸ ἐκπληκτὸ ὄφρος μου, ρώτησε:

— Ὁ Ντάνιελ δὲν σὰς μίλησε, λοιπόν;

— Naί, μοῦ εἶπε κάτ', ἀπάντησα, βρίσκοντας πῶς ἦταν περιττὸ νὰ προσποίηθω περισσότερο.

— Χαρίζομαι, συνέχισε ἡ Γενεβιέθ. Οἱ δικηγόροι μας κάνουν ὅλες τίς ἀπαιτούμενες διατυπώσεις χωρὶς θόρυβο...

— Ἐτσι, κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε ἀκόμη...

Ὅταν ἐκδόθῃ τὸ διαζύγιο, ὁ Ντάνιελ θὰ παντρευθῇ τὴν Ἄννι...

Ὑπῆρχε τόση λύπη σ' αὐτὰ τὰ λόγια, πού ἔνοιωσα ἕνα δυνατό σφίξιμο στὴν καρδιά. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τοῦ κακοῦ προσπάθησα νὰ τὴν ἀπασχολήσω μὲ χίλια δυὸ ἄλλα ζητήματα. Ἡ Γενεβιέθ ξαναγύριζε πάντα στὸ ἴδιο θέμα. Ἐκείνο πού μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι εἶνε ὅτι μιλοῦσε γιὰ τὸν Ντάνιελ καὶ τὴν Ἄννι μὲ πόνο, ἀλλὰ χωρὶς κακία.

Ἐφυγα τὸ ἄλλο πρωῒ.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, ἔλαβα ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν Ντάνιελ.

— Τὸ διαζύγιο ἐξεδόθη, μοῦ εἶπε χαρούμενος. Τὴν Πέμπτη παντρεύομαι τὴν Ἄννι. Φυσικά, θὰ ἔρθης στοὺς γάμους μου...

Ἀλλ' οἱ γάμοι τοῦ Ντάνιελ καὶ τῆς Ἄννι δὲν ἔγιναν ποτέ.

Τὴν προηγούμενὴ τῆς ἡμέρας πού εἶχεν ὀρισθῇ γιὰ τὴν τελετὴ, ἡ Γενεβιέθ βρέθηκε νεκρή. Εἶχε δηλητηριασθῇ μὲ ὕδροκυάνιο.

Φτωχὴ Γενεβιέθ!... Ἐπρεπε νὰ τὸ μαντέψω αὐτό.

Ἐπρεπε νὰ τὸ προλάβω, ἂν ἦταν δυνατόν τέτοιο πρᾶγμα. Εἶχε τόσον πόνο, τόση θλίψι ἡ ἔκφρασίς της τὸν τελευταῖο καιρὸ!... Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιζήσῃ ὕστερα ἀπὸ τὸ διαζύγιο καὶ τὸ νέο γάμο τοῦ Ντάνιελ καὶ τῆς Ἄννι. Προτιμοῦσε τὸν θάνατο, τὴ λήθη.

Ἀπὸ τότε ἔχασα τὰ ἴχνη τοῦ Ντάνιελ. Ἴσως ἔχει πεθάνει... Ἴσως ζῇ ἀκόμη, σὲ κάποια μακρινὴ γωνία τῆς γῆς, πλημμυρισμένος ἀπὸ τύψεις ὅπως μιά κολασμένη ψυχὴ...

Εροίεττα είχε καρφώσει άπάνω της τὰ γεμάτα άγωνία βλέμμά της.

Τέλος, η κυρία Μποστέλ σπρώχθηκε:

— Ωρβουά! είπε.

— Φεύγεις;

— Ναι... Μά θα ξαναγυρίσω...

Η Έροίεττα ένοιωσε ένα οίγος φόβου.

Εκείνος ό λόγος ήτανε κάτι σαν απειλή...

— Σε παρακαλώ, της είπε, μην ξανάσ-

θης πια... Τούλαγιστον πρὸς τὸ παρόν...

Αισιέ με νιώθω ἐγώ νά σε βρώ...

— Πολύ καλά.

— Πού μένεις;

— Στό Πασσύ, δόδε Μόζατ, αριθ. 6.

— Πότε σκέπτεσαι νά τόν ιδής;

— Σήμερα άν μπορέσω. Έλπίζω νά

τόν συναντήσω.

— Αύριο τὸ απόγευμα θάρω στίπτι σου.

— Έλα άποσβήποτε.

— Αν δε σέ βώ θάρω μιάν άλλη

μέρα.

Κι' ἐνῶ η Αιυέ πήγαινε στήν πόρτα, τήν

έσταμάτησε:

— Όχι από κεί. Έλα καλύτερα από

έδω.

Ανοίξε τήν άντίκουνή πόρτα καί βγήκε

πρώτη.

Οι δυο γυναίκες διέσχισαν ένα μικρό

δωμάτιο, πού χρσισίμεν γιά μπουντουάρ

της κυρίας Σταρανθάλ.

Η Αιυέ ήξερε καλά, από άλλοτε, τὰ

διαμερίσματα τού μεγάρου κι' ώστόσο ά-

νηνε νά τήν οδηγή ή φίλη της, σαν νά έο-

χόταν εκεί γιά πρώτη φορά. Η σκέψη της

έτοξε αλλού...

Η κυρία Σταρανθάλ τήν έβισε στή σκά-

λα καί τήν έκτύπησε νά κατεβαίει.

Μιά γυναίκα, πού τήν έγνωριζε, περίμε-

νε τήν κυρία Μποστέλ στό γάλλ. Ήταν ή

Μαοτίνα, ή πιστή καμαριέρα.

Ο θυμός άνοιξε τήν πόρτα, πού κλει-

στηκε έπειτα βαρέα πίσω τους.

Η Έροίεττα, σκυμμένη πάνω στό κεφα-

λάσκαλο έβγαλε ένα στεναγμό άνακουσί-

σεως.

Άλλ' έξω άνασκίσησε. Ο σύζυγός

της ήτανε πίσω της. Μό κόπο κατέπνιξε

μιά κραυγή.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε παραξενεμένος

ο Βουλεντίτ. Σε τρώει ά μήπως;

— Ναι, με φόβισες... Δεν περίμενα

νά σε ιδώ έδω...

Τὸ πρόσωπό της φωτιζόταν απλῆτα ά-

πό τὰ ὠτά του γάλλ.

— Τί έχεις λοιπόν; τήν ξαναρώτησε ο

κύριος Σταρανθάλ. Γιατί αυτό τὸ άλλοιω-

μένο πρόσωπο; Έκλαμψε:

Χωρίς ν' άπάντησέ, ή κυρία Σταρανθάλ

άνέθηκε στό δωμάτιό της. Εκείνη τήν ά-

κολούθησε κι' επανέλαβε τήν έρώτησή του,

όταν βρέθηκαν μόνοι.

— Μ' έπισκέφθηκε ή κυρία Μποστέλ,

τού είπεν εκείνη, άπερίφοραστα.

Ο σύζυγός της άπισθοχώρησε έκπλη-

κτος...

— Τί λές;

— Ναι. Τήν άνέγγειλε ο καμαριέρης τήν

ώρα πού τὸ σαλόνι μας ήτανε γεμάτο από

κόσμο.

— Δεν είνε δυνατόν αυτό! Έγινε λοιπόν

καλά; Τελείως καλά;

Η κυρία Σταρανθάλ έδίστασε γιά μιá

στιγμή. Έπειτα, με φωνή σταθερή, άπήν-

τησε:

— Σωματικά μου φαίνεται περίφημα...

Διανοητικά όμως νομίζω πώς είνε ακόμα

αδρανής... Η άνάμνησι τού παρελθόν-

τος της ξαναήρθε κάπως υπερδευμένη...

Ίσχυρίζεται πώς είνε άθάλα, ότι ποτέ δεν

ύπληξε έρωμένη τού Λουδοβίκου Άουβίλ...

— Πώς έξηγεί τὰ γράμματα πού βρέ-

θηκαν;

— Δεν τὰ έξηγεί καθόλου... Είνε γι'

αὐτήν μυστήριο...

— Καί τί ποθε νά κάνη έδω;

— Νά με ιδή ή καυμένη... Η έμφάνι-

σί της όμως είχε καταστρεπτικό αποτέλε-

σμα στό σαλόνι μου... Όταν ίκανοποι-

ήθηκε ή πρώτη περιέργειά ή καλεσμένη,

μας έδωσαν όλοι μαζί. Τήν έβαρα στό δω-

μάτιό μου καί μίλησαμε... Με συγκίνησε

βαρέα. Θέλει νά ξαναδῶ τόν άντρα της,

θέλει νά της άποδώσουν τήν κόρη της...

Η καυμένη.

— Ναι! ή καυμένη! είπεν ο Βουλεντίτ.

Τήν λυπάσαι μ' όλη μου τήν καρδιά,

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ. Η συνείκεια

Στα δακλωναία του θρόνου

Τὸ τραγικό τέλος μιᾶς ὑποψηφίας
Τακρίνας

Τὸ έτος 1775 στήν ταρατάς ενός άνα-
κτόρου της Πίζας ένα ταίριαστο ζευγάρι συ-
ζητούσε φιλικώτατα: Η Έλισάβετ Πετρόβ-
να κόρη της άποθανούσης αυτοκρατειρας
της Ρωσίας, πού είχε τὸ ίδιο όνομα μ'
αὐτή καί ο Άλέξης Γρηγοριέβιτς, κόμης
Όρλώφ, ναύαρχος τού ρωσικού στόλου.

Η Έλισάβετ ήταν τότε είκοσι τεσσάρων
χρόνων κι' έλαμπε από όμορφιά. Ο Όρλώφ
πλησίαζε τὰ σαράντα. Άλλ' ήταν ώραίος
καί μεγαλόσωμος.

Πριν από τέσσερες εβδομάδες, ο ναύα-
ρχος είχε λάβει από τήν Έλισάβετ άντιγρά-
φο τών διαθηκών τού Πέτρου Ιου, της Αί-
κατερίνης Ιης καί της Έλισάβετ Πετρόβ-
νας, της μητέρας της, πού έδειχναν καθα-
ρά ότι ο θρόνος πατών τών Ρωσίων της
ήνιχε.

Ο Όρλώφ της έστειλε άμέσως έναν από
τους υπασιπαστές του, πού βρήκε άντιγρά-
φο στή Ρώμη σέ άξιοβήρητη κατά-
στασι. Οι προμηθευταί της — ράπτριες,
χρυσόχοι, έμποροι διαφόρων ειδών — τήν
καταδίκων άλύπτια, ζητώντας νά τους έ-

ξοφλήση τους λογαριασμούς των.

Ο υπασιπαστής πλήρωσε όλα αυτά τὰ
χρέη καί συμβούλεψε τήν Έλισάβετ νά φύ-
γη άμέσως γιά τήν Πίζα, όπου τήν περί-
μενε ο ναύαρχος. Έτσι κι' έγινε.

Ο ναύαρχος έμεινε κατενυωσιασμένος
από τή συνάντησή του με τήν πριγκίπισσα
καί δεν τήν άφησε πια ούτε στιγμή.

Εκείνο τὸ βράδι, ο Όρλώφ είχε δειχθῆ
πιο τολμηρός μαζί της.

— Έρχάτε, αγαπητέ μου κόμη, ότι μιá
μέρα θ' άνεβῶ στό θρόνο της Ρωσίας; τού
είπε ή πριγκίπισσα.

— Δεν τὸ ξεχνῶ, πριγκίπισσα, άπάντησε
ο Όρλώφ. Άλλά στήν πατρίδα μας οι άυ-
τοκράτειρες στηρίζονται πάντα στους πι-
στους στρατιώτες πού τις προστατεύουν...

Η Έλισάβετ χαμογέλασε. Γιατί δεν
άγνοούσε, ότι ο Γρηγόριος Όρλώφ, ο ά-

δέλφος τού ναύαρχου, ήταν έννοούμενος
έκείνης πού καθόταν τώρα στό θρόνο της
Ρωσίας.

— Κόμη, είπε, άκουσα νά λένε ότι ή Αί-
κατερίνη άνέθηκε στό θρόνο χάρις στίς
φροντίδες σας...

Κι' αυτό ήταν άλήθεια. Ο Άλέξης Γρη-
γοριέβιτς είχαν άρχίσει ή σταδιοδρομία
του από άπλός στρατιώτης κι' είχε κερ-
δίσει ένα-ένα τὰ γαλόνια του. Είχε πρω-
τοστατήσει κατάπιν στήν άνάταρσή τού
Πέτρου τού Ιου κι' είχαν άνακηρύξει τήν
Αικατερίνη αυτοκράτειρα. Είχαν άναλάβει,
μαζίστα, τήν φρουρήσι τού έκθρονισθέντος
αυτοκράτορος. Κι' ή ήμνη έλεγε πώς τόν
είχε σκατώσει με τὰ ίδια του τὰ γένια.

Τὸ ύφος τού Όρλώφ έγινε, ξαφνικά, σφ-
δαρό.

— Ό, τι έκαμα τότε μπορώ νά τὸ ξανα-
κάμω σήμερα, είπε.

Καί, σέ μιá στιγμή, τρώοντας τήν Έ-
λισάβετ κοντά του, τήν φίλησε με παρα-
φορά στό στόμα...

Άλλά ποιά ήταν αὐτή ή γυναίκα πού
διεκδούσε τὸ θρόνο της Ρωσίας;

Νέθος κόρη τού κόμητος Ραζομφοσκι καί
της αυτοκρατειρας Έλισάβετ Πετρόβνας,
είχε γνωρίσει στὰ παιδικά της χρόνια τήν
άνεσι καί τόν πλούτο. Άλλ' ή ζωή της
στήν Πετρούπολι δεν ήταν άσφαλισμένη.
Γιατί ήσαν πολλοί εκείνοι πού είχαν συμ-
φίρον νά έξασφάνισουν μιá πιθανή διεκδι-
κήτρια τού θρόνου της Ρωσίας. Δύο ή
τρεις φορές είχαν άποπειραθῆ νά τήν δη-
λητηριάσουν.

Η μητέρα της τήν έστειλε τότε κρυφά
στή Γερμανία. Άλλ' είτε γιάτί εκείνοι
στους οποίους τήν εμπιστεύθηκε τήν πρό-
δωσαν στους έχθρους της, είτε γιάτί πέ-
θαναν ξαφνικά, ή Έλισάβετ Πετρόβνα βρέ-
θηκε μιá μέρα χωρίς προστατές σέ μιá
μικρή γερμανική πόλι. Τὸ μόνο της έφόδιο
ήταν ή ίδιόγραφη διαθήκη της μητέρας της.
Γι' αυτό, αποφάσισε νά τήν κρύψει. Κι'
άν οι περιστάσεις τήν έννοούσαν...

Έτσι, σέ ηλικία 16 χρόνων, τήν βρί-
σκανε νά γυρίζει από τή μιá πόλι της
Ευρώπης στήν άλλη στό πλευρό ενός πλου-
σιου έμπόρου, πού ήταν πιθανόν ο πρώτος
φίλος της.

Έπειτα, έγινε ή έπίσημη έρωμένη τού
πριγκίπου Φίλιππου-Φερδινάνδου τού Λίμ-
πουργκ. Ο Γερμανός πριγκίψ τήν έλάτρευε
καί της πρότεινε νά τήν παντρευθῆ. Αὐτή
όμως άνήγηκε γιάτί οι φιλοδοξίες της ή-
σαν μεγαλύτερες.

Τώρα πεά φανταζόταν ότι είχε κατα-
κτήσει τὸ Ρώσσο ναύαρχο καί ότι θα κα-
τώρωνε νά τόν κάμνη σκλάβο τών φιλοδό-
ξων σχεδίων της.

Άλλά συνέθε τὸ αντίθετο. Ο Όρλώφ
ήταν πιστό όργανο της Αικατερίνης καί
έτοιμαζόταν τώρα νά καταφέρῆ τὸ τελειώ-
τικό χτύπημα.

Μιά νύχτα, έδωσε μιá μεγαλοπρεπή γιορ-
τή στὰ ναυαρχίδα του, πρὸς τιμήν της
Έλισάβετ Πετρόβνας.

Άλλά, ξαφνικά, τὰ πλοία τού στόλου
άνοίχθηκαν στό πέλαγος καί πήραν τὸ δρό-
μο της έπιστροφῆς στή Ρωσία.

Η πριγκίπισσα είχε ξεχαση στήν άγ-
καλιά τού Όρλώφ καί δεν κατάλαβε καθό-
λου αὐτή τήν άναχώρησι. Σέ μιá στιγμή,
ο Ρώσσος ναύαρχος έσκυψε πρὸς τὸ μέρος
της καί της είπε ψυχρά:

— Κυρία, σάς παρακαλώ, νά πάρετε
κατά γράμμα τὰ λόγια μου. Είσατε αί-
μιχάλωτος μου. Έχω διαταγή νά σας ά-
δηγήσω στή Ρωσία. Η αυτοκράτειρα θ'
άποφασίσῃ γιά τήν τύχη σας.

Έπειτα από μερικές εβδομάδες, ο στό-
λος έφτασε στήν Κρονστάδη. Ωδήγησαν
τότε τήν Έλισάβετ Πετρόβνα στήν Πετρού-
πολι καί τήν έβρισαν σ' ένα ύπόγειο κελί
τού παλπού φρουρίου. Μία μέρα, τὸ κελί
αὐτὸ πλημμύρισε από νερά. Κι' ή πρι-
γκίπισσα βρήκε ένα οίκτρο θάνατο μέσα
σ' αὐτά.

Μερικοί είπαν πὸς αὐτή ή πλημμύρα
ήταν τυχαία. Άλλά τὸ πιθανώτερο είνε πὸς
ήταν έργο τού διοικητῆ τού φρουρίου Πε-
τρούπολεως, πού είχε συμμορφωθῆ με μιá
έμπιστευτική διαταγή της Αικατερίνης.

ΛΟΥΙΣ - ΣΑΡΑ ΡΟΑΓΙΕ

Είχε φάει από όλα!

Στό Πίτσμπουργκ πέθανε τελευταία ο
Τόμ Μακ Στέφενσον πού είχε βάλει ως
πρόγραμμα της ζωῆς του νά νικήσῇ τὸ
κρέας όλων τών ζώων της γῆς! Για τὸ
οκοπό αὐτό είχε σπουδάσει όλόκληρη
τήν περιουσία του, πού ήταν αρκετά ση-
μαντική κανόντας ταξίδια γιά διάφορα
μέρη τού κόσμου, όπου έλιγζε νά φαν-
κρέας διαφόρων σπανίων ζώων. Μετεῦ
άλλων ο Τόμ Μακ Στέφενσον εκχαύθη
ότι είχε φάει κρέας ρινόκερου, ίπποποτα-
μου, έλέφαντος κτλ. Κι πὸ τὸ μεγάλο αὐ-
τό κοιλιόδουλο τὸ εκλεκτότερο κρέας ή-
ταν τὸ... σαρφινκίτιρος βόα!

Άλλά, κατά τὰ τελευταία χρόνια της
ζωῆς του, ο Στέφενσον υπέφερε από φο-
βερόνους πόνους τὸ στομάχου καί τρεφε-
ταν μόνο με γάλα.

Βρεφοκομικοί σταθμοί ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΤΕΛΜΑΤΑ

Όταν ο Μαριμπώ Ίδρυσε τὸ 1844
στό Παρίσι τὸν πρώτο βρεφοκομικό
σταθμό, πού ήταν προσωρισμένος
γιά τήν περιθαλψή καί τήν διατροφή
τών βρεφών, τών οποίων οι πανίδες
άπασχολήμενες στή διαπάλη, δεν
είχαν καιρό νά τὰ κυττάζουν, διε-
σαλπίσθη τὸ γεγονός άνά τὰ πέσα-
τα της οικομενης καί γαιοτρίστηκε
σαν ένα από τὰ μεγαλειώδεστερα
ήγματα προόδου της ανθρωπότητας.

Σώστό αὐτό, αλλά ή διαφορά είνε
ότι τὸ δῆμα αὐτό της προόδου
πρόσθεσε μιá ακόμη χοντροκοπία
στis άπειρες άλλες πού χαρακτηρί-
ζουν τὴν ανθρωπίνια έργα όταν συγ-
κοιθούν με τὰ αντίστοιχα της φύ-
σεως.

Όσο δηλαδή διαφέρει σέ κομψό-
τητα, αρτιότητα καί λιτότητα τὸ ή-
μερο, άπαλό καί άδίστο πέταγμα
τού γλάρου, συγκρινόμενο με τὸ
αεροπλάνο τὸ άγχομαγνητό, άλλο
τόσο διαφέρουν καί οι σενιοι, άφα-
νείς κι' αὐτόματοι βρεφοκομικοί
σταθμοί της φύσεως συγκρινόμενοι
με τὸν δόκτορος Μαριμπώ τὸ έργον.

Έναν από τους περὶ χαρακτηριστι-
κούς τύπους βρεφοκομικοῦ σταθ-
μοῦ έχει επισημάρει ή φύσις στό άν-
τιπαθητικώτερο ίσως από τὰ πλά-
σματα της: σὸν βατράχο.

Αὐτὸ τὸ γλωιδῶδες αμφίβιο, ά-
γισαί τὸ υπηρίκο φίλτρο.

Όταν λοιπόν, ύστερα από τή
γειμερία νύκτα διαλέξουν τὸ ταίρι
τους οι δάταχοι καί πρόκειται μετὰ
τὰ είκοσιτετράωρα τού μελιτος νά
γεννήσουν, δεν ένδιαφέρουν πια
μόνον γιά τήν έκλυνή τού τόπου
πού θ' άποθῆσουν τ' αὐνά τους, τε-
τοιοι δε τόποι είνε τὰ σημεία ο-
που άφθονεί ή δόλωση μέσα στὰ
τέλματα πού ζούν.

Τὰ αὐνά αὐτὰ μικρά καί στονον-
γυλά, άποτελούνται από δυό μέρη.
Ένα αυστό σημείο στήν κορυφή, τόν
άσχηματιστο νυσιό καί ένα άσπρο
στή βάση, τήν άποθηκευμένη θρεπτι-
κή ουσία γιά τή συντήρησι καί ά-
νάπτυξί του, περιβάλλονται από μιá
πικτή κολλώδη ουσία πού τὰ προ-
στατεύει καί πολλά καί έννομενα
συννητίζονται υπάλα τῇ «γονή τού
δατοάνου».

Άπ' εκεί καί πέρα οι γεννήτορες
δεν ένδιαφέρονται καί άνοίγει τήν
αὐτάματη λειτουργία του ο άόρου-
δος καί άόσματος βρεφοκομικός
σταθμός της φύσεως. Για νά ήση
δηλαδή ή γονή αὐτῇ πρὸ σνηματί-
ζετῇ από τὰ αὐνά έχει πρὸ πάντων
ανάγκη από ήλιο κατὰ τις θερμεί-
δες καί από θάλασσά κατὰ τις υ-
πόλοιπες. Ένα άόρατο λοιπόν γέρι
«έπισκεπτάται άδέλφους» παραλαμ-
βάνει τῇ γονή πρὸς τὸ μεσημέρι κα-
θῇ ημερα με άόρότητα καί προσή-
νεια άπαράμιλλη καί τήν άνεβάζει
στήν έπιφάνεια τού νερού, όπου τήν
αφίνει έως τῇ δύσι τού ήλιου. Αφί-
σως ύστερα τὸ ίδιο χέρι τήν κατεβά-

ζει σιγά, σιγά με δυοισ άπαλότητα
έως τὸν πυθμένα τού τέλους της καί
έκει τήν αφίνει όλόκληρη τῇ νύχτα,
ως τὸ άλλο μεσημέρι.

Οι δέβηλοι λένε, καί έχουν δί-
κην, άδιόφορο άν χαλούν τήν ποιή-
σι, ότι αὐτὸ δεν περιέχει τίποτε τὸ
«μαγικό» αλλά είνε ένα άπλό φυ-
σικό φαινόμενο. Τὰ υδροβία πλάσῃ
φυτὰ παρουσιάζουν όπως καί τὰ
αερόβια τὸ φαινόμενο της άσφαλιώ-
σεως της λειτουργίας μ' άλλους λό-
γους εκείνης πού τὰ γλωσσοφυλά-
μα μέρη τών φυτῶν παραλαυδάνον-
τας τόν άέρα πού είνε διαλυμέ-
νος μέσα από νερό, γορσιμοποιούν
τόν άναρκα γιά τή λειτουργία αὐ-
τή καί άποβάλλουν τὸ άερίονο.

Όταν ή έπιφάνεια τού νερού ζε-
σταίνεται από τις ήλικές άκτίνες
καί ή άπομείωση είνε έντονώτερη
δημιουργούνται από τὸ άποβαλλό-
μενο άερίονο περισσότερες φυσαλλί-
δες πού άνεβαίνουν πρὸς τὰ έπάνω
καί παρασύρουν τ' αὐνά, συγχρότως
δε τὸ ίδιο άερίονο γορσιμοποιείται
καί γιά τήν άναπνοή τους, γιάτί ή
κολλώδης ουσία πού τὰ περιβάλλει
τὸ άπορροφά καί τὸ μεταφέρει στό
έμβρυο. Μετὰ τῇ δύσι τού ήλιου τὰ
φυτὰ παύουν νά δνάζουν άερίονο
κι' έτσι τ' αὐνά λόγω τού βάρους
τῶν βουλιάζουν.

Όταν σέ μερικές έβδομάδες έκ-
κολαφούν τ' αὐνά, τὸ έργον τού
βρεφοκομικοῦ σταθμοῦ συνεχίζεται.
Δισεκατομμύρια μ' κροσσοτικά ζωύ-
φια είνε άγκιστρασμένα μέσα
στό έλος, θά έλεγε κανείς έπίτηδες
γιά νά βρούν άσθονη τροφή εις βά-
ρος τους οι γυνοί. Τὰ μικρά στε-
νωμακρα, άποδα, μαιοιδερά πλά-
σματα πού γήκναι άπ' τ' αὐνά με
τὰ έξωτερικά δαράγνια πού κρέου-
νται σάν φύλτες στὰ δύο πλάγια,
στή βάση τού κεφαλιού καί με τῇ
φαρδεία ούρα. Αὐτὰ τὰ πλάσματα
στήν άρχή ζούν προσκολλημένα με
είδικά όργανα πού δρσκονται στό
κεφάλι τους καί υιοάζουν με δυντοή-
ζες, στὰ υδροβία φυτὰ. Υστερα ο-
μως άποκτούν αὐτοτέλεια καί σιγά,
σιγά άναπτύσσονται τὰ πόδια τους,
πρώτα τὰ πίσω, έπειτα τὰ μπρο-
στινά καί ή ούρα κοιναίει βαθμιαί-
ως έως ότου στό τέλος έξασφαλισθῇ.
Παράλληλα τὰ βράγχια μωραίνον-
ται καί άντικαθίστανται από έσω-
τερικά, όταν δε στάση στήν όρι-
στική του υοσφῇ τὸ ζών, άντικα-
θίστανται καί αὐτά με πνεύμονες
πού παραλαυδάνουν τὸ άερίονο ά-
νον από τόν έλεύθερο άέρα. Τὰ γο-
ρσιμοποιήσι αὐτῆς της όριστικής
υοσφῆς είνε κοινὰ γνωστά.

Ένα τριγωνικό κεφάλι γυρῇ τὸ
πυγλο, με μάτια προέξοντα, τοπο-
θετημένα στήν κορυφή γιά νά βλέ-
πουν πρὸς όλες τις διευθύνσεις με
πισινά πόδια πού έχουν πάντε δά-
κτυλα έννομενα μετὰς τους με υπ-
τική μεμβράνη, μακρύτερα καί δυ-
νατώτερα από τὰ μπροστινά καί με
προσινωπό γλωιδῶδες σώμα έτσι πού
νά μή διακρίνεται εύκόλα.

Έδω τεματίζεται τὸ έργον τού
βρεφοκομικοῦ σταθμοῦ καί τρέφεται
τὸ ζών, αμφίβιο πλέον πού ζῇ στήν
όχη, με μικρά έντομα: μύγες,
κουνούπια, κατάρους, καί άλλα
έγοντας γιά πολὺν χρόνον τῇ
γλώσσα τῇ πού χωρίζεται στήν
άκρη σέ δυό λοβούς άκρησμένους
με κολλώδη ουσία. Η βάση της
γλώσσας είνε έννομένη στήν κάτω
σιανόνα πρὸς τὸ μέρος τών γενί-
ων. Ένῶ τὸ έλεύθερο άκρο της θρυ-
βύεται πρὸς τὸ έξωτερικό της κοι-
λότητας τού στομάχου αντίθετα δη-
λαδή πρὸς τῇ γλώσσα τών άλλων
ζώων.

Αὐτὴ λοιπόν τῇ γλώσσα, πλησιά-
ζοντας σιγά-σιγά καί με περίσκε-
ψη, τήν εξακριβώνει στήν καταλλη-
λή στιγμή αἰσθησιαστικῶς πρὸς τὰ
θῦμα του καί τὸ συλλαμβάνει κλει-
νώντας τὸ μέσα στους λοβούς.

Τ. ΤΣΙΑΝΘΡΑΣ

Τί είνε νευρικό «τίκ»;

Περίεργες άσθενείες της θελήσεως

Όλος ο κόσμος ξέρει τὸ νευρικό «τίκ», αλλά λι-
γοί ίσως θά ξέρουν ότι πρόκειται περί πραγματι-
κής νευρικής άσθενείας με πολύ περίεργα συμπτώ-
ματα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο όρκος της 'Αραμπελλας

Οι θεοί του αγώνος της κονταρομαχίας υποδέχθησαν με ζήτωκραυγές τη δοκίμα Αραμπελλά που είχε κατεβεί με χόρι απ' το αλογό της κι' ανέβηκε τα σκαλοπατία του θεωρείου της. Οι θεομορφές της την περικύκλωσαν αμέσως. Άνθρωποι τους ξεχώριζαν τρεις ευγενείς, ο δούξ Ρομπέρ, ο κόμης Εντ κι' ο πρίγκιπς ντε Ρουβέρ. Ήσαν αντίπαλοι, υπήκοοι μνηστήρες - γιατί η Αραμπελλά ήταν χήρα από ένα χόρο και νύφη χλευστή.

Μα η δοκίμα δεν είχε για τήν ώρα παρά μία μονονάπη στην καρδιά της: Λάτρευε την κορούλα της Νοελί, μια μικρούλα 2 ετών, ένα χαριτωμένο αγγελούδι. Τήν ήθελε πάντα κοντά της. Τήν είχε πάρει ακόμη και σήμερα μαζί της, στο θεωρείο της όπου την επρόκειτο να παραμύσει.

- Πότε λοιπόν θα μου δώσετε την απάντησή μου; - Πότε, κυρία; είπε ο πρίγκιπς, φιλώντας το χέρι της.

- Η πρότασή σας με κολλάει και με τιμά, απάντησε εκείνη. Μα ξέρετε πως έχω τάδε να πω: Τον άντρα που θ' αποδεχθεί πιο γενναίως απ' όλους.

- Έ λοιπόν, σήμερα κι' όλες θα κερδίσω στην κονταρομαχία την καρδιά σας και το χέρι σας!

Η μικρή Νοελί παρακολούθησε με ένθουσιο όση τις προετοιμασίες του αγώνος. Ξαφνικά, τράβηξε την προσοχή της ένα ύποκομο μουνκρό. Κάτω ακριβώς απ' το δοκίμο θεωρείο, σ' ένα λωκώ περιφραγμένο με γράνα κάγκελλα, βρισκόταν ένα λιοντάρι, προετοιμασμένο για να παλέψει με μία αρκούδα.

Η μικρή Νοελί έσκυψε περισσότερο κι' άπλωσε τα χέρια της προς το άριστο έκτομο ζωο... Μα, με την απότομη αυτή κίνηση, έλασε την ισορροπία της, έπευε απ' τα χέρια της παραμύσι κι' έπεσε έμπρός τα πόδια του θηρίου.

Η δοκίμα είχε πεταχθεί βρέια, τρομοκρατημένη. Θα πηδούσε κι' αυτή, πίσω απ' το κοριτσάκι της, αν δεν τη συγκρατούσαν όσοι την περιστοιχίζαν.

- Τό παιδί μου!... φώναξε. Γλυτώστε το παιδί μου! Η μητέρα της διαταραχμένη με το πρίγκιπα, ήταν κι' εκείνος κλωσός. Μα τα μάτια της δοκίμας φάνηκαν να τον γαλβανίζουν. Κατέβηκε και πλησίασε στο λωκώ. Ο δούξ κι' ο κόμης βρισκόταν σ' όλο εκεί... Τη στιγμή εκείνη όμως, το θηρίο έδωσε ένα τέτοιο μουνκρό, ώστε πάγωσε το αίμα στις φλέβες του.

Η δοκίμας φαινόταν ζωντανό αγαλματό πόνου... - Ορκίζομαι στο Θεό, φώναζε ζωφικά μέσα στη γενική σιωπή, ότι θα προσφέρω τον εαυτό μου και τα πλούτη μου σ' όποιον σώσει τήν κόρη μου!...

Έξφρα, τα γουρλωμένα μάτια της αντίκρισαν ένα θύσιο: Κάποιος είχε πηδήσει μέσα στο λωκώ, είχε αποβεί στα χέρια του το κοριτσάκι και κρατούσε με μία λόγχη σε απόσταση το θηρίο... Έπειτα από λίγο,

υποκλίθηκε βαθιά έμπρός στη μισολιπόθυλη δοκίμα κι' άφισε το παιδί πάνω στα γόνατά της. Η Αραμπελλά θάρρησε ακόμη τη δύναμή να σφίξει στην καρδιά της τη Νοελί. Έπειτα λιποθύησε.

Δίπλα στο κρεβάτι της Αραμπελλας στεκόταν ο κόμης Γκοντεφρουά ντε Βερκού, ο ασφαλέστερος σύμβουλός της. Ήταν ένας ευγενής από αρχαία οικογένεια. Ένα δράμα είχε κμεί ν' απορίσουν τα μαλλιά του σε μία νύχτα: Γυρίζοντας απ' τόν πόλεμο, είχε βρή το σπίτι του καταστρωμένο τη νύμφα του, τις κόρες του και τους υπηρέτες του δολοφονημένους. Ο μοναχογιός του, ένα παιδί 5 ετών είχε εξαφανισθεί. Ο κόμης δεν είχε υποφέρει ποτέ να μάθει ποιος έχρησε του είχε χροάσεις τη λύσσα του με τον άνοιο αυτό τρόπο.

- Ανακαλύψτε λοιπόν το σωτήρα της κορούλας μου; τόν ρώτησε η Αραμπελλά με λαχτάρα.

- Ναι, κυρία, απάντησε ο γέρος ευγενής. Καλλίτερα όμως να μη τόν ανακαλύπτω ποτέ!

- Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε η δοκίμας ανασχοιώντας.

- Ο νέος αυτός κάθηκε, αφού σας παρέδωσε το παιδί σας, σάν να καταλάβαινε πως ήταν ανάστος για την ανταμοιβή που είχατε υποσχεθεί.

- Αλλά όχι, απάντησε. Αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

- Ναι, είναι γενναίος... αλλά όχι αριστοκράτης. Λέγεται Φίλιππος μένει στα δάση και γυνάγει νεράκια για κύνει.

λίγο ή προκάλεσε τις εναντιον του νέου, με τον όποιο την είχε δεθεί ο όρκος της.

- Ήρθε επίσης να σας πω... μουρμούρισε.

- Συχωρέστε με γιατί δεν απάντησα καλά όταν επεσταμένο σας, τήν διεκώσε ο Φίλιππος. Τι να το κάμω το χρυσάφι που μου προσέφερε;

- Όταν είδα, το παιδί μου να κινδυνεύει υποσχέθηκα σ' όποιον θα το έσωζε... - Ποιος δεν θα πλημύριζε από χαρά στη σκέψη μιας τέτοιας ανταμοιβής;... Εύχαριστώ το Θεό για το θάρρος που μούδωσε ν' απομνησθή με το θηρίο! Έτσι, μπορώ τώρα ν' άφισω να μιλώ η καρδιά μου, να σας εκφράσω τη λατρεία μου, για πρώτη και τελευταία φορά!

- Γιατί τελευταία; - Ορκίσθηκα Φίλιππε! Η δοκίμα Αραμπελλά κρατεί το λόγο της.

Πως είχε καταλήξει η δοκίμα να πη το αντίθετο από κείνο που οκώπε; - Σας λυών απ' τόν όρκο σας, κυρία, απάντησε περήφανα ο νέος. Όσο κι' αν υποφέρω η καρδιά μου, δεν θέλω να επιβεληθώ από μία υποχρέωση που δώσατε πάνω στην αγνυμία σας.

- Η τόση ευγένεια της ψυχής του κατακτησε ολόκληρη την Αραμπελλά. Και του είπε σταθερά, δίνοντας του το χέρι της: - Όχι Φίλιππε, δεν σας δίνω! Θα γίνω νύμφα σας, όπως ορκίσθηκα τη στιγμή του κινδύνου.

Ο κόμης Γκοντεφρουά είχε αναλάβει να διδάξη το Φίλιππο, ότι έπρεπε να ζήσει ένας ευγενής. Σ' ένα μάθημα κονταρομαχίας, ο νέος έπεσε απ' το αλογό και χτύπησε στον ώμο. Ένας γιατρός περιποιήθηκε την πληγή του. Κι' όπως του ψιλάφουσε το νυμνέ ωμο, ο κόμης, που ήταν παρών, έβγαλε μια σωνή πινιμένη. Κι' όταν έμειναν μόνοι σε λίγο, είπε στο νεο με ταραχή:

- Πρόσεξε Φίλιππε, μια παραβία έλάμ με οχτώ στυγρού, κάτω απ' τη μασχάλη σας. Μήπως έχετε αλλά μια άμοια στο δεξί νοφό;

- Μάλιστα, κύριε κόμιν, απάντησε ο νέος με απορία.

Τρέμοντας από συγκίνηση, ο γέρος ευγενής ρώτησε το Φίλιππο για τα παιδικά του χρόνια. Έμπε ότι δεν είχε νυνωίσει ποτέ τους γονείς του. Τόν είχε αναβρέψει στο δάσος ένας ερμηνέας. Πριν πεθαν, ο καλός αυτός άνθρωπος του είχε παραδώσει ένα μικρό μαντινιόν.

- Τόχω άφισε στήν καρδιά μου στο δάσος πρόσδεσε ο νέος.

- Θα στείλω άμέσως να το φέρουν, είπε ο κόμης. Θα καταλάβετε σε λίγο τήν τόση ανυπομονησία μου.

Μία ώρα αργότερα, ο κόμης παρουσιάσθηκε στη δοκίμα. Τόν συνόδευε ο Φίλιππος. Η Αραμπελλά του χ' αινέγασε γιατί τόν άνασπύρε.

- Κυρία, είπε ο κόμης πιανώντας απ' το χέρι το νεο, σας παρουσιάζω τόν πολυαγαπημένο μου γυιό. Άνυρ ντε Βερκού, που τόν νομίζα νεκρό και που είχε σωθή από ένα θύσιο! Έχει όλες τις αποδείξεις: τα σημάδια του κοριτσιού, ένα μαντινιόν... Γι' αυτό τόν είχα τόσο συμπάθησι! Μα έρεσι κυρία, με είχατε προλάβει; Η καρδιά σας τόν είχε ανωνωίσει πριν από μένα!

Οι έπαινοι έκείνοι για τήν κορούλα της Αραμπελλας, ένωσθε να χάνεται λίγο.

ΕΛΙΖΑ ΛΑ ΦΕΡΤΕ

ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ δεν είναι πανάκεια

Δεν αντικαθιστούν απολύτως τις τροφές

Πολός λόγος γίνεται τελευταία για τις διάφορες βιταμίνες. Ο κόσμος άορίζει να τις θεωρή ως πανάκεια για τόν άογανισμό και τήν υγεία γενικώς τού ανθρώπου. Η αντίληψη αυτή είναι ίδιαιτέρως διαδεδομένη στην Αμερική, όπου πολλοί πιστεύουν ότι οι διάφορες βιταμίνες Α, Β1, Γ, C και D κρύβουν μέσα τους κάποια μαγική δύναμη, που μπορεί να θεραπεύσει κάθε ασθένεια και να αναπληρώσει κάθε έλλειψη τού έργαν-σμού. Μερικοί μάλιστα νομίζουν ότι, έστω και αν δεν τρώνε τις απαραίτητες τροφές και στις απαραίτητες αναλογίες, άρκεί να πάρουν μερικά χάπια με βιταμίνες για να είναι υγιείς.

Η έσφαλμένη αυτή αντίληψη έκαμε τούς διασημότερους Αμερικανούς επιστήμονες, όπως ο Ούίλλιαμ Α. Σόουερ, τού Ιδρύματος Ροκφέλλερ, ο Ε. Β. Μάκ Κόλλο, τού Πανεπιστημίου Τζόνς Χόπκινς, ο Όττο Α. Βέσερ, τού Ινστιτούτου υγειονομικών έρευνών της Ν. Υόρκης, ο Ούίλλιαμ Νηκλάν, της Ουάσινγκτον κ. ά., να δηλώσουν ότι κανένα συνθετικό παρασκεύασμα δε μπορεί ν' αντικαταστήσει τη φυσική τροφή.

Ο άνθρωπος όπως δεν μπορεί να ζήσει μόνο με ψωμί, έτσι δεν μπορεί να ζήσει και μόνο με βιταμίνες σε χάπια, κάψουλες ή σιρόπια. Οι βιταμίνες είναι βέβαια κάτι το απαραίτητο στόν οργανισμό. Έξ' ίσου όμως απαραίτητες είναι και τα μεταλλικά άλατα, οι πρωτεΐνες, η έλαχρη και το λίπος. Υπάρχουν άορισμένα χημικά υποκατάστατα για τόν καθένα από αυτά, δεν υπάρχει όμως καμία χημική σύνθεση, που να τα αντικαθιστά όλα μαζί.

Υστερα, στις φυσικές τροφές, υπάρχουν και άορισμένες βιταμίνες που είναι ακόμη άγνωστες και συνεπώς, δεν είναι άμεσα δυνατόν να παρασκευασθούν χημικώς. Τέλος οι συνθετικές βιταμίνες, δεν είναι εξ' ίσου οι τίς άλλες, ώφέλιμες.

Για να ίδμε πόσο αληθινή είναι τα παραπάνω άκούουν, λέγει ένας άλλος Αμερικανός επιστήμων ο Γκόμπινς Β. Λαίηλ, μερικά παραδείγματα. Συνιστούν λ. γ. συνήθως τη βιταμίνη Α, για τήν υγεία τών ματιών. Παγκυμικά είναι πολύ ώφέλιμη. Δεν άρκεί όμως μόνη της. Τα μάτια χρειάζονται επίσης σιμ-ποφλαβίνη, και ίσως και άλλες ουσίες που βόσκονται εύκολότερα σε μία υγιεινή φυσική διαίτα. Για τόν «νεύρο» δεν άκούουν μόνο οι βιταμίνες Β1, Παγκυμικά, πολλές φορές, η έλλειψή τους, προκαλεί έγκενυρισμό. Για τήν καταπάτησή σας όμως, χρειάζονται και το ασβέστιο και η νιακίνη και ο φώσφορος και η βιταμίνη D.

Τήν βιταμίνη Β1 τήν συνιστούν επίσης κατά της κοπώσεως. Μπορεί όμως τόν άίσθητα της κοπώσεως να άσβείσει σε άνάμια, που μπορεί να προσέγεται από έλλειψη σιδήρου, ποταίνων, σιμποφλαβίνης, νιακίνης ή βιταμίνης C.

Τέλος πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχουν περιπτώσεις που οι πολλές βιταμίνες μπορεί υπό άορισμένες προϋποθέσεις, να προκαλέσουν τοξικά άποτελέσματα. Το συμπέρασμα τών Αμερικανών επιστήμωνών είναι ότι δεν υπάρχουν χάπια με μαγική ιδιότητα που να αντικαθιστούν τις τροφές, ότι οι βιταμίνες δεν είναι πανάκεια και ότι η υγεία τους πρέπει να γίνεται σε άορισμένες περιπτώσεις και πάντοτε σύμφωνα με τις άδωνίες τών γιατρών.

Ας τά έγουν υπ' όψη τών ατό άλοισο, θεώζων σήμερ τις βιταμίνες ως τόν α και τόν ω της διατροφής της ζωής και της υγείας. Η αλήθεια για κάθε πράγμα βρίσκεται πάντα στο μέσον.

ΕΛΙΖΑ ΛΑ ΦΕΡΤΕ

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουβεντούλας

Μία άναγνώστριά μου ζητά τήν γνώμη μου για τόν μακιγιαρισμό και με ρωτά αν τόν βρίσκω άσπτό που όλες οι γυναίκες, νέες ή γρηές, μακιγιαρίζονται άγρια τά τελευταία χρόνια. Της άπαντώ λέγοντας:

Το να διορθώνω μία γυναίκα τη πρόσωπό της, να βάφω τά γέλια της, να τόνιξη τήν έσοχή τών ματιών της, να έπιμελήται τόν χτενισμό της δεν είναι έγκλημα, ή μάλλον, είναι έπιβεβλημένο καθήκον κάθε γυναίκας να έχω άφραία έμφανισι. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει και να υπερβάλλη. Το μακιγιαρισμό πρέπει να είναι άειδικτικό και πρό πάντων άναλόγος με τήν ηλικία και τόν χαρακτήρα. Άν τά νεάτα συγχωρούν μερικές υπερβολές οι πιο μεγάλες ηλικίες τις άποκλείουν.

Συγκριμένως για τόν έήτημα της πενήρας σας έχετε πολύ άικιο. Τόν τόσο φανταστικό μακιγιαρισμό είναι γελοίο. Τό να μου λέτε όμως ότι με τόν μακιγιαρισμό που κάνει φαίνεται πιο άσ από σας άπό τόν τόν παρθεύομαι, γιατί όσο καλό κι' αν είναι ένα μακιγιαρισμό πρόσωπο δεν μπορεί να παραβεί μ' ένα νέο, όπως είναι τόν δικός σας. Τό να υποδείξετε τήν πενήρα σας τόν έλαττωμα της δεν σας τόν συνιστώ. Θα γίνετε κακία χωρίς να φέρετε άποτέλεσμα. Άφήστε τήν να γελοιοποιείται και προσέχετε να άποφύγετε σεις κάθε υπερβολή.

Έχετε πάντα υπ' όψη σας τήν Παρίζιαν που ξεχωρίζει μέσα σε όλες, γιατί έέρει να μακιγιαριστεί άνάλογα με τήν κάθε περίσταση, άνάλογα με τήν ώρα, άνάλογα με τήν ηλικία της. Ποτέ δεν βάφει τα μάτια της τήν ημέρα, χρησιμοποιεί άλλο χρώμα κραγιόν τήν ημέρα και άλλο τά βράδυ, βάζει διακριτικά τόν κόκκινο τόν μάγουλο της και προσπαθεί να διαλέγη ένα τόν φυσικό.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Η μόδα

Εκείνο που φαίνεται ότι έπεκρίθηκε πιο πολύ στήν φετινή μόδα είναι ή πολύ τόνιμένη μέση και αυτό είναι βέβαιος κάτι που ενοίει πολύ τις λιγυρές και τις ψηλές γυναίκες. Είναι μία μόδα γαρτωμένη γιατί με τόν σφιξιμό της μέσης αναδεικνύεται πιο πολύ ή κομψότη της ταλλίας. Τό «μους-μάν» αυτό παρατηρείται ιδιαίτερος στα έπανωφόρια είτε σπορ είτε, είτε πλέον άμυγλι.

Πολλά από τά σπορ γίνονται με μπλουζ γιανθές και κλεισίμο ως έπάνω. Τα μανίκια είναι σαγκλάν με πολύ μεγάλες τις μασάλες και με μία ραφή που σχηματίζει ένα είδος άμπεισμό που περιβάλλει σε όλο του τόν μήκος τόν κορσάκι. Τα μανίκια είναι φαρδιά και οι τσέπες της φούσσας άρκεί τας μεγάλες άρχίζοντας από ένα είδος ντεκούπ που φαίνεται σαν συνέχισα τού άμπεισμό τού κορσάκι. Θεωρούμε περίττο να πουμε, βέβαια, ότι ή φούστα είναι με κοψ' άν φόρμ. Έτσι τόν πλατό που προσδίδουν στήν κορσάκι τα σαγκλάν μανίκια και τόν φάρδος τού κάτω μέρους ύπογραμμίζουν άκόμη πιο πολύ τήν λεπτότητα της μέσης.

Όσο για τά έπανωφόρια τά κάπως πλέον άμυγλι σε στυλ ρε-δινκότες πολλά γίνονται με δύο σειρές κομψιά που άρχίζουν άρκεί τας μέση. Τά σταυρώμα τού λαιμού με άνδρικά τας γίνεται πολύ ψηλά και γαρνιριείται με βελούδο σαν τις μασάλες τών μακιγιών. Οι τσέπες είναι κρυμμένες μέσα στις δύο πλάγιες ραφές άμφορς τόν κάτω μέρος έρχεται από τόν λαιμό.

Εκείνο που φαίνεται ότι έπεκρίθηκε πιο πολύ στήν φετινή μόδα είναι ή πολύ τόνιμένη μέση και αυτό είναι βέβαιος κάτι που ενοίει πολύ τις λιγυρές και τις ψηλές γυναίκες. Είναι μία μόδα γαρτωμένη γιατί με τόν σφιξιμό της μέσης αναδεικνύεται πιο πολύ ή κομψότη της ταλλίας. Τό «μους-μάν» αυτό παρατηρείται ιδιαίτερος στα έπανωφόρια είτε σπορ είτε, είτε πλέον άμυγλι.

Πολλά από τά σπορ γίνονται με μπλουζ γιανθές και κλεισίμο ως έπάνω. Τα μανίκια είναι σαγκλάν με πολύ μεγάλες τις μασάλες και με μία ραφή που σχηματίζει ένα είδος άμπεισμό που περιβάλλει σε όλο του τόν μήκος τόν κορσάκι. Τα μανίκια είναι φαρδιά και οι τσέπες της φούσσας άρκεί τας μεγάλες άρχίζοντας από ένα είδος ντεκούπ που φαίνεται σαν συνέχισα τού άμπεισμό τού κορσάκι. Θεωρούμε περίττο να πουμε, βέβαια, ότι ή φούστα είναι με κοψ' άν φόρμ. Έτσι τόν πλατό που προσδίδουν στήν κορσάκι τα σαγκλάν μανίκια και τόν φάρδος τού κάτω μέρους ύπογραμμίζουν άκόμη πιο πολύ τήν λεπτότητα της μέσης.

Όσο για τά έπανωφόρια τά κάπως πλέον άμυγλι σε στυλ ρε-δινκότες πολλά γίνονται με δύο σειρές κομψιά που άρχίζουν άρκεί τας μέση. Τά σταυρώμα τού λαιμού με άνδρικά τας γίνεται πολύ ψηλά και γαρνιριείται με βελούδο σαν τις μασάλες τών μακιγιών. Οι τσέπες είναι κρυμμένες μέσα στις δύο πλάγιες ραφές άμφορς τόν κάτω μέρος έρχεται από τόν λαιμό.

Εκείνο που φαίνεται ότι έπεκρίθηκε πιο πολύ στήν φετινή μόδα είναι ή πολύ τόνιμένη μέση και αυτό είναι βέβαιος κάτι που ενοίει πολύ τις λιγυρές και τις ψηλές γυναίκες. Είναι μία μόδα γαρτωμένη γιατί με τόν σφιξιμό της μέσης αναδεικνύεται πιο πολύ ή κομψότη της ταλλίας. Τό «μους-μάν» αυτό παρατηρείται ιδιαίτερος στα έπανωφόρια είτε σπορ είτε, είτε πλέον άμυγλι.

Εκείνο που φαίνεται ότι έπεκρίθηκε πιο πολύ στήν φετινή μόδα είναι ή πολύ τόνιμένη μέση και αυτό είναι βέβαιος κάτι που ενοίει πολύ τις λιγυρές και τις ψηλές γυναίκες. Είναι μία μόδα γαρτωμένη γιατί με τόν σφιξιμό της μέσης αναδεικνύεται πιο πολύ ή κομψότη της ταλλίας. Τό «μους-μάν» αυτό παρατηρείται ιδιαίτερος στα έπανωφόρια είτε σπορ είτε, είτε πλέον άμυγλι.

Εκείνο που φαίνεται ότι έπεκρίθηκε πιο πολύ στήν φετινή μόδα είναι ή πολύ τόνιμένη μέση και αυτό είναι βέβαιος κάτι που ενοίει πολύ τις λιγυρές και τις ψηλές γυναίκες. Είναι μία μόδα γαρτωμένη γιατί με τόν σφιξιμό της μέσης αναδεικνύεται πιο πολύ ή κομψότη της ταλλίας. Τό «μους-μάν» αυτό παρατηρείται ιδιαίτερος στα έπανωφόρια είτε σπορ είτε, είτε πλέον άμυγλι.

από βαρύ κρέπ αστέ με έλαγιστά γαρνιρίσματα, γιατί όλο τόν γαρνιρίσμα τόν δίνει ή πέπλος που είναι γαρνιρίσμεν με χόρι στα μαλλιά.

Εν τούτοις βλέπουμε κάποτε δύο άρσους φιλόγκους να γαρνιρούν τή μέση και τόν κορσάκι.

Τά μεγάλα ντεκούπ δεν συνήθίζονται πια στα νυφικά, τας περισσότερα τών άποίων καλύπτουν όλο τόν στήθος και τόν μισό λαιμό.

Σπορτίφ κορσούλια

Όλες οι γυναίκες που άγατούν τά σπορ έέρουν ότι για να πάνε τόν βουνο ή στήν έσοχή πρέπει και για λόγους πρακτικούς να γάρνισουν τόν κορσάκι με κομψιά που άρχίζουν από τόν δεξιό ώμο και καταλήγουν στήν άριστερό μέρος της μέσης. Τό ίδιο άμπεισμό έπανωλαμβάνεται στή φούστα, άρχίζοντας από τήν δεξιά μέση και καταλήγοντας λίγο κάτω από τόν άριστερό γοφό. Γαρνιριείται επίσης τόν κορσάκι. Κάτω απ' αυτό τόν άμπεισμό κρύβονται οι κομψοπτερές ή τόν πλάσι της έσοχής.

Φαντασθήτε λ. γ. μία κόκκινη σκωτσέζικη φούστα, μία γκριζά ζακέτα, μία κόκκινη έσάρπα στα μαλλιά και σκούρο μπλουζ γκρι νουάρ. Μία σκωτσέζικη μπρικ και κόκκινη φούστα πλάσι, με μία άμυγλι μπλουζά σε χρώμα μπρικ και μπλερό από τόν ίδιο ύφασμα της φούσσας, κάλτσες σπορτίφ μάλινες και γοντάς μπουτινιά. Φουσκιά ή μπλουζά και τόν μπλερό μπουτινιά ν' άντικατασταθούν με πολλαόδε και ζακέτα.

Λημονήσαμε ν' άναφέρουμε τά γάντια και τήν τσάντα. Τά πρώτα θα είναι μάλινα πλάγια κι' ή δεύτερη δερματίνη, κρεμαστή στόν ώμο, σε χρώμα που να τόνιξη τόν στυλ.

Η άδρική μόδα

Ο άνδρας που έέρει να νυνέται δεν φροντίζει πόν να διαλέξη καλό ύφασμα για τόν κορσάκι του. Δεν παραλείπει επίσης καμμία από τις λεπτομέρειες που συντελούν στήν άφρατα του έμφανισι. Οι λεπτομέρειες αυτές είναι πολλές, θα σας πουμε τις κυριώτερες.

Όταν κάθεται ένας κύριος σηκώνει νύχτα τόν παγτέλιόν του, γιατί με τόν τρόπο αυτό άποφύγει να πάρη τόν παγτέλιόν τόν φρικτό έκείνο σχήμα τού νουάτος. Δεν κάθεται ποτέ με τις ύπτες τών ποδιών γαρνιρισμένες - προς τά μέση.

Δεν άφήνει ξεκομψά τά 2-3 κουμπιά τού γιλέκου του. Δεν έχει τά μανίκια τού σακκακιού του μακριά ώστε να κρύβονται τά μανίκια της.

Δεν φορεί τή γρηάττα του σε τόν πόν να παρουσιάζη τόν άμπεισμό της στήθους τόν κόμπο όχι ακριβώς στή θέσι του.

Δεν βάζει τόν μαγ-...

Δεν άφήνει ξεκομψά τά 2-3 κουμπιά τού γιλέκου του. Δεν έχει τά μανίκια τού σακκακιού του μακριά ώστε να κρύβονται τά μανίκια της.

Δεν άφήνει ξεκομψά τά 2-3 κουμπιά τού γιλέκου του. Δεν έχει τά μανίκια τού σακκακιού του μακριά ώστε να κρύβονται τά μανίκια της.

Δεν άφήνει ξεκομψά τά 2-3 κουμπιά τού γιλέκου του. Δεν έχει τά μανίκια τού σακκακιού του μακριά ώστε να κρύβονται τά μανίκια της.

Δεν άφήνει ξεκομψά τά 2-3 κουμπιά τού γιλέκου του. Δεν έχει τά μανίκια τού σακκακιού του μακριά ώστε να κρύβονται τά μανίκια της.

Δεν άφήνει ξεκομψά τά 2-3 κουμπιά τού γιλέκου του. Δεν έχει τά μανίκια τού σακκακιού του μακριά ώστε να κρύβονται τά μανίκια της.

ηλί του στήν τσέπη σε τόν πο που ν' άρκεί να πει πολύ. Δεν άφήνει ποτέ τις καλές τών ν' άρσους που είναι γαρνιρίσμεν με χόρι στα μαλλιά.

Κουμπιά

Νέο γαρνιρίσμα προστέθη στήν γυναικεία ντυσιμό: τά κουμπιά. Τό ποθεύονται με δλους τούς τρόπους και σε όλα τά μέρη. Στά κορσάκι, στις φούστες, κατά μήκος και κατά πλάτος. Ο ποιοδηότε και αν είναι ή τοποθέτησις τούς συντελεί στήν στυλίσμα τού φορέματος.

Μία άφρατα και πρωτότυπη τοποθέτησις είναι αυτή: Τοποθετείται ένα είδος άμπεισμό στήν κορσάκι, κατά μήκος και γαρνιριείται με κομψιά που άρχίζουν από τόν δεξιό ώμο και καταλήγουν στήν άριστερό μέρος της μέσης. Τό ίδιο άμπεισμό έπανωλαμβάνεται στή φούστα, άρχίζοντας από τήν δεξιά μέση και καταλήγοντας λίγο κάτω από τόν άριστερό γοφό. Γαρνιριείται επίσης τόν κορσάκι. Κάτω απ' αυτό τόν άμπεισμό κρύβονται οι κομψοπτερές ή τόν πλάσι της έσοχής.

Η έλλειψη υγείας

Στενοχωρημένην 222: Υπάρχει ριζική θεραπεία, αλλά έπιτυγχάνεται μόνον με ήλεκτρισιμό και, φυσικά, σιμολίει άκριβώς. Άννίταν Μ. Χ.: Αυτή ή κρέμα που χρησιμοποιείται είναι πολύ καλή, συγχωρώντας όμως να χρησιμοποιείται και αυτό τόν γάλα: Τριανταφυλλίνερο 500 γρ., βάμμα βενζόνης 4 γρ. Τήν κρέμα θα τήν χρησιμοποιήτε βράδυ και τόν γάλα πρωί.

Χί μιν, Θεογίνκη: Θα σας ώφέλιση πολύ και στα δύο ένα καλό Πετρώλ.

Μαριάννη Ντάλλια: Για τις πανάδες σας συνιστώ στή κρέμα: Precipité blanc 10, Sous nitrate de bismuth 2,0, Cold cream 20,0. Άν όμως έρεθισθή τόν πρόσωπό σας να τήν σταματήσετε. Στήν περίπτωση που δεν άπορτηρήσετε έρεθισμό της έπιδερμίδος συνεχίστε 15 ημέρες. Υστερα σταματάτε και χρησιμοποιήστε τόν γάλα που συνιστώ παραπάνω.

Φούλα ν, Θεογίνκη: Δυστυχώς, δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτα, γιατί είναι τόσο λεπτό πράγμα ή άρσος! Ούτε τόν ριμάλ σάν συνιστώ, γιατί ή τόσο μεγάλη χηρσις μπορεί να σας βάλει και, φυσικά, όπως βλέπετε και μόνι σας, άρτίζει τήν έκφρασι της σιμολίωσης. Καταλαδομιά τή σιμολίωση σας, αλλά πρότιμή να μη σας σιμολίωσει κάτι που μπορεί να έπιδάρση κακώς στήν άφρατα.

Πονημένη σύζυγος: Μόνον με άπορτηρωτικό θα φέρετε άποτέλεσμα για 10 μέρες και πάλι θα έαναρχήτε. Δεν υπάρχει άλλη θεραπεία, δυστυχώς. Αλλά που δεν μπορώ να σας βοηθήσω.

Μία άναγνώστριά μου: Ένα καλό Πετρώλ θα σταματήση τόν πόνο τών μαλλιών της μαμιάς σας. Να γίνετε όμως πάντα με μασάζ δια τών δακτύλων.

Πονημένη σύζυγος: Να κάνετε τακτικά γαρνιρίσματα. Ίσως μία καλή συνταγή, Acide borique 20,0, Chloride de potasse 10,0, Eau chaude 300,0, Eau Lauzier - cerises 10,0. Έτσι άγιά-άγιά θα έξαφανισθή ή βρογχίτις. Άν έπιμνη ύπογρα από δύο έβδομάδων γαρνιρίσμεν, τότε χρειάζεται ή έπιμνη άναγνώστριά μου. Είμαι όμως βέβαια ότι έά περάσει.

Μία άναγνώστριά μου: Ένα καλό Πετρώλ θα σταματήση τόν πόνο τών μαλλιών της μαμιάς σας. Να γίνετε όμως πάντα με μασάζ δια τών δακτύλων.

Πονημένη σύζυγος: Να κάνετε τακτικά γαρνιρίσματα. Ίσως μία καλή συνταγή, Acide borique 20,0, Chloride de potasse 10,0, Eau chaude

Μυστηριώδεις ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΕΙΣ στο ανθρώπινο μάτι

Άριθμοί, ρολόγια, πύργοι,
γραμμικά...

Γράψαμε και άλλοτε για την εί-
κόνα της ηθοποιού του Χόλλυγουντ
Ρόντα Φλέμινγκ, που ένας φωτο-
γράφος, ο Ένσετ Μπάρακ, κα-
τώρως να φωτογραφίσει μέσα στην
κόρη του ματιού ενός θαύματος του
κέντρου, όπου ενόσκει η καλλιτέ-
χνης. Η φωτογραφία αυτή πήρε, ως
γνωστόν, το πρώτο βραβείο στην
4η έκδοση έκδοσι φωτογραφικής τέ-
χνης του Χόλλυγουντ.

Έξ αφορμής αυτής της φωτογρα-
φίας επανέληθη μεταξύ των επι-
στημόνων η συζήτηση αν ο αμφι-
βλοητός οφθαλμός ενός ανθρώπου,
που υποκρίνεται σ' ένα βίαιο θάνατο,
μπορεί ν' αποτυπώσει την τελευταία
είκόνα που αντίκρισε το θύμα.

Η πρώτη περιπτώσις αυτού του
είδους αναφέρεται σε μια έκθεσι,
που ένας Γάλλος γιατρός, από το
Ντανόν των Βοστών, ο δόκτωρ
Μπουριόν, υπέβαλε στη Γαλλική Ια-
τρική Ακαδημία το 1869.

Ο δόκτωρ Μπουριόν είχε στείλει
τότε μια φωτογραφία, με την ακό-
λουθη επεξηγήσι: «Αυτή η φωτο-
γραφία, που ελήφθη απ' τον αμφι-
βλοητό οφθαλμό μιας γυναίκας,
δολοφονηθείσας στις 14 Ιουνίου
1868, παριστά τη στιγμή που ο δολο-
φόνος, αφού χτύπησε τη υπέρας,
σκοτώνει και το παιδί. Διακρίνεται
έπίσης το σκυλί του σπιτιού που
τρέχει προς το μέρος του μ' κρού θύ-
ματος».

Η συγκίνηση που προκάλεσε αυ-
τή η φωτογραφία ήταν πολύ μεγα-
λη, άλλ' οι γνώμες των επιστημό-
νων διχάσθηκαν τότε, όπως είναι
διχασμένες και σήμερα, σχετικά με
το δυνατόν παρομοίων φωτογρα-
φιών.

Ο δόκτωρ Βερνιά παρατηρεί ό-
τι, αν παρόμοιες απεικονίσεις ήταν
δυνατές, θα έπρεπε τότε να δρίσκω-
με στα μάτια ενός βωδίου, ενός
πρόβατου, ενός κουνελιού κτλ, τις
εικόνας των αντικείμενων που ήταν
μπροστά των κατ' τη τελευταία
στιγμής της ζωής των, όταν ο σφα-
γέας χώνει το μαχαίρι του στο λαι-
μό των.

Αλλά τα πειράματα που έγιναν
απέδειξαν ότι ένα τέτοιο πράγμα
δεν συμβαίνει.

Έξ άλλου, ο δόκτωρ Γκαλεζόσκι

Χειρήν Τοιανταουθίλεια

NELSON
ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΓΙΣΤΟΝ

υποστήριζε ότι η εικόνα ενός αντι-
κειμένου, ενός προσώπου κτλ, δεν
παρουσιάζει στον αμφιβλοητό οφθαλμό
χίτωνά περισσότερο από 32—35
έκατοστά του δευτερολέπτου και σε
ωρισμένες, μάλιστα περιπτώσεις μό-
νον 13 έκατοστά. Συνεπώς, είνε α-
δύνατη η φωτογράφιση της.

Αλλά αν το ζήτημα αυτό παρο-
μένει ακόμη αλυτο, υπάρχουν μερι-
κές άλλες εικόνες, που σχηματίζον-
ται μέσα στα μάτια ζωντανών αν-
θρώπων και που δεν φαίνεται ότι εί-
νε δυνατόν ν' αμφισβητηθούν.

Ο δόκτωρ Καμπανέσ αναφέρει
πολλές τέτοιες περιπτώσεις.

Ο δόκτωρ Ντενέφ, από τη Γάν-
δη, γράφει στο βιβλίο του «Οι πέν-
τε αισθήσεις», δοκίμια στα μάτια
μιας γυναίκας δύο αισθητές, το 10
και το 45, χωραμένους με μεγάλη
τέχνη και λεπτότητα, σαν να είχαν
γίνει από το χέρι ενός χαράκτου.
Πώς σχηματίσθηκαν αυτοί οι αισθη-
μοί; Μυστήριο. Οι δύο αυτοί αισθη-
μοί υπήρχαν επίσης και στα μάτια
της κόρης της, αλλά κατ' αντίστρο-
φο τάξι: Ο αισθητός του δεξιού μα-
τιού της υπέρος είχε περάσει στο
αριστερό μάτι, της κόρης και ο αισθη-
τός του αριστερού ματιού της υπέ-
ρος στο δεξί της κόρη. Ο σχη-
ματισμός αυτών των αισθητών, δεν
θα μπορούσε πάτως να αποδοθεί
σε μια τυχαία διάταξι των διασφα-
ρων αποχρώσεων της εικόνας.

Κατά τον τερασμένο αιώνα, εξ
άλλου, ένας πατέρας περιέφερε το
παιδάκι του, ηλικίας 4½ ετών, σε
δισκοφες πόλεις του Βελγίου και
της βορείου Γαλλίας και επεδείκνυε
δύς πλάκες ολογράφου, που διεκρίνον-
το καθαρά μέσα στα μάτια του.
Στη μία απ' αυτές, οι ώρες ήταν
γραμμένες με ασβεστόλιθο και στην
άλλη με λατινικούς αριθμούς. Οι α-
ριθμοί και ο κύκλος της πλάκας εί-
χαν ένα ωστό γράμμα γραμμένο
ναλκόχρουν. Ο πατέρας βεβαίωνε ό-
τι είχε δείξει το παιδί του και στο βα-
σιλέα του Βελγίου Λεοπόλδο τον Ι'.

Μια άλλη πολύ περίεργη περι-
πτώσις είνε η ακόλουθη:

Το 1739, κατά τους γάμους μιας
των θυγατέρων του Λουδοβίκου Ι'ου
με τον ινδαντή της Ισπανίας δόν
Φίλιππο, παρουσίασαν στον βασι-
λέα, τη βασίλισσα και ολόκληρη την
αυλή, ένα παιδάκι, ηλικίας πέντε ε-
τών, που είχε γεννηθεί σε μ' μικρή
πόλι κοντά στη Λίλλη και που είχε
στα μάτια του την ακόλουθη επιγρα-
φή: «Λουδοβίκος Ι'ος, χαιρτί θεία,
βασίλευς της Γαλλίας και της Να-
βάρρας». Η επιγραφή αυτή δια-
κρινόταν καθαρώτατα και μπορούσε
να την διαβάσει κανείς με μεγάλη
εύκολία.

Το φαινόμενον αυτό θεωρήθηκε
τότε ως θαύμα.

Εννενήντα χρόνια αργότερα, το
1829, ενώ ο Ναπολέων δισκόταν
από άοκετό καιρό στον τάφο, εμφα-
νίσθηκαν στα μάτια μιας νέας η-
λικίας Έξη χρόνων, οι λέξεις: «Να-
πολέων, αυτοκράτωρ». Οι λέξεις αυ-
τές είχαν τη διάταξι των κυκλικών
επιγραφών που υπαίχουν στην εξω-
τερική άκρη των νομισμάτων. Η
ίρις αυτής της νέας είνε υπλέρ χρώμα.
Τα γράμματα των δύο λέξεων ήταν
λευκά και γυαλιστερά και έμοιαζαν
σαν να είχαν γίνει από σμάλτο.

Στο μάτι ενός άλλου νέου ηλικίας
δεκαπέντε περίπου ετών, που έβουκε
πρόβατα στην περιοχή της Βρετά-
νης, είνε σχηματισθή ένας πύργος
με τις επάλξεις του, την κρεμαστή
του γέφυρα κτλ.

Τα φαινόμενα αυτά δεν είνε τό-
σον σπάνια, όσον θα μπορούσαμε
να φαντασθούμε. Δυστυχώς, η έπι-
στήμη δεν κατώρθωσε ακόμη να δώ-
σι μια εξήγησι σ' αυτά.

Βενζίνη με τὸ... φτυάρι

Θά πευλιέται σε πλάκες που
δεν θά αναφλέγωνται

Όλοι γνωρίζομε ότι η βενζίνη είνε μια ούσια,
που παράγεται από το πετρέλαιο δι' αποστάξεως
σε θερμοκρασία 70—100 βαθμών. Είνε γνωστόν έ-
πίσης ότι η βενζίνη είνε πτητική και εύφλεκτη ούσια.
Αλλά φαίνεται ότι η εποχή της ύγρης βενζίνης
παρήλθε. Στο μέλλον, αντί για ύγρη βενζίνη, θα
χρησιμοποιούμε κυλινδρούς ή πλάκες ξηρής βενζίνης,
που θα παρουσιάξη απέναντι της πρώτης δύο με-
γάλα πλεονεκτήματα: δεν θα εξατμίζεται και δεν
θα αναφλέγεται!

Μιλήσαμε γὰ το μέλλον. Αλλά το μέλλον της
βενζίνης είνε πολύ μικρό αν οι έρευνες που γίνον-
ται σήμερα στην Αφρική, την Ασία και τη Νότιο
Αμερική για την αν κάλυψι νέων κοιτασμάτων πε-
τρελαίου δεν καταλήξουν σε θ.τικά αποτελέσματα
και αν δεν εξευρεθί τρόπος εκμεταλλεύσεως των
κοιτασμάτων, που ύπαι θεται ότι βρίσκονται στην
περιοχή του Νοτίου Πόλου.

Στην αντίθετη περιπτώσι, θα πρέπει να άρκε-
σθούμε στα σημερινά απόθεμα πετρελαίου, που
υπολογίζεται ότι είνε 21.750 δισεκατομμύρια τόνων.
Αλλά αυτά τα 21.750 δισεκατομμύρια τόνων,
με μια πολύ μικρή αύξισι της σημερινής καταλώ-
σεως, που θα απαιτηθί από την ανάπτυξι της διο-
ικητικής και την εξέλιξι της σύγχρονης ζωής και
χωρίς ν' αντ'μετωπισθί το ενδεχόμενον πλεόον κτλ.,
θα εξαντληθούν το βραδύτερο ως το 1980.

Από τ' άλλο μέρος, παρ' όλα τα μ.τρα που έ-
χουν ληφθή, για την ασφάλεια της μεταφοράς της
βενζίνης και τον περιορισμό στο ελάχιστον της έ-
ξατμίσσεως της, έχει υπολογισθί ότι περισσότερα
από 12 εκατομμύρια τόνων χάνονται κάθε χρόνο
με τη μορφή ατμών.

Αν σ' αυτό το ποσόν προστεθούν και οι τερά-
στιες απώλειες από πυρκαϊές, καταρυθίσεις ατμο-
πλοίων κτλ. θα ίδουμε ότι χάνεται μια σοβαρή άκμο-
αναλογία από το πολύτιμο αυτό προϊόν.

Ιι αυτό, οι επιστήμονες, τόσο στην Εύρώπη, ό-
σο και στην Αμερική, ανέζητησαν κατά τα τελευ-
ταία χρόνια έναν τρόπο που θα επέτρεπε τον πε-
ριορισμό στο ελάχιστον ή την εκμηδένισι του πο-
σοτού αυτού απώλειας.

Και έπειτα από πολλές έρευνες και πειράματα,
κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η βενζίνη θα μπο-
ρούσε να στερεοποιηθί, να μεταβληθί, δηλαδή, σε
πλάκες ή κυλινδρούς, που θα περιόριζαν τελείως την
εξατμίσσι και θα απέκλειαν την πυρκαϊά.

Αλλά τι είνε αυτό οι κυλινδρούς ή οι πλάκες
της βενζίνης;

Η εξωτερική των επιφάνεια έχει ένα γκριζό χρώ-
μα και είνε τελείως ομαλή. Όταν τις κόψωμε, βλέ-
πωμε ότι αποτελούνται από άναρρηκτούς κόκκους,
που είνε άνομοιοι μεταξύ των ως προς το μέγεθος.
Άλλοι είνε όπως ένα σπυρί κεφαλιού και άλλοι όπως
ένα φουντούκι.

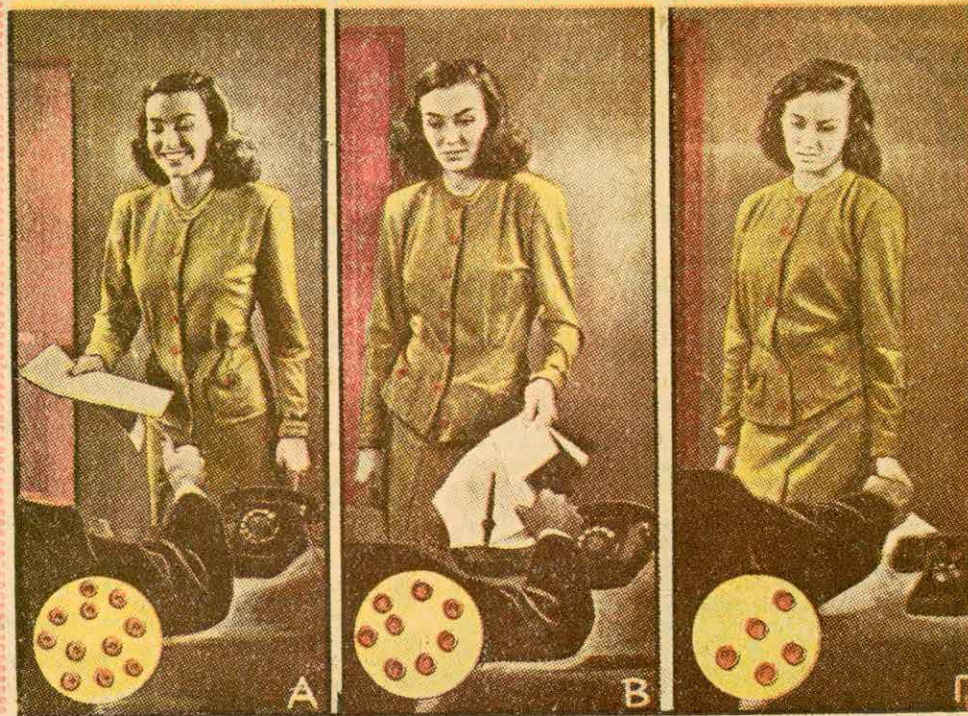
Η ούσα που προκαλεί την στερεοποίησι της ύ-
γρης βενζίνης μόλις αντιπροσώπευι το 3% αυτών
των κόκκων. Τα υπόλοιπα 97% αποτελούνται από
στερεοποιημένη βενζίνη.

Αν πιέσωμε πολύ μια πλάκα ή έναν κύλινδρο
στερεής βενζίνης, μερικά σταγονίδια ύγρης βενζίνης
θα βγούν στο εξωτερικό του. Αν πλησιάσωμε ένα
άνωμενο σπ.ρτο σ' αυτά τα σταγονίδια, θα τα
ιδούμε ν' αναφλέγονται. Αλλά η φλόγα σβύνει ά-
μέσως σχεδόν, χωρίς να μεταβιβάται στο έσωτερι-
κό της πλάκας ή του κυλινδρού.

Το πλεονέκτημα αυτό της στερεοποιημένης βεν-
ζίνης είνε τεράστιο, γιατί αποφεύγεται ο κίνδυνος
των πυρκαϊών, που συμβαίνουν τόσο συχνά στις
αποθήκες και τα πρατήρια βενζίνης.

Τα πειράματα που έγιναν απέδειξαν επίσης ότι
οι έμπρηστικές δόμβες, τα φλογόβλα κτλ. δεν προ-
καλούν ανάφλεξι της στερεοποιημένης βενζίνης. Αν
υποθέσωμε ότι μια έμπρηστική δόμβη πέρσι σ' ένα
σώρο τέτοιος βενζίνης, θα καούν πιθανόν μερικές
πλάκες, άλλ' η πυρκαϊά θα σταματήσι μόνη της.
Έτσι, στο μέλλον, η βενζίνη θα σωρίζεται ό-
ως σήμερα τα κάρβουνα μέσα στις αποθήκες ή τα
πρατήρια και τα αυτοκίνητα θα την παίρνουν από
έκει μέσα σε τσουβάλια ή με το φτυάρι.

Φυσικά, θα χρειασθί διαρρυθμίσεις των σημερι-
νών αυτοκινήτων, για να μπορούν να χρησιμοποιούν
αυτή τη βενζίνη. Ειδικά μηχανήματα θα τευχάζουν
τις πλάκες και τους κυλινδρούς, για να διαλύουν
από αυτούς τη βενζίνη που περιέχουν. Κατόπιν θα
την διοχετεύουν τμηματικά μέσα στο ρεζερβουάρ
του αυτοκινήτου. Έτσι και ο κίνδυνος πυρκαϊάς
στα αυτοκίνητα θα αποκλεισθί επίσης.

A: Μία κοπέλλα ύγιης με άφθονα αιμοσφαίρια πλούσια σε αιμοσφαιρίνη. Β: Μία άλλη, έλαφρα αναμικη, με αιμοσφαίρια κάπως λιγώτερα και κατώτερης ποιότητος. Γ: Η κλω-
μή αυτή νέα πάσχει από σοβαρή άναμικια κι' έχει στο αίμα της ελάχιστα αιμοσφαίρια, σχε-
δόν δίχως αιμοσφαιρίνη.

ΠΕνας αναμικός δεν μπορεί να χαρή τη ζωή του.
Νοιώθει διαρκώς τον έαυτό του κουρασμένο,
άνικανο για μια σοβαρή προσπάθεια. Η άναμικια τον
τσακίζει σωματικά και ψυχικά, συγχρόνως δέ
προετοιμάζει το έδαφος για διάφορες μικροβιακές
ζηρώστες.

Εύτυχώς, σε πολλές περιπτώσεις θεραπεύεται, ή
τουλάχιστον σταματάει, με την κατάλληλη θερα-
πευτική μέθοδο. Η διάγνωσι της μπορεί να γίνη μό-
νο με τη μικροσκοπική εξέτασι του αίματος από ειδι-
κό γιατρό. Το αίμα ενός αναμικού δεν περιέχει άρ-
κετά έρυθρά αιμοσφαίρια. Κανονικά, ο αριθμός τους
πρέπει να ναι 4-5 εκατομμύρια σε κάθε κυβικό χι-
λιοστόμετρο αίματος (δηλαδή μια σταγόνα σαν κε-
φάλι καρφίτσας).

Τα σπουδαιότατα αυτά αιμοσφαίρια παράγονται
απ' το μεδούλι των πλευρών, των σπονδυλίων και των
δόστων χεριών και ποδιών. Ζούν περίπου 130 ημέρες.
Έπειτα πεθαίνουν και διαλύονται. Σ' ένα άτομο όμως ύγιης και
καλά τρεφόμενο, παράγονται άρκετά καινούργια που ά-
ναπληρώνουν όσα πεθαίνουν.

Έχουν σχήμα δίσκου και περιέχουν μια πολύτιμη ού-
σια, την «αιμοσφαιρίνη». Αυτή δίνει στο αίμα το χρώμα
του. Χάρη στο σίδηρο που περιέχει η αιμοσφαιρίνη, έπιτρέ-
πει στα αιμοσφαίρια να εκτελούν τον κυριώτερο προορισμό
τους: να μεταφέρουν οξυγόνο απ' τους πνεύμονες στους
διαφόρους ιστούς του σώματος. Αν τα έρυθρά αιμοσφαί-
ρια είνε πολύ μικρά και περιέχουν αιμοσφαιρίνη λιγώτερη
απ' την κανονική, έχουμε μια μορφή άναμικίας που οφείλεται
σε έλλειψι σιδήρου. Τα έρυθρά αιμοσφαίρια δεν μπορούν να
μεταφέρουν και να μοιράσουν σ' όλο το σώμα άρκετό οξυ-
γόνο, όσο χρειάζονται τα κύτταρα.

Το ύποτέλεσμα είνε να αισθάνεται ο άνθρωπος μια συ-
νεχή κόυρασι. Έχει επίσης ταχυπαλμία, χρώμα γλωμό και
άνωμαλίες στη χώνευσι.

Η κυριώτερη αίτια της άναμικίας αυτής είνε μια χρό-
νία αιμορραγία, όπως π. χ. εκείνη που προκαλείται από
έκρη του στομάχου. Παρατηρείται επίσης κάποτε σε γυναί-
κες έγκυες, γιατί το έμβρυον χρησιμοποιεί μια ποσότητα
σιδήρου απ' το αίμα της υπέρας κι' ελαττώνει συνεπώς
την περιεκτικότητά του. Κάθε μακροχρόνια άρρώστεια, που
παραμποδίζει την πλήρη χρησιμοποίησι του σιδήρου του
σώματος, μπορεί να προκαλέσει τέτοια άναμικια.

Σπάνια η άναμικια αυτή οφείλεται στην άνεπάρκεια σι-
δήρου στα φαγητά που τρώμε. Γιατι έχει αποδειχθί ότι η
τροφή μας περιέχει σχεδόν πάντοτε περισσότερο σίδηρο
απ' όσον χρειάζεται ο οργανισμός μας.

Εύτυχώς, είνε εύκολη και σύντομη ή μοναδική θερα-

πεία της άναμικίας αυτού του τύ-
που. Δίδεται μια διάλυσις άλ-
τος σιδήρου απ' το στόμα. Έ-
χει αποδειχθί πράγματι ότι ο
σιδηρος άπορροφάται καλλίτε-
ρα στο αίμα μέσα απ' το στο-
μάχι, ενώ οι ένέσεις με σίδη-
ρο είνε λιγώτερο αποτελεσμα-
τικές και μπορούν' επιπλέον να
προκαλέσουν τοξικές αντιδρά-
σεις.

Άλλη άρκετά κοινή μορφή
είνε η κακοήρης άναμικια. Αν-
τίθετα προς την προηγούμενη,
αυτή δεν μπορεί ποτέ να θερα-
πευθί πραγματικά. Οι ένέσεις
έναντιον της πρέπει να συνεχι-
σθούν σ' όλη τη ζωή.

Η αίτια της είνε μια φυσι-
κή άνικανότης του μυελού (με-
δουλιού) των δόστων να παρα-
γάγη άρκετά έρυθρά αιμοσφαί-
ρια. Έχει διαπιστωθί εξ άλλου
ότι ο μυελός των δόστων δεν μπο-
ρεί να παραγάγη αιμοσφαίρια,
αν δεν ύπάρχη μέσα στο αίμα
μια έγκρισις του σπληνίου, που
λέγεται «ηπατικός παράγονς».

Το σπλήνι πάλι δεν μπορεί να
παραγάγη αυτή την έγκρισι,
έφ' όσον το φαγητό που τρώμε
δεν έχει ύποστη την επίδρασι
μιας άλλης ειδικής έκκρίσεως
του στομάχου.

Καταλήγουμε λοιπόν στο
συμπέρασμα ότι η αίτια του
κακού, σε περιπτώσεις κα-
κοήους άναμικίας, βρίσκεται

Οι δύο μορφές της και η θεραπεία της

στο στομάχι. Το καλλίτερο φάρμακο έναντιον αυτής της ά-
ναμικίας είνε ένέσεις με έγκύλιση σπληνίου.

Αυτό έπιδρά στο μυελό των δόστων και αυξάνει την πα-
ραγωγή των έρυθρών αιμοσφαιρίων. Δεν θεραπεύει όμως
την πάθη. Όταν πάψη να το παίρνει ο άναμικός, εξα-
γυρίζουν τα παθολογικά συμπτώματα.

Έπίσης ένα νέο αμερικανικό φάρμακο είνε το έγκύλι-
σμα στομάχου χιόρου. Μικρή ποσότης—σύμφωνα με την
δόξη—του έγκυλίσματος αυτού διαλύεται σε χλιαρό νε-
ρό, μέσα σ' ένα φλυτζάνι τσαγιού και ο άσθενής το πίνει
σαν ζωμό.

Μπορεί εξ άλλου ο άσθενής να τρώη μισό κύλο όμο
σπλήνι κάθε μέρα, αν δεν έχη στη διάθεσί του έγκύλισμα
σπληνίου.

Η μέθοδος όμως αυτή είνε δαπανηρή και όχι εύχαρι-
στη. Άνθρωποι μπορούν να φάνε όμο σπλήνι, χωρίς
ν' αρθιάσουν. Στην περίπτωση αυτή οι επιστήμονες συνιστούν
τόν «πατά» και ιδιαιτέρως τα βραστά «ποδαράκια».

Πάντως είνε σημαντική η έγκαιρη καταπολέμησις της
κακοήους άναμικίας, ή όποια φέρνει συχνά επιπλοκές εις
βάρος του κεντρικού νευρικού συστήματος. Σε βαρύνες ή
παραμελημένες περιπτώσεις, ο άναμικός μπορεί να πάθη
παράλυσι ή απώλεια της αισθήσεως της άφης στα χέρια
και στα πόδια.

Οι δύο μορφές άναμικίας που αναφέραμε, είνε οι κοι-
νότερες. Αφορούν κι' οι δύο το γιατρό, στον όποιο πρέπει
να καταφύγη κανείς αμέσως, με τα πρώτα προειδοποιητι-
κά συμπτώματα της παθήσεως, πριν άφισι να τον τσακίση
η άναμικια.

16ον —Υπόγραψε όπως θέλεις, είπε η Έρνα στο λωποδύτη, πάντως όμως μ' ένα τρόπο υπαλλήτικο και υποταγμένο!

Ο Τζέτζο σκέφθηκε, έβλεπε το κεφάλι του. Έπειτα τούρπιζε λίγο την παλάμη του και υπέγραψε με το αίμα του: «ΟΙ κόκκινοι διάβολοι».

«Έστειλε λίγο αίμα από κάτω κι' ακούμπησε το γέρι του, έτσι ώστε ν' αποτυπωθεί στο γασιό μιά ματωμένη παλάμη.

Δεν έμεινε τώρα, παρά να φύγουν. Έπεισθηκαν ότι ο δόμος ήταν έρμος. Ο λωποδύτης έδεσε με το σγοινί την Έρνα από τη μέση και την κατέβασε από το παράθυρο. Έπειτα έδεσε την άκρη του σγοινιού και γλύστρησε ως κάτω.

Απογαφίρθηκε την Έρνα κι' έφυγε, κατευθυνόμενος από το αποτέλεσμα της επιχείρησής του. Η νέα διευθύνθηκε βιαστικά προς το σπίτι της θείας της.

★

Όταν ξύπνησε ο Πέκτορ, φώναξε άμεσως την Έρνα. Καθώς δεν του απαντούσε κανείς σηκώθηκε με κόπο και γύρισε όλα τα δωμάτια γύρω να βρει ψυχρή ζωντανή. Όταν έμπηκε στο γασιό του κι' είδε την άταξη που επικρατούσε εκεί μέσα, έβγαλε ένα ούλοισμα ναυίας και φόβου.

Η ματιά του έπεσε στο γασιό, στο οποίο ήταν αποτυπωμένο το κόκκινο γέρι. Ο τούμος του μεγάλωσε. Τό πήρε, τό διάβασε... Έπρεσε σε μιά πολυθρόνα, σαν πεθαμένος. Έπιασε το κεφάλι του ανάμεσα στα γέρια του και μούγκρισε σαν πληγωμένο θηρίο:

— Είμαι γαμενός!...

ΚΓ.

★

Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στο γιατρό Ισαάκ.

Κλεισμένος μέσα στο σακί, ούλοιαζε σπασρακτικά, ελπίζοντας να προκαλέσει έτσι την επένδση του πληθους. Αυτές όμως ακριβώς οι φωνές του έπειθαν όλους ότι ήταν τρελλός.

Οι άνθρωποι του Μπελλάο τον εφοώτων σε μιά γόνδολα ή όποια ξεκίνησε κι' απομακρύνθηκε γρήγορα ακολουθώντας τα πιο έρμα κανάλια.

— Πού με πάτε; ρώτησε ο γιατρός τους απαντώντας τους.

— Θα τό ίδης σε λίγο, ασκαρά!

— Μά δεν έκαμα τίποτα... είμαι ά-θώος!

— Βέβαια βέβαια! Θα πάρε βραβείο για τήν άρετή σου!

Ο Ισαάκ καταλάβαινε ότι δεν είχε πολλές ελπίδες σωτηρίας. Έκείνος που είχε αποφασίσει να τον απαγάγη μ' αυτόν τον τρόπο, δεν θα περιοριζόταν σε μιά απλή

και περαστική τιμωρία. Έπρεπε να ξερά κατά βάθος όλη του τη ζωή...

Έξακολουθούσε να φωνάζει, αλλά γωρίς αποτέλεσμα. Έπί τέλους, οι άλλοι έλασαν την υπομονή τους. Με τρεις-τέσσερες γω-ρές κατακεφαλίες, τον έκαμαν να σωπάσει.

— Μήπως τόν σκότωσαν; είπε ο ένας από αυτούς στο σύντροφό του.

— Δεν πιστεύω. Κι' αν έδωκε έγινε αυτό, θα γλύτωσε ο κόσμος από ένα τέ-ρας!

Η γόνδολα έστασε στο πίσω μέρος της Γαλλικής Προσέβιας. Οι άνθρωποι του Μπελλάο βεβαιώθηκαν ότι τό κανάλι κι' ο διπλανός δρόμος ήταν εντελώς έρμα. Σή-κωσαν γρήγορα τό φορείο με τόν ψευτο-τρελλό τό τό κουβάλησαν μέσα στην Προ-σέβια.

Τό πήγαν σ' ένα δωμάτιο γαυηλό και σκοτεινό, σαν φυλακή. Και είδοποίησαν ά-μέσως τόν Μπελλάο.

Έκείνος τούς ευχαρίστησε. Όταν βρέ-θηκε δίπλα στο φορείο, τούς είπε δυνατά:

— Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά. Αναλαμβάνω να κάμω αυτόν τόν κακού-σο να πληρώσει τά έγκλημάτα του. Ένα-ένας!

Ηέλε να τρουάει. Έτσι τόν Ισαάκ, για να υπορέσει κατόπιν να τόν άποσπάση ευκολότερα τά μυστικά του. Διέταξε τούς ανθρώπους του να τόν λύσουν.

Όταν έλευθερώθηκαν τα μάτια του, ο γιατρός κύτταξε γύρω του, τρουοκρατημέ-νος. Αλλά δεν ήξερε ούτε τά πρόσωπα ου-τε τό περιβάλλον.

— Σήκω πάκο! τού είπε άπότομα ο Μπελλάο.

Και, βλέποντας ότι άνογούσε κάπως να ύπακούση, γιατί πονούσε όλο τόν τό σώ-μα από τό σφιγτό δέσιμο, τού έδωσε δύο δυνατές κλωτσιές στα πλευρά.

— Επάνω! Ξαναείπε.

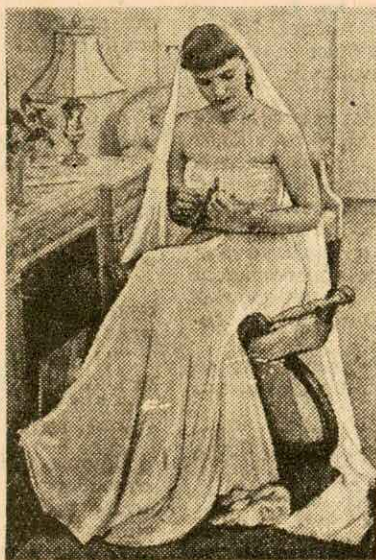
Ο Ισαάκ σπρώχθηκε βιαστικά. Ο Ιππό-της έλπιε από τούς ανθρώπους του να τόν άόψουν μόνον μαζί του. Τόν κύτταξε εί-ρωνικά, διασκεδάζοντας με τόν τούμο του.

— Καταλάβατε λοιπόν, πρίγκιπά μου, γιατί σας πίασαμε και σας φέσαμε εδώ; είπε.

— Τί έκαμα;... τσαύλισε ο γιατρός. Είμαι άθώος!...

— Έχετε τό θάσος να με ρωτάτε;... — Δεν έξω τίποτε, σας λέω! Και ά-πορώ πως τολμήσατε να κακομεταχειριση-τε έναν άνθρωπο φιλήσυχο που δεν έδωκε ποτέ κανένα!

Ο Μπελλάο έβαλε τά γέλια εμπρός σε τόσο θάσος. Ο Ισαάκ έκρινε τό κεφα-λί του, καταλαβαίνοντας ότι ο άγνωστος

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τό δημιουργήμα αυτό της αμερικα-νικής γυναικείας μόδας έχει έμ-πνευσθή από τόν αρχαίο ελληνικό ρυθμό. Είναι φτιαγμένο από ύφασμα «ρενιόν» και διακοσμημένο γύρω από τό ντεκολτέ με σειρές από πε-τράδια

έκείνος γέρος με τήν γκούζα γενειάδα ήξε-ρε πολλά πράγματα από τό παρελθόν του...

— Αλλάς άμέσως ύφος και φωνάζει άπει-λητικά:

— Πού βρισκόμαι; Ποιος τόλμησε ν' ά-πλώση τό γέρι τόν επάνω σ' ένα μυστικό πράκτορα της Κυβερνήσεως;

— Αφίστε τις σχηλαμάρες, διέκωψε ο Μπελλάο. Οι άξιοι άσχηνοί σας δεν υπο-σούν ναθούν να σας γλυτώσουν... Βοι-σκεσθε στα γέρια τού ανθρώπου, τόν όποιο θελήσατε να δολοφονήσετε πρό ήμερών, για να ευχαριστήσετε τά άφεντικά σας.

— Μά... ποιόν έννοείτε;

— Βέβαια δεν μπορείτε να μαντεύσετε για ποίο από τά τόσα θυμάτα σας σας μι-λώ!... Για τόν πρεσβύτερο της Γαλλίας!

Ο Ισαάκ άρχισε να τρέμει δολόκληρος. Κατάλαβε ότι ή θέσι του ήταν άπειρηστι-κή. Βρισκόταν σε ένα έδωσο, όπου ή κυβερνήσε δεν υπορούσε να επένδ, κι' αν άκόμη μάθαινε τη σύλληψή του. Αλλά ούτε κι' από τόν πρίγκιπα Πέκτορ είχε να περιμένει βοήθεια.

Όστόσο προσπάθησε να δείξει θάσος. Ανασήκωσε τό κεφάλι του και ρώτησε τόν Μπελλάο:

— Και τί θέλει από μένα ο κύριος προ-σβύτερος; Δεν έγω ανέσι μαζί του!

— Α, δεν έχετε ανέσι; Ποιος είχε στη-σει λοιπόν τή μηχανοραφία με τή Φοίντα;

— Δεν έξω τό παραμύθια διηγήθηκε αυτή ή γυναικά!

— Μήπως ήθελε αυτή να δηλητηριάση τόν πρέσβυ;

— Ναι, αυτή μόνον! Έγώ βρέθηκα ά-νακατεμμένος τυχαίως, έπειδή ήμουν πα-ρών. Κι' έφυγα, γιατί καταλάβα ότι συν-έβαινε κάποια βρωμοδουλειά, και θέλησα ν' αποφύγω τούς υπελάδες.

— Τα πράγματα είναι εντελώς διαφορε-τικά, διέκωψε ο Μπελλάο. Ξέρω καλά ότι έσείς είσθε ο κύριος ένοχος!

— Αποδείξτε! Έχετε άποδείξεις; φώ-ναξε ο Ισαάκ.

Ο Μπελλάο σάστισε με τό θάσος του. Ζητούσε άποδείξεις, αυτός που είχε δολο-φονήσει τόσους ανθρώπους, για τό γούμα!

— Τί να τις κάμω; άπάντησε. Μού ά-κεί να είμαι εν τάξει με τή συνείδησή μου. Αφ' ότου πείσθηκα άπόλυτα ότι όφείλω να λυτρώσω τόν κόσμο από ένα κακούργο σαν έσας, ένήργησα άδίστακτα!

Κάλεσε έπειτα δύο από τούς ανθρώπους του και διέταξε:

— Φέριτε μου εδώ τά σύνεργα για τήν τιμωρία αυτού τού άνογειού!

Για να τρουάει τόν Ισαάκ, είχε έτοι-μάσει μιά ανατριχιαστική σκηνοθεσία. Μο-λονότι δεν ένέκρινε τή μέθοδο τών βασανι-στηρίων, καταλάβαινε ώστόσο ότι ο φόβος τους ήταν ο μόνος τρόπος για να πείσθ ή να μιλήσει ένας έγκληματίας σαν τόν Ι-σαάκ.

Οι άνθρωποι του έφεραν μαστίγια, τα-νάλινες, μαγαίρια, σγοινιά, φωτιά. Βασική πίσσα. Βλέποντάς τα, ο γιατρός άρρισε να τρέμει πάλι.

— Θα σου ξεροζώσω τά νύχια τών γε-ριών και τών ποδιών, τού είπε ο Μπελλάο. Έπειτα θα σε γδάρω ζωντανό. Θα γύσω άπάνω σου σιγά-σιγά τήν πίσσα, και στο τέλος θα σου βάλω φωτιά.

Ο Ισαάκ είχε καταντήσει πιά σωστό κουρέλι.

— Αργίστε! Διέταξε ο Ιππότης τούς άν-θρώπους του.

Έκείνοι άσπαζαν τό γιατρό και τόν έ-γδυσαν. Έπειτα έπιασαν με μιά τανάλια ένα νύχι τού ποδιού του και τό τράβηξαν κάπως δυνατά. Ο Ισαάκ έβγαλε ένα ού-λοισμα σπασρακτικό. Ο φόβος έκαιε τοντα-πλασίαζε τόν πόνο του.

— Λυπηθήτε με!... βόγγησε.

— Ποιος υπορεί να λυπηθή ένα τέρας;... άπάντησε ο Μπελλάο.

— Ναι, τό έξω, είμαι έγκληματίας!... Είμαι όμως πρό πάντων θύμα της κοινω-νίας, άπλό έκτελεστικό όργανον. Οι μεγά-λοι ένοχοι είναι εκείνοι που με διέταξαν και με πληρώσαν για τά έγκλημάτα μου!

— Θα έγουν κι' αυτοί τό ίδιο τέλος... Έσ' όμως υπορεί έσως να σωθής άκούη, αν μας βοηθήσης να τούς πιάσουμε και να τούς τιμωρήσουμε γρηγορότερα!

Προκειμένου να γλυτώσει από τά μυσ-ρια και τό θάνατο, ο διαβολογιατρός ήσαν

1κανος ν' άπανηση και τόν πιασάρ του άκούη! Αρπάξε άμέσως τήν άγκυρα σω-τηρίας που τού πρόσφερε ο Μπελλάο, και έπτε ζωηρά:

— Μά τό θέλω πολύ να σας έξυπηρετή-σω και να σας άποδείξω ευπαρκτός ότι δεν φταίω ένώ για ότι έκαμα, αλλά' εκεί-νοι που ύπηρετούσα ως τώρα!

— Τί μπορείτε δηλαδή να μάς δώσετε, για τή σωτηρία σας;

— Ο, τι θέλετε!

— Τις άποδείξεις ότι οι κύριοί σας διέ-ταξαν τή δηλητηρίαση τού πρεσβευτού;

— Βεβαίως! Μπορώ να τις βρώ και να σας τις προσφέρω, αν μ' άφίσετε έλεύθερο!

— Μιά στιγμή! Δεν είναι δυνατόν να έμπιστευθώ στα λόγια σας. Χρειάζονται κάποια ένγύγια, πούν σας δώσω τήν έλευ-θερία σας.

Ο Μπελλάο ήξερε καλά τή φιλονομια-τία τού γιατρού. Κατάλαβαινε ότι είχε κά-μει όλα τά έγκλημάτα του για τό κέρδος, κι' ότι τό γουσάφι του άείζε γι' αυτόν πε-ρισσότερο κι' από τή ζωή του...

— Ξέρω ότι έχετε μαζώσει ένα γερό κουπόδεμα, είπε. Δώστε μάς τό ως ένε-μια, και θα σας έλευθερώσω.

— Έγώ; Μά είμαι πάμπτωχος, άπέντα-ρος!... φώναξε ο Ισαάκ.

— Θα τό ίδουτε αυτό...

Ο Ιππότης γύρισε σ' ένα έμπιστο άν-θρωπό του και τό είπε:

— Στα ρούχα του θα βρήτε τό κλειδί του σπιτιού του. Πάρτε τό, πηγαίνετε άμέ-σως εκεί, φάγετε παντού, με ύπομονη... Θα βρήτε, ασφαλώς, τήν κρυψώνα τών θη-σαυρών του. Φέριτε τα εδώ όλα.

Ο γιατρός πήγαινε να ταελασθή από τήν άπειρία του. Τί τόν ώφελοούσε αν γλύτωνε τή ζωή του, προκειμένου να γάση τά πλούτη του;... Ο Μπελλάο όμως τόν καθήσυνασε, λέγοντάς του:

— Θα κρατήσετε τό θησαυρό σας ως ένγύγιό. Θα σας άφισω έλεύθερο. Και ό-ταν μού φέριτε τις άποδείξεις που μού ύ-ποσχεθήκατε, θα πάρτε πίσω τά πλούτη σας... Αν όμως δεν κρατήσετε τήν ύπό-σχεσή σας, είσθε γαμενός! Αν έπιχειρή-σετε να μάς προσδώσετε, θα σας ξαναπιά-σω και θα σας τιμωρήσω σκληρά!

★

Έπειτα από λίγες ώρες, ο άπεσταλιμέ-νος τού Μπελλάο, ξαναγύρισε, φέροντας τό θησαυρό. Ο Ισαάκ τόν είχε κρυμει, σε διαβολική μαεστρία, σε διάφορα μέρη: στο τσίκι, κάτω από τό πάτωμα, πίσω από τά κάδρα, στο γασιό... Αλλά ο υπρέτης του Ιπποτή δεν άφησε άναγνη ούτε τή μι-κροτερη τούτα...

Έδειξε στον κύριο του μιά ζηλευτή συλ-λογή από κοσμητά ανικτίμτητα, βραχιό-λια, διακτυλίδια, αλυσίδες, διαδημάτα, καρφίτσες, πλούτιες πέτρες, γουσάφι, ά-σμη...

Ήταν τό κέρδος τών άμέτρητων έγκλη-μάτων τού Ισαάκ. Σαν γνήσιος ταιγκού-νης, ο γιατρός τό είχε κρατήσει όλα, για τή γαρά να τά βλέπει κάθε μέρα, να τά γάιδευη. Ήταν ή μοναδική αγαπή του, ο σκοπος της ζωής του...

Ο Μπελλάο έπήνε στη φυλακή του, τού τά έδειξε και τού είπε:

— Είσε δικά σου όλ' αυτά, ή όνη;...

Έκείνος δεν υπορέσε να άπαντήσει. Μι-λούσαν όμως άρετά ευγλωττα οι ματιες που έοριχνε στο θησαυρό του.

— Πήγαινε τώρα να μού φέρες ό,τι μού ύποσχεθήκες πρόσθεσε ο Ιππότης. Μ' έν-διαφέρουν πρό πάντων οι άποδείξεις της έ-νοχης τού Μεγάλου Έροεξεταστή και τού πρίγκιπος Πέκτορ... Φύγε, είσαι έλεύ-θερος τώρα.

— Και ποιος μού έγγυάται ότι θα μού έπιτρέψετε τό θησαυρό μου; παρατήρησε ο Ισαάκ.

— Παληόσκυλο! φώναξε ο Μπελλάο. Δεν σου θάμνει που γλύτωσες τόσο φθι-νά; Θέλεις λοιπόν να σε ξαναγδύσουν οι άν-θρωποι μου και ν' άνοήσουν πάλι τή δα-λεία τους;

— Όχι όνη!... Θα κάμω ό,τι μού ζη-τάστε! Ποιν από τό τέλος της έδωσύ-δος, θα σας φέρω τις άποδείξεις που θέ-λετε...

Πραγματικά, μόλις έβγήκε από τήν Προ-σέβια, άρχισε άμέσως τό καταχθόνιο έργο της τελευταίας προδορίας του.

Σπυρκαίστηκε τόν πεκτορ και τόν βο-η-κε έκμυδενισμένον, έπειτα από ό,τι τού εί-χε συνηθίσει τήν Έρνα. Έπωφελήθηκε από τήν κατάσταση του αυτή, για να τού κλέ-ψη διάφορα γασιότα που μαρτυρούσαν τις άμωστωλες σχέσεις του με τό Μεγάλο Έ-ροεξεταστή και διάφορες άλλες άτιμίες του.

Πολύ δύσκολα μπόρεσε να άποσπάση άνάλογα στοιγία από τό Μεγάλο Έροε-ξεταστή. Όστόσο τό κατάφερε και πάλι, με τήν πρόσφατη τού γωειάζοντος για κάποιο διαβολικό σχέδιο τού έναντίου τού Γάλλου πρεσβευτού. Ο φόβος για τήν τύ-χη τού θησαυρού του δεκαπλασίαζε τήν πανουργία του...

Τρεις ήμέρες μετά τήν άπελευθέρωσή του, παρουσιάστηκε στον Μπελλάο και τού έδωσε τά πολυτίμα γασιότα. Έκείνος τα ξε-φύλλισε με ίκανοποίησι, τα έκρυψε σ' ένα γωρηματικόδωτιο, έπέστρεψε στο γιατρό τά πλούτη του και τόν άφησε να φύγη.

Είχε όμως κανονίσει τόν τρόπο της τι-μωρίας του. Συλλογίζονταν ότι έπρεπε να άπαλλάξη τή Βενετία από ένα τέτοιο έν-κληματία...

Έγινε άμέσως μιά άνώδυνη καταγγε-λία, με τήν όποια φανέσανε στο Μεγάλο Έροεξεταστή τήν προδοσία τού γιατρού εις βάρος αυτού και τού Πέκτορ. Κι' έ-στειλε ένα ύπρέτη του να τήν οίση μέσα στο Στόμα τού Λέοντος.

★

Τώρα είχε φτάσει ή στιγμή να όργανώ-ση μιά κοινωνία επανάστασι. Τού χρει-αζόταν όμως κάποιο έλεκτό πρόσωπο της άιστοκρατίας, για ν' άποτελέσει τό κέν-τρον της κινήσεως αυτής. Ποιόν να βοή.

Αφού σκέφθηκε άρετά, θυμήθηκε τή σκηνή τού νεκροταφείου... Τόν είχε σώ-σει τότε ο κόμης Λορεντάνι. Αφού κατα-δίκασε τις πράξεις της κυβερνήσεως, δεν θα δέχονταν να έργασθ ή για τήν άνατροπή της;

Ο Μπελλάο έπήνε άμέσως να τόν βοή. Τού έδειξε όλα τά ντοκουμέντα της έγκλη-ματικής δράσεως τού Πέκτορ και τού Με-γάλου Έροεξεταστή — όσα τού είχε φέ-ρει ο Ισαάκ κι' όσα διακόντουσαν στα γέρια της κοψής Χριστινής. — Και κα-τώρθηκε έτσι να κικήση τήν αντίστασή του και να καταστρώση μαζί του ένα σχέδιο ένεργείας.

Ο Λορεντάνι ζήτησε έπειτα άκρόασι έ-πειγόντως από τό Δόγη. Ξέροντας όμως τό μυστικό της βιβλιοθήκης τού γωσιό του, τόν παρακάλεσε να μιλήσουν κάπου άλ-λού όπου δεν θα μπορούσε να τούς άκού-ση κανείς. Ο Δόγης Ρενιέ, ο όποιος έκ-τιμούσε πολύ τή φρόνησι τού γέρο κόμ-ητος, δέχθηκε άδίστακτα. Προσβλήθηκε ότι πήγαιναν μαζί σ' ένα άπλο περίπατο με τή γόνδολά του. Κι' όταν βρέθηκαν σ' ένα

μερος έρμου κι' απομακρυσμένο, ασφάλι-σμένο από κάθε κατάσκοπο, ο Λορεντάνι παρουσίασε τά γασιότα που τού είχε πα-ροδώσει ο Μπελλάο.

Ήταν στοιγία τρουερά, άρετά για να πείσουν τό Δόγη, ότι έπρεπε να επένδ, για να σώσει τό κράτος από τόν έξευτελι-σμό που τό περιέμενε αν ή Γαλλία έφευρε στη δημοσιότητα τις άποδείξεις αυτές που κρατούσε στα γέρια της. Ο Λορεντάνι ά-νέλασε να πολεμήση τόν πανίσχυρο Μεγά-λο Έροεξεταστή, με τήν ύπόσχεσι τού Δό-γη ότι θα έπαινε άμέσως κατόπιν τή θέ-σι του.

★

Οι προφυλάξεις που είχαν πάρει οι δύο άνδρες για τή συνουσία τους, δεν ήταν διόλου ύπερβολικές. Ο Μεγάλος Έροεξε-ταστή έσχε άμέσως τήν έπίσκεψι τού Λο-ρεντάνι στο Δόγη και τόν περίπατο τους με τή γόνδολα. Υποπτεύθηκε τότε κι' έ-βαλε κάποιον έμπιστό του να τούς παρα-κολουθήσει από μακρού. Μιά ώρα άργότε-ρα, ο άνθρωπος τού γύρισε και τού άνήγ-νιζε ότι δεν είχε υπορέσει να πλησιάση καθόλου τούς δύο άνδρες και ν' άκούση τή συνουσία τους. Είχε ήδη μόνον τό Λορεν-τάνι να δείχνει στο Δόγη διάφορα γασιότα, που τού έκαναν φανερό έντύπωσι.

Ανήσυχος από τις πληροφορίες αυτές, ο Μεγάλος Έροεξεταστή άρχισε να έρετάζει υπηγικά τις καταγγελίες που είχαν βρε-θ ή μέσα στο Στόμα τού Λέοντος. Τράβηξε τότε τήν προσοχή του τό άκόνημο γράμμα τού Μπελλάο έναντίον τού Ισαάκ. Όταν τό διάβασε, μπόρεσε να συνδέσει μετα-ξύ των και να έξηγήση όλα τά τελευταία γε-γονότα.

Κατάλαβε τί ήσαν τά γασιότα που είχε δείξει ο Λορεντάνι στο Δόγη...

Έξω φρονών από μανία και δίωα έκδι-κήσεως είπε με τό νού του:

«Ο πρέσβυς της Γαλλίας προσπαθεί να με καταστρώση με τά ντοκουμέντα που τού πούλησε ο άθλιος Έροεξός. Και χρησιμο-ποιεί τόν Λορεντάνι ως όργανό του... Α, μά θα ίδουν όλοι τους ότι δεν άστειεύομαι, ότι κρατώ άκόμη γερά τήν έξουσία στα γε-νια μου!»

Κάλεσε τρεις άνθρώπους του και τούς άνέθεσε να τού φέρον ως τό βράδυ τόν Ισαάκ, για να τόν τιμωρήσει με τά ίδια του γέρια. Έπειτα διέταξε τούς ύπόλοι-πους να φωνήσουν, τήν ίδια νύχτα να ξε-παστρώσουν τό Λορεντάνι με μιά μαχαι-ρία, κρυφά και δίχως σκάνδαλο.

Αλλά ο πιστός Μπουρζάν άγρυπνούσε. Έπρεσε άμέσως κι' είδοποίησε τό γέρο κό-μητα για τόν κίνδυνο που τόν άπειλούσε. Έκείνος τόν καθήσυνασε βεβαιώνοντάς τον ότι οι έγχοί του θα έδωσαν νικημέ-νοι από τό θανάτιο αυτό παιχνίδι. Έπει-

ΤΟ ΠΕΙΣΤΗΡΙΟΝ!

— Κύριε άστυνόμε για δες, κάποιος κρεμάστηκε!...

τα του σύστησε να ξανακοιμηθεί στο μεγάλο του κρεβάτι μεσάνυχτα.
—Θα έχωμε σπουδαία νέα, του είπε. Θα αναλάβει να συνοδεύσει στα βασανιστήρια έναν εγκληματία... Μή ζητάς τώρα περισσότερες εξηγήσεις! Θα καταλάβεις κατόπιν... και θα πάρεις επί τέλους την ανταμοιβή που αξίζουν η πίστι σου και οι πολύτιμες υπηρεσίες σου!

Οι άνθρωποι, τους οποίους είχε στείλει ο Μέγας Ιεροδότης για να βρουν τον Ισαάκ, έφθαν πρώτα στο σπίτι του. Εκεί, έμαθαν ότι ο γιατρός είχε αλλάξει βιολογική κατοικία. Δεν άνησαν ν' ανακαλύψουν την καινούργια διαμονή του, ένα απόκεντρο σπιτάκι κοντά στο νεκροταφείο.
Όταν άκουσε να χτυπούν την πόρτα του ο γιατρός ανατοίχισε σύγκομος και κατακτινίστηκε. Κόπτασε από μια γαρυάδα κι' άναγνώρισε τους κουκουλοφόρους άποσταλμένους του Συμβουλίου. Άρχισε να τρέχει σαν φύλλο. Καταλάβαινε ότι για να γλυτώσει απ' τη Γαλλική Προσβεία, είχε πέσει στο τραπέζι δίχτυα της Κυβερνήσεως.

Πάγωσε στη σκέψη ότι το Συμβούλιο είχε μάθει ίσως την προδοσία του... Δίχως να χάσει στιγμή, άσπαξε το σασκουλιά που περιείχε το θησαυρό του, πήδησε από ένα παράθυρο και πίσω μέρους του σπιτιού κι' άνοιξε να τρέχει μέσα στα γυράκια.

Την ίδια ώρα όμως οι προσωποποιήσοι έσπασαν την πόρτα κι' άουσαν μέσα στο σπίτι. Βλέποντας άνοιχτό το παράθυρο, κατάλαβαν ότι ο γιατρός είχε δραπέτευσει απ' εκεί. Κι' άκολούθησαν κι' αυτοί τον ίδιο δρόμο.

Διέκριναν μακριά έναν άνθρωπο που έτρεξε κι' άρχισαν να τον κυνηγούν.

Ο Ισαάκ διπλάσιασε τη ταχύτητά του. Ζητώντας συνεχώς κάποιον να κοιμηθεί. Δεν άπνηνε όμως γύρω κανένα σπίτι... μόνον ο μαντρότοιος του νεκροταφείου.

Ο γιατρός έμπηκε εκεί μέσα. Είθε ένα νεκροθάφτη, δίπλα σ' ένα άνοιχτό τάφο. "Ετρεξε κοντά του και του είπε:

—Θα σου δώσω ένα διαμαντένο δαχτυλίδι, αν με κούψεις απ' τους έγχρους μου, που με κυνηγούν!

"Εβγαλε πραγματικά ένα κόσμημα απ' το σασκι του και το έδειξε στο νεκροθάφτη.

Πήδησε μέσα στον τάφο... του είπε εκείνος. Ξεσκέπασε το φέρετρό αυτής της γυναικός που έθαβα τώρα... "Ετσι! Ξαπλώσου πάνω στην πεθαμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΜΑΝΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΜΑΣ

Η γνωστή Καθηγήτρια ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων Κ. ΚΕΛΕΝ στα χέρια της οποίας έμπιστευονται οι γονείς τα κορίτσια των γιών να τα μάθουν την απαραίτητη αυτήν τέχνη της ΚΟΠΤΙΚΗΣ. Πλατεία Άννας Ειρήνης 11. Τηλ. 24.263

ΤΟ ΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΝΕΡΟΛΑΣ

Ένας άπαισιος Ιταλός κακούργος

Σε απόσταση 47 περίπου χιλιομέτρων από τη Ρώμη βρίσκεται το μικρό χωριό της Νερόλας. Στην άκρη του δρόμου, μακριά από όλα τα άλλα, ύψώνεται ένα εξοχικό σπίτι, με δυο πατώματα.

Το σπίτι αυτό ήταν η κατοικία του "Τέρας της Νερόλας", ενός άπαισιου κακούργου.

Ο "Ερσέτος Πιτόνι" — αυτό ήταν το όνομά του — ζούσε στο σπίτι αυτό μαζί με τη γριά μητέρα του, τη γυναίκα του και τα πέντε παιδιά του, δυο άγόρια και τρία κορίτσια.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, είχαν άπρητήσει στον Ιταλικό στρατό και κατόπιν είχε λάβει μέρος στον άγώνα κατά των Γερμανών. Όταν, άργότερα, η ήρμεια άποκατατάθηκε στην Ιταλία, ο Πιτόνι συνέκρινε μια μέρα τα μέλη της οικογένειάς του γύρω του και τους είπε:

—Οι καιροί είναι δύσκολοι κι' ο καθένας κάνει ό,τι μπορεί. Το χωράφι και το άμπελό δεν μας φτάνουν για να ζήσουμε. Πρέπει να κερμάμε κάτι άλλο... "Αποφάσισα λοιπόν, ν' αναμειχθώ στην πολιτική... "Άλλωστε, αυτό είναι καθήκον για όσους ποινούν την πατρίδα... Μπορεί να ιδήτε πολλούς ανθρώπους ναρχώνται να με άπισκεφθούν εδώ πέρα... Μπορεί να ιδήτε κι' άλλα πράγματα άκούη... "Όπως είπαμε, οι καιροί είναι δύσκολοι... Λοιπόν, ό,τι και να ιδήτε πρέπει να το ξεχάσετε άμέσως... και να μην πείτε τίποτε σε κανένα... Καταλάβατε;

Οι δυο γυναίκες και τα παιδιά κούνησαν καταφατικά το κεφάλι. Στην πραγματικότητα, δεν είχαν καταλάβει τίποτε.

Κι' όταν κατάλαβαν τί συνέβαινε, ο Πιτόνι είχε ξεπαστρέψει ήδη το πέμπτο θύμα του.

Η μέθοδός του ήταν πολύ άπλη. Πήγαινε κάθε τόσο στη Ρώμη και προσκαλούσε διάφορους φίλους του να τον άπισκεφθούν στο σπίτι του, για να πουν ένα ποτηράκι και να κουβεντιάσουν. Άλλοτε πάλι φώναζε τους μοναχικούς διαβάτες που περνούσαν στο δρόμο να σταματήσουν μια στιγμή για να ξεκουρασθούν.

Από τους ανθρώπους αυτούς, κανείς δεν ξαναβγήκε ζωντανός απ' το σπίτι του. Ο Πιτόνι κατώσωνε με διάφορα μέσα να τους κρατά κοντά του ως τη νύχτα. Έστελνε τότε τη γυναίκα του και τα παιδιά να κοιμηθούν και πρότεινε στον άπισκέπτη να καθεύδον από ύπνο για να του δείξει τα θάματα που με το κρασί.

Και τότε ξετυλιγόταν μ' άναστ χριστική σκηνή. Ο Πιτόνι χτυπούσε ξαφνικά το θύμα του στο κεφάλι μ' ένα σφυρί, που είχε κομμένο σε μια μικρή κοιλότητα του τοίχου. Έπειτα το άπογύμωνε από ό,τι

πολύτιμο είχε πάνω του, το φορτώνονταν στη ράχη του και πήγαινε να το θάψει, πριν ξημερώσει σ' ένα λάκκο, που είχε άτοιμάσει από πριν μέσα στο χτήμα του! Άλλά, στην περίπτωση του Άνδρεά Βισέντε, ο κακούργος άναγκάστηκε να άνεργήσει ημέρα και μπροστά σ' όλους σχεδόν.

Ο Βισέντε είχε πάει στη Νερόλα για μια υπόθεσή του. Ήταν παλιός φίλος του Πιτόνι και καθώς περνούσε έξω από το σπίτι του για να ξαναγυρίσει στη Ρώμη, όπου έμεινε, σταμάτησε για να τον χαιρετήσει.

Ο Πιτόνι σκέφθηκε άμέσως πώς... ο Σατανάς του τον έστειλε. Άλλά του κάκου προσπάθησε να τον κρατήσει ως τη νύχτα. —"Άδύνατο! είπε ο Βισέντε. "Ήρθα στην Νερόλα για να εισπράξω κάτι χρήματα που μου χρωστούνταν και πρέπει να ξαναγυρίσω στη Ρώμη για να τα κάμω δολλάρια... Ώς αύριο ή τιμή θάχει άνεβή... Και, άφου ήπιαν δυο-τρία ποτηράκια άτοιμάστηκε να φύγει.

Μην ξεχνάς, φίλε, του είπε ο κακούργος, ότι ο Πιτόνι έχει το καλύτερο κρασί της Ιταλίας... "Α!... Ξέχασα να σου δείξω την "κάδρα μου... Κατέβα μια στιγμή...

Η άπαισία σκηνή επανέλθηκε τότε. Άλλά αυτή τη φορά έμπρος στους οικείους του κακούργου.

Ο Πιτόνι σκόρπισε μερικές γροθιές και μερικές κλωτσιές δεξιά κι' άριστερά, για να κάμη τη γυναίκα του και τα παιδιά του να σωπάσουν, κι' όταν νύχτωσε φορτώθηκε το πτώμα του Βισέντε και πήγε να το θάψει.

Την άλλη μέρα, συγκέντρωσε τα μέλη της οικογένειάς του και τα άδήγησε σ' ένα γειτονικό έλατο. Εκεί άρχισε να σκάβει ένα μεγάλο λάκκο και άπαχρώσε τη γυναίκα του και τα δυο από τα παιδιά του να τον βοηθήσουν.

—Ο λάκκος αυτός προορίζεται για σάς, τους είπε. Και η παραμικρή λέξις αν ξεφύγει από το στόμα σας, θα σας θάψω όλους εδώ μέσα!

Από την ημέρα εκείνη, η οικογένεια του Πιτόνι ζούσε σε μια κατάσταση άπρηγρπού τρόμου. Και ο κακούργος συνέχιζε πάντα τα εγκλήματά του. Μετά τον Βισέντε, ήταν η σειρά ενός έμπροσ σταριών, έπειτα ενός γυρολόγου, έπειτα ενός εργάτου, που γύριζε στο σπίτι του με τα ήμερομίσθια της έβδομάδας, έπειτα ποιάς έφερε πόναν άλλων άκούη...

Η γυναίκα του Πιτόνι, άνκαν ν' άνεχθή περισσότερο αυτή την κατάσταση, παρυσισάθηκε μια μέρα στις άρχες και κατάγγειλε τα πάντα.

Ο κακούργος συνέλαβη τότε και, έπειτα από πολλές πιέσεις, άμολόγησε όκτώ από τα εγκλήματά του.

—Τα θύματά σου είναι τούλάχιστον 34, του είπε ο άνακριτής που τον άνέκρινε.

—Δεν θυμάμαι, άπάντησε ο Πιτόνι. Πώς θέλετε να θυμάμαι;... Δεν κρατούσα λογαριασμό... Μπορεί να είναι και μερικά άλλα άκόμη...

Ο Πιτόνι θα δικασθή σε λίγο στο κακούργοδικείο της Ρώμης. Και δεν άρχει καμιά άμφβολία ότι η ποινή που θα του επιβληθή θα είναι ο θάνατος.

Η "γκινέκ" και η στερλίνα

Θα άκούσατε πολλές φορές να γίνεται λόγος για "γκινέες" και για στερλίνας.

Το πρώτο απ' αυτά τα νομίσματα έχει άξια 21 σελινίων (κατά ένα σελίνιο μεγαλύτερη από της στερλίνας) όφειλε δε το όνομά του στο ότι άκρησιμοποιήθη για την κατασκευή του χρυσού που είχε μεταφερθή από την άγγλική Γουινέα της Άφρικής. Οι τελευταίες γκινέες κόπηκαν το 1816.

Η λίρα στερλίνα ήταν ένα πολύ σκωτσέζικο νόμισμα που έκαλετο έτσι γιατί η κατασκευή του γινόταν στον πορτο του Στέρλιγκ, σ' άπόσταση 10 λευγών από το "Έδιμבורο Κατ' άλλους, όμως το "στερλίγκ" (στερλίνο) σημαίνει "ή εξ άνατολών προερχόμεν" έπειδή, για την κατασκευή της προσεκόλλησαν κατά τον 12ον αιώνα ειδικοί τεχνίτες από τη Γερμανία.

Το έργοστάσιο ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πώς προλαμβάνονται τα δυστυχήματα

Η έκρηκτική ύλη που χρησιμοποιείται στα βλήματα-ρουκέτες, έχει ειδική σύσταση, ούτως ώστε να καίγεται άστραπιαία και να παράγει τεραστία πίεση και θεομότητα. Οι "Άγγλοι έμαθαν τον τρόπο της κατασκευής της από τους Γάλλους και τους Γερμανούς κι' οι "Αμερικανοί απ' τους "Άγγλους. Πέντε άμερικανικά έργοστάσια άνέλαβαν να άφοδίζουν το Στρατό και το Ναυτικό των "Ηνωμ. Πολιτειών με τέτοια έκρηκτική ύλη, άξια 150.000.000 δολλαριών το μήνα.

Ένα απ' τα έργοστάσια αυτά, το μεγαλύτερο, βρίσκεται στο Σανφράνσκο του Κάνσας. Στα έργοστάσια του συμβάλλουν κατά μέσον όρον 150 άναφλέξεις την ημέρα (κάποτε μάλιστα ο άσφυδός έφτασε τις 259 σ' ένα 24ωρο)! Κι' όμως το έργοστάσιο αυτό είναι το άσφαλέστερο όλης της άμερικανικής βιομηχανίας. Το προσωπικό του, που άποτελείται κατά 60% από κορίτσια, διατρέχει τέσσερες φορές λιγότερους κινδύνους στο έργοστάσιο παρά στα σπίτια του, κι' άς το περιβάλλει άρκεώς ο θάνατος! Μόνο 17 φορές ως τώρα έχουν συμβεί άτυχήματα, κι' αυτά όχι σοβαρά. Το θάυμα αυτό όφείλεται στην έφρασηγή εξαιρετικών μέτρων ασφαλείας.

Η έκρηκτική ύλη άποτελείται από 50% νιτρογλυκερίνη. Βαυβακοπυρίτιδα κι' άλλα συστατικά. Η άνάμειξη τους γίνεται μέσα σε μεγάλα τεμάχια, με καουτσουκένιους άναδευτήρες. Οι έμπειροι εργάτες, που κάνουν αυτή τη δουλειά, έέρουν πόσο κοντά βρίσκονται στην καταστροφή και προσέχουν για να την άποφύγουν, χωρίς ωστόσο να χάνουν την ψυχραιμία τους. Τους άπαγορεύεται, με ποινή άπολύσεως, να κρατούν έπάνω τους σπιτικά. Σε κάθε κτίριο έπιτρέπεται η παρουσία όρισμένου άριθμού άτόμων. Πάνω απ' λοιπόν έναν έπισκέπτη, πρέπει

« R. N. »
ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΔΗΖΕΛ
ΞΗΡΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΑΠΛΑΙ - ΚΑΘΕΤΟΙ - ΤΕΤΡΑΧΡΟΝΟΙ
Με έκκινισιν εν ελκωρ
ΕΙΔΙΚΑΙ ΔΙ' ΑΡΔΕΥΣΕΙΣ
ΑΓΡΟΚΗΤΗΜΑΤΩΝ κίνησιν
ΕΛ:ιστριβείων Άλευρομύλων
Κ.Λ.Π.
ΕΚΘΕΣΙΣ - ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 8 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 55-821

να βγεί έξω ένας απ' τους εργάτες. Τοίχοι από χώμα, πάχους 4 μέτρων, περιβάλλουν κάθε κτίριο, για να έμποδίσουν την όριζοντία μετάδοσι του έκρηκτικού κύματος σε περίπτωση δυστυχήματος, και να το στείλουν προς τα έπάνω. Τα πατώματα των κτιρίων είναι από μολυβένιες πλάκες, ούτως ώστε ν' άποκλείεται η παραγωγή σπινθήρων απ' τα καρφιά των παπουτσιών των εργάτων.

Μετά την άνάμειξη, η ύλη ή ζύμη μεταφέρεται σε άλλα κτίρια όπου θα περάσει άνάμεσα σε κυλίνδρους περ στρεφόμενους και θερμαινόμενους σε θερμοκρασία 100 βαθμών για να στεγνώσει τελείως και να μεταβληθή σ' ένα φύλλο όμοιο με καύρο καουτσούκ. Σ' αυτή λοιπόν τη φάση της κατεργασίας συμβάλλουν οι άναφλέξεις.

Τα κορίτσια που κάνουν τη δουλειά αυτή, φορούν άσπρη στολή από άφλεκτο ύφασμα, παπούτσια άσφαλίας, γάντια, σκούφο και μια μάσκα από πλαστική ούσια για την άσφυλαξία του προσώπου και του λαιμού. Παραλαμδάνουν απ' την πόρτα τα δοχεία με 3 κιλά μίγματος και τ' άδειάζουν στο μηχανήμα. "Απ' τη στιγμή εκείνη, δεν έπιτρέπεται να νυσίουν δίπλα την πλάτη τους στη μηχανή. "Απομακρύνονται όπισθοδρομώντας, στέκονται δίπλα στην έξοδο κι' από εκεί βάδουν σε κίνησι τους κυλίνδρους. Το "ψησιμο" διαρκεί 4-5 λεπτά της ώρας. Στο διάστημα όμως αυτό, μπορεί ν' άναφλέγη ή έκρηκτική ύλη. Άλλά προηγουίται πάντοτε ένα τρίψιμο, που προετοιμασι την έργοστάσια για να πεταγθή έξω απ' την πόρτα. Αν δεν προλάβει, η πίεσι των αερίων που άναπτύσσονται μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, την κολλάει με δύναμη στον τοίχο. Κάποτε μια εργάτρια πληγώθηκε στα πόδια απ' την έκρηξη, είχε όμως την έτοιμότητά να πέσει στο δάπεδο και ν' άνοίσει να κυλάει ως έξω απ' το έργοστάσιο.

Η πίεσι των αερίων γίνεται άσπλητή άκούη κι' έξω απ' το κτίριο, σε άπόσταση 10 μέτρων. Μακριές γλώσσες φωτιάς μουνκρίζουν και σκορπίζουν όλόγυρα έναν κίτρινο καπνό.

Κι' όμως, το ίδιο εκείνο μηχανήμα λειτουργεί και πάλι, σε 20 λεπτά της ώρας. Οι φλόγες δεν μεταδίδονται ποτέ μακρότερα απ' το σημείο όπου έμφανίσθηκαν. Κι' αυτό γάρος σ' ένα ευδύστατο σύστημα προστασίας, που καταδρέχει τη φωτιά με καταροάκτες νερού.

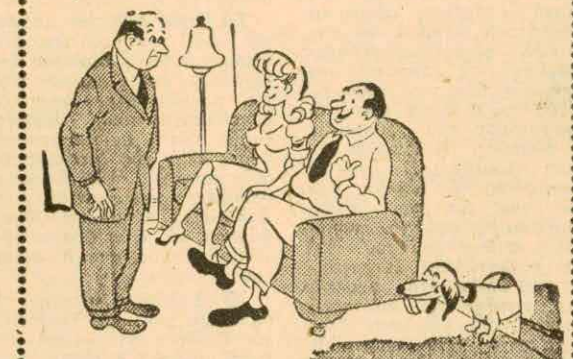
Η συσκευή αυτή λειτουργεί αυτόματως, με ύπερσυνάθρονη "φωσφάτα" έγκατεστημένη γύρω απ' το μηχανήμα, από πάνω και από κάτω. Πάνω απ' την άνάφλεξη της έκρηκτικής ύλης, προηγουίται μια έσφαιρική αύξηση της θερμοκρασίας. Η έσφαιρική λοιπόν αυτή έπηρεάζει τους φωσφάτες, άνοίγουν άμέσως οι κρουνοί που βρίσκονται σε διάφορα σημεία, κι' άνοίγει να τρέχει νερό με ταχύτητα 100 περίπου όκάδων στο λεπτό από κάθε κρονο. Όλόκληρο το έργοστάσιο πλημμυρίζει κι' η φωτιά σβύνει σε λίγα δευτερολέπτα. Συνήνα μάλιστα δεν προλαμδάνει να καή όλη η έκρηκτική ύλη.

Το σύστημα αυτό λειτουργεί σε μισό δευτερολέπτο μόνον, κάποτε δε σ' ένα πέμπτον του δευτερολέπτου! Κι' έτσι οι εργάτες έέρουν ότι δεν άπειλείται η ζωή τους κι' ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος που διατρέχουν, είναι... να μουσκευθούν απ' το νερό!

Το μόνο σοβαρό δυστύχημα στο έργοστάσιο αυτό συνέβη σ' ένα έυλουργό. "Οχι όμως από έκρηξη, άλλά γιατί... έπεσε από μια σκεπή κι' έσπασε τη σπονδυλική του στήλη!

— Πάλι την έπαθες μωρέ! Δεν σου είπα να θυγίγης πρώτα έξω κι' ύστερα να κλείγης την "πυρροίδα";

— Αυτό το σκυλί το έκομε μισό-μισό με το γέιτονα!

— Δεν θέλω μέσ' το σπίτι μου όνειρονευματώδη πούτα, για να μεθάς έσύ με τον προκομένο το γυνό σου!

— Κατέβα, μωρέ κάτω και δεν έπιασε άκόμη φωτιά αυτό το σπίτι!

Ένας τυχοδιώκτης φιλέλλην

Το μυθιστόρημα της ζωής του Τρελών

Όσοι γνώρισαν καλά στην εποχή του τον Έντγκαρ Τζών Τρελών, αναγνώριζαν ότι ο άνθρωπος αυτός έκοιβε μια πολύμορφη ιδιοφυΐα κι' ότι θα μπορούσε να πάσει μια εξαιρετική θέση στην ιστορία, αν τύχαινε να βρεθεί υπό διαφορετικές συνθήκες. Είχε μεγάλη κλίση προς την ποίηση κι' απάντα γέλιε απόσπασμα του Σαίξπηρ με την ίδια ευκολία που... έδειξε και βλαστημούσε!

Είχε ξανόστην υφότητα, γιατί ήταν δευτερότοκος γνιάς μιας παλιάς οικογένειας της Κορινθίας, την εποχή δε εκείνη μόνον τα πρωτότοκα άνοια των αγγλικών οικογενειών κληρονομούσαν τα γόνατα, την κοινωνική θέση και τους τίτλους του πατέρα τους. Ο γαρκατρός του, δύσκολος εκ φύσεως χειρότερος ακόμη περισσότερος απ' τη συνείδηση της αδικίας που του έβριζε, απ' την ψυχρή ατιμωσία που τον περιέβαλλε στο σπίτι του, κι' απ' την τραγική μεταχείριση που δοόκε στο σχολείο κατ' έντολην του ασήμαντου πατέρα του. Έκλεισε έτσι μέσα στην καρδιά του κάθε φυσική κλίση προς τη στοργή και την καλωσύνη χωρίς όμως να πάψει να είναι μεγαλόψυχος για όσους έσφαλλαν απέναντί του.

Δεν μπορούσε να άνεχθι την αδικία και την τυραννία και τ' απέδιδε αυτό επαινετημένα όταν υπηκοούσε στο άγγλικό πολιτικό. Έγινε τότε υπερασπιστής ενός ναυτού, που τον αντιπαθούσε και τον άδικούσε συνεχώς κάποιος ανώτερος αξιωματικός. Για να τον τιμωρήσει, ο αξιωματικός αυτός τον διάταξε να ανέβει στο κατόπτι και να μείνει εκεί ψηλά επί 4—5 ώρες. Ο Τρελών υπάκουσε... έκδικήθηκε όμως περτώντας επίτηδες απ' το ύψος εκείνο στη θάλασσα! Ήταν θαυμάσιος κολυμβητής κι' ήξερε να κάνει τη δουτιά αυτή έτσι ώστε να μη κινδυνέψει καθόλου. Οι άλλοι όμως κατατόμαζαν κι' αυτό το «δυστυχήμα» κι' ο πλοίαρχος επέπληξε ασήμαντα τον υπάλληλο αξιωματικό.

Καταλαβαίνοντας πως δεν ήταν πιασμένος για να σκύβει το κεφάλι κάτω απ' τους κανόνες της πειθαρχίας έβριζε κι' αν είχε δικίο ο Τρελών πορτίωνε γέλος να λιποτακτήσει και να συνεχίσει το ναυτικό του στάδιο πάνω σ' ένα γαλλικό πειρατικό πλοίο. Σ' ένα απ' τα ταξίδια του, έτυχε να διασώσει μια πειρατική σκάφη της Αρσβίας την ώρα που η Ζέλλα, Άρσιζε έτσι ένα ειδικό μεταξυ τους που κατέληξε σε γάμο.

Η Ζέλλα ήταν η καταληπτότερη σύντροφός γι' αυτόν γιατί είχε μεγαλώσει ανάμεσα στους κινδύνους κι' άφησε τον θάνατο. Τον βοηθούσε συχνά στις μάχες. Σε μια τέτοια περίπτωση, έσωσε τη ζωή του λατρευτού συζύγου της, έτυχε όμως να είναι έγκυος κι' έπρεπε απόβρολη απ' τις ταλαιπωρίες της μάχης.

Το τέλος της Ζέλλα ήταν τραγικό: Σ' ένα απ' τα λιμάνια που επισκέφθηκε μαζί με τον Τρελών, τη δηλητηρίασε μια γήρα που επεδίωκε να της πάρει τον άντρα της. Ο Τρελών την έκλαψε πικρά κι' έκαψε το σώμα της, γιατί δεν μπορούσε να άνεχθι την ιδέα ότι θα τρώγαν τα σκουλήκια μέσα στο γάμο...

Τα δέκα επόμενα χρόνια της ζωής του Τρελών δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, εκτός μόνον απ' τις πολυάριθμες ερωτικές κατακτήσεις του. Έπειτα έμαθε ότι δρισκόντουσαν στην Πίζα της Ιταλίας οι δυο πρώτοι τους όποιους θαύμαζε περισσότερο: ο Σέλλεϋ κι' ο Βύρων. Πήγε άμέσως να τους δοή κι' έγινε γρήγορα στενός φίλος τους.

Ο Σέλλεϋ λάτρειε τη θάλασσα, κι' ο Τρελών τον βοήθησε στη ναυπήγηση ενός μικρού σκάφους, του «Αριέλ». Μ' αυτό ξεκίνησε ο Σέλλεϋ για το Λιβόνο, το απόγεμα της 8ης Ιουλίου 1822. Ένα απόρροπο εμπόδιο δεν άφισε τον Τρελών να τον συνοδεύσει. Σε λίγες ώρες, έσπασε μια φοβερή τοικιμιά. Η ανοιχτή θάλασσα κατάπιε το ελαφρύ σκάφος και πέταξε σε μια έρημη ακτή το πτώμα του Σέλλεϋ.

Ο Τρελών ανέλαβε το κώψιο του λειψάνου του άτυχου φίλου του, όπως είχε κάνει ήδη για τη Ζέλλα. Κι' ο Βύρων, που παρευρέθη στην πένθηση αυτή τηλετά, είπε στο τέλος της δειγνόντας τη στάγτη που είχε άπομεινεί:

—Να τί μένει από ένα ανθρώπινο σώμα! Αυτό είναι μια σάτυρα εις βάρος της τρολλής αλαζονείας μας!

Διψασμένος πάντα για περιπέτειες, ο Τρελών άκολούθησε το Βύωνα στην Ελλάδα, για να βοηθήσει τους Έλληνες στον άνώνα της ανεξαρτησίας τους. Στο διάστημα μιας άπουσίας του απ' το Μεσολόγγι, ο Βύων πέθανε, θύμα του κλίματος και της άνικανότητας των νιστών. Κι' ο Τρελών δεν παρηγορήθηκε ποτέ, γιατί δεν υποόσε να δώσει ένα τελευταίο φίλο άπονοστήσιμο στο μεγάλο φιλο του.

Άρνότερα, συνδέθηκε με τον Όδυσσεά Άνδρουτσο. Τον άκολουθησε, όταν η Κυβέρνηση τον κήρυξε επαναστάτη κι' έζησε μαζί του σε μια σπηλιά του Παοισσού όπου υποόσε να φάσει κανείς μόνο με σκάλα. Μετά τη σύλληψή του Άνδρουτσο, και την προδοτική θανάτωσή του, ο

Τρελών κινδύνευσε να πέσει θύμα δυο Άγγλων ένοχών του, που τον πυροδόλησαν από κοντά και τον τοσαυτίσαν. Τον έσωσε όμως η γρηό κράσις του, υπολόντι δεν είχε καμιά Ιατρική περίποίηση.

Οι Έλληνες τον κατηγόρησαν ότι σγηνιούζε γαρόε, έπειδή άγόρασε μερικά Τουκοπούλες που είχαν πέσει στα γέρια τους, για να τις σώσει απ' την κακομεταχείριση και να τους δώσει την ελευθερία τους.

Κατά τη διαμονή του στην Ελλάδα, παντού έτρεκε με την άδελφή του Άνδρουτσο, την Ταοσίτα.

Η νέα αυτή ήταν 16 ετών και φαινόταν πειθήνια κι' άφωτισμένη σαν τη Ζέλλα. Τη σκανδάλιζε όμως ο πειρασμός να ντυθι εύρωπαϊκά, παρ' όλη τη απάγορευση του Τρελών, που εύρισκε ότι θάχανε τη γάρι της και τη φρεσκάδα της αν άντικαθιστούσε τα γασφικά έλληνικά της φορέματα με κορσέδες και κρινολίνα.

Μια μέρα λοιπόν, νομίζοντας ότι είχε φύγει ο άντρας της ή Ταοσίτα έβριζε ένα άφοσμα παρσινης προέλευσης που είχε κατορθώσει να δοή. Έξασφα υπήκε ο Τρελών, κι' όταν την είδε έτσι ντυμένη, άνοιξε, τράβηξε το σπαθί του και της έκοψε τα μακρά μαύρα μαλλιά της.

Έπειτα την έγκατέλειψε και πήρε διαφύγιο.

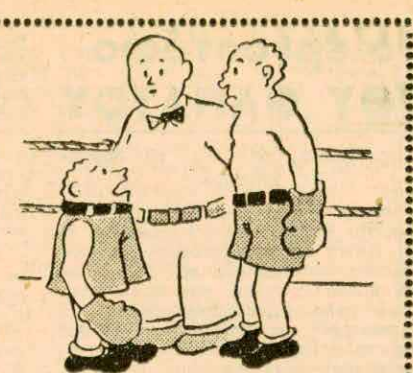
Άκού έφυγε απ' την Ελλάδα, ο Τρελών έκαμε μια περιόδια στο Νέο Κόσμο, όπου γνώρισε καινούργιες περιπέτειες. Μεταξύ των άλλων δοίκισε την κλυδωνιτή του Ικανότητα στο ρομπητικό ρεύμα του Νιαγάρα. Όπως δυολογούσε κατόπιν, ο ίδιος «είδε το Χάος με τα μάτια του» ώριζε δε τη σωτηρία του σε μια ανέλπιστα τύχη.

Ο περίεργος αυτός τυχοδιώκτης τελείωσε τη ζωή του στην Άγγλία. Πθανε το 1881, σε ηλικία 81 ετών. Στα τελευταία του χρόνια, οι συμπατριώτες του είχαν συνήθει πια στις παραξενιές του, και δεν άπορούσαν όταν τον έβλεπαν π.γ. να νυόζει απ' τον πορτίο του δίγως σακκάκι γιατί το είχε δώσει σε κάποιον ζητιάνο ή να βγάλη το καπέλλο του και να χορεύει εύμενικά τα άραία παιδάκια που συναντούσε στο δρόμο του!...

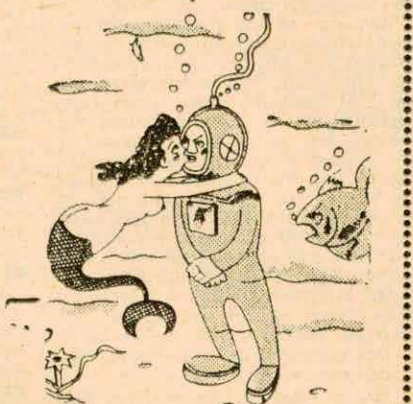
Ραδιενεργά μικρόβια:

Σ' ένα άμερικανικό έρευνητικό καλλιεργήθηκαν ραδιενεργά μικρόβια. Προορίζονται για να υποόσουν οι έπιστήμονες να παρακολουθήσουν τη διάδοσή των μικροβίων μέσα στο σώμα και τη δημιουργία της άνοσίας του όργανισμού.

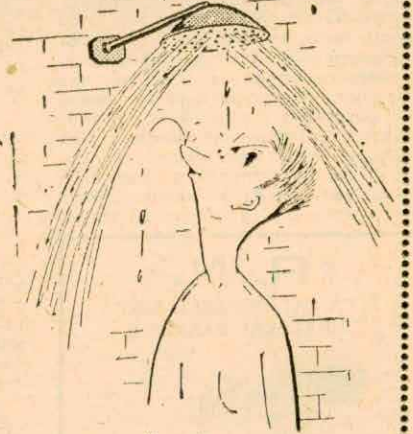
Έξ άλλου παρασκευάθηκε ραδιενεργό πενικιλίνη προωριμένη για να εξακριβωθεί πόση πενικιλίνη μένει μέσα στο σώμα, πόσο γρήγορα άποβάλλεται απ' τον όργανισμό, σε ποιά όργανα κυρίως συγκεντρώνεται κλπ.

Ο μικρός μποζέρ: Καί μη ξεχνάς ότι άπογορεύονται τα χτυπήματα κάτω από τη ζώνη!...

Η σειρά: Τα χείλη σου είναι παγωμένα άνάπη μου!

Άτυχία...

—Πως, γιοτρε μου, τα βλέπω όλα! Μούρα μαλλιά, ώραία μάτια και μέση δαχτυλίδι!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Φως+φώς=σκότος

Όταν ήσαστε παιδιά, θα σας συνόδη ασφαλώς πολλές φορές να οίεστε μια πέτρα μεσα σε μια λίμνη ή στη θάλασσα και να προσέξατε τότε ότι γύρω στο σημείο της πτώσεως σχηματίζονται κυκλικά κύματα, που εύνοονται όλοένα και περισσότερο, ως που το νερό αποκτά και πάλι την προηγούμενη ήρεμία του.

Ας επαναλάβουμε τώρα το πείραμά μας, οίγοντας, αντί για την πέτρα, μερικά μικρά κομματάκια έυλο. Θα παραγώγη τότε ένα παρόμοιο φαινόμενο, με μερικές διαφορές, όμως, στις λεπτομέρειες. Τα κυκλικά κύματα θα σχηματισθούν και πάλι. Άλλα τα έυλακια δεν θα παρακολουθήσουν αυτά τα κύματα, ούτε πάλι θα περιστεφώνται γύρω στο σημείο της πτώσεως, όπως θα μπορούσε να φαντασθι κανείς. Έκεί που θα συμωθι θα είνε το έξος: Τα έυλακια θ' άογίσουν ή άνεδοκατεβαίνουν στο σημείο της πτώσεως και άλλοτε θα βυθίζονται μέσα στο νερό, άλλοτε πάλι θ' άνεβαίνουν στην επιφάνεια. Οι κινήσεις των θα σταματήσουν όταν πώσουν να σχηματίζονται κυκλικά κύματα, όταν, δηλαδή, ή επιφάνεια του νερού ήρεμηση τελείως.

Στην περίπτωση του ήγου, άνάλογοι κυματισμοί μ' εκείνους του νερού, θα σχηματισθούν στον αέρα. Καί κάποιος απ' αυτούς θα προσβάλει το τύμπανο του αυτίου μας. Θ' άκούσαμε τότε τον ήχο, όπως θα τον άκούσουν και όλοι εκείνοι που θα βρίσκονται στην ίδια ακτίνα με μιά από τα σημεία εκκινήσεως των ήγητικών κυμάτων.

Το ίδιο συμβαίνει και με το φως. Κάθε φωτεινή έστία εκπέμπει γύρω της φωτεινά κύματα, που τρέχουν με μιά ταχύτητα 300.000 περίπου χίλιόμέτρων κατά δευτερόλεπτο.

Άλλά τί είνε αυτά τα φωτεινά κύματα; Δεν διαφέρουν καθόλου από εκείνα που σχηματίζονται μέσα στο νερό, όταν οίγουμε μιά πέτρα ή από εκείνα που παραγούνται όταν γυποουμε ένα αντικείμενο, όταν μιλάμε κτλ.

Άλλ' άς κάμουμε ένα μικρό πείραμα.

Έξοτε να σφουρίζετε: Θαυμάσια. Φοοντίστε να βρήτε ένα φίλο σας, που να σφουρίζη το ίδιο καλά όσο και σεις. Καθίστε τότε ο ένας απέναντι στον άλλον και άγίστε να σφουρίζετε την ίδια νότα και ο ίδιος. Άς υποθέσουμε ότι βρισκόμαστε σε άπόσταση ενός μέτρου ο ένας από τον άλλον. Άργιστε να πλησιάζετε ο ένας τον άλλον, χωρίς να πάψετε να σφουρίζετε. Βοηκόμαστε, τώρα σ' άπόσταση 20 εκατοστών. Ή νότα άκούγεται το ίδιο καλά, όπως και πριν... Πλησιάζετε στα 5 εκατοστά... Ή νότα θα γίνη άκαθόριστη και άδύνατη. Έλάτε στο 1 εκατοστό... Τα στόματά σας έσάπνουντι σκεδόν. Συνερίστε να σφουρίζετε όπως και πριν... Δεν θα άκούσετε τίποτε πια.

Στα έπιστημονικά έργαστήρια κάνουν το ίδιο πείραμα. Βάζοντας δυο χωνιά φωνογρά-

φων το ένα απέναντι στο άλλο (το άνοιγμα του κάθε χωνιού θα έβλεψη το άνοιγμα του άλλου). Στην περίπτωση αυτή δεν παράγεται κανείς ήχος. Τί σημαίνει αυτό; Ότι ο ήχος προστιθέμενος στον ήχο παράγει σιωπή. (Ήχος+Ήχος=Σιωπή)!

Γιατί συμβαίνει αυτό:

Ας έσκανάσουμε το πρώτο πείραμά μας με το νερό. Απ' τη φορά θα νοσημοποιήσουμε ένα φελλό. Άς τον σκυντήσουμε λίγο με το γέρι μας. Ο φελλός θ' άογίση ή άνεδοκατεβαίνη, ύφιστάμενος την έπίδραση των κυμάτων που σχηματίζονται γύρω του. Άς τον σκυντήσουμε και πάλι, προτού ήρεμηση τελείως. Τα κύματα θα έγουν μεγαλύτερη ακτίνα από πριν και ο φελλός θα κατεβαίνη πολύ πιο γαυλά από την πρώτη φορά. Γιατί ή δεύτερη ώθησίς μας προσετέθη στην πρώτη και έκαμε τον κυματισμό του νερού έντονοτερο. Αυτό είνε εύκολο να το άντιληφθούμε. Άν, όμως, τα κύματα που προέγρονται από το ίδιο σημείο έναγύνουν το ένα το άλλο, δεν θα συμωθι το ίδιο, άν, αντί για ένα φελλό, νοσημοποιήσουμε δυο και τους τοποθετήσουμε τον ένα κοντά στον άλλον. Στην περίπτωση αυτή, τα κύματα που προέγρονται από τον πρώτο φελλό θα έξουδετερώσουν εκείνα που προέγρονται από τον δεύτερο. Οι δυο φελλοί δεν θα παρουσιάσουν τότε καμιά ταλάντευση και δεν θα σχηματισθι κανένας κυματισμός πάνω στο νερό.

Το ίδιο συμβαίνει και όταν ο αέρας δονήται από δυο φωνές, που παράγουν την ίδια ακριβώς νότα και που βρίσκονται απέναντι και σε ώρισημήνη άπόσταση ή μιά από την άλλη. Οι δυο ήχοι έξουδετερώνονται αμοιβαία και, αντί να έγουμε έναν ισχυρότερο ήχο, δεν άκούμε τίποτε.

Το ίδιο συμβαίνει και με το φως. Ας πάρουμε δυο καθρέφτες και άς τους τοποθετήσουμε σε τρόπο που να συγκλίνουν ο ένας προς τον άλλον και να σχηματίζουν μια μεγάλη γωνία μεταξύ των. Άς οίξουμε κατόπιν μια φωτεινή ακτίνα υτόν πρώτο. Ή ακτίνα αυτή θα άντανakλασθι στον δεύτερο. Μπροστά στους δυο καθρέφτες υπάργει μια έπιπεδή επιφάνεια που θα φωτισθι και αυτή από την άντανυγιά των. Άλλά θα φωτισθι μ' ένα περίεργο τρόπο. Θα σχηματισθι πάνω της μιά σειρά φωτεινών και μύρων γραμμών.

Τί συμβαίνει σ' αυτή την περίπτωση. Άρισμένες από τις φωτεινές ακτίνες έξουδετερώνονται αμοιβαία (όπως και ήροκειμένου για το φελλό ή τον ήχο) και δημιουργούν σκότος. Έγουμε δηλαδή και εδώ: φως+φως=σκότος.

Ή σύγχρονη έπιστήμη δεν έχει έξορευήσει δυστυχώς το μυστήριο των κυμάτων, που φαίνεται ότι βρισκείται στο βάθος των περισσότερων από τα φυσικά φαινόμενα. Άλλ' όπως είδαμε, οι νόμοι που διέπουν αυτούς τους κυματισμούς είνε οι ίδιοι είτε πρόκειται για τα κύματα που σχηματίζονται, όταν οίξουμε μια πέτρα στο νερό, είτε για τα ήγητικά ή φωτεινά κύματα.

ΖΩΡΖ ΚΑΡΛΑΝΤΕΣ

Ο μπέμπης

Ήμαστε φίλοι και γείτονες με τους Σάντριζ. Έτσι λοιπόν, μ' όλο το θάρος, ήσασαν το Σαββατόδραδο και μας ζήτησαν μιά γάρι.

Άδριο σκεπύουμε να πάμε έκδρομή, μας έξήγησε ή κ. Ρουθ Σάντριζ.

—...κι' έπειδή έόρουμε πως έόρει θα μείνεις στο σπίτι, πρόσθεσε ο σύζυγος.

Πραγματικά, είχαμε άποφασίσει, έγω κι' ή Νόρμα να μνη το κουνήσουμε δηλ την Κυριακή απ' το σπίτι μας, για να έπολασσουμε λίγο τη γαλήνη της οικογενειακής ζωής. Άλλωστε τα οικονομικά μας δεν ήσαν πολύ άνησκα, κι' είναι γνωστό ότι οι Κυριακάτικες έκδρομές και τα γλέντια στοιγίζουν συνήθως τα μαλλοκέφαλά μας και μας έπιβάλλουν κατόπιν όλόκληρη έξουάδα αμαρτηών οίκονομών και νηστείας...

Δεν ήκαμε λοιπόν... που να μη δεινόμαστε οι άμοιοι! Γιατί μονάχα οι δυο μας κι' ο Πανάγαθος έόρουμε το τί τσανθίσαμε!

Στις 6 το πρωί, μας εύνησε το κουνήσι της έξουόρας. Πετάνηκα άλαφιασμένος απ' το κρεβάτι, νομίζοντας πως ήταν το έυνητήριο για το γαμείο μου. Ουμνήθηκα όμως πως ήταν Κυριακή—ήμερα άργίας και άναπαύσεως—και θυμήθηκα έτσης την ύπόσχεση που είχαμε δώσει στους φίλους μας.

Σκουντουφλώντας απ' τη νύστα, κατέβηκα κι' άνοίξα την πόρτα.

—Σας φέομε το μπέμπη!

ΤΗ ΦΩΤΙΣΕ!

—Πρόσεξε Καλλιόπη, άν μου τηλεφωνήσεν ένας ψηλός κύριος με γολάνα μάτια να του πης ότι θα νυόσει στις έξι!

προσκέφαλα... επειτα ξαναόχισε το διολί του:

— Άσσε! Σέλω άτα! Κυττανθήκαμε με τη Νόμα, άπορώνας.

— Τί θέλεις, μωρό μου; ρώτησα δειλά.

— Σέλω άτα! Αυτή τη φορά, το υπηρικό ένωτικό δέν έπεσε έξω. 'Η Νόμα' μου έξήγησε:

— Το καύμενού, θέλει να το τρέξει όπως τρέφεσε τον γοντα άπό κάτω. Τρελλώνονται άπό παιδιά για πηδύματα.

Φτύστε με, γιατί δέν αξίζω να λέγωμαι άντρας... Μάλιστα, κύριοι μου... Φορτώθηκε το υπέμη κι' άρχισε ν' ανεβοκατεβαίνω τη σκάλα, τόνοντας σαν πουλάκι και βγάζοντας άνανθρες κρουγές... Και δός του χοροπηδύματα έγω, και δός του γέλια και γαρός το μωρό... Καί, μόλις έκανα να σταματήσω να ξελαγανίσω, να σου κλάμματα και κακό!

Μουσκειμένος στον ιδρώτα, δαστυμώνας τη αυού, και κακοροϊζική υούρα μου, έπεσα τέλος σ' ένα σκαλοπάτι, ψόφος άπ' την κούραση, άδιαφορώντας για τα τσιρίγματα του φιλοξενουμένου μου. Φαινόται ώστόσο πως είχε κουραστή κι' εκείνος να ξεφωνίζει, γιατί ή σύχαση σε λίγο κι' άρχισε να παίζη με το μουστάκι μου, τραβώντας το, τοίγα—τοίγα...

— Ά, όλα κι' όλα! Έχω την απαιτηση να σέβανται ήλοι το μουστάκι μου! Έτοιμαζόμουν λοιπόν να κάνω ό,τι θα κάνατε και σεις στη θέσι μου, να χειροτονήσω δηλαδή το υπέμη, όταν κατέβηκε η Νόμα, που είχε ντυθή εν τώ μεταξύ.

— Πήγαμε να ντυθώ και σύ, μου, έίπε, και κατέβα να πούμε το τραί μας... Άοίσε μου το μωρό.

Τό τί έγινε στο τραπέζι, δέν τό χωράει ο νους σας... 'Ο νεαρός είχε έβρει στα κέφια και το ξεδύλωνε κατά τρόπον εξαιρετικά άνάγων. Βουτούσε τα γέοια του στη μαρμελάδα κι' είχε την απαιτηση να σταθώ να με γαϊδέψω. Είδα κι' έπαθα να τον μεταπεισω και να τον βάλω να γλύψη το δάχτυλά του... Άναποδογούσε έπειτα τη ζάχαση μέσα στο βούτυρο και, παίροντας κουταλιές άπ' το μίγμα, τις άφινε πάνω στο τραπέζι, άναγνώστης, λέει και δρισκόνταν στην άκορυσυαλιά κι' έφτιασε άμύσπι—τα...

Ός που να φτάση το μεσημέρι, μούθγαλε κυριολεκτικά το λάδι... Καί λέω «μυθγάλε», γιατί ή νυνίκα μου πασκαλοουθούσε άπό μακρού τ' άστεία του, ξεκαοδισμένη στα γέλια...

Άφού παρόστησα τον παλάτσο και την άκούδα άφού έκανα τούμπες και τραγούδησα όσο ποτέ στη ζωή μου, άναγκάσθηκα στο τέλος να κάνω και το άλογο! Έπε-

σα με τα τέσσερα στο πάτωμα κι' ό υπέμηπε σκαοφάλασε στην πλάτη μου, κρατώντας γιά γκέμια τη γραβάτα μου, που ό κόμπος της είχε νυνίσει πίσω στο στέκο μου...

Κι' ένώ ένώ άκούδιζα με τη γλώσσα δυο πηθαμές έξω, νοεμεζίζοντας και κοινώντας το δασκοιστήρι που είχε στερεώσει πίσω στη ζώνη μου... γιά ούσα ό υπέμηπε διάλεξε την ώρα... να κάνη κάτι που μάς άνάγκασε ν' άπλώσουμε στον ήλιο το θρακάκι του και το πουκάμισό του για να στεγνώσουν!

Τί να πρωτοθυμηθώ άπ' την άξέχαστη εκείνη, Κυριακή... Ός το βράδυ, ό νεαρός φιλοξενούμενος μας είχε σπάσει ένα κουστόλλιο δάκο και τέσσερα πιάτα, είχε άναποδογούσει την πιατέλα με το φαγητό, είχε ξεκαοδάλώσει το γραμμόφωνο, ίσως για να δοη τί έκουβε μέσα...

Έγώ δέν στεκομουν στα πόδια, μου άπ' την κούραση... 'Ο άνδρισμός μου κι' ή άδιοπρέπια μου είχαν κουρελιαστή.

— Πως παρόσατε λοιπόν με το υπέμη μας; είχε το θάσος να μάς ρώτηση ή Ρούθ, το ίδιο βράδυ.

— Θαυμάσια... Να τον χαιρέσετε, είναι χαριτωμένος! άπάντησε ή διπορώση ή νυνίκα μου.

Έγώ δέν είχα κουαγίο να μιλήσω. Εύτυχες, γιατί —μα το Θεό!— δέν θα κρατούσα τη γλώσσα μου...

— Ήθελε ν' άπολαύσει τη γαλήνη της οικογενειακής ζωής! Έξπασα, όταν μείναμε μόνοι με τη Νόμα, Έ λοιπόν, δέν πρόκειται να ξαναμεινουμε την Κυριακή στο σπίτι, έστω κι' αν υποχρεωθώ να ζήτισανέω όλη την επομένη δδομάδα για να τα βγάλω πέρος... Κι' αν μάς ξαναφερουν, έδώ το μωρό τους αυτοί οι ήλιθιοι, να τον πιασι μου θα το πνίξω!... Τί είπα: Θα το πνίξω! Όχι, ό... Ό, θα το αρπάξω άπό το πόδι και θα το πετάξω έξω άπ' το παρόθυμο, θα το βάλω στο τζάκι να γίνη μπαρίζο!... Μάλιστα... Είπα κι' έλάλησα...

Φ. ΟΥΩΛΦΕΡ

Οι πιό ελινέλεγοι γεροσυριστάι

Η Άνω Βουλή της Νέας Ζηλανδίας είναι άνομοιότητα το περιεργότερο κοινοβουλευτικό σώμα που υπάρχει σ' όλο τον κόσμο. 'Ο πρόεδρος της είναι 83 έτών και το περισσότερα μέλη της έχουν ξεπεράσει τα 70. Οι κανονισμοί του σώματος επιβάλλουν στα μέλη να μιλούν έλαχιστα και σιγά. Οι ρήτορες δέν έχουν καμμία θέσι εκεί. Όλες οι συζητήσεις γίνονται με τη διαταύρωση άπλών φράσεων μεταξύ των γεροσυριστών. Συνήθετα, οι φράσεις αυτές άποτελούνται άπό δυο ή τρεις μόνον λέξεις. Μερικοί άπό τους γεροσυριστάς κατά το διάστημα των έτών 1940-46 δέν έχουν πωφέρει περισσότερες άπό 1030 λέξεις. Ένας άπ' αυτούς, που κατέχει το ρεκόρ, έπρόφερε στο διάστημα αυτό μόνον 875 λέξεις. Καί πρέπει να σημειωθεί ότι κατά το διάστημα της τελευταίας εξεστίας συζητήθηκαν στην Άνω Βουλή της Νέας Ζηλανδίας μενίστης σημασίας ζητήματα, όπως ή ουμετοχή στον πόλεμο ή άντιμετώπιση των πολεμικών δαπανών κτλ.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ

ADORA

Πηλούια Μελοζένα Μαζαλά

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Νέλλυ Μαργκουδάκη, Θεογνίκη: Καλό και περιποιημένο το σταυρόλεξό σας, μόνο που με το σχέδιό του χωρίζεται σε 6 κομμάτια. Φτιάξετε ένα έξ' ίσου περιποιημένο, άποφύγοντας να τό χωρίσετε σε κομμάτια και θα τό δημοσιεύσωμε άμέσως. Νικητήν Κ αρδ αρ αν, Β Σ Γ, 902: Καλό το σταυρόλεξό σας, περιέχει όμως πολλές λέξεις των δυο και τριών γραμμάτων. Θα δημοσιεύη με την σειρά του διαρρημένο. Παν. Έμ. Γαληνόν, Πειραιά: Καλό, πολύ καλό, μάλιστα, θα δημοσιεύη συντόμως. Δ. Παπαδόπουλον, Μυτιλήνη: Καλό ως σταυρόλεξο, οι λέξεις του είναι όμως όλες κοινές και υπάρχουν επίσης πολλές μικρές των δυο και τριών γραμμάτων, τις όποιες σας συνιστάμε να άποφύγετε. Στείλτε μας ένα με καλύτερες λέξεις, θα τό δημοσιεύσωμε άμέσως. Στέφανον Μπριασούλην: Το σταυρόλεξό σας περιέχει μερικές άδελφικές καθώς και πολλές συνηθισμένες λέξεις. Θα προσπαθήσουμε να τό δημοσιεύσωμε επιφέροντάς του μερικές τροποποιήσεις. Στείλτε μας όμως εν τώ μεταξύ ένα καλύτερο για να δημοσιεύη συντομότερα. Άριστειδην Μαυρογιάννην, Λάρσα: Προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Για να δημοσιεύη πρέπει να είναι πολύ πιο προσεχτικά φτιαγμένο και στο στυλ των δημοσιευομένων στο περιοδικό. Α. Μετασασράν, Άλεξανδρούπολη: Το σταυρόλεξό σας έχει άρκετα μαύρα τετραγωνίδια και θα έπρεπε ως έκ τουτού να περιέχει μόνον επιτυχίες λέξεις. Δυστυχώς όμως δέν συμβαίνει αυτό. Ριςτερουλά, Ένταθα: Η συμπάθεια σας για την Λένα Χόρν δέν μας παραξενεύει καθόλου. Η μαύρη αυτή είναι μια πραγματικά ωραία και καλή ήθοποιος. Έχει γεννηθή στο Μπουκλιν της Νέας Υόρκης στις 30 Ιουνίου 1917. Είναι παντρεμένη με τον Λούις Τζόνς και μητέρα δυο παιδιών. Η διεύθυνσις της είναι: Metro-Goldwyn Mayer, Culver City, Calif., U.S.A. Χρ. Χρ. Χρ., Ένταθα: Είναι δύσκολο να βρούμε αυτό που μάς ζητάτε μέσα στα τέυχ της άποκλήρου του 1947. Ίσως να καταρρώσουμε να ικανοποιήσωμε την επιθυμία σας, αν μάς καθορίσετε τα τέυχ της δυο μηνών. Τα τέυχ πάντως υπάρχουν στα γραφεία μας και είνε στη διάθεσί σας. Ζενίττα και Κική Μαρά, Ένταθα: Λυπούμεθα πολύ για τό δυστύχημα που συνέβη στον άναγνώστη μας, όπως καταλαβαίνετε όμως δέν είνε δυνατόν να δημοσιεύη στις στήλες μας τό συμβάν που μάς περιγράφει. Πέρδικα, Έδουαί: Η διεύθυνσις που μάς ζητάτε μάς είνε άγνωστη και δέν έξομε κανένα που θα μπορούσε να μάς την δώση. Α. Α.: Το ποιήμα σας όχι τόσο επιτυχημένο. Κ. Άσπρόμουργον, Β. Κωνσταντινίδην και Π. Μαρίνην, Μας είνε δυστυχώς άδύνατο να σας προσφέρουμε την υπηρεσία που μάς ζητάτε. Α. Δ. Γιαννακόπουλον, Ν. Άττικην: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και τις εύχες σας τις όποιες σας άναποδοίσαμε. Όσο για την συνεργασία την όποια μάς προτεινέτε, έχομε δηλώσει επανειλημμένως ότι δέν δημοσιεύωμε συνεργασία άναγνώστην εκτός των σταυρολέγων που κρίνονται κατάλληλα. Fine Girl, Καλαμάς: Δυστυχώς δέν γνωρίζομε την διεύθυνσι της κυρίας Ντόροθυ Σείνερ. Στρατιώτην Τ. Πίνον: Δέν άποκλείεται να έχετε δική, και ή δική μας εκδοχή όμως δέν είνε άδύνατη. Ε. ο λ Β. Ν.: Το μόνο πράγμα που σας χρειάζεται είνε λίγο θάρρος και αυτό δέν μπορούμε να σας τό δώσωμε έμείς. Κωνσταντινόν Κ ασβιλάρην, Πάρος: Λυπούμεθα, αλλά άδυνατούμε να σας δώσωμε την διεύθυνσι του γιατρού που μάς ζητάτε. Μας είνε άγνωστη. Επειδή συμμερίζομαστε τον πόνο σας, θα προσπαθήσωμε να την μάθωμε και να σας την γνωρίσωμε έφ όσον τό καταρρώσωμε. Πανον Πανούκον, Άνάρυρον, Μπουγκυραν, Ι. Περθεσινάν, Ιωάννην Σταυρόπουλον: Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Θα θέλαμε να ικανοποιήσωμε την τόσο δικαιολογημένη επιθυμία σας, δυστυχώς όμως υπάρχουν λόγοι που μάς εμποδίζουν να τό κάνωμε. Άθανάσιον Δερβέντζαν, Ιωάννινα: Η διεύθυνσις του Mickey Rooney είνε: Metro Goldwyn Mayer Films Studios, Culver City, California, U.S.A. Για τις εύχες σας σας ευχαριστούμε και σας τις άναποδοίσαμε. Παν. Γιαννακούλιαν, Τρίπολη: Η διεύθυνσις του Βασιούλαρ είνε: R.K.O. Radio Pictures Films Studios, Hollywood, California U.S.A. Όσο για την διεύθυνσι αυτής έχει εγκαταλείψει τα στούντιο του Χόλλυγουντ και άποσυρθή στο ράντο του. Για τα καλά σας λόγια σας ευχαριστούμε. Σμιθ: Η διεύθυνσις των Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και Μάρθας Βικερς είνε: Warner Bros-Film Studios, Burbank, Calif., U.S.A., της δε Γκρήρ Γκάρσον: Metro Goldwyn Mayer Studios, Culver City, California, U.S.A. Άγρινιώτισσα Α. Κ., Άγρινιον: Η διεύθυνσις της Patricia Roc είνε: Eagle-Lion, Oxford Street 169-171, London, England. Νόσηλευόμενον Στρατιώτην: Θα βρήτε πιο πάνω την διεύθυνσι της Greer Garson. Άλλον νοσηλευόμενον, Β. Σ. Γ. 902: Άγνοούμε την διεύθυνσι του πρωταθλήτου του ζερτικού Arnold Denker Πατρίτσια, Ένταθα: Η διεύθυνσις του John Hall είνε: Universal Pictures Company, Hollywood, Calif., U.S.A. Γεννήθηκε στο Φρέσκο της Καλιφορνίας στις 26 Φεβρουαρίου 1913 και είνε σύζυγος της ήθοποιού Φρανσίς Λάινγκφορντ. Άνεδείχθη με τό φιλμ «Καταγίγ» στο όποιο έπαιξε χάρις στον συγγραφέα του έργου που ήταν έξάδελφος του. Τρείς Σωματοφύλακες, Ένταθα: Ό Τίνο Ρόσι παντρεύτηκε για πρώτη φορά τό 1927 και χώρισε τό 1932. Τραγουδούσε στο «Καζινο ντε Παρί» όταν προσελήφθη για να υποδυθή τον πρώτο του κινηματογραφικό ρόλο στο φιλμ «Μαρινέλλα». Πέτρον Άνδρεάδην, Βόλον: Ό Πήτερ Λόρε είνε Γερμανοέσρατος. Το πραγματικό του όνομα είνε Ρόζεμπεργκ. Κατέφυγε στο Λονδίνο τό 1934 και κατοπινόν στο Χόλλυγουντ. Πολιτογραφήθηκε Άμερικανός τό 1940. Πίτσουναίκι, Θεογνίκη: Στις σκηνές έφθοιας οι ήθοποιοί μάχονται στ' αλήθεια, τα έφη τους όμως είνε ειδικά και άκίνδυνα για να μη διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Κ ασβισμα 13, Ένταθα: Ό συμπάσης Γάλλος ήθοποιός Αίμης, αυτό που βλέπαμε προπολεμικά σε πολλά φιλμ, έχει πεθάνει, γι' αυτό δέν τον βλέπετε πιά. Άγώνυμον: Η επανόρθωσις που ζητείτε θα μπορούσε να γίνη αν είχε σταλή ένωρίς. Τώρα πιά είνε άργα και πολύ μάλιστα. Σας ευχαριστούμε πάντως για τα καλά σας λόγια και για τό ζήρη σας θα ήταν πολύ καλό, αν δέν περιέχει τόσες ατσιακές και γενικές ως επίσης και μερικές λέξεις που είνε κάπως δυσώρετες, όπως π. χ., ή ΑΟΝΣ (Άθλητικός Όμιλος Νέας Συμύρης). Ίσως δημοσιεύη άργότερα με μερικές διορθώσεις. Ν. Γρασφάκον: Καλό τό σταυρόλεξό σας, πωρ όλον ότι ή εύχη ήρθε κάπως άργά. Περιέχει όμως μερικές λέξεις που τό καταστρέφουν: ΟΙΩΣΑΦΑΤ, ως επίσης και πολλές λέξεις χωρίς τελικό Σ: ΟΡΚΟ, ΣΥΣΠΑΣΙ, ΗΛΙΑΣΙ κ. ά. Όλα δείχνουν ότι μπορείτε, αν καταβάλετε περισσότερη προσπάθεια να φτιάξετε ένα καλό σταυρόλεξο.

Τζέιμς Μέισον γεννήθηκε στο Χαντερσφλντ του Γιόρκσάιρ την 15 Μαΐου 1909. Η οικογένειά του άρκετά εύπορη τον άνέθρεψε με μεγάλη φροντίδα. 'Ο ίδιος όμως, λέει ελίκρινεστάτα για τον εαυτό του πως ήταν ένα τελείως συνηθισμένο παιδί, μάλλον νωρό, με μία μόνον μανία, να μαστορεύη διαρκώς ακορώνοντας κάτι.

Μόλις μεγάλωσε λίγο τον έστειλαν στο Μάρλμπορού, ένα άπό τα δημόσια σχολεία της Άγγλίας και άργότερα στο Κόιμπριτζ.

Έκεί πιά έπρεπε ν' άποφασίση όριστικά τι σπουδές θ' άκολουθούσε. Έχοντας πάντα τη μανία του μαστορεύματος διάλεξε την αρχιτεκτονική γιατί νόμιζε πως αυτός ήταν ό δρόμος που μία μέρα θα τον «έκανε μεγάλον».

Όταν τελείωσε τις σπουδές του στο Κόιμπριτζ κι' έγινε ένας καλός αρχιτέκτων διορίσθηκε υπάλληλος και έργασθηκε για λίγον καιρό σε μία έργοληπτική εταιρία. Σπουδάζοντας αρχιτεκτονική ό Μέισον, έπηρε και μαθήματα ήθοποιας.

Στο Πανεπιστήμιο του Κόιμπριτζ υπήρχε ένας σύλλογος φοιτητών γνωστός με την όνομασία «Μάρλοβ». Οι φοιτητές που είχαν ταλέντο ήθοποιοί διωννάνωναν κατά καιρούς διάφορες παραστάσεις άνεβάζοντας κυρίως δραματικά έργα.

Ό Τζέιμς έλαβε μέρος σε μία τέτοια έρασι.τεχνική παράσταση και υποδύθηκε το ρόλο ενός Γάλλου σκλάβου. Κι' όλοι οι συμφοιτητάι του τον βεβάζωσαν μετά τό τέλος της παραστάσεως ότι ήταν εξαιρετικός στο μικρό ρόλο του. Πόζαρον μάλιστα μετά την παράστασι οι έρασιτέχνες ή όποιοι πρό του φωτογραφικού φακού.

Τη φωτογραφία αυτή ό Μέισον την κρύβει σήμερα άκόμη σαν κάτι το πολύτιμο.

Σίγά, σίγά τό επάγγελμά του ως αρχιτέκτονας δέν τον ικανοποιούσε τόσο γιατί δέν τό άφινε ελεύθερος ώρες για να διαβάση περιοδικά και θεατρικά έργα τα όποια έλάτρευε. 'Ο Μέισον ήταν ένας νέος σοβαρός. Αυτό όμως δέν τον ευπόδιζε να έχη μεγάλες φιλοδοξίες. Πρακτικός εξ' ίδιου.υποκρίσεως ήθελε ν' άνιμετρήση τα πάντα πριν ήλθωσι άπό τό ήρεμο γραφείο του μηχανικού στη σκηνή. Όσο περνούσε ό καιρός του γινόταν έμμοχη ιδέα τό θέατρο.

Αναλογιζόταν όμως πως ένώ ως μηχανικός ήταν κάτι και κερδίξε άνετως το ψωμί του ως ήθοποιός δέν ήξερε καν ή να πετύχη. Δέν βασιζόταν φυσικά στις έρασιτεχνικές επιτυχίες του τό Πανεπιστημίου του Κόιμπριτζ.

Η πάλι αυτή μετοξύ των δυο έπαγγελμάτων τον είχε ταραχωρήσει πολύ τον είχε άρρωστήσει. Ός που μία μέρα κυρία κανέναν ώριμένο λόγον, άκούουθες ξαφνικά έναν περιδυνάτο θάσο που έπαιζε τό έργον, «Ρεσπούντν ό άθλιος Καλόγερος». Κι' ή έκκλησις του ήταν άπεριγραπτή όταν ό θισάρχης του πρόσφερε τό ρόλο του πρωτανυνιστού. Έπαιξε ώστόσο κολλίτερα άπ' ό τι περίμενε.

Έτσι έγινε η μεγάλη άποκαύσις. 'Ο Μέισον ήταν ένα άγνωστο ως τη στιγμή τάλεντο, ένας πρώτης τάξεως ήθοποιός.

Μα ή επιτυχία αυτή δέν συγκίνησε τον Μέισον. Άντιθέτως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δέν ήταν τίποτε και ότι έπρεπε να γίνη έσο τό δυνατόν καλλίτερος. Δέν είχε βέβαια την πρόβση να γίνη ένας διακομνητικός ήθοποιός ένας άρσιος ζέν ποιητής, ένας άπό τους νέους καλλιτέχνες που με την καλή εμφάνισι και την συμπαθητική έκφρασι και φωνή κατακέρωνουν να συναρπάσουν τό κοινόν, χωρίς ποτέ να αισθάνονται αληθινό έρωτα για τό επάγγελμά τους.

Ακούουθσαν καταπληκτικές επιτυχίες άφειδόμενος κατά μένο μέρος στην μετάρσι του στο Λονδίνο. Έκει ό Μέισον ένεγράφη στη Δραματική Σχολή του Λονδίνου και ύστερα άπό δυο χρόνων σπουδές άκούουθσε έναν άπό τους θισάρους του Νόελ Κάουγαντ στις πόλεις των νοτίων άκτών της Άγγλίας. Κατέκτησε έτσι την δόξα και τ' όνομά του φάνταζε με φωτεινά γραμμάτα άπό την πρώτη στιγμή στην πρόσφι του «Σαφτισμένου θηατέρ» του Λονδίνου. Κατόπιν έπαιξε στο «Όλντ Βικ με τον Τσάρλς Άλτον και την Όλβια Ρόουσον με την όποια έπαιξε άνοότερα ένα σημαντικό ρόλο στο φιλμ «Όλόνες έπάνω άπ' την Άγγλία». Μετά τό «Όλντ Βικ προσελήφθη 6 μηνες στο «Γκαίπν θηατέρ» του Δουβλίνου. Έπειτα ακολούθησε τον ήθοποιό του άμερικανικού κινηματογράφου «Όρσον Ουέλλες που είχε πτάσει άπό την Άμερική για να παίξη στο πανκοσιμώς γνωστό αυτό θέατρο.

Όταν ό Μέισον ξαναγύρισε

Ο ΜΕΙΟΛΟΣ, "ΑΓΓΛΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

στο Λονδίνο του έγιναν διάφορες προτάσεις για να παίξη σε φιλμ. Έτσι εμφανίσθηκε στα έργα «Μυστικά της Στεμπούλ» και σε μερικά άλλα. Παντρεύτηκε άργότερα την Παμέλα Κελλίνο.

Όστόσο παρά τους θριάμβους του κατάλαβε ότι ό κινηματογράφος άπαιτούσε διαφορετική τεχνική και έγκυνμασι τελείως διαφορετική άπό την κατάλληλη για τη σκηνή του θεάτρου. Με λίγα λόγια δέν ήταν ευχαριστήμενος άπό τον εαυτό του ως ήθοποιό του κινηματογράφου. Έπρεπε δηλαδή ν' άρχιση άπό την αρχή. Έν τούτοις ξαναγύρισε στο Λονδίνο κι' έπαιξε και πάλι τό θέατρο υποδύσεις τό ρόλο του Άννίβα στο έργο «Ο δρόμος προς τη Ρώμη».

Κατόπιν ό Μέισον γύρισε πολλά άείστονα φιλμ.

Στον «Κύριο με τα γκριζα» πήρε τό χρυσόν μετάλλιο της ό καλλίτερος ήθοποιός της Άγγλίας κατά τό 1943. Άλλη εξαιρετική επιτυχία σημείωσε στο έργο «Θανυσμαί Γκάελσι». Κι' άκούουθσαν ό «Εξόμοος πέπλος» και ό «Σαδιστής». Άλλά ή καλλίτερη του ταινία κατά τον ίδιον είνε «'Ο Άποκλήρας της Κοινωνίας» όπου υποδύεται τό ρόλο ενός Ισπανού επαναστάτου. Η τελευταία του ταινία είνε τό «Άπάρνεντ Γκάας» στην όποια εκτός του ότι πρωταγωνιστεί είνε και ό ίδιος διεύθυντής και παραγωγός. Τό ρόλο της πρωταγωνίστριας τον έχει ή νυνίκα του Παμίλα Κελλίνο.

Κατά τον πόλεμο τό ζεύγος Μέισον έκανε στην Άγγλία, τη Γαλλία και τη Γερμανία ακόμη ταυρνά προς ψυχανωγίαν των Βρετανικών στρατευμάτων. Έμερο ό Μέισον βρίσκεται στην Άμερική με τη νυνίκα του. Ζη έντελως παύσα σε μία ώραία βίλλα, και ή μόνη του καρά όταν δέν εργάζεται είνε ό σκύλος του και ή γάτα του που τους λατρεύει. Όλη την ώρα της αναπαύσεως του την σκεπάζα για να μάθη τα άναμμένα του αυτά ζώα να κάνουν νυνιάσι. Οι Άμερικανοί έμειναν έκπληκτοι όταν είδον από τό σταθμό κατά την άφιξί τους τους Μέισον εκτός από τις βαλίτσες τους να κουβαλούν και κλουδιά με σκύλους και γάτες. Πάντως ή Μ. Βρετανία είνε υπερήφανη για τον δημοφιλή ήθοποιό της.

Αστυνομικό Διήγημα

Το φάντασμα της άλλης

Θα μπορούσα, κ. άνακριτά, να ζητήσω να γίνει αυτή η κατάθεση μου επί παρουσίας και του δικηγόρου μου. Βιάζομαι όμως ν' αποδείξω ότι είμαι άθώος κι ότι άγνοώ τελείως την κοπέλλα, που βρέθηκε δολοφονημένη στο διαμέρισμά της.

...Όχι, δεν ώμολόγησα την ένοχή μου... ή μάλλον αυτό που ώμολόγησα δεν έχει καμιά σχέση με το έγκλημα που με κατηγορούν ότι διέπραξα. Αυτό το συμπέρασμα το έβγαλε κάπως διαστικά ο κ. άστυνομος, ο οποίος υποστηρίζει ότι μπήκα στο δωμάτιο της νέας νοίκιστας ότι... έλειπε... κι ότι, αντικρίζοντάς την έξαφνα έμπρός μου, την πυροβόλησα και τή σκότωσα, για να μη φωνάξει βοήθεια...

...Πρώτα-πρώτα, για ποιο λόγο θάμπαινα κουφά; Για να κλέψω; Άποκλείεται. Εφ' όσον είχα πάνω μου ένα σεβαστό χρηματικό ποσό, που θα μου επέτρεπε να ζήσω άνετα για άκορετον καιρό. Άλλωστε το ποινικό μητρώο μου είναι λευκό ως τώρα... Έξ' άλλου, δοήκαν επάνω μου το φονικό όπλο ή τα ένοπλα που κρατάει συνήθως ένας διαορηκτής; Όχι! Τέλος, γιατί, ενώ θα μου ήταν εύκολοτάτο, δεν έσπευσα να φωνάξω αλλά καθόμουν σαν να

μένος μπροστά στο πτώμα, περιμένοντας να φτάσουν οι άστυφύλακες;

...Παραδέχομαι ότι ή σιωπή μου κάθε άλλο παρά βοηθούσε την άνακριση. Βρισκόμουν όμως σε τέτοια ψυχική και σωματική κατάπτωση, που μου ήταν άδύνατο να δικαιολογηθώ... Έξ' άλλου, ο κ. άστυνομος χειρίσθηκε μάλλον άδεία την υπόθεση. Με ανέφερε στην έκθεσή του ως «άνευ νομίμου κατοικίας και έπαγγελματος». Με χαρακτήριζε δηλαδή σαν άληπη. Ικανό για κάθε έγκλημα. Όστόσο, αν δεν τόν δηλώσα μόνιμη κατοικία, αυτό όφείλεται στο ότι, την ήμερα άκριβώς του έγκλήματος είχα αποδιδασθή απ' το πλοίο «Μαλαισία». Αυτό υποσέτε να το έξακριβώσετε εύκολα. Άφού είχα ένοιασθή πολλά γόνια στην Άπω Άνατολή, γύριζα στην πατρίδα μου.

...Μόλις αποδιδασθήκα, άφισα τις άπροσκευές μου σ' ένα καφενείο και τράβηξα για τον αριθμό 55 της οδού Μολάν.

...Τώρα θα μου πείτε τι γύρευα στην κάμαρα του θύματος, που μου ήταν τελείως άγνωστο... Αυτό άκριβώς το σημείο θα προσπαθήσω να σας διαφωτίσω όσο το δυνατόν περισσότερο... Στο διαμέρισμα εκείνο κατοικούσε, πριν 13 χρόνια, μια άλλη κοπέλλα, της ίδιας ηλικίας με το θύμα: ή Άντουανέτ Λοζέ. Ήταν χορεύτρια του «Άλκαζάρ». Κάποια μέρα, τη δοήκαν νεκρή, με μια σφαίρα στην καρδιά... Είχε κάμει αίσθησι τότε το έγκλημα αυτό. Ή ζωή της σκοτωμένης δεν ήταν και τόσο άευεπτη. Είχε έναν επί-

σημο φίλο, ένα «προστάτη», το μεγαλύτερο «Έξεν». Εκτός όμως απ' τον πλούσιο αυτόν έπντοση, δενόταν κουφά στην κάμαρά της και μερικούς νεαρούς φουκαράδες. Άνάμεσά τους, ήμουν κι' εγώ, που πίστευα μάστιχα πως ήμουν, ό μόνος έλεκτός της καρδιάς της. Με δεχόταν με χίλιες προσφύλαξεις.

Ήθελε όμως μια μέρα πού κατάλαβα με ποιόν είχα να κάνω. Άλλωστε είχε άρχισεί να μου φέρεται ψυχρά και με δεχόταν όλο και πιο σπάνια... Την έπονη εκείνη, είχα πιάσει δουλειά σ' ένα τουριστικό πρακτορείο. Κι' ένα βράδυ, καθώς συνώδευα μερικούς ξένους στα γραφικά κι' άπομερα δρομάρια της παλιάς Μασσαλίας, αντίκρισα ένα θέαμα που μ' έκαμε να ευτηήσω απ' τα όνειρά μου. Είδα την Άντουανέτ να βγαίνει από ένα κακόφημο σπίτι!

Ήταν μεθυσμένη και την συγκρατούσε ένας νεαρός ναύτης... Οι Άγγλοι κι' οι Άμερικανοί που συνώδευα, δεν μ' άφισαν να δοήσω πάνω στον αντίηλό μου.

...Την άλλη μέρα συναντήθηκα με την Άντουανέτ στο σπίτι της. Είχε λάβει χίλιες προσφύλαξεις, όπως πάντα. Είχε δώσει και την υποσέτοιά της. Ήταν φανερό πως δεν με είχε αντίληψη το προηγουμένο βράδυ... Πάνω σ' ένα τραπέζι, δρισκόντουσαν κάμποσα χιλιάδικα κι' ένα μεταξωτό σάλι.

— Ό κ, Έξεν θυμήθηκε πως γιορτάζω σήμερα τα γενέθλιά μου και μουστειλε αυτά τα δώρα, μου είπε ή φίλη μου.

— Όστε για να γιορτάσεις τα γενέθλιά σου είλες πάει γδες στην Λουσίλ με το ναύτη σου;

— Άναι, τότε... Τέτοια είμαι! μου φώναξε προκλητικά. Κι' αν δεν σου άρέσω, ή πόρτα είν' άνοιχτή!

— Άσπασα τα λεφτά πάνω απ' το τραπέζι... Θάσθε μαζί μου! τη διέταξε έσρα. Θα κρατήσω μια καμπίνα στον «Κένταυρο» που φεύγει αύριο για την Κεϋλάν.

— Είσαι τοελλός! Ήθελε κοντά μου και ζώνω σε τό άωοφο υουτράκι της στο δικό μου. Τα μάτια της με μεθούσαν, το άσωμα του κορούιού της με ζάλιζε... Μισό λεπτό αν έμενα άκόμη έτσι. Θα με κατέφευγε! Μα την έσπρωξα μακριά και διευθύνηκα προς την πόρτα. Τότε έγινε το κακό... Έβγαλε διαστικά απ' το στομάχι της ένα μικροσκοπικό οεβόλδερ και με σημάδεψε.

— Δώσε μου πίσω τα λεφτά μου! ουγκούσε. Χύπηα πάνω της, θέλοντας να την άσπλίσω... Πάγω στην πόρτα και άνήγησε ένας πυροβολισμός κι' ή Άντουανέτ σωριάσθηκε στο πάτωμα! Μια κόκκινη κηλίδα άρχισε ν' άπλώνεται πάνω στο γαλάζιο κιμονό της... Ιονάτισα δίπλα της.

— Άντουανέτ, άγάπη μου!... της ψιθύρισα.

Όταν κατάλαβα πως ήταν νεκρή, σπρώχτηκα σαν τρελλός και δοήκα τρένοντας απ' το δωμάτιο... Την άλλη μέρα, έφυγα με τον «Κένταυρο» για τη μακρινή Άνατολή. Κανείς δεν ήξερε τις σχέσεις μου με το θύμα.

Χρόνια πολλά με κυνηγούσε ή εικόνα της νεκρής φιλένδρας μου... Και φαντάζομαι ν' αντίλαμβανόσθε τώρα για ποιο λόγο θέλησα, μόλις αποδιδασθήκα απ' τη «Μαλαισία» να έπισκεφθώ το τοαγικό διαμέρισμά.

...Πώς να σας περιγράψω τον τρόμο μου όταν άνοιγοντας την πόρτα, αντίκρισα μια γυναίκα που έμοιαζε άμυδρά της Άντουανέτ και που κεϊτόταν ν' οη στο πάτωμα... Φορούσε κι' αυτή γαλάζιο κιμονό, που το λείκιζε το αίμα της προς το μέρος της καρδιάς!... Μέσα στην ταραχή μου πίστεψα πως έβλεπα κάποιο φάντασμα! Κι' άφισα, σαν άποδισκωμένος, να με συλλάβουν οι άστυφύλακες που είλε καλέσει ή γειτόνισσα...

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

ΙΕ ΔΩ κι' έκατό άκριβώς χρόνια, υπεβλήθη από διάφορα γυναικεία σωματεία του Παρισιού στη Γαλλική Εθνική Συνέλευσι ένα σχέδιο συντάγματος με την παράκλησι να μελετηθί και... να ψηφισθί.

Οι έφημερίδες της έποχής εκείνης έκαμαν μεγάλο θόρυβο γύρω απ' αυτό το φεμινιστικό σύνταγμα που, φυσικά, το κορόιδεψαν άλύπητα. Γιατί στον καιρό της προγιαγιάς μας, ή ιδέα να δοθούν ίσα δικαιώματα και στο «άσθενές» φύλο έθεωρείτο έξωφρενική κι' άκαταλόγιστη.

«Αναδημοσιεύουμε εδώ το περίφημο αυτό «σχέδιο συντάγματος» των πρώτων εκείνων φεμινιστριών: «Εν όνόματι της Έλευθερίας, της Ισότητας και της Άδελφότητας σας ζητούμε να διακηρύξετε και να κατοχυρώσετε τη χειραφέτησι της γυναικάς. Σας υποβάλλουμε ένα σχέδιο συνταγματικού νόμου, με την έλπίδα πως θα τον έγκρινετε και θα τον ψηφίσετε.

Δημόσια ζωή

Άρθρο πρώτο: Κάθε γυναίκα, που γενήθηκε και κατοικεί στη Γαλλία, ηλικίας 15 χρόνων και πάνω, κάθε ξένη, ηλικίας 15 χρόνων συμπληρωμένων, που κατοικεί στη Γαλλία και παντρεύεται ένα Γάλλο, ή «υιοθετεί» ένα γέρο, άποκτά τα δικαιώματα της Γαλλίδας «πολίτιδος».

Άρθρο δεύτερο: Τα δικαιώματα αυτά τα χάνει: 1) Άν παντρευτή ένα ξένο. 2) Άν γίνη καλόγρια. 3) Άν καταδικασθί για κακούργημα.

Άρθρο τρίτο: Τα δικαιώματα άναστέλλονται: 1) Άν άρνηθί να παντρευθί, άφού συμπληρώση τα 21 της χρόνια. 2) Άν κατηγορηθί για κακούργημα. 3) Άν παραδέχεται τις πολιτικές γνώμες του συζύγου της.

Άρθρο τέταρτο: Ό νόμος κατοχυρώνει στη γυναίκα τα ίδια δικαιώματα που έχει κι' ό άντρας.

Άρθρο πέμπτο: Όλες οι πολιτίδες είνε έξ' ίσου δεκτές στις δημόσιες θέσεις, είτε πολιτικές, είτε θρησκευτικές, είτε στρατιωτικές, άρκεί μόνον να είνε ικανές γι' αυτές τις θέσεις.

Άρθρο έκτο: Τα «σπίτια» όπου διεάγεται έμποριο λευκής σαρκός με την άδεια των άστυνομικών άρχων, κλείνονται για πάντα.

Άρθρο έβδομο: Οι πολιτίδες

Τα πρώτα θέματα του φεμινισμού

Έχουν το δικαίωμα να εκδηλώνουν έλεύθερα τις σκέψεις και τις γνώμες των, χωρίς κανένα «συζυγικό» έλεγχο. Άρθρο όγδοο: Όλες οι πολιτίδες έχουν το δικαίωμα να συνεταιρίζονται ή να συγκεντρώνονται, ειρηνικά και άοπλες.

χρόνια για τη γυναίκα και στα 26 για τον άντρα. Άρθρο δεύτερο: Όποιος ή όποια παραβή το άνωτέρω άρθρο, θα δικάζεται από δικαστήριο μικτό, στο οποίο θ' αντιπροσωπεύονται και τα δύο φύλα.

Άρθρο τρίτο: Ή ψηφεία, όταν δεν υπάρχουν παιδιά, δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από δυό χρόνια, όταν ή γυναίκα είνε κάτω των 40 ετών, κι' ό άντρας κάτω των 45.

Άρθρο τέταρτο: Οι σύζυγοι είνε συνέταροι. Κανένας από τους δυό δεν μπορεί, ούτε πρέπει, να είνε ο «άφέντης».

Άρθρο πέμπτο: Έπειδή ο γάμος είνε μια έταιρεία, κι' οι δυό σύζυγοι πρέπει να εργάζονται.

Άρθρο έκτο: Ή εργασία αυτή περιλαμβάνει, τόσο το έπάγγελμα όσο και τις οικιακές δουλειές.

Άρθρο έβδομο: Κάθε σύζυγος, που θ' άρνηθί να εκπληρώση τις υποχρεώσεις του, όσον άφορά τις δουλειές του σπιτιού, θα καταδικάζεται ν' αναλαμβάνη την υπηρεσία της γυναικάς του στην Πολιτοφυλακή.

Άρθρο όγδοο: Κάθε γυναίκα, που θα έπιτρέπη στον άντρα της, είτε από φόβο, είτε από άδυναμία γι' αυτόν, να μην κάνει δουλειές του σπιτιού, θα δικάζεται από ειδικά δικαστήρια.

Άρθρο έννατο: Οι γυναίκες πρέπει να φροντίσουν να εξαφανίσουν κάθε διαφορά, που υπάρχει άνάμεσα στο άντρικό και στο γυναικείο ντύσιμο».

Πολλά απ' αυτά που ζητούσαν οι γυναίκες του 1848 ως «δικαιώματα» τα έχουν άποκτήσει ήδη πρό πολλού. Άλλ' είνε άραγε, ευχαριστημένες; Αυτό είνε άμφίβολο...

Στον τελευταίο, ίδιως, παγκόσμιο πόλεμο, πολλές χώρες έκαναν πραγματική έπιστράτευσι γυναικών για βοηθητικές, αλλά και για μάχιμες υπηρεσίες.

Και στον έπόμενο πόλεμο άσφαλώς ή έπιστράτευσι θα είνε καθολική. Άντρες και γυναίκες...

Άρθρο έννατο: Οι πολιτίδες άφείλουν να στρατεύονται. Ή στρατεύσις τους θα γίνεται όπως και των άνδρων, και θα διαρκή πεντε χρόνια. Από ηλικίας δεκαπέντε χρόνων έως είκοσι.

Άρθρο δέκατο: Οι έπιστρατευόμενες γυναίκες θα συγκροτούν μίαν έφεδρική στρατιά, που θα κατανέμεται σε τρία Σώματα: 1) Σώμα έργατριών. 2) Σώμα βοηθητικών. 3) Σώμα νοσοκόμων.

Άρθρο ένδέκατο: Οι πολιτίδες, που συμπληρώνουν τα δεκαπέντε τους χρόνια, θα συγκροτούν ένα σώμα πολιτοφυλακής, που θα φρουρή τα νοσοκομεία, τα τρισεύα κτλ.

Άρθρο δώδεκατο: Μια δίμηνη άδεια θα χορηγείται σε κάθε στρατευμένη πολιτίδα, που θα παρουσιάση ένα πιστοποιητικό του μαιευτήρος ή λατρού του λόγου της ότι βρίσκεται σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση.

Ιδιωτική ζωή

Άρθρο πρώτο: Ό γάμος είνε ένας ιερός φυσικός νόμος. Είνε άποχρωτικός για τα δύο φύλα, στα 21

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ή μοναδική συνταγή, γνωστή δια τα θαυματουργά της άποτελέσματα από τριακονταετίας εις χιλιάδας ανά την Έλλάδα πελάτας, για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικόν των χρώμα. άν είνε ήδη λευκά θα έπανακτήσουν το φυσικόν των χρώμα με όλίγας έπαλείψεις με το θαυματουργό

JEUNESSE

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΩΡΟΥ 3 και ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΟΜΟΝΟΙΑ) ΤΗΛ. 53-291

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ-ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπύρος Μαυρίκος, όδός Άγίας Σοφίας 24.
ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ): Εύάγγελος Γκίκας Άρματαπωλείον.
ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ): Κοιμωτήριον Πέ-

τρού Φραγκουλάκη.
ΤΡΙΚΚΑΛΑ: Κοιμωτήριον «ΖΑΝ», Ά-δελ. Ζαφειρόπουλοι.
ΠΑΤΡΑΙ: Α. Π. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ.
Φαρμακείον Ύψηλάντου - Γεροκωστο-

πούλου.
ΑΝΔΡΟΣ: Α. Κασσιμάτης. Φαρμ. κείον.
ΧΙΟΣ: Άδαμάντιος Χατζόπουλος. Κτάστημα Νεωτερισμών.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΑ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥΣ ΠΟΛΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Γράψατε: Γ. ΒΡΟΝΤΙΣΗΝ — ΑΓ. ΔΑΜΑΛΛΑΝ — Φαρμακείον Κ. Λεμπέση Δώρου 3 — ΑΘΗΝΑΣ

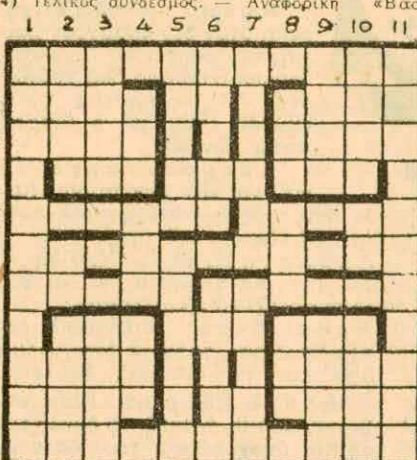

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Υποτεταγμένοι.
- 2) Επίθυμα και σφοδρός. — Δύο σύμφωνα συνεχόμενα στο αλφάβητο. — Μέρος του ποδιού.
- 3) Εκεί έμεναν οι πρωτόπλαστοι. — Κτητική αντωνυμία (αοβ.).
- 4) Τελικός σύνδεσμος. — Αναφορική.

- 1) «Εύ...» — καλοσυνάτο. — Ωδή στους Μάγους στη Φάτη (δημ.).
- 2) Τοποθετείται πάνω σε μια μουσική κλίμακα.
- 3) Αδελφός του Μαυροίω. — Σας είναι άχρηστοι αν δεν έχετε γραμμόφωνο.
- 4) Αριπτικός. — Ηρώες μεγάλου ερωτικού δράματος της αρχαιότητας. — Ένας από τους τρεις υιούς του Νόε.
- 5) Τα βέλη του έχουν πάντοτε ως στόχο καρδιές. — Ο κατ'έξοχον εκπρόσωπος του Ισχυρού Φύλου.
- 6) Φάρμακον. — Απαγορευτικό. — Φορέτο που σήμερα θα βρήτε μόνο ζερό (δημοτ.).
- 7) Ελάφρωση.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Αλαζονεία, υπερφία.
- 2) Τα ζώα έχουν περισσότερα από τους ανθρώπους (ένικος). — Σχηματίζει τον μέλλοντα. — Λιμνη της Βορ. Αφρικής.
- 3) Συμπερασματικός σύνδεσμος. — Αφρονεί στην επιφάνεια της γης.
- 4) Δεν τάχουν βάλει πάνω στη φωτιά. — Προσωπική αντωνυμία. — Έχουν ίδιο μήκος.
- 5) Προϊόν εργασίας. — Ανοθευτο (δημοτ.).
- 6) Θα τα βρήτε ο Ένα Ιστιοφόρο. — Σπανίως οι Αθηναίοι δοκιμάζουν τέτοιο κρέο.
- 7) Η μυθολογία αναφέρει 9. Έδω υπάρχει μόνο μια και στη γενική. — Ο πατήρ του Βασιλέως των Βασιλέων.
- 8) Γενικών επιτελείων στρατού.
- 9) Σκώρος. — Προσωπική αντωνυμία (β' προσ. πληθ.).
- 10) Βοική αλλά και τόπος βοσκής. — Εύχρηστος στις αίσθήσεις.
- 11) Υπομονετικό ζώο. — Μισό κρό. — Έτσι λέγεται το γαλλικό κίλημα αντιπλάσας.
- 12) Υπάρχει γι' αυτόν ένα δόκλτρο ύπουργείο.

Ποιός την έπαξε

Ένας φίλιπος ήθελε να παίξει στις κούρες 200.000 δραχμές, δεν διέθετε όμως παρά ένα χρυσό εικοσάφραγκο αξίας 160.000 δραχμών. Μ' όλα αυτά καταρρώσε να βρή τις 200.000 που ήθελε, χωρίς να πουλήσει το εικοσάφραγκο σε μεγαλύτερη τιμή από την πραγματική του αξία, και ίδου πως: Ενεχυρίασε το εικοσάφραγκο αντί 120.000 δραχμών και πούλησε την απόδειξη του ενεχυροδανειστηρίου σ' ένα φίλο του αντί 80.000 δραχμών.

Ποιός την έπαξε;

Ανω - κάτω

«Δύο, τέσσερα, πέντε, έπτά, έννέα κάνουν και αφάρισε».

Οι ανωτέρω όκτώ λέξεις να τοποθετηθούν στην κανονική τους σειρά κατά τρόπον ώστε ν' αποτελέσουν μια κανονική φράση.

Φερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα από καθένα των κάτω δημοσιευμένων πέντε λέξεων, προσπαθήστε να σχηματίσετε κάτι που είναι ή βάση της λειτουργίας ενός ηλεκτρικού κουδουνιού:

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ — ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΙΣ — ΤΟΜΑΤΑ — ΓΗΝΗΣΙΣ — ΠΑΤΗΣΙΑ.

Πρόβλημα σκέψης

Το τεράστιο αγγλικό υπερωκεάνειο «Βασίλισσα Έλισάβετ» βρίσκεται στη δεξαμενή για καθαρίσμα. Ένας ναύτης κρεμά από το ύψος της γεφύρας μια σχοινίτη σκάλα, πέντε τελευταία σκαλιά της οποίας βυθίζονται μέσα στο νερό και το έκτο μένει ίσα ίσα στην επιφάνεια. Τα σκαλοπάτια απέχουν το ένα από το άλλο 40 εκατοστά του μέτρου. Γνωρίζοντας τώρα ότι η επιφάνεια του νερού της δεξαμενής ανέρχεται κατά 75 πόντους την ώρα, μπορείτε να βρείτε πόσα σκαλοπάτια θα βρεσκονται μέσα στο νερό ύστερα από δύο ώρες και 10 λεπτά;

Στοιχειογρίφες

Με το Δ πρωί και βράδυ πάνω - κάτω στο πηγάδι Με το Λ στο πόδι μένει, πάνω κάτω δεν πηγαίνει.

Λεξιγρίφες

Πρόθεσι με μία νότα συνενώνω και ηραίοτειο γνωστό σου φανερώνω.

Στοιχειογρίφες

Μιά θεά πολύ άρχαία αν την αποκεφαλίσω, Ένα μέρος του προσώπου παρευθής θα σχηματίσθω.

Προσέχη! Αυτό δεν είναι σταυρόλεξο

Ξεκινώντας από το τετραγωνίδιο με το σημείο «+» προσπαθήστε να ρθάζετε στο σημείο «:» κάτω δεξιά, περνώντας

μια μόνο φορά απ' όλα τα λευκά τετραγωνίδια. Εάν ακολουθήσετε τον σωστό δρόμο, τα διάφορα γράμματα που θα συναντήσετε, θα σχηματίσουν μια φράση του όμιλου μας.

Περίεργοι πολλαπλασιασμοί

Πάρτε ένα χαρτί και κάνετε τους εξής πολλαπλασιασμούς:

4 X 4
34 X 34
334 X 334
3334 X 3334
33334 X 33334
333334 X 333334
3333334 X 3333334

Ξέρετε ποιά θα είναι τα γινόμενα των διαφόρων αυτών πολλαπλασιασμών; Ίδου τα:

16
1156
111556
11115556
1111155556
111111555556
11111115555556

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Θέλησα να το κρύψω μήπως με φάει και το δικό μου. Δεν τα κατάφερα όμως, γιατί το βρήκε και έπαθα εκεί ο που φοβόμουν.

— Μά τί σου έφαγε, τέλος πάντων;

— Δεν τ' άκουσες που στο είπα;

Οι λύσεις στη σελ. 70

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσαν τρεις αδελφές, πολύ ωμορφες. Μα πιο πολύ κι' απ' τις τρεις άστραφε κι' έλαμπε η ωμορφιά της μικρότερης αδελφής, της Ρουμπίνας και γι' αυτό οι αδελφές της την μισούσαν. Ένα δειλινό, την ώρα που βασιλευε ο ήλιος, οι τρεις αδελφές ανεβήκαν στο δώμα και του φώναζαν:

— «Ήλιε μου και χρυσήλιε μου ποιά είν' η ωμορφότερη στον κόσμο τόν άπάνω;

— Η πιο ωμορφη και η πιο καλή είναι η μικρή Ρουμπίνα, άπάντως ο ήλιος.

Τα λόγια του έκαναν τις δυο αδελφές να μισήσουν περισσότερο τη Ρουμπίνα και μία μέρα την παρέσυραν σ' ένα ψηλό βουνό και την παρτσάσαν εκεί μόνη κι' έρημη μέσα στη μαύρη νύχτα.

Κατατρομαγμένη η Ρουμπίνα άρχισε να γυρίζει άπελπισμένη μέσα στο σκοτάδι κρι' να φωνάζει:

— Μανούλα μου, γλυκεία μου μάνα, βοήθα με, σέ τούτη την κακή την ώρα!

Η ψυχή της πεθαμένης μάνας της την άκουσε, τη λυπήθηκε κι' αντήκισε μέσα στο σκοτάδι η φωνή της:

— Κορούλα μου, Ρουμπίνα μου, πάρε το μονοπάτι που τραβάει προς το μέρος του αυγερινού κι' της πούλιας κι' έγω θαμαι μαζί σου και δε θα σ' αφήσω να χαθείς.

Βρήκε το μονοπάτι η Ρουμπίνα κάτω απ' το φως των άστρων, το ακολουθώντας, περπατούσε ώρες κι' ώρες, μέρες και νύχτες κι' έφτασε σ' ένα ψηλό μαρμάρινο παλάτι.

Η πόρτα ήταν θρόναιοκτη κι' η Ρουμπίνα ανέβηκε επάνω. Στο παλάτι αυτό κατοικούσαν δωδεκα παλληκάρια που λειπάνε όλη μέρα από κυνήγι. Χωρίς να κεραι καιρό η Ρουμπίνα ανακουμώθηκε κι' άρχισε να συγυρίζει. Έπειτα βρήκε στην κοιλιά ένα ολέκλιορο ζαρκαδί σκοτωμένο απ' τα παλληκάρια, το μαγειρέψε πεντανόστιμο, το παράτρε πάνω στη φωτιά και κρύφτηκε.

Μόλις γύρισαν τα παλληκάρια και βρήκαν το τραπέζι στρωμένο και το φαγητό στη φωτιά να μουσμουρίζει, έβρασαν παντού να βρουν την κοπέλλα μα δεν μπόρεσαν να την ανακαλύψουν.

Την άλλη μέρα τα παλληκάρια φώνανε για το κυνήγι. Ο πιο μικρός όμως απ' όλους κρύφτηκε σ' ένα σεντούκι και μόλις πρόβαλε η Ρουμπίνα την εσφιξε στην αγκαλιά του θαμνημένου απ' την ωμορφιά της και της είπε:

— Άγάπη μου γιατί φοβάσαι και κρύβεσαι; Έγώ και τ' αδερφία μου, έα σ' έχουμε νοικοκυρά και βασιλίσσα μέσα στο παλάτι μας.

Έτσι το βράδυ που γύρισαν και τ' άλλα παλληκάρια κάρηκαν πολύ που την είδαν κι' αποφάσισαν να τη δώσουν νυφαικά στον πιο μικρό που την αγαπούσε κι' όλας σάν τρελλούς.

Οι γάμοι τους θα γινόντουσαν σ' ένα μύνα. Μα έφτασαν ζοφνικά στο παλάτι οι αδελφές της Ρουμπίνας που είχαν μαθεί την καλή της τύχη από έναν ζυλοκόπο κι' άρχισαν να της μιλούν γλυκά. Έπειτα, για να τη θανατώσουν, της έδωσαν ένα μαγεμένο χρυσό δαχτυλίδι, ενθύμιο της μακαρίτισσας της μάνας τους, όπως της είπαν. Μόλις η Ρουμπίνα φόρεσε το δαχτυλίδι σωρίσθηκε κάτω άναίσθητη κι' οι αδερφές της φύγανε γρήγορα - γρήγορα ευχαριστιμένες.

Γέμισε το παλάτι από θρήνους μόλις γύρισαν το βράδυ τα παλληκάρια, και βρήκαν τη Ρουμπίνα άναίσθητη σάν νεκρή. Ο πιο μικρός αδελφός κάθισε πλάι της όλη τη νύχτα και θρηνούσε άπελπισμένα. Σε μία στιγμή είδε το μαγεμένο δαχτυλίδι και ξεφώνισε:

— Αυτό θα το κρατήσω, άγάπη μου, για να σέ θυμάμαι...

Μόλις όμως το τράβηξε απ' τα πανώμενα της δαχτυλά η πεντάμορφη Ρουμπίνα ζωντάνεψε και του διηγήθηκε τί είχε συμβεί.

Άφρισαν απ' το θυμό τους τα παλληκάρια μόλις έμαθαν την αλήθεια κι' όρκίστηκαν να τρέξουν την ίδια μέρα και να εκδικηθούν τις φόνισσες αδελφές.

Οι αδελφές της Ρουμπίνας έμαθαν τί συμφορά τις περιμενε και παρακλέσαν το θεό να τις κάνη πουλιά για να γλυτώσουν. Κι' ο θεός άκουσε τα παρακάλια τους και τις έκανε δυο μαύρα κοράκια που γυρίζουν από τότε στ' άγρια δάση και σκούζουν άπελπισμένα.

Τιμωρούνται έτσι σκληρά γιατί σκληρά κι' άκαρδα φέρθηκαν στην αδελφούλα τους που το μόνο της αμάρτημα ήταν η ωμορφιά της η άσυνκριτη.

Πάνω στο μύνα έγιναν οι γάμοι της Ρουμπίνας με τον μικρότερο αδελφό των παλληκαριών κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Χ. ΟΥΕΛΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο ήρωας της καταληκτικής αυτής ιστορίας γιατρός Πρέντικ, άφηνείται τις περιπέτειές του: «Όταν το πλοίο, με το όποιο ταξίδευα, έναυάγησε σ' έσωση ένα ιστιοφόρο που περνούσε τυχαίως από κεί, στο καράβι αυτό μοναδικός επιβάτης ήταν ένας γιατρός, ο Μοντγκόμερι, με τις περιποιήσεις του, με ζανάφερε στη ζωή. Είχε μαζί του έναν υπηρέτη, ένα δν παράξενο δύμομορο που όλοι μέσα στο καράβι τον κτυπούσαν. Τού είπα πως λέγονται Πρέντικ και πως έσπουδασα σ' αυτό Λονδίνο, κι' αυτό άπάνηκε να τον ικανοποιή. Ο πλοίαρχος του καραβιού ένας μέθυρος ταβάσε με τόν υπηρέτη του Μοντγκόμερι, και με τόν ίδιον, έξ αίτιας των άγριών που μετέφερε και που άναστατωναν διαρκώς το πλοίο με τα ουρλιασματά τους. Όταν άόσ' έμεινε στο πλοίο μου, τότε ο Μορώ μ' έλυπήθηκε και δέχτηκε να με πάρει μαζί του. Με πήγανε σε μία μάντρα, όπου βρισκόταν ένα σπιτι και μου δώσανε ένα δωμάτιο. Όταν ο υπηρέτης του Μοντγκόμερι μου έφερε να φάω, είδα με τρόμο μου πως τ' ούτρία του ήσαν μυτερα και τριχτά. Ρώτησα τόν Μοντγκόμερι, άλλ' απέφυγε να μου άπαντήσει. Έπειδή τα ουρλιασματά έξακολουθούσαν, βρήκα απ' το σπιτι και τράβηξα για τη δεντρόφυτη πλαγιά. Ξαπλώθηκα στον ήλιο και με πήρε ο ύπνος. Έξυπνησα από ένα θρόισμα κι' είδα ένα ανθρώπινο μορφο δν, σκυφτό στο ρυάκι, να ρουφάει νερό με το στόμα του. Στο νύρισμό, βρήκα το πτερυγό ενός κουνελιού με το κεφάλι του σπαρμένο. Πιο πέρα άντάμωσα τρία παράξενα όντα με ρόδινο δερμα: οά να ήσαν γδάρμενα. Έξακολουθούσα το δρόμο μου άναστατωμένος και πίσω μου, με παρακολουθούσε το άνθρωποειδές έκείνο δν, που ρουφούσε το νερό στο ρυάκι. Την άλλη μέρα ζανάκουσα μία φοιχτή κρουνη πόνου, που δεν έμοιαζε όμως με την κρουνη του πόνου. Άνοιξα την έκλεισθητή πόρτα, κι' είδα, μέσα στο έργαστήριο του Μορώ ένα ανθρώπινο ζωντανό κορμί δεμένο πάνω σ' ένα τελλάρο και κατακοιμισμένο. Έτρεξα να φύγω τρομαγμένος, κι' ο Μορώ με τόν Μοντγκόμερι με κυνήγησαν. Κατέφυγα σε μία καρόσσα, όπου ζούσαν διάφορα τερατώδη όντα, ένα από τα όποια έδίδετο στο «Νόμο», έλεγε πλαστό στα άλλα πως δεν έπρεπε να τρώνε ψήν σάρκα πως δεν έπρεπε να πίνουν νερό ρουφηχτά, πως έπρεπε να φοβούνται το Μορώ. Έκείνη τη στιγμή, πλησιάζει κι' ο Μορώ.

4ον

Για μία στιγμή, έμεινα σάν πετωμένος από τόν τρούο.

Στάθηνκα έπειτα κι' είδα ότι το πέρασμα, πίσω μου, ήτανε πιασμένο από ένα τερά-

στιο κήνος, με πρόσωπο γκοϊζο και πλατύ, και με άτια μισοκλεισμένα, που προωρούσε προς το μέρος μου.

Κύτταξα γύρω μου και διέκρινα, προς τα δεξιά μου, μέσα στον βοάγο, σε πέντε - έξη μέτρων απόσπασι, μία στενή σχισιά, από την όποια περνούσε μία φωτεινή ακτίνα.

— Σταθήτε! φώναξε ο Μοντγκόμερι. Βλέποντας ότι προσπαθούσα να φύγω από τη σχισιά.

— Έπειτα διάταξε: — Πιάστε τον!

Τα πρόσωπα των Ζωαθράπων στάθηνκα, ένα - ένα, προς το μέρος μου. Εύτυχώς το κτηνώδες μυαλό τους άνοούσε να καταλάβει.

Με μία σπρωξιά, κύλησα κατανής ένα άόξιο τέρας, που γυρίζει να ίδι κι' ήθελε να πηδ' ο γιατρός και πέφτοντας πασέσσε κι' ένα άλλο. Το μικρό όντο έωρησε για να με πιάσει αλλά το γτύπησα με το καρεκλοπόδαρο, και το καρφί έσχιζε το άπαισιο, πρόσωπό του.

Ύστερα από λίγο, σκαοφάλωνα σ' ένα μονοπάτι, ένα είδος πλαστική πνευσά του γωριού των Ζωαθράπων.

Τότε ο Μορώ μ' έλυπήθηκε και δέχτηκε να με πάρει μαζί του. Με πήγανε σε μία μάντρα, όπου βρισκόταν ένα σπιτι και μου δώσανε ένα δωμάτιο. Όταν ο υπηρέτης του Μοντγκόμερι μου έφερε να φάω, είδα με τρόμο μου πως τ' ούτρία του ήσαν μυτερα και τριχτά. Ρώτησα τόν Μοντγκόμερι, άλλ' απέφυγε να μου άπαντήσει. Έπειδή τα ουρλιασματά έξακολουθούσαν, βρήκα απ' το σπιτι και τράβηξα για τη δεντρόφυτη πλαγιά. Ξαπλώθηκα στον ήλιο και με πήρε ο ύπνος. Έξυπνησα από ένα θρόισμα κι' είδα ένα ανθρώπινο μορφο δν, σκυφτό στο ρυάκι, να ρουφάει νερό με το στόμα του. Στο νύρισμό, βρήκα το πτερυγό ενός κουνελιού με το κεφάλι του σπαρμένο. Πιο πέρα άντάμωσα τρία παράξενα όντα με ρόδινο δερμα: οά να ήσαν γδάρμενα. Έξακολουθούσα το δρόμο μου άναστατωμένος και πίσω μου, με παρακολουθούσε το άνθρωποειδές έκείνο δν, που ρουφούσε το νερό στο ρυάκι. Την άλλη μέρα ζανάκουσα μία φοιχτή κρουνη πόνου, που δεν έμοιαζε όμως με την κρουνη του πόνου. Άνοιξα την έκλεισθητή πόρτα, κι' είδα, μέσα στο έργαστήριο του Μορώ ένα ανθρώπινο ζωντανό κορμί δεμένο πάνω σ' ένα τελλάρο και κατακοιμισμένο. Έτρεξα να φύγω τρομαγμένος, κι' ο Μορώ με τόν Μοντγκόμερι με κυνήγησαν. Κατέφυγα σε μία καρόσσα, όπου ζούσαν διάφορα τερατώδη όντα, ένα από τα όποια έδίδετο στο «Νόμο», έλεγε πλαστό στα άλλα πως δεν έπρεπε να τρώνε ψήν σάρκα πως δεν έπρεπε να πίνουν νερό ρουφηχτά, πως έπρεπε να φοβούνται το Μορώ. Έκείνη τη στιγμή, πλησιάζει κι' ο Μορώ.

Τότε ο Μορώ μ' έλυπήθηκε και δέχτηκε να με πάρει μαζί του. Με πήγανε σε μία μάντρα, όπου βρισκόταν ένα σπιτι και μου δώσανε ένα δωμάτιο. Όταν ο υπηρέτης του Μοντγκόμερι μου έφερε να φάω, είδα με τρόμο μου πως τ' ούτρία του ήσαν μυτερα και τριχτά. Ρώτησα τόν Μοντγκόμερι, άλλ' απέφυγε να μου άπαντήσει. Έπειδή τα ουρλιασματά έξακολουθούσαν, βρήκα απ' το σπιτι και τράβηξα για τη δεντρόφυτη πλαγιά. Ξαπλώθηκα στον ήλιο και με πήρε ο ύπνος. Έξυπνησα από ένα θρόισμα κι' είδα ένα ανθρώπινο μορφο δν, σκυφτό στο ρυάκι, να ρουφάει νερό με το στόμα του. Στο νύρισμό, βρήκα το πτερυγό ενός κουνελιού με το κεφάλι του σπαρμένο. Πιο πέρα άντάμωσα τρία παράξενα όντα με ρόδινο δερμα: οά να ήσαν γδάρμενα. Έξακολουθούσα το δρόμο μου άναστατωμένος και πίσω μου, με παρακολουθούσε το άνθρωποειδές έκείνο δν, που ρουφούσε το νερό στο ρυάκι. Την άλλη μέρα ζανάκουσα μία φοιχτή κρουνη πόνου, που δεν έμοιαζε όμως με την κρουνη του πόνου. Άνοιξα την έκλεισθητή πόρτα, κι' είδα, μέσα στο έργαστήριο του Μορώ ένα ανθρώπινο ζωντανό κορμί δεμένο πάνω σ' ένα τελλάρο και κατακοιμισμένο. Έτρεξα να φύγω τρομαγμένος, κι' ο Μορώ με τόν Μοντγκόμερι με κυνήγησαν. Κατέφυγα σε μία καρόσσα, όπου ζούσαν διάφορα τερατώδη όντα, ένα από τα όποια έδίδετο στο «Νόμο», έλεγε πλαστό στα άλλα πως δεν έπρεπε να τρώνε ψήν σάρκα πως δεν έπρεπε να πίνουν νερό ρουφηχτά, πως έπρεπε να φοβούνται το Μορώ. Έκείνη τη στιγμή, πλησιάζει κι' ο Μορώ.

Κατέβηκα τρένοντας την πλαγιά όπου φύτωναν άσπια μερικά δέντρα κι' έβρασα σε μία λακκούβα όπου το έδαφος ύπνωούσε κάτω από τα πόδια μου.

Εύτυχώς, η δίοδος από την όποια είνα έσθηνει, ήτανε τόσο στενή, ώστε τα κτήνη δυσκολεύτηκαν να περάσουν.

Έξακολουθούσα να τρένω, κι' άκουνα πίσω μου κραυγές άπειλητικές και κλαδιά που έσπαζαν.

Μερικά από τα τέρατα μούγκριζαν σάν άνοιμια. Ποδα τ' άριστέρα μου, το σκυλί γαυνίζε, κι' άκουνα τόν Μορώ και τόν Μοντγκόμερι να με καλούμε. Έστρεψα άπόσπασα προς τα δεξιά. Μού φάνηκε πως άκούσα τόν Μοντγκόμερι να μου σφάινει να φύγω αν ήθελα τη ζωή μου.

Σε λίγο το έδαφος, που ήτανε πανύ και λαττόρο, ύπνωονσε κάτω από τα πόδια μου. Με δύναια, που την δεκαπλοίαζε η άπελπισία, κατώθωσα να σφάινω σ' ένα μονοπάτι, άφορ γάθηκα ως τη μέση στη λάσπη.

Σ' ένα μέρος, τρία παράξενα ρόδινα ζώα που είχαν άνόστημα γάτου έδωσαν πηδώντας μπροστά μου.

Το μονοπάτι έστρεψε, έσφηνικά, πάνω από μία κάθετη σπηλιά, και, καθώς έτρενα, έπεσα με το κεφάλι κάτω. Τό στί

μου σγίσθηκε και το πρόσωπό μου γέμισε ήματα.

Μία όμνηλη άνέβαινε γύρω μου, από ένα ρυάκι, που σπρόντανε στο βάθος. Παραξενεύτηκα γι' αυτή την όμνηλη τέτοιαν ώρα, αλλά δεν είχα πόν καιρό να καθήσω να σκεφτώ από πού προεόντανε.

Προώδησα ακολουθώντας τη διεύθυνση του ρευστάτος, έλπιζοντας πως θαάτανα έτσι ως τη θάλασσα για να πνιγώ. Άσυνότερα μόνο πρόσεξα πως είνα νάσει το καρεκλοπόδαρο, καθώς έπεφτα.

Μπήκα μέσα στο νερό, αλλά βγήκα άμέσως γιατί ζεματούσε. Στη στροφή του μονοπατιού, είδα τη θάλασσα που έλαμπε κάτω από τόν ήλιο.

Ήσωνα μουσκέμενος από τόν ιδρώτα και λαγανάλα. Ένωρηθα τόσο ναρά, που έξωγα από τόν διστάς μου, ώστε... δεν έπεσα να πνιγώ.

Στάθηνκα προς τη διεύθυνση, από την όποια είνα έσθηνει, κι' άσφηνκράσθηκα Έκτος από το βόδυο μερικόν έντόμων δεν άκομνόντανε τίποτε άλλο.

Έπειτα, πολύ άδύνατο, άκούστηκε το γαυνίσμα ενός σκύλου συνκεννευένος φωνές, το κροτάλισμα ενός μαστιγίου. Κατόπιν όλοι αυτοί οι θόρυβοι άπομακρύνθηκαν, κι' έσβυσαν. Ποδα το παρόν, το κυνηγητό φαινόντανε να είνε σταματήσει.

Συνέπιασα τ' δρόμο μου προς τη θάλασσα.

Τό ρυάκι, με το ζεστό νερό, γυνόντανε μέσα στην άμμο και στα γόδα. Πάνω στα όποια τοιγυροίοναν καραβίδες, ένωίωσα τόν έαυτό μου σε άσφάλεια.

Ενώρισα, και, με τα χείρα στη μέση, στάθηνκα και κύτταξα την πυκνή θλάσση. Πάνω απ' την όποια άνέβαινε σάν λεπτή στήλη ο άτύος. Άλλ' ήσωνα πολύ άναστατωμένος και — πόνω για το όποιο θ' άμειβάλουν μόνον όσρι δεν ένώνωσαν ποτέ κινδύνο — πολύ άπελπισμένος, ώστε ν' άποφασίσω να πεθάνω.

Τότε, μου ήθε στο μυαλό πως είνα ακόμα μιά έλπίδα σωτηρίας.

Ενώρισα, και, με τα χείρα στη μέση, στάθηνκα και κύτταξα την πυκνή θλάσση. Πάνω απ' την όποια άνέβαινε σάν λεπτή στήλη ο άτύος. Άλλ' ήσωνα πολύ άναστατωμένος και — πόνω για το όποιο θ' άμειβάλουν μόνον όσρι δεν ένώνωσαν ποτέ κινδύνο — πολύ άπελπισμένος, ώστε ν' άποφασίσω να πεθάνω.

Τότε, μου ήθε στο μυαλό πως είνα ακόμα μιά έλπίδα σωτηρίας.

Ενώρισα, και, με τα χείρα στη μέση, στάθηνκα και κύτταξα την πυκνή θλάσση. Πάνω απ' την όποια άνέβαινε σάν λεπτή στήλη ο άτύος. Άλλ' ήσωνα πολύ άναστατωμένος και — πόνω για το όποιο θ' άμειβάλουν μόνον όσρι δεν ένώνωσαν ποτέ κινδύνο — πολύ άπελπισμένος, ώστε ν' άποφασίσω να πεθάνω.

Τότε, μου ήθε στο μυαλό πως είνα ακόμα μιά έλπίδα σωτηρίας.

Ενώρισα, και, με τα χείρα στη μέση, στάθηνκα και κύτταξα την πυκνή θλάσση. Πάνω απ' την όποια άνέβαινε σάν λεπτή στήλη ο άτύος. Άλλ' ήσωνα πολύ άναστατωμένος και — πόνω για το όποιο θ' άμειβάλουν μόνον όσρι δεν ένώνωσαν ποτέ κινδύνο — πολύ άπελπισμένος, ώστε ν' άποφασίσω να πεθάνω.

Τότε, μου ήθε στο μυαλό πως είνα ακόμα μιά έλπίδα σωτηρίας.

Ενώρισα, και, με τα χείρα στη μέση, στάθηνκα και κύτταξα την πυκνή θλάσση. Πάνω απ' την όποια άνέβαινε σάν λεπτή στήλη ο άτύος. Άλλ' ήσωνα πολύ άναστατωμένος και — πόνω για το όποιο θ' άμειβάλουν μόνον όσρι δεν ένώνωσαν ποτέ κινδύνο — πολύ άπελπισμένος, ώστε ν' άποφασίσω να πεθάνω.

Τότε, μου ήθε στο μυαλό πως είνα ακόμα μιά έλπίδα σωτηρίας.

Ενώρισα, και, με τα χείρα στη μέση, στάθηνκα και κύτταξα την πυκνή θλάσση. Πάνω απ' την όποια άνέβαινε σάν λεπτή στήλη ο άτύος. Άλλ' ήσωνα πολύ άναστατωμένος και — πόνω για το όποιο θ' άμειβάλουν μόνον όσρι δεν ένώνωσαν ποτέ κινδύνο — πολύ άπελπισμένος, ώστε ν' άποφασίσω να πεθάνω.

Τότε, μου ήθε στο μυαλό πως είνα ακόμα μιά έλπίδα σωτηρίας.

Ενώρισα, και, με τα χείρα στη μέση, στάθηνκα και κύτταξα την πυκνή θλάσση. Πάνω απ' την όποια άνέβαινε σάν λεπτή στήλη ο άτύος. Άλλ' ήσωνα πολύ άναστατωμένος και — πόνω για το όποιο θ' άμειβάλουν μόνον όσρι δεν ένώνωσαν ποτέ κινδύνο — πολύ άπελπισμένος, ώστε ν' άποφασίσω να πεθάνω.

Ενώ ο Μορώ κι' ο Μοντγκόμερι, μαζί με την όρδη των τεράτων τους, να με κυνηγούσαν μέσα στο νερό, δεν θα μπορούσα να κόσω δρόμο και να βγώ στη μάντρα; Με μία πέτρα, θάσπαξα την κλειδαριά της μηχανής πτόρας και θάωαχνα να βω κανένα μαχαίρι κανένα πιστόλι, έ.τι δήποτε τέλος πάντων, για να υποδέρσω να τους άντιμετωπίσω. Όπως και να νέ, ήτανε μιά έλπίδα για να πουλήσω ακριβά τη ζωή μου.

Έστρεψα προς τα δυτικά, προχωρώντας καά μήκος της άκρογιαλίας. Οι φλογένες άκτίνας του ήλιου, που βασιλευε, με τούλωναν.

Σε λίγο, είνα τόν ήλιο προς τα δεξιά μου. Κι' έπειτα, έσφηνικά, είδα από μακρούς πολλά πρόσωπα να ψάγνουν μέσα στις λόγνες. Ήταν ο Μορώ με το σκυλό του, έπειτα ο Μοντγκόμερι και δυο άλλοι. Μόλις τούς είδα, σταματήσα.

νω εκεί που άρχιζαν οι θάυνοι, στέκονταν τ' άλλα τέρατα και παρασώμευαν.

—Τί κάνω; Θα πνιγώ! άπάντησα.

—Ο Μοντγκόμερυ κι' ο Μορώ κυττάβηκαν.

—Γιατί; με ρώτησε ο Μορώ.

—Γιατί αυτό είνε προτιώτερο, από τό να με βασανίσετε, του άπάντησα.

—Σας τό είπα. Έκαμε ο Μοντγκόμερυ.

Κι' ο Μορώ του άπάντησε κάτι με χαμηλή φωνή.

—Τί σας κάνει να πιστεύετε πως σας άσας βασανίσω; με ρώτησε έπειτα.

—Αυτό που είδα, του άπάντησα. Κι' έπειτα αυτοί εκεί πέρα! και τό έδειξα τους Ζωαν-θρούους.

—Σούτ! Έκαμε ο Μορώ, σηκώνοντας τό γέρι.

—Δέν θα σωνάσω! του είπα. Ήσαν άνθρωποι. Τί είνε τώσα; Ένώ τουλάχιστον δέν θα γίνω σαν αυτούς.

Πίσω άπ' τούς δυό γιατρούς, στεκόταν ο Μ'λινγκ. ο ύπνρετης του Μοντγκόμερυ, κι' ένα από τά τέρατα, τ' άσπονυμένα που είχαν όδηγήσει τή μαούνα. Πιό μακριά, μέσα στον ίσκιό των δέντρων, είδα ένα μικρό Άνθρωποπιθήκο, και, πίσω του, κάτι άλλους, που δέν τους δέκονα καθαρά.

—Τί είνε αυτά τά όντα; φώναξα, δείχνοντας τα με τό δάκτυλό, και φωνάζοντας δυνατά, επίτηδες, γιά να μ' άκούσουν. Ήσαν άνθρωποι, άνθρωποι όπως σεις, και τούς κατα-πλάσσει κτήνη, άνθρωποι, που τούς έκάματε σκλάβους, και που τούς φοβόσαστε άκούα. Σεις που μ' άκούτε — φώναξα πιδ δυνατά, δείχνοντας τό Μορώ — σεις, που μ' άκούτε, δέν δέλεπετε; ότι αυτοί οι άνθρωποι σας φοβούνται, ότι σας τρέμουν; Γιατί δέν τολμάτε; Είσα-στε πολλοί...

—Γιά τ' όνομα του Θεού, φώναξε ο Μοντγκόμερυ, σωπά-τε, Πρέντικ!

—Πρέντικ! φώναξε κι' ο Μορώ.

Φώναζαν κι' οι δυό μαζί, σά

ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Πανεπιστημ. ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ (ΓΑΛΛΙΑΣ)

Όδός Πιπίνου 38

Τη. 85-089 10-1 & 4-7

ΑΛΜΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ο μεγάλος αριθμός των τελειοφοίτων μας, που ίδρυσαν ατομικές των επιχειρήσεις, είναι ή επισημάνισις των θετικών μας αποτελεσμάτων.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44· ΤΗΛ. 26-391

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 1 (ΠΑΛΑΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23· & 23'

νά ήθελαν να σκεπάσουν τή φωνή μου. Πίσω τους σπαύ-γνονταν τά τέρατα, με τά πόσ-σωπα περίεργα, με τά δύσμορ-φα χέρια τους κομεισμένα, με τούς κακοφτιαγμένους ώμους των, προσπαθώντας να κατα-λάβουν τί έλεγα, να θυμηθώ-νε, ίσως κάτι από τό ανθρώ-πινο παρελθόν τους.

Έξακολουθήσα να φωνάζω διάφορα πράγματα, που δέν τά θυμάμαι πιά. Άσφαλώς, ό-τι ο Μορώ κι' ο Μοντγκόμερυ μπορούσαν να σκατωθούν, ότι δέν έπρεπε να τούς φοβούνται, και κάτι τέτοια.

Αυτές ήσαν οι ιδέες, που προσπαθούσα να βάλω στο μυαλό των τεράτων εκείνων. Είδα τό δν με τά πράσινα μά-τια, που μου είνε βγή υποστά τό πρώτο βράδυ, να βγαίνει με-σα από τά δέντρα, και τ' άλλα να τό ακολουθούν γιά να κα-ταλάβουν καλλιτέρω.

Τέλος, σταμάτησα λαχανια-σμένος.

—Άκούστε με μιά στιγμή, είπεν ο Μορώ με σταθερή φωνή, κι' έπειτα πέστε ό τι θέλετε.

—Τί είνε; τόν ρώτησα.

—Έβηξε, σκέφτηκε λίγο, κι' έπειτα φώναξε:

—Θά σου μιλήσω λατινικά, Πρέντικ, σέ άσχυρα λατινικά, αλλά προσπαθήστε να με κα-ταλάβετε. Χι νόν σούν γύνειος ο σούν ανιμάλια κδέ νός γαι-πέιους (Αυτοί δέν είνε άνθρω-ποι, είνε ζώα που τάνουμε) με-ταμοσχεύσει. Βιομηχανία άν-θρώπων. Θά σας έξηγήσω. Άλ-λά βγήτε λοιπόν άπ' α'ι'τού μέ-σα!

—Όραία δουλειά! φώναξα γελώντας. Μιλούν, φτάνουν καλύδες μαγειρεύουν. Ήσαν άνθρωποι.

—Τά νερά, λίγο πιδ πέρα, άπ' αυτού που στεκόσαστε είνε βαθεία, και ύπάρχουν και καρυόεις.

—Αυτό υού χρειάζεται, του άπάντησα. Ένας στιγμιαίος θάνατος. Πρώτ-δυας θά σας σκαρώσω μιά άσχυρη δουλειά.

—Περιμένετε.

—Έβγαλε από τήν τσέπη του ένα πράγμα, που άστράψε στον ήλιο, και τόρριξε στα πόδια του.

—Είνε ένα περίστροφο γε-μάτο, είπε. Ό Μοντγκόμερυ θά κάνει τό ίδιο. Έπειτα θά πάμε ν' άνεβούμε στην πλαγιά, σ' ό-ση απόστασι κρίνεται άρκετή. Τότε βγήτε και πάστε τά πε-ρίστροφα.

—Έν τάξει. Κάποιος από σας άνω θα χι κι' άλλο κουμ-μένο στην τσέπη του...

—Σας παρακαλώ να σκε-φθήτε λίγο Πρέντικ. Πρώτα-πρώτα, δέν σας έζήτησα να β-γίητε σ' αυτό τό νησί. Έπειτα, σας είχαμε ναρκώσει τήν περσι-σιμένη νύκτα κι' ή ε'ίκασιόα ή-τανε μοναδική, αν θέλαμε να σας κάνουμε κακό. Και τώσα, που ό πρώτος φόδος σας πέρα-σε και υπορείτε να σκεφθήτε ήρωάτεσα, σας ρωτά: Ό Μοντγκόμερυ σας φαίνεται γιά κανέναν κακούδους; Ψάξαι

να σας δρούμε και σας παρα-καλούσαμε γιά τό καλό σας, γι'αυτό αυτό τό νησί είνε γεμάτο από... φαινόμενα ένθρικά. Γιατί θά σας πυροβολούσαμε, άφού προτείνατε υόνος σας να πνιγίτε.

—Γιατί ρίξατε τούς... αν-θρώπους σας άπάνω μου, όταν ήμουνα μέσα στην καλύδα;

—Γιατί πιστεύαμε πως θά σας πιάναμε και θά σας, τό-δούσαμε από τόν κίνδυνο, που διατρέγατε. Κατόπιν, άφίσαμε επίτηδες να φύγετε, γιά να σωθήτε.

—Έσυλλογίσθηκα και βρήκα πως αυτό ήτανε πιθανό. Έπει-α, θυμήθηκα κάτι:

—'Αλλ' έκλινό που είδα... μέσα στη μάτσα... είπα.

—Ήταν ο πούμα.

—Άκούστε Πρέντικ, μου εί-πεν ο Μοντγκόμερυ. Είσατε ένας ήλιθιος. Βγήτε από τό νε-ρό, πάστε τά περιστρόφα και θά υπορέσουμε να συζητήσου-με. Δέν μπορούμε να κάνουμε τίποτε περισσότερο, άπ' ό τι κάνουμε τώσα.

Πρέπει να όμολογήσω ότι τόν Μορώ τόν ύποπτευόμουν και τόν φοβόμουν. 'Αλλ' ο Μοντγκόμερυ ήταν ένας άνθρο-πος, με τόν όποιον υπορούσα να συνεννοηθώ.

—Ανεβήτε τήν πλαγιά και σηκώστε τά χέρια σας, είπα άφού σκέφτηκα λίγο.

—Όχι αυτό, μου είπεν ο Μοντγκόμερυ, κάνοντάς μου έ-να έκφραστικό νόημα. Δείχνει άνασιτοπέτεια.

—Τότε πηγαίνετε ως τό δέντρο, αν προτιμάτε.

—Τί ήλίθιος προφυλάξει! είπεν ο Μοντγκόμερυ.

Στοφθηκαν κι' οι δυό κι' αντίκρουσαν τά ξε-εφτά δίπο-δα που στέκονταν όρθια, κά-τω από τόν ήλιο και που ώ-στός φαίνονταν σαν φαντα-στικά.

Ο Μοντγκόμερυ γτύπησε οτόν άέρα τό μαστίνιό του κι' έκείνα φύγανε άμέσως τρουαγ-μένα κάτω από τά δ'ντρα.

Όταν ο Μορώ κι' ο Μοντ-γκόμερυ άποακούνηθηκαν άκε-τά, ξαναγύρισαν στην άκρονα-λιά, σηκώσα τά περ στροφα και τά έζήτησα. Γιά να βεβαιωθώ περισσότερο πως δέν υού εί-χαν σκαρώσει καμιά δουλειά, πυροβόλησα πάνω σ' ένα κου-ματί λάδα κι' είδα τήν πέτσα να κομματιάζεται.

Όστόσο δίτασα άκόμα μιά στιγμή.

Τέλος κρατώντας τά περ-ίστροφα στα χέρια μου, άνέβη-κα τήν πλαγιά, γιά να τούς άνταυώσω.

—Τώσα είνε πιδ καλά, είπε ο Μορώ ψυχρά. Μ' αυτά όλα, με κάνετε να νάσω σνεδόν όλη τήν ήμερα μου.

Μ' ένα ύφος περιφρονητικό, που μ' έταπεινώσε, ο Μοντγκ-όμερυ κι' αυτός άνοισαν να προ-χωρούμε σιωπηλοί υποστά μου.

Η όδοή των τεράτων είνε άποτραβηχτή κάτω από τά δέντρα. Πέρασα μπροστά τους όσο ήρεμα υπορούσα. Ένα άπ'

αυτά Έκαμε να μ' άκολουθήσει, αλλά ο Μοντγκόμερυ γτύπησε στον άέρα τό μαστίνιό του. Τά άλλα υός παρακολουθούσαν με τό βλέμμα. Μπορεί, άσφαλώς, να ύπάρχαν ζωά, αλλά δέν εί-γα ποτέ μου ιδι ένα ζωά να προσπαθή να σκεφθί...

Ο Μορώ έξηγει...

—Και τώσα, Πρέντικ, θά έ-ξηγήσουμε, μου είπεν ο για-τρός Μορώ, άμέσως μόλις τε-λειώσαμε τό φαγητό μας. Έ-φείλω να όμολογήσω πως εί-σατε ο πιδ ένοχλητικός φιλο-ξενούμενος που γνώρισα ως τώσα, και να σας προειδο-ποιήσω πως αυτό που κάνω τώ-σα είνε τό τελευταίο που υπο-ρώ να κάνω γιά σας. Μπορείτε, άμα θέλετε, ν' άπειλήσετε πως θ' αυτοκτονήσετε. Δέν θά κι-νηθώ καθόλου, άκούη και αν έ-πρόκειτο να νώ καμιά ένόκλη-σι γιά τήν αυτοκτονία σας...

Κάθισε στην πολυθρόνα.

Καθώς έξηγει...

—Αδύφορο! με διέκωψε ο Μορώ. Απολλάξετε με σας πα-ρακαλώ, άπ' αυτός τούς σί-σθησιασμούς. Κι' ο Μοντγκ-όμερυ ήταν άλλοτε σαν κι' έσας. Παραδέχεστε λοιπόν, πως είνε ο πούμα. Τώσα, μείνετε ήσ-υρος γιά να σας πώ λίγα πράγματα γιά τή φυσιολογία.

Κι' άμέσως άνοισαν να υού έξηγή τις έργασίες του. Κάθε τόσο, ένιωθα στα λόγια του ένα ύφος σαρκαστικό, και κοκ-κινίζα από ντροπή.

Τά όντα που είνα ιδιή στο νησί δέν ήσαν άνθρωποι, δέν ύπάρχαν ποτέ άνθρωποι. Ήσαν ζώα — ζώα άνθρωποποιημένα

ΕΥΕ and THROAT

Η φημισμένη και πλουσία αυτή κρέμα παρασκευασμένη από ειδικά άγνά συστατικά έ-χει τήν ιδιότητα να μαλακώνη και να λειαίνε τούς ιστούς του δέρματος και βοηθεί εις τήν εξαλείψιν των ρυτίδων και των ανεπιθύμητων γραμμών του δερματος. Ζητήσατε επίμονος από τά Κατοστήματα και Φαρ-μακεία τήν Κρέμα ρυτίδων.

Eye And Throat

της «Constance Bennett»

Hollywood U. S. A.

Διαρκής παρακατοθήκη:

Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ

Κτενά 10 — Τηλ. 22-707

Δροσιά και άμυροφιά χωρίς ρυτίδες, υπιμπικία, άκμής, σας έξασφαλίζει

Η Κα ΜΑΡΙΑ ΜΕΓΕΡ

με τά καλλυντικά και τό σύστημα Varozone του Dr G. N. Payot, Paris

Ίνστιτούτον Καλλογής

ΦΕΜΙΝΑ

Καογ. Σεορίας 3 — Τηλ. 31-398

Τό γαλάκτωμα LANOLINE COLAX καθαρίζει, μαλακώνει και ξεκουράζει τό δέρμα προσδίδων εις αυτό τήν φυσικήν του λάμψιν και όμορφιά.

Τό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ LANOLINE COLAX είνε προϊόν τής περιφύμου ειδικής έναντίον των θαδών ρυτίδων κρέ-μας LANOLINE COLAX.

Τά προϊόντα COLAX πωλούνται εις όλα τά Φαρμακεία και Μικροπωλεία.

RAW MATER. PROD. IN U.S.A.

Λάμψιν όμορφιά

Βεβαιωμένο δέρμα

Ιζού τί θαυμάζετε και θέλετε να άποκτήσετε.

Αυτό όμως δέν είνε εύκολο με ένα οιοδήποτε καλλυντικό, διότι ή επιδερμής του προσώπου είνε τό λεπτότερον μέρος του σώματος και υποκείται εις διαφόρους κακώσεις ήτοι: Πανάδες, ρυτίδες, σκαίματα, μιμπικία, χνούδι, πόρους κ.λ.π.

Διά να καταπολεμηθούν όλα αυτά χρειάζεται ειδικόν καλλυντικό συ-κεντρώον επιστημονικός όλας τός καλλυντικός και θεραπευτικός ιδιό-τητας.

Ένα σπουδαίον και άποτελεσματι-κόν καλλυντικό είνε τό παγκοσμί-ως γνωστόν ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ LANOLINE COLAX τό όποιον λόγω τών λανολι-ναύων, διταμινούων και γλυκερι-ναύων υσιών ως και τών δροισι-κών χυμών ρόδων ένδείκνυται δι-όλας τός κακώσεις επί ζερών και λιπαρών δερμάτων, προλαμβάνων και θεραπεύων.

Τό γαλάκτωμα LANOLINE COLAX καθαρίζει, μαλακώνει και ξεκουράζει τό δέρμα προσδίδων εις αυτό τήν φυσικήν του λάμψιν και όμορφιά.

Τό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ LANOLINE COLAX είνε προϊόν τής περιφύμου ειδικής έναντίον των θαδών ρυτίδων κρέ-μας LANOLINE COLAX.

Τά προϊόντα COLAX πωλούνται εις όλα τά Φαρμακεία και Μικροπωλεία.

RAW MATER. PROD. IN U.S.A.

κρατώντας ένα πούρο. Τό φως υιάς κρασστής λάμπας έπρεπε πάνω σ' άσπια μαλλιά του. Κι' τούρρε τ' άστέρια, μέσα ά-πό τό μικρό νυχθίς τζαμία πα-ράθυρο.

Ήμουνα καθισμένος όσο μακρότερα υού ήτανε δυνατόν, έγοντας τό τσιγάρο άνάμεσα υας και τά περίστροφα πλάι μου. Ό Μοντγκόμερυ δέν ήταν έκει.

—Παραδέχεστε πως τό άν-θρώπινο δν που είνε κομμάτι-στη ζώντανά, όπως λέτε, δέν ήτανε παρό ένας πούμα; με ρώτησε ο Μορώ.

Με είνε όδηγήσει, πρίν, με-σα στη μάτσα, γιά να βεβαιω-θώ νι' αυτό τό πράγμα.

—Είνε ο πούμα, άπάντησα. ο πούμα, που είνε ζωντανός ά-κόμα, άλλ' είνε κομματιασμένος με τέτοιον τρόπο, ώστε εύχουσι να υην ένανίδω ποτέ υου ένα τέτοιο θέαμα...

—Αδύφορο! με διέκωψε ο Μορώ. Απολλάξετε με σας πα-ρακαλώ, άπ' αυτός τούς σί-σθησιασμούς. Κι' ο Μοντγκ-όμερυ ήταν άλλοτε σαν κι' έσας. Παραδέχεστε λοιπόν, πως είνε ο πούμα. Τώσα, μείνετε ήσ-υρος γιά να σας πώ λίγα πράγματα γιά τή φυσιολογία.

Κι' άμέσως άνοισαν να υού έξηγή τις έργασίες του. Κάθε τόσο, ένιωθα στα λόγια του ένα ύφος σαρκαστικό, και κοκ-κινίζα από ντροπή.

Τά όντα που είνα ιδιή στο νησί δέν ήσαν άνθρωποι, δέν ύπάρχαν ποτέ άνθρωποι. Ήσαν ζώα — ζώα άνθρωποποιημένα

ΕΥΕ and THROAT

Η φημισμένη και πλουσία αυτή κρέμα παρασκευασμένη από ειδικά άγνά συστατικά έ-χει τήν ιδιότητα να μαλακώνη και να λειαίνε τούς ιστούς του δέρματος και βοηθεί εις τήν εξαλείψιν των ρυτίδων και των ανεπιθύμητων γραμμών του δερματος. Ζητήσατε επίμονος από τά Κατοστήματα και Φαρ-μακεία τήν Κρέμα ρυτίδων.

Eye And Throat

της «Constance Bennett»

Hollywood U. S. A.

Διαρκής παρακατοθήκη:

Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ

Κτενά 10 — Τηλ. 22-707

Δροσιά και άμυροφιά χωρίς ρυτίδες, υπιμπικία, άκμής, σας έξασφαλίζει

Η Κα ΜΑΡΙΑ ΜΕΓΕΡ

με τά καλλυντικά και τό σύστημα Varozone του Dr G. N. Payot, Paris

Ίνστιτούτον Καλλογής

ΦΕΜΙΝΑ

Καογ. Σεορίας 3 — Τηλ. 31-398

Τό γαλάκτωμα LANOLINE COLAX καθαρίζει, μαλακώνει και ξεκουράζει τό δέρμα προσδίδων εις αυτό τήν φυσικήν του λάμψιν και όμορφιά.

Τό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ LANOLINE COLAX είνε προϊόν τής περιφύμου ειδικής έναντίον των θαδών ρυτίδων κρέ-μας LANOLINE COLAX.

Τά προϊόντα COLAX πωλούνται εις όλα τά Φαρμακεία και Μικροπωλεία.

RAW MATER. PROD. IN U.S.A.

— Ένας θείαυδος τής επιστή-μης, καθώς υού έξηγησε.

—Ξεχνάτε τί υπορεί να κά-νη ένας έπιδερμής χειρουργός με όντα ζωντανά, υού είπεν ο Μο-ρώ. Όσο γιά μένα, άναρωτιέ-μαι νιατί αυτά τά πράγ-ματα, που δοκίμασα ενώ έδώ, δέν έγουν άκούη γίνε κι' από άλλους. Άσφαλώς έγουν κάνει μερικές προσπάθειες — άκαρ-πορήσμως, έκτομής κλπ. Ξε-ρετε, φυσικά, πως ο στασι-σμός υπορεί να προκληθί ή να γιαιρευθί μ' έννευσησι. Πι-στεύω ότι έχετε άκούσει να μιλάνε γιά έννευσησεις που προκαλουν μετατροπές αισθη-σεων, όργανικές διαταραχές...

—Άσφαλώς! άπάντησα. 'Αλλ' αυτά τά άποκρουστικά δ'ποδα που...

—Κάθε πράγμα στον καιρό του, υού είπε με καθησυχαστι-κήν όπλη ένός πετεινού, που ο Χούντερ τήν «εμπόλασε» πάνω στο λαϊμό ένός ταύρου. Και τούς ποντικούς με προσβοκίδες —τά έξερετε αυτά τά τέρατα, που τά κατασκεύασαν, κόβον-τας τήν ούρά ένός ποντικού και «υπολιάζοντάς» τήν στο

σας, να μιλάνε γιά μιά έν-νευσησι, που κάνουν, όταν πρό-κειται ν' αντίκαταστήσουν μιά υύπη. Κόβουν ένα κομμάτι δέ-μα από τό μέτωπο, τό βάζου-νε στη υύπη κι' αυτό θάφει στην καινούρια του θέσι. Είνε ένα είδος υπολιάζματος, του κομ-ματιού ένός ζώου πάνω σ' ένα άλλο μέρος, του ίδιου ζώου. Μπορούμε επίσης να «υπολιάζ-σουμε» ένα κομμάτι φρεσκοκοι-μένο από ένα ζώο, πάνω στο κομμάτι ένός άλλου ζώου. Αυτό γίνεται στα δόντια παραδείγ-ματος γάριον. Τό «υπολιάζμα» του δερματος και του δαύτου γίνεται γιά να διευκολύνη τή θεραπεία. Ο χειρουργός τοπο-θετεί στή πληγή κομμάτια από δερμα, κομμένα από ένα άλλο ζώο, ή κόκκαλα, βγαλμέ-να από φρεσκοσκοτωμένο ζώο.

—Ακούσατε, ίσως, να μιλάνε γιά τήν όπλη ένός πετεινού, που ο Χούντερ τήν «εμπόλασε» πάνω στο λαϊμό ένός ταύρου. Και τούς ποντικούς με προσβοκίδες —τά έξερετε αυτά τά τέρατα, που τά κατασκεύασαν, κόβον-τας τήν ούρά ένός ποντικού και «υπολιάζοντάς» τήν στο

μουςούδι ένός άλλου, όπου έ-θεσε...

—Τέρατα κατασκευασμένα! Τότε, θέλετε να πείτε πως...

—Ναί, Αυτά τά όντα, που είδατε, είνε ζώα που τά κομ-ματίασα και τάορασα σε και-νούριες φόρμες. 'Αφίερωσα τή ζωή μου σ' αυτό, στή μελέτη τής πλαστικής ζωντανών σχη-μάτων... Έμελέτησα επί γρά-φια αυτό τό πρόβλημα... Βλέ-πω πως παίονετε ένα ύφος τρουαγμένο, κι' όστόσο δέν σας λέω τίποτα τό καινούριο.

—Όλα αυτά, δρίσκονται από πολλόν καιρό στην έπιφάνεια, υπορώ να πώ, τής ανατομίας, όχι σαν θεωρία, αλλά σαν πράξι, αλλά κανείς δέν είνε τήν τάλην να τ' άγγίξη. Δέν είνε μονάχα τό έξωτερικό σχήμα ένός ζώου, που υπορώ ν' αλ-λάξω. Ή φυσιολογία, ο γνυι-κός ουβός τής ύπαρξεως, υπο-ρούν επίσης να ύποστούν μιά μεταμόρφωσι κι' έγουμε, ως παραδείγματα, τόν ευβολισμό κι' άλλες μεθόδους έννοβαλμι-σμού ύλης ζωντανής ή νεκρής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΑΛΜΑ

ΕΥΧΑΡΙΒΤΟ μαγείρευμα

Με τή ΓΚΑΖΙΕΡΑ
Καθαρού και άκα-
θάρτου πετρελαιού
μέ φυτίλι

ΑΠΟΛΥΤΟΣ
ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ
& ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΜΕΓΙΣΤΗ
ΘΕΡΜΑΝΤΙΚΗ
ΔΥΝΑΜΙΣ

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ
60 ΔΡΑΜΙΑ
ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΑΓΗΤΟΝ

ΠΙΤΣΟΣ

1865

Κατρία
ΠΟΥΔΡΑ

Ο «λαθρέμπορος»

Καιρό τώρα οι δυο άντρες νύ-
ρευναν να τοσκωθούν και να χτυπη-
θούν. Η Μαρινέτα ωστόσο είχε χο-
ρέψει και με το Ζωρζ και με τον
Μαροέλ με την έλπιδα να αποδοση
τόν καυγά. Μα οι δυο άντρες κυ-
τάζονταν έχθρικά. Ο Ζωρζ χόρευε
τώρα με τη Μαρινέτα ενώ ο Μα-
ροέλ είχε αρκεστή στη Ρενε. Τα δυο
ζευγάρια είχαν μπει μόνα στην
ζυλινη πίστα. Ο χορός άρχιζε να
ζεφυλιανιό στο λαϊκό αυτό κέντρο.
Λίγοι ήταν οι θαμώνες που είχαν
απομείνει. Η μικρή ορχήστρα ήταν
νυσταλέα. Σαφνικά ο Ζωρζ κι ο
Μαροέλ παράτησαν τις ντάμες τους
και με μυσία μέρησε μισός ορχή-
στρα και οι δυο τους νερά πελάλη-
σαν και χτυπιόνταν με λύσσα. Η
Μαρινέτα και η Ρενε τρουνιζέμενες
είχαν πάει κοντά στην ορχήστρα.
Κιττάζαν τον Μαροέλ, που πιο εϋ-
λύμιστος, όρμιζους με το κεφάλι έ-
ναντιον του Ζωρζ, που σε μια ωρι-
σμένη στιγμή κλονίστηκε κι έπεσε
φαρδύς, πλατύς κατ'ω. Ο Μαροέλ
γύρισε τότε στη Μαρινέτα και της
είπε:

— Θα σε συνοδέψω ως το σπίτι
σου.

Η Μαρινέτα τόν ακολουθήσε τα-
πεινή και φοβισμένη.

Την άλλη μέρα το πρωί, όλο το
χωριό σχολιάζε τον βραδυόνο καυγά.

Κάποτε θα συνδεθεί αυτό πα-
ράπονος η νύκτα Σελίν.

Αυτή η Μαρινέτα το φταίει όλο,
πρόθεσε η Ζοζέφιν. Ποτέ της δε
θα βάλει μυαλό.

Όσο για τον Ζωρζ, αν άντρες
που είχε ταπεινωθεί μπροστά σε νυ-
γαικές έπνευσ μένος κι απειλού-
σε. Τα κορίτσια του χωριού τόν κο-
ρόιδευαν:

— Αυτό θα σου γίνη μάθημα ν' ά-
νακατάνεσαι με τόν λαθρέμπορο!

Γιατί για όλο το χωριό, ο Μα-
ροέλ ήταν ο λαθρέμπορος. Ζούσε
πάντα παράμερα κρυφά και κανείς
καλά κολά δεν ήξερε τί έκανε. Ή-
ταν τριάντα χρονών, άγνοους πο-
λύ τη ζωή και τα κορίτσια, το έ-
τσιάζε λιγάκι για νύκτα στο κερ-
πί και σοβαρευόταν μονάχα όταν βρι-
σκόταν μπροστά στη Μαρινέτα.

Έδω και μήνες συνήθειε ν' άπου-
σιάζει. Με τόν τυρολέζικο σάκκο
τόν σπών, έφαινε τη νύκτα
πάντα προς τήν ίδια κατεύθυνση. Το
χωριό ήταν κοντά στο σύνορο. Και
μέσα στη νύκτα, από μυστικά μονο-
πάτια, οι λαθρέμποροι σκαρφάλω-
ναν το βουνό κοροιδεύοντας έτσι
τους τελωνοφύλακες.

Ο Ζωρζ δεν ήταν πιασμένος για
την περιπέτεια. Όταν περνούσε
απ' τους δρομάκους του χωριού, χα-
μύλωνε το κεφάλι κι όταν αντίκου-
ζε τη Μαρινέτα ντρεπόταν γιατί αι-
σθανόταν τόν έαυτό του κατώτερο
«απ' τόν άλλον». Σχεδόν κάθε βρά-
δυ όταν δεν περνούσε τα σύνορα,
ο Μαροέλ φύλαγε έξω απ' το σπίτι
της νέας κι ο Ζωρζ τους έβλεπε
να γελούν και να φιλιούνται κάτω
απ' τα φυλλώματα τών δέντρων.

Κάποια μέρα η Μαρινέτα συνάν-
τησε τόν Ζωρζ.

— Τι κουτός που είσαι, κοιμύμε-
νο, είπες. Και σένα σ' αναπαύ!

Συνκά ο Ζωρζ πήγαινε και τσούν-
γριζε κανένα ποτηρί με τους χω-
ροφύλακες και τους τελωνοφύλα-
κες.

— Θάθελα να ξέρω, έλενε ο νυ-
ματάρχης Τρικέ, τί διάλογο κάνε-
αυτός ο Μαροέλ. Μα πού θα μού
πάει, θα τόν πιάσω καμιά φορά.

Έν βράδυ ο Ζωρζ παρουσιάστηκε
στον Τρικέ και του είπες:

— Ξέρεις δεν είναι δύσκολο να
πιάσουμε τόν Μαροέλ. Μέθυσσε το
φιλό του τόν Ζαν και μού τα είπες
όλο. Ξέρω από πού θα περάσει από-
ψε τη νύκτα.

— Από πού;

— Δεν ξέρω αν πρέπει να τ' πω.

— Κάνε το καθήκον σου. Ζωρζ,
κι' ό,τι μάς πής θα μείνει μεταξύ
μας.

— Λοιπόν, νά...

Τό άλλο βράδυ χωμένοι μέ-
σοις θάμνους περιμεναν στην ά-
κρη του δάσους. Ήταν πέντε: ο
Ζωρζ, ο Τρικέ και τρεις τελωνοφύ-
λακες.

— Θα περάσει εδώ και μία ώρα,
είπε κάποιος.

— Ηρ-αμε άανά, άπάντσε ο
Ζωρζ. Πρέπει να περιμενουμε ως
την αυγή που θα νυσιόη.

Τώρα ντρεπόταν για τήν κακή
του πράξη. Μετανοίωσε γιατί είχε
προδώσει το φίλο του. Παδιά έπαι-
ζαν μαζί και μαζί είχαν μάθει τα
λίγα γράμματα στο σχολείο. Μα δεν
έφτασε αυτός. Γιατί τόν ταν παπει-
νώρη έτσι μπροστά στη Μαρινέτα. Έκ-
δικιόταν τώρα, με μια φωνή δυνα-
μέσα του του έλενε πως ή πράξη
του αυτή ήταν έλαεινή. Ήταν ό-
μως πιά άόρα. Πέρασαν άκατετές
ώρες. Ένα ένα τ' άστέρια τριμό,
σβυναν στόν ούρανό. Πλησίαζε η
αυγή.

— Νάτος! φώναζε ο Τρικέ. Σηκω-
θήτε!

Με τόν σάκκο στην πλάτη του, ο
Μαροέλ ο λαθρέμπορος φάνηκε.
Προχωρούσε χαρούμενος σιγοτρα-
γουδώντας.

— Σε πιάσαμε επί τέλους Μα-
ροέλ! φώναζε ο Τρικέ με τόν περ-
ιστοφο στο χέρι. Τί έχεις μέσα στο
σάκκο σου;

— Μην πλησιάζετε. Ό,τι έχω δεν
είναι για σας! άπάντσε έκείνος.

Μα οι τελωνοφύλακες με τόν ό-
πλα στα χέρια τόν περικύκλωσαν.
Τότε ο Μαροέλ άνοιξε τόν σάκκο του
και είπες άπλά:

— Να το λαθρεμπόριό μου.

Ένα παιδάκι κοιμόταν μέσ' στο
σάκκο. Ένα μωρό, με κόκκινα μά-
γουλα, νεμάτο ύπναι.

— Δεν καταλαβαίνω, είπες ο Τρικέ,
πού τ' είχε χάσει.

— Δεν μπορείτε να καταλάβετε.
Είπε όκτώ μηνών. Πήγαινε και τό-
βλεπε κάθε βδομάδα. Απ' τήν άλ-
λη μεριά του βουνού. Είπε παιδί
μου!

Χαμονέλασε και πρόθεσε:

— Τώρα μάθετε τόν μυστικό μου.
Συναφέρνω το παιδί στο χωριό. Ή
υπάρχει τόν πέθανε.

— Μπορείς να πηγαίνεις Μαροέλ,
είπε συνκινημένος ο Τρικέ.

Δίχως να χαιρετησθ, ο λαθρέ-
μπορος προχώρησε με μεγάλα βήμα-
τα, σφυρίζοντας.

Έκείνος τόν πρ-, η Μαρινέτα κα-
θάρισε πατάτες. Οι νεοτίσιες ει-
χαν τρέξει στο σπίτι της.

— Ταμαθες Μαρινέτα. Ο λα-
θρέμπορος σου πιάστηκε. Να ό-
πως στο λέω. Είπε ένας παλιάνθρω-
πος, αυτός ο Μαροέλ σου. Και ξέ-
ρεις τί έκρυβε μέσ' στο σάκκο του;
Πού νά τόν φανταστής; Ένα μωρό.

Άκούς έκει ένα μωρό! Σου έκανε
κόρτε και πήγαινε να δ' ό το παιδί
του κρυφά. Ξέρεις ή μάνα του πέ-
θανε. Πού τόν διάλεξες τόν Μα-
ροέλ σου!

Η Μαρινέτα σκώθηκε ξαφνικά,
κτένισε τις μπούλες της, έβγαλε
την ποδιά της, κυττάχτηκε στόν κα-
θρέστη έτρεξε ως το σπίτι του
Μαροέλ κι έρωπρε την πόρτα. Ο
Μαροέλ έπαιζε με τόν παιδάκι. Η
Μαρινέτα προχώρησε και πήρε τόν
μωρό στην άγκαλιά της.

— Δεν τολμούς να σου τ' πω,
είπες ο Μαροέλ ακούοντας τόν κεφα-
λι του.

— Δεν τολμούσε: είπες η Μαρινέ-
τα χαμονελάοντας. Θάχουμε όλον
τόν καιρό να τόν φροντισουμε τόν
μωρό σου. Έλα άπόψε σπίτι μου.
Θα βάλω τα κυριακάτικα σου και
θα με ζήτισες απ' τόν πατέρα μου.

Και η Μαρινέτα έσκυψε και φίλη-
σε τόν μωρό.

ΠΩΣ ΚΑΘΙΕΡΩΘΗΚΕ ή έορτή τών γενεθλίων

Ήθη και έθιμα τών πρωτογενών λαών

Πότε καθιερώθηκε ή έορτασμός τών γενεθλίων;
Η ιστορική έρευνα άποδεικνύει ότι είναι σιμδεμε-
νος με τήν καθιέρωση του ήλιακού έτους και ότι ήταν
άγνωστος στούς πρωτόγονους λαούς. Η σημερινή
άντληψις περί του έτους, δημιουργήθηκε μόνα όταν
ανάπτύχθηκε ή γεωργία. Προηγούμενος ήταν άνω-
στη, γιατί πραγματικά οι πρωτόγονοι άνθρωποι δεν
τήν χρειάζονταν. Ήσαν κυνηγοί ή παράδες και οι
ένέργειες τους καθορίζονταν από τέτοια γεγονότα—
όπως π. γ. οι άποδημίες τών ζώων—που δεν είχαν
σχέση με τις έποχές τού ήλ ακού έτους. Για τούς
τροπικούς λαούς που ζούσαν από τούς καρπούς τών
δάσων, δεν είχε έπ σης σημασία ή έποχή τού έτους.
Οι Όπτεντότοι και οι Βουσιάνοι της Νοτίου Α-
φρικής δεν είχαν παρατηρήσει τόν ήλιακό κύκλο και
άγνοούσαν τήν έννοια τού έτους.

Ανιθέτως στις φυλές αυτές και σ' όλους τούς
πρωτόγονους λαούς, σπουδαία έντύπωση έκαναν οι
αυθελιώσεις της σελήνης και ή σελινακή περ-
σός άποτελούσε τόν ήμερολόγιό τους. Τίποτε άλλο
δεν έδειχνε τά πέρασμα τού χρόνου καλύτερα από
τήν εμφάνιση και τήν εξαφάνιση της σελήνης. Ο
«χρόνος» γι' αυτούς ήταν ό κύκλος της σελήνης και
μετρούσαν μία πρώτη σελήνη, δεύτερη, τρίτη κ.ο.κ.
Σιγά-σιγά οι άνθρωποι άρχισαν να πιστεύουν ότ
οι «μεταμορφώσεις» της σελήνης έπιδρούσαν στην
ανάπτυξη τών φυτών και τών ζώων. Η αντίληψη
αυτή άνευρίσκει άκόμη και σ' αυτούς τούς ά-
γαιούς Έλληνες και στούς Ρωμαίους.

Στις πρωτόγονες δυες φυλές της Αφρικής ή αντί-
ληψις αυτή, έπα-νε ίδιαι, έρω χαρακτήρα. Με τόν
νέο φεγγάρι, οι άνθρωποι άλείφονταν με λίπος, έ-
βασαν τόν σώμα τους με χτυπήτα χρώματα και γι-
όρταζαν τά γενεθλία τών νεγνώνων παιδιών, ό-
λων μαζί και άνεκατήτως της ήμέρας, που γεννί-
θηκαν.

Ήταν ό μόνος έορτασμός γενεθλίων, που δεν έ-
παναλαμβάνονταν έπειτα ποτέ και πού όπως άνα-
φέραμε δεν είχε άτομικό άλλα δυακό χαρακτήρα.
Άργότερα με τήν εξέλιξη, άρχισαν να γεωργούν
τόν έορτασμό τών γενεθλίων—ού άρχηγοί της φυ-
λής. Στούς Μπαγκάντες της Κεντρικής Αφρικής, οι
άποτελούντες τη φυλή, γιόρταζαν με ίδιαιτερα σύμ-
βολα τά γενεθλία τού άρχηγού τών. Στούς Ούγκόν-
τα, πριν άρχιση ή γισρή τ' άρχηγοί, οι μάγοι
κυττάζαν πρώτα τόν ούρανό και μόλις έβλεπαν τόν
νέο φεγγάρι έδιναν τόν σύνθημα κι' όλα τά ταύ-
αρχισαν να χτυπούν μαζί και να άναγγέλλουν τήν έ-
αρηί τού πανηγυριού.

Μεταγενέστερα, ή έορτασμός τών γενεθλίων τού
άρχηγοί ή τού βασιλέως, έγινε πιο έπίσημος, πιο
λαμπρός και επαναλαμβάνονταν κατά ώρισμένα χρο-
νικά διαστήματα. Τα άπλά όια μέλη τών φυλών
δεν γόρταζαν ποτέ τα δικά τους τά άτομικά τους
γενεθλία, παρά μόνο όταν τ' σελινακό «ήμερολό-
γιο» αντικαταστάθηκε από τόν ήλιακό. Αυτό έγινε
στην Αίγυπτο, στη Μεσοποταμία, στην Κίνα, στις
Ινδίες και στο άρχείο Μεξικό και τόν Περου, όταν
ή γεωργία άναπτύχθηκε σε σημαντικό βαθμό.

Άναγκαστικά τότε ή έργασία συνδέθηκε με τις
μεταβολές της ροής τών υδάτων τών μεγάλων πο-
ταμών τού Νείλου, τού Τίγρη, τού Εφράτη, τού
Ινδού και τού Χουάγκ Χά.

Οι σοφοί ιερείς της έποχής εκείνης βλέποντας τόν
άνέβασμα ή τήν πτώση τών υδάτων τών ποταμών,
έστρεψαν τά βλέμμά τους και προς τόν ούρανό
Είδαν τόν ήλιο και τ' άστέρια, άντελήθησαν τήν
έπίδρασή τους στη γή και άρχισαν να μετρούν τόν
χρόνο σύμφωνα με τήν κίνηση τού ήλιου. Από τότε
καθιερώθηκε τόν ήλιακό έτος και τόν γνωστό σήμερα
ήμερολόγιο. Για τούς προοδευμένους αυτούς γεω-
γικούς λαούς ή καθορισμός της έποχής τού έτους,
τού μηνός και της ήμέρας άκόμη έπαιζε σπουδαίο
ρόλο από άπόψεως έπιτυχίας στις έργασίες τους.
Έτσι ή «εασιλεία» τού φεγγαριού έσβυσε και κα-
θιερώθηκε ή βασιλεία τού ήλιου. Οι άρχηγοί και
οι βασιλιάδες έπαυσαν να γιορτάζουν τά γενεθλία
τους με τήν γιοσίση τού νέου φεγγαριού και άρχι-
σαν να τ' γιορτάζουν τήν ακριβή ήμέρα της γε-
νήσεώς τους, σύμφωνα με τόν ήλιακό ήμερολόγιο.

Η άνάπτυξη όμως της γεωργικής παραγωγής
έδωσε και στούς υπηκόους τους, τήν αντίληψη της
εξωριστής άτομικής τους ζωής και δημιούργησε
τήν έννοια της προσωπικότητας. Από τη στιγμή έ-
κείνη άρχισε κάθε άτομο, να γιορτάζει τά δικά του
προσωπικά γενεθλία. Αυτή είναι και ή άρχή τού
τόσον σήμερα διαδεδομένου και συνηθιζόμενου σ'
όλο σχεδόν τόν κόσμο, έορτασμού τών γενεθλίων.

ΠΩΛ ΒΕΝΣΑΝ

Η έκτελεσις έξη Γερμανών αξιωματικών

ΤΑ κατορθώματα τών Άγγλων και Άμερικανών «κομμά-
ντος» κατά τόν τελευταίο πόλεμο έχουν μπει θρυλικά.
Ίσως δεν έσυμφωνούσαν πάντοτε με τούς νόμους τού πολέ-
μου, άλλα άποτελούσαν πάντως τήν καταλληλότερη τακτική
έναντιον τών Γερμανών που άδιαφορούσαν τελείως γι' αυ-
τούς τούς νόμους.

Οι καλύτεροι λοιπόν «κομμάντος» βγήκαν απ' τη «σχολή»
ένός ειδικού εκπαιδευτού, που είνε γνωστός μόνο με τόν όνομα
«Ο Ταγματάρχης». Η έκπαίδευσις τους ήταν θεωρητική και πρα-
κτική.

Ο Ταγματάρχης—ένας άνθρωπος γελαστός, στρονγγυλο-
πρόσωπος, με μεγάλα ματογυαλία και μ' ευγενικούς τρόπους—
δίδασκε έχοντας πάντοτε δίπλα του, πάνω σ' ένα τραπέζι,
όλα τά είδη τών φοινικών όπλων, απ' τόν αυτόματο ως τόν σι-
λετό. Οι μαθηταί του έπρεπε να συνηθίσουν στο φώς—όχι
τόν άπρόσωπο φόνος έξ άποστάσεως στη μάχη άλλα τόν προ-
σωπικό που γίνεται από κοντά κι' από ένα άνθρωπο τελείως
ψυχράχο. Ο Ταγματάρχης άνελαίμαδε να τούς τελειοποιήσθ
σ' αυτή τήν «τέχνη».

Δυστυχώς—συνήθιζε να λέη ό ίδιος—οι περισσότεροι Άν-
γλοι κι' Άμερικανοί

υποφέρουν από τυ-
φεις, όταν χρειασθή
να σκοτώσουν. Αν
δεν μάθουν λοιπόν
να τις υπερνικούν,
μπορεί να διατάσουν
σε μια κρίσιμη στιγ-
μή κι' αυτό μπορεί
να τούς στοιχίση τη
ζωή. Πρέπει να κω-
νέψουν τήν ιδέα ότι
να σκοτώνουν έ-
να Γερμανό είνε
σαν να λιώνουν μία
μυϊνα. Άφου κάμουν
έτσι μερικούς φόν-
ους, θα συνηθίσουν
πιά και να κοιμούν-
ται ησυχά, έκό-
μη κι' έπειτα απ' τη
μεγαλειότερη αιματο-
κυσία. Η μοναδική
σκέψη τους θάναί κά-
θε φορά να τελειώ-
σουν νηρύγορα τη
δουλειά τους και να
φύγουν».

Κάποτε ή Ίντελ-
λιτζεν Σέρβις είχε
χαρακτήρισε ως πο-
λύ επικίνδυνους έξη
Γερμανούς αξιωματι-
κούς τούς καλλιτε-
ρους της γεωμνη-
κής άεροπορίας, που
ήσαν πιά τούς ευ-
παθέστερους άγγλι-
κούς στόλους, τά ά-
μυντικά έργα και τις
μεθόδους της Ρ.Α.Φ.
κι' είχαν αναλάβει
τήν έκγυμνασί άλ-
λων πιλωτών βομβο-
διστικών άεροπλά-
νων. Οι κατάσκοποι
των Συμμάχων μελέ-
τησαν όλες τις συνηθειές τους κι' εξακρίβωσαν ότι διωγνόν-
ταν μία φορά τή βδομάδα ένα γλέντι στο «Ιδιαίτερο» μιας μι-
κρής ταβέρνας κάποιου παραλιακού ναλλικού χωριού. Έστει-
λαν στο Λονδίνο όλες τις σχετικές πληροφορίες, μαζί μ' έ-
να σχεδιάγραμμα τού «Ιδιαίτερου» δωματίου της ταβέρνας.

Ο Ταγματάρχης κατέστρεψε άμεσως ένα σχέδιο δράσεως
με κάθε λεπτομέρεια. Έτσι, μία μέρα ένα άγγλικό υποβρύ-
χιο άποβίβασε στο γαλλικό χωριό μία ομάδα κομμάντος. Οι δυο
αξιωματικοί που τους διοικούσαν, τσάδαντες κατ' ευθείαν πρό
τήν ταβέρνα και άνοιξαν τήν πόρτα τού «Ιδιαίτερου».

Όταν άνοιγεται μία πόρτα—έλενε πάντοτε ο Ταγματάρ-
χης στούς μαθητάς του—δεν έπιτρέπεται να τήν κλωτσή-
σεις βλέπετε στόν κινηματογράφο, γιατί ό κρότος θα κάνει
τόν αντίπαλό σου να τιναχθών όρθιος, έτοιμος ν' άμυν-
θών. Πρέπει λοιπόν να τήν άνοίγεις αργά κι' άζρόβρα, σαν
να μπαινί ένα γκαρσόνι. Έτσι, θάχετε στη διάθεσί σας μία
στιγμή για να κυττάξετε γύρω σας και ν' άποφασίσετε τί θα
κάμετε κατόπιν. Μή κάνετε ποτέ πολύτιμο χρόνο σε θεατρι-

μοητής τού Ταγματάρχου ήξερε ότι πρέπει να πυροβολή άμέ-
σως ό,τι κινείται. Τέλος, έκείνος που είχαν μπει άπολιθωμέ-
νοι, ήταν άκινδυνόι για ένα δευτερόλεπτο γιατί τόν μυαλό
τους είχε σταματήσει. Ο Άγγλος λοιπόν τούς άφισε τελευ-
ταίους.

Όλη αυτή ή σκηνή είχε διαρκέσει 5 ή 6 δευτερόλεπτα.
Έπειτα ό δεύτερος Άγγλος αξιωματικός έψαξε τις τσέπες
των νεκρών. Και, 20 δευτερόλεπτα άργότερα ή πόρτα ξανα-
έκλεισε άθόρυβα πίσω απ' τούς κομμάντος. Η άποστολή τους
είχε τελειώσει.

Θα μπορούσε, βέβαια, νάχε παρουσιάσθ κάποιο άπρόοπτο,
άλλα οι Άγγλοι ήταν έτοιμοι ν' άντιμετωπίσουν τόν κάθε τι.
Είχαν μελετήσει κάθε πιθανότητα κι' είχαν προσκεδιάσει τί
θάκαναν σε κάθε περίπτωση. Ήξεραν άλλωστε να λαβαίνουν
τά μέτρα τους. Πατούσαν π.χ. στην άκρη τών σκαλοπατιών,
κοντά στόν τοίχο, όταν άνέβαιναν τη σκάλα, ούτως ώστε να
μην άκούσθ κανένα τρίξιμο.

Η πρακτική εξάσκηση τών μαθητών της σχολής τού Ταγ-
ματάρχου γινόταν σ' ένα κτίριο με πολλά δωμάτια, διαδρό-
μους και σκάλες, όπου βρισκότανσαν διάφορα άνδρειαλλά

καθιερωμένα σε τραπέ-
ζια, ξαπλωμένα σε
κρεβάτια κλπ. Τα
άνδρειαλλά αυτά έ-
μφωδιασμένα με ευ-
φωστάτους μηχανι-
σμούς, μπορούσαν να
σκηδύουν, να περ-
πατούν, να τρέ-
ξουν... Ο Ταγμα-
τάρχης τά διπύθνε
από μακριά. Ο μα-
θητής βρισκόταν ξα-
φνικά μπροστά τους,
υπό διάφορες συνθη-
κες κι' έπρεπε να
τά πυροβολήσθ άμέ-
σως, άκόμη και στο
σκοτάδι άκόμη και
απ' τις δυσμενέστε-
ρες θέσεις. Στην ά-
ρη, οι άσκήσεις αυ-
τές τσάκιναν τά νεύ-
ρα του. Δεν άργού-
σε όμως να συνηθί-
σών στην άστροπία
δρασί. Όφειλε να
φυτεύη μία ή δύο το
πολύ σφαίρες στην
καρδιά ή στο κεφάλι
τού κάθε άνδρειαλέ-
λου.

Μετά τόν τέλος τών
άσκήσεων, οι μαθη-
ταί έδιναν έξέτασεις,
πριν κατατα γ' ό ν
στούς κομμάντος. Οι
σοι είχαν άποδείξει
ακατάλληλοι, είχαν
άπομακρυνθ ή δ η
πρό πολλού απ' τη
σχολή.

Κατά τόν Ταγμα-
τάρχη, καλύτεροι
μαθηταί απ' όλους
ήσαν οι Άγγλοι και
οι Άμερικανοί. Οι

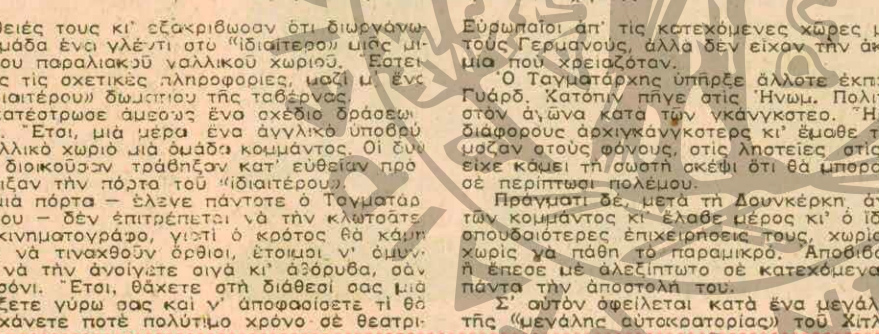
Ευρωπαίοι απ' τις κατεχόμενες χώρες μισούσαν μέν βανάμια
τούς Γερμανούς, άλλα δεν είχαν τήν ακρίβεια και τήν ψυχραι-
μία που χρειάζονταν.

Ο Ταγματάρχης υπήρξε άλλοτε εκπαιδευτής της Σκότλαντ
Γουάρδ. Κατόπιν πήγε στις Ήνωμ. Πολιτείες για να βοηθήσθ
σταν άγώνα κατά τών νγκνκότερ. Ήρθε τότε σ' έπαφή με
διάφορους άρχικαγκελάτους κι' έμαθε τις μεθόδους που έφη-
ρσαν στούς φόνους, στις ληστείες στις άπαγνές, κλπ., γιατί
είχε κάνει τη σωστή σκέψη ότι θα μπορούσαν να χρησιμοποιούν
σε περίπτωση πολέμου.

Πράγματι, δε, μετά τη Δουνκέρκη, ανέλαβε τήν έκπαίδευσι
τών κομμάντος κι' έλαβε μέρος κι' ό ίδιος σε μερικές απ' τις
σπουδαιότερες έπιχειρήσεις τους, χωρίς ν' άποτύχη ποτέ και
χωρίς να πάθ τόν παραμικρό. Αποβίβασθηκε από υποβρύχιο
ή έπεσε με άεζήτηπτο σε κατεχόμενα μέρη κι' έξεπληρώσε
πάντα τήν άποστολή του.

Σ' αυτόν όφειλεται κατά ένα μεγάλο ποσοστό, ή συντριβή
της «μεγάλης αυτοκρατορίας» τού Χίτλερ.

Οι έξη Γερμανοί αξιωματικοί είδαν έμπρός τους ξαφνικά και άπρωιδοποίητα έναν Άγγλο
αξιωματικό με τόν αυτόματο στο χέρι...

ὁ θησαυρός τοῦ ΧΙΜΠΟΡΑΖΟ

Περιπετειώδες διήγημα

—Θέλετε νὰ μάθετε πὼς ἔχασα τὸ φῶς μου; Εἶνε μιά ἱστορία τόσο θλιβερή!... Αὐτὸ ἔγινε γιατί θέλησα νὰ ὑπενθυμίσω σ' ἕναν Ἐρυθρόδερμο τὴν ὑπόσχεσί μου πού μοῦ εἶχε δώσει. Κι' ὁ Καμπέζα—αὐτὸς ἦταν γ' ὄνομά του—τὴν ἐξεπλήρωσε, ὅπως ταίριαζε σ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς φυλῆς του. Ἀλλὰ μὲ ποιὸ ρόπο!... Καὶ σήμερὰ ἀκόμη, μ' ὅλο πὺ ἔχουν περάσει περισσότερὸ ἀπὸ δέκα χρόνια ἀπὸ τότε, μοῦ φαίνεται πὼς ὀνειρεύομαι καὶ πὼς ἡ ἱστορία πού πρόκειται νὰ σὰς πῶ δὲν ἔγινε ποτὲ παρὰ μόνο στὴ φαντασία μου.

Καθισμένος ἀπέναντί μου, ὁ ἐρημίτης τῆς Ριομπάμπα μιλοῦσε ἀνὰ, μὲ τὴν περιέργη ἐκείνη ἡρεμία τῶν ἀνθρώπων, πού ξέρουν πὼς ἡ ζωὴ ἔχει πῆ τὴν τελευταία τῆς λέξι γι' αὐτοὺς καὶ πὼς δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἐλπίζουν, οὔτε νὰ περιμένουν τίποτε πιά.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν νέο ἀκόμη. Χωρὶς ἀμφιβολία, μόλις θὰ πλησίαζε τὰ σαράντα. Κι' ὡστόσο φαινόταν ἀπίστευτα γέρος, μὲ τὰ βαθουλωμένα μάγουλά του καὶ τὰ θαλά μᾶτια του, πού ἦσαν χωμένα βαθειὰ μέσα στὶς κόγχες τους.

—Ἐμενα τότε στὸ Μοῦζο, συνέχισε. Μόλις εἶχα πάρει τὸ δίπλωμα τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἡ εταιρία τῶν «Χαλκωρυχείων τοῦ Ἰσημερινοῦ», στὴν ὑποὶν ἐργαζόμουν, μὲ ἔστειλε στὰ μεταλλεῖα πού εἶχε σ' αὐτὴ τὴν περιοχή.

Ἦμουν δὲν ἦμουν εἰκοσι πέντε χρόνων ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Καὶ γάστρα ὅλα ρόδινα ὀλόγυρά μου... Μήπως δὲν ἦσαν ἄλλωστε; Ἡ ζωὴ μου κυλοῦσε εὐχάριστα ἀνάμεσα στὸ Μοῦζο καὶ στὴν

Κουένοσα, τίς δύο μικρὲς πόλεις πού ἦσαν κοντὰ στὸ μεταλλεῖο. Ἐγὼ ἔμεινα στὸ Μοῦζο... Ἀλλὰ κάθε φορὰ πού μοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία ἔτρεχα στὴν Κουένοσα. Στὴν ἀρχή, πῆγαινα γιὰ νὰ διασκεδάσω. Γιατί ἡ Κουένοσα ἦταν κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ περνοῦσε κανεὶς πρὸς εὐχάριστα τὸν καιρὸ τοῦ ἐκεῖ. Μὰ, σὲ λίγο, ὁ λόγος πού μ' ἐσπρωχνε πρὸς τὰ ἐκεῖ ἦταν ἄλλος... Ἀγαπούσα... Τὴν ἔλεγον Φιορίτα τὴν ἀγάπη μου κι' ἦταν θυμωρὴ καὶ ἀγνή σὰν τὰ λουλούδια...

Ὁ ἐρημίτης ἀναστράναξε.

—Ἄν ὑπάρχει κάτι πού μὲ δίνει ἀκόμη μὲ τὴ ζωὴ εἶνε ἡ ἀνάμνησις τῆς Φιορίτας, εἶπε σὲ λίγο. Ἀλλὰ τὸ εἰδύλλιό μου μὲ τὴ Φιορίτα δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἱστορία πού πρόκειται νὰ σὰς πῶ... Ἡ καλύτερα νομίζω πὼς ἔχει. Γιατί συνάντησα τὸν Καμπέζα μιά μέρα πού πῆγαινα στὴν Κουένοσα γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν ἀγαπημένη μου.

Ὁ Καμπέζα ἦταν κυνηγὸς ἀητῶν. Εἶχε μιά καταπληκτικὴ ἱκανότητα νὰ σκαρφαλώνη στοὺς πρὸς ἀόκρηνιους βράχους καὶ νὰ κλέβη τοὺς μικροὺς ἀητούς, μέσα ἀπὸ τὶς φωλιές τους, τὴν ὥρα πού ἔλειπαν οἱ γονεῖς τους.

Μὰ κάποτε τὴν ἔπαθε.

Εἶχε κλέψει δύο νεοσσούς κι' ἔφευγε τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Κουένοσα, ὅταν δέχθηκε, ξαφνικά, τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους.

Ἐπικολούθησε τότε μιά ἄγρια κι' ἀσυνήθιστη πάλη.

Ὁ Καμπέζα κρατοῦσε τὰ δύο πουλάκια στὰ χέρια του καὶ, κάθε φορὰ πού ὁ αἰτὸς ὀρμούσε πρὸς τὸ μέρος του, τὰ βάζε μπροστὰ του καὶ τὰ μετακινῶσε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα πάνω στὸ σῶμά του, σὲ τρόπο πού θὰ δέχονταν αὐτὰ πρῶτα τὸ χτύπημα τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας τους.

Ὁ αἰτὸς ὑποχωροῦσε τότε, διέγραφε ἕνα μεγάλον κύκλο καὶ ξανάκανε μιά καινούργια ἐπίθεσιν σὲ λίγο.

Τὸ τέχνασμα τοῦ Καμπέζα ἦταν ἀρκετὰ ἐξυπνο καὶ ἀποτελεσματικό. Ἀλλ' οἱ δυνάμεις του τὸν ἀφῆσαν ἀγὰ-σιγά. Καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς, στὸ τέλος, ἐκεῖνος πού θάβγαγε νικητὴς θὰ ἦταν ὁ αἰτὸς.

Ὅπως γὰρ εἶπα, ἐγὼ πῆγαινα στὴν Κουένοσα, καθάλλα στὸ ἀλόγο μου. Ὅταν εἶδα τὸν κίνδυνον πού διέτρεχε ὁ Καμπέζα, πῆγα κοντὰ, ἔβγαλα τὸ περιστροφὸ μου καὶ προσπάθησα νὰ χτυπήσω τὸν αἰτό. Ἀλλὰ τὸ μόνο πού κατάρθωσα ἦταν νὰ τὸν φοβίσω καὶ νὰ τὸν κάμω ν' ἀπομακρυνθῇ γιὰ μιά στιγμή.

Πέταξε τὰ δύο πουλιά κι' ἀνέβα πίσω μου, φώναζα στὸν Ἐρυθρόδερμο.

Εἰκόνος συμφορῶθηκε ἀμέσως μὲ τὴν ὑπόδειξί μου.

Ἦταν καιρός. Γιατί ὁ αἰτὸς ἐξαγαγύριζε τώρα πρὸς τὸ μέρος μας.

Ἀλλὰ προτίμησε νὰ περιποιηθῇ τὰ μικρά του παρὰ νὰ μᾶς καταδιώξη.

Ἐτοί σωθήκαμε.

—Σοῦ χρωστῶ τὴ ζωὴ, μοῦ εἶπε ὁ Καμπέζα ὅταν φτάσαμε στὴν Κουέν-

σα. Ζήτησε μου ὅ,τι θελήσης. Δὲν θ' ἀκούσης ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸ ὄχι.

Ὅταν ἀφηγήθηκα στὴ Φιορίτα τὴν περιπέτειά μου, μοῦ εἶπε:

—Ὅλοι λένε πὼς ὁ Καμπέζα ξέρεي τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς τοῦ κόσμου. Νομίζεις πὼς θὰ σοῦ τὸ ἐδείχνη ἀν τοῦ ὑπενθυμίζες τὴν ὑπόσχεσί σου;

Γέλασα.

—Ἄν ὁ Καμπέζα ἤξερε πού ὑπάρχει ἕνας τέτοιος θησαυρὸς, ἀπάντησα, θὰ τὸν εἶχε πάρει, καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κλέβη τὰ μικρά ἀητόπουλα γιὰ νὰ ζήσει.

Δὲν ἐξαναμύλησαμε πιά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Εἶχαν περάσει τώρα πολλὲς βδομάδες. Μιά μέρα, συνάντησα πάλι τὸν Καμπέζα στὸ δρόμο τῆς Κουένοσα.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς ξέρεις τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ἕνας μεγάλος θησαυρὸς; τὸν ρώτησα.

Ὁ Καμπέζα γλῶμιωσε.

—Πολλοὶ ὡς τώρα μ' ἔχουν ρωτήσει γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα, μοῦ ἀπάντησε. Καὶ σ' ὅλους ἐγὼ πῆ ὄχι. Μὰ σὲ σένα δὲν μπορῶ νὰ μὴν πῶ τὴν ἀλήθεια. Λοιπὸν, ναι...

Θὰ μοῦ τὸν δείξης, Καμπέζα;

Εἶναι καλύτερο καὶ γιὰ τοὺς δύο μας, σενιόρ, νὰ μὴν μοιῶμε γι' αὐτὸ τὸ πράγμα, ἀπάντησε.

Ἀλλὰ δὲν ἔδωκα καμμιὰ σημασία στὰ λόγια του. Καὶ τὸν πείσα τόσο πολὺ, πού, στὸ τέλος, δέχθηκε νὰ μοῦ δείξῃ τὸν περίφημον θησαυρὸ.

Βαδίζαμε μέρες καὶ μέρες ἀνάμεσα ἀπὸ τίς ἄγριες φάραγγες τοῦ Χιμποράζο.

Τέλος, ἕνα πρωί, εἶδα τὸν Καμπέζα νὰ παραμερίζῃ κάτι χαμόκλαδα στὴ βάσι ἑνὸς μεγάλου βράχου. Ἐπειτα, ξαφνικά, τὸν ἔχασα ἀπὸ τὰ μᾶτια μου. Λὲς καὶ εἶχε ἀνοίξει ἡ γῆ καὶ τὸν εἶχε καταπιῇ.

Ἀλλ' ἄκουσα σὲ λίγο τὴ φωνὴ του κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

—Σενιόρ, μοῦ εἶπε, θὰ πρέπει νὰ κατέβης σ' ἕνα βάθος ὀκτῶ ἢ δέκα μέτρων. Ἐδεσά ἕνα σχοινί... Θὰ τὸ βρῆς μόλις παραμερίσης τὰ χαμόκλαδα... Πιάσου ἀπ' αὐτὸ καὶ ἄφησε τὸ σῶμά σου νὰ κυλήσῃ πρὸς τὰ κάτω...

Σὲ λίγο, ἐβρέθηκα στὸ βάθος μιάς μεγάλης σπηλιάς, πού ἦταν βυθισμένη στὸ σκοτάδι.

Ὁ Καμπέζα μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἀρχίσανε νὰ κατεβαίνουμε κάτι σκαλοπάτια... Μέτρησα 27... Βρισκόμαστε τώρα μέσα σὲ μιά δεύτερη σπηλιά, πού ἦταν πρὸς σκοτεινὴ ἀπὸ τὴν πρώτη... Ἐπειτα κατεθήκαμε ἄλλα ἔξι ἢ ἑπτὰ σκαλοπάτια...

Ὁ Καμπέζα εἶχεν ἀνάψει τὸ φανάρι του καὶ τὸ θέαμα πού ἀντίκρουσε τότε μπροστὰ μου μ' ἔκαμε νὰ ζαλισθῶ, ἔτσι πού νόμισα πὼς θὰ σωριαζόμουν γάμω.

Βρισκόμαστε σ' ἕναν ὑπόγειον ναό, πού λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὴ μιά ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη. Ὅλα ἦσαν χρυσὰ ἐκεῖ μέσα... Πελώρια χρυσὰ ἀγάλματα θεῶν ὑψώνονταν ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τὰ κεφάλια τους γάχνονταν στὴ σκοτεινὴ ὀροφὴ τοῦ σπηλαίου.

Ὁ Καμπέζα μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ ἐδείχνε τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτὰ τὰ ἀγάλματα... Περιδέραια μὲ πολυτίμες πέτρες στόλιζαν τὸ λαμὸ τους καὶ στὴ θέσι τῶν ματιῶν τους ἔλαμπαν ὑπέρογα σμαράγδια καὶ ρουβίνια...

Μοῦ φαινόταν πὼς ζοῦσα σὲ ὄνειρο.

Ὅταν βγήκαμε, τέλος, ἀπὸ τὴ σπηλιά, ὁ ἥλιος εἶχε δύσει. Ἦμουν τόσο πολὺ κουρασμένος πού κάθησα σ' ἕνα βράχο γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ.

Καμπέζα, ρώτησα τὸ σύντροφό μου, σὲ ποῖν ἀνέκει αὐτὸς ὁ θησαυρὸς;

Σὲ μένα, ἀπάντησε ὁ Ἐρυθρόδερμος.

Καὶ γιατί... δὲν τὸν πούλας;

Γιατί εἶνε ἱερὸς. Ὅταν θὰ πεθάνω κάποιος ἄλλος θὰ τὸν πάρῃ στὴν κατοχὴ του... Αὐτὸν τὸν ἄλλον τὸν ἐγὼ ὀρίσει ἐγὼ ἀπὸ πρὶν καὶ ξέρεي πού θὰ βρῇ τίς ἀπαραίτητες ὁδηγίες γιὰ τὰ φτάση ὡς ἐδῶ... Ἐπειτα, αὐτὸς θὰ μεταβιβάσῃ τὸ μυστικὸ του σ' ἕναν ἄλλον... Μιά μέρα, οἱ Ἐρυθρόδερμοι θὰ βασιλεύσουν πάνω στὴ γῆ... Καὶ τότε...

Κουταμάρες, εἶπα.

Ἐξεπλήρωσα τὴν ὑπόσχεσί μου σενιόρ, συνέχισε ὁ Καμπέζα. Σεβασθῇ καὶ αἰεὶ τὸ μυστικὸ μου...

Εἶχα τιναχθῇ ἀπὸ τὴ θέα μου.

Κουταμάρες! Ἐναεῖπα. Φίλε μου Καμπέζα, ἔτσι λίγο δὲν θάχης ἀνάγκη νὰ κυνηγᾷς αἰτούς... Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ἐγὼ αὐτὸ!

Ἀλλὰ τί σκεπτόσαστε ἰὰ κάμετε, σενιόρ;

Τί σκέπτομαι νὰ κάμω;... Θὰ βάλω μερικὰ φουρνέλα καὶ αὐτὸς ὁ θράχος θὰ τιναχθῇ στὸν ἀέρα... Ἐπειτα, θὰ μεταφέρωμ τὰ ἀγάλματα στὴν Κουένοσα ἢ τὸ Μοῦζο...

Δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ, σενιόρ!

Τὰ μᾶτια τοῦ Ἐρυθρόδεμου ἔλαμπαν. Ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ πρόσεξα τὴν ἀπειλὴ πού ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτά.

Θὰ τὸ κάμω, ἀπάντησα.

Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ ν' ἀλλάξετε τὴν ἀπόφασί σας, σενιόρ;

Λὲς τίποτε.

Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακὸ καὶ γιὰ

τοὺς δύο μας, εἶπε ὁ Καμπέζα.

Φάγαμε κατόπιν καὶ πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Πόση ὥρα πέρασε ἀπὸ τότε;

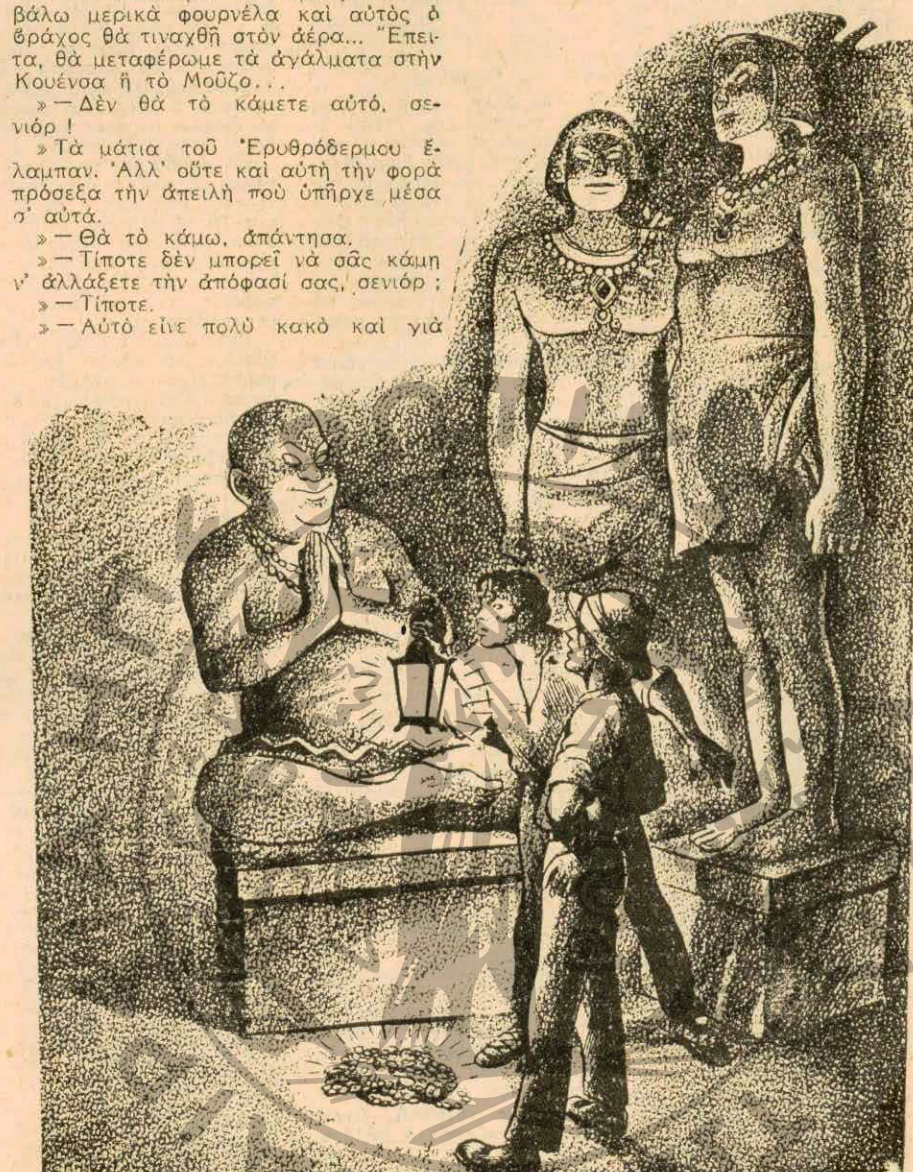
Ξαφνικά, ἐνοίωσα ἕνα δυνατό πόνο στὸ μέρος τῶν ματιῶν... Κι' ἔπειτα ἐλιποθύησα...

Ὅταν συνήλθα, κατάλαβα πὼς ἦμουν τυφλός. Ὁ Καμπέζα μ' εἶχε τυφλώσει μ' ἕνα καυτὸ σίδερο καὶ εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Τί ἔγινε ἀπὸ τότε... Στὸ Μοῦζο ἢ τὴν Κουένοσα θὰ σὰς ποῦν πὼς εἶχα τρελλαθῇ καὶ πὼς μὲ βρῆκαν μιά μέρα στὸ Χιμποράζο νὰ λέω ἕνα σωρὸ παραμύθια, πού κανεὶς, ἄλλαστε, δὲν τὰ πιστεύει... Μπορεῖ κιόλας νὰ ἦμουν τρελλός... Τί σημασία εἶχε αὐτὸ μιά κι' ἔχασα τὸ φῶς μου;

Δὲν ἐξανήγηκα ποτὲ πιά στὴν Κουένοσα κι' οὔτε στὸ Μοῦζο. Καί, φυσικά, δὲν ἐξανεῖδα τὴ Φιορίτα... Μιά μέρα, τὰ βήματά μου μ' ἔφεραν ἐδῶ... Ἀπὸ τότε κλείστηκα σ' αὐτὴ τὴν ἄθλια καλύβα... Οἱ ἄνθρωποι πού μένουν στὸ γειτονικὸ χωριὸ μὲ συμπονοῦν καὶ δὲν μ' ἀφῆσαν ποτὲ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα. Ἀλλ' ὅσο γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ναοῦ μὲ τὰ χρυσὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν κανεὶς δὲν τὴν πιστεύει. Μὲ περνοῦν ὅλοι γιὰ τρελλό.

ΜΑΤΕΟ ΚΟΖΑΝΕ

Πελώρια χρυσὰ ἀγάλματα ὑψώνονταν ἀπ' τὸ ἔδαφος...

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ κατά της αυτοκτονίας

Πώς σώζονται οι ύπερψυχικοί αυτόχειρες

Στά 40 χρόνια της ύπαρξής του, ο «Σύνδεσμος Σωτηρίας της Ζωής» ή μοναδική στον κόσμο αυτή αμερικανική οργάνωση έδωσε συμβουλές και έσωσε απ' την αυτοκτονία 40.000 άτομα. Απ' όσους ζήτησαν τη βοήθειά του, μόνον δέκα πραγματοποιήσαν κατόπιν το σχέδιό τους και αυτοκτόνησαν!

Ίδρύθηκε απ' τον πάστορα Γουόρρεν της Νέας Υόρκης, έπειτα απ' το έξις περιστατικό: Μία νέα πελάστρια κάποιου ξενοδοχείου ζήτησε μία μέρα έπαυση... Έναν πάστορα. Έτυχε όμως να μη βόσκεται κανείς, και στο τέλος η νέα ήπια δηλητήριο. Ζούσε ακόμη, όταν ειδοποιήθηκε κι' έφτασε ο οίδησιμωτής Γουόρρεν. Σε λίγες ώρες έφτασε, αφού έλεγε με άπελπισία στον πάστορα.

— "Αν είχα μπορούσε να σας μιλήσω νωρίτερα, πιστεύω πως δεν θ' αυτοκτονούσα!

Τα λόγια της αυτή έμειναν έντυπωμένα στο νου του πάστορα. Στην εκκλησία λοιπόν, ανήγγειλε στους ένοριτες του ότι θα δεχόταν εύχαριστα όποιον σκόπευε ν' αυτοκτονήσει, για να προσπαθήσει να τονώσει το ήθικό του. Επανελάβε την προσφορά αυτή με τις εφημερίδες. Απόσπασε κι' ο ίδιος με τον άρτο των ανθρώπων που πήγαν να τον ίδρουν.

Αυτό τον έκανε να έγκαιρα έλαμψη όριστικά τα εκκλησιαστικά του καθήκοντα και να ίδρύσει το «Σύνδεσμο Σωτηρίας της Ζωής», μία οργάνωση χωρίς κέρδη, που συντηρείται από εισφορές.

Σήμερα τον έχει διαδεχθεί ο γιός του, που ήταν προωρισμένος για έπιχειρηματίας προτίμησε όμως να συνεχίσει το κοινωνικό έργο του πατέρα του, μετά το θάνατό του. Τον βοηθάει μία συμπαθητική και δραστήρια γυναίκα, η Λόνα Μπόουελ, που έχει πάνω στο γραφείο της, για τους έπισκεπτες της, μία πινακίδα με την έπιγραφή: «Καθένας υπορεί εύκολα να πεθάνει. Τό να ζήσει όμως, άπαιτεί θάρρος».

Οι περισσότεροι ύποψοφοι αυτόχειρες, που καταφεύγουν στο Σύνδεσμο, έχουν διαβάσει γι' αυτόν στις εφημερίδες. Άλλοι έχουν σταλή από γιατρούς, δικηγόρους, πάστορες, κλπ. Τα ξενοδοχεία σπεύδουν να ειδοποιήσουν το Σύνδεσμο, όταν ύποπτεύονται ότι ένας πελάτης τους σκοπεύει ν' αυτοκτονήσει.

Μία γυναίκα, που είχε άνακαλύψει ότι ο άντρας της την άπατούσε, είχε άποφασίσει να δηλητηριάσει. Πριν όμως πραγματοποιήσει την άποφασί της, έτυχε να διαβάσει στις εφημερίδες για

το Σύνδεσμο κι' άποφάσισε να έπισκεφθεί τα γραφεία του. Εκεί, άσπληθήκε όλη την ιστορία της. Ο σύμβουλος του Σύνδεσμου της συνέστησε τότε ν' αναβάλει την αυτοκτονία της για ένα μήνα. έν τώ μεταξύ δε να προσπαθήσει με κάθε τρόπο να γίνει έλκυστικώτερη και να ξεναποαθήσει την προσοχή του συζύγου της. Τό σχέδιο αυτό πέτυχε κι' η γυναίκα σώθηκε και έγινε ευτυχή.

Μία δασκάλα άποφάσισε ν' αυτοκτονήσει, γιατί έδλεπε πως θάμενε γεροντοκόρη. Πήγε λοιπόν να πείσει στις γραμμές του τράνου. Την τελευταία στιγμή σταμάτησε, γιατί είδε να την κυττάζει ένας πόλιμαν, και φοβήθηκε πως θα την έπρόβλε. Άνοιξε τότε μία εφημερίδα και προσοιήθηκε ότι διάβαζε, περιμένοντας να φύγει ο άστυνομικός. Κατά σύμπτωση, έπεσε η ματιά της στη λέξη «αυτοκτονία». Διάβασε την είδηση εκείνη, στην οποία γινόταν λόγος για το Σύνδεσμο.

Την άλλη μέρα, πήγε στα γραφεία του. Ήταν άποφασισμένη πάντα ν' αυτοκτονήσει, ήθελε όμως προηγουμένως να μιλήσει με κάποιον για το σχέδιό της. Ο σύμβουλος λοιπόν της ανέπτυξε τη σπουδαιότητα του έργου της δασκάλας της μιλήσε με συγκινητικές λέξεις για την οίκονομιά της και κατάφερε να την μεταπείσει.

Σε άλλη περίπτωση, ένας ηλικιωμένος πολιτικός υπακόης ήθελε να σκοτωθεί, γιατί είχε γάσει τη δουλειά του, έπειτα από μία άρρωστεια του, και σκεπτόταν ότι γινόταν βάρος στην κόρη του με την οποία έζούσε. Πήγε πράγματι να πέσει στη θάλασσα. Άλλά τον άποκαύθησε ο σκύλος του, κι' η ιδέα ότι θα είχε ένα σιωπηλό μυστηριακό αυτοκτονίας του τον έκανε να την αναβάλει για την άλλη μέρα. Τό βράδυ εκείνο, διάβασε στις εφημερίδες για το Σύνδεσμο και κατέφυγε σ' αυτόν. Ο σύμβουλος του τονίσσε ότι υποορίσε πάντοτε να γίνει νοήσιμος στη ζωή: να βοηθήσει π. χ. την κόρη του ν' ανακαίσει το σπίτι — Αυτό και έκανε ο υπακόης. Ένας νεώτερος έπιχειρηματίας έξετίμησε τη δουλειά του και το άνθεσε διάφορες μεγάλες οίκοδομικές ένοσεις. Κι' έτσι ένας άκομπ πάρ' όλίγον αυτόν έινε σωθή.

Μία μέρα μία κυρία κατέφυγε στο Σύνδεσμο και διηγήθηκε ότι ο άντρας της είχε μελαγχολήσει φοβερά, γιατί πήγαιναν άσχημα οι δουλειές του, κι' ότι φοβόταν μήπως σκοτωθεί.

— Πώς πάει η υγεία σας; τη ρώτησε ο σύμβουλος.

— Πολύ καλά, άπάντησε εκείνη με άπορία.

— "Ε λοιπόν, θα προσπαθήτε ότι άρρωστήσατε κι' ότι έχετε άναγκη άλλης περιβάλλοντος. Ο σύζυγός σας δεν υπορεί να μη δεχθεί να πάτε μαζί στην ένοχή προκειμένου για την υγεία σας.

Τό σχέδιο έπέτυχε άπόλυτα. Ο σύζυγος, άνήσυχος πια για την υγεία της γυναίκας του, θεωρούσε δευτερεύουσες τις άναπορίες της δουλειάς του. Συγγρόνος το καινούργιο περιβάλλον βοηθός στη θεραπεία των κλονισμένων νεύρων του. Και προώρησε πια στη ζωή με νέο θάρρος και άποφασιστικότητα.

Οι σύμβουλοι του Σύνδεσμου γοσιμιοποιούν συνήθως τα έπιχειρήματα που τους δίνει η θοσκαία — άποτελεσματικά άκόμη και σ' όσους δεν είναι έξαιρετικοί πιστοί. "Αν άποτύχουν σ' αυτά, μεταγείρουν την ψυχή λογική. Ζωγραφίζοντας τις τραγικές συνέπειες της αυτοκτονίας για τους συγγενείς και φίλους.

Όταν δεν άρκούν τα λόγια για τη λύση του προβλήματος, ο Σύνδεσμος προσφέρει και βοήθεια ουσιαστική. Πολλές φορές π. χ. ένα καλό γεύμα μεταπείθει έναν άνθρωπο που σκόπευε ν' αυτοκτονήσει για οικονομικούς λόγους. Άλλοτε πάλι, ο Σύνδεσμος παρέχει δωρεάν ιατρικές περιποιήσεις ή νομικές συμβουλές.

Οι σύμβουλοι του είνε έτοιμοι να τρέξουν όπουδήποτε τους καλέσουν έπείγοντως. Άφου πείσουν τον ύποψοφο αυτόν να ν' αναβάλει την αυτοκτονία του, τον καλούν για την άλλη μέρα στο γραφείο τους κι' εκεί τον μεταπείθουν τελικά.

Βεβαιώνουν ότι δεν είνε δύσκολο να κάνουν ένα άπεπισμένο ν' αλλάξει άποφάσι. Γιατί κανείς δεν θέλει προανητικά να πεθάνει. Τό άποδεικνύει δε το έξις διασκεδαστικό περιστατικό:

Κάποιος τηλεφώνησε, μία μέρα στην άστυνομία ότι ένας φίλος του σκόπευε ν' αυτοκτονήσει. Άυτός ένας πόλιμαν έτρεξε στο σπίτι του ύποψοφου αυτόν έινος. Όρμησε μέσα στο γραφείο του και τον πρόλαβε με το σεβόδικο κολλημένο στον κρόταφό του. Τού φώναξε τότε κάτι, που τον έκανε να πετάξει υπνηλικά το πιστόλι. Αυτό το «κάτι» ήταν η φράση:

— Σταματήστε, άλλοιώς πυροβολώ!

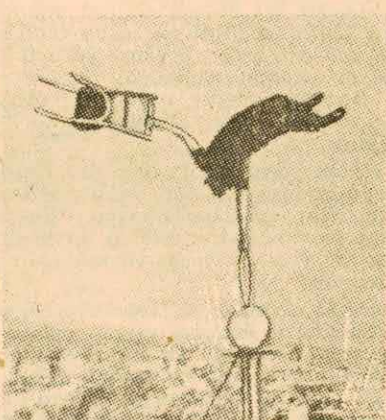
Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΗ ΗΛΙΚΙΑ

Αυτή είνε η τελευταία φωτογραφία της περίφημης Γαλλίδας καλλιτέχνιδας Μιστενγκέτ της οποίας η πραγματική ηλικία ήταν ένα άλυτο μυστήριο από την ένοχη κόμη του πρώτου παγκόσμιου πολέμου! Τό 193 ίοιυρίζετο ότι ήταν «περίπου» 35 έτών! Τό 194, όμως, έμολόγησε έμπιστευτικά ότι ήταν 58 έτών! Όσο όμως την γνωρίζουν καλά λένε ότι είνε 81 έτους! Τελευταίως όμως πού έφτασε στο Λονδίνο το διαβήτηριο της έγραφε ότι είνε 63 έτών! Έτσι το μυστήριο παραμένει άλυτο!..

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο «ΤΖΟΝΝΥ ΦΕΓΚΑΝ»;

Αυτό το παιδάκι έφτασε εδώ και λίγες ημέρες στη Νέα Υόρκη από το Βέλγιο. Μερικοί Άμερικανοί στρατιώτες έτυχε να το βρουν μισοπεθμένο από την πείνα σ' ένα έρημο σπίτι, και το πήραν μαζί τους για να το σώσουν. Κατόπιν δε το υιοθέτησαν. Ο μικρός Βέλγος έχει πάθει άνησυχία και δεν θυμάται τ' όνομά του, ούτε έπίσης τ' όνομα του πατέρα και της μητέρας του. Οι προστάτες του τον άνωμασαν Τζέννυ Φέγκαν. Θεωρείται ως ένα από τα πιο τραγικά παιδιά της Εύρώπης.

ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

Ένας άκροβάτης του περιφημού τσίρκου Κνί έξετέλεσε τελευταία — όπως βλέπετε στην έικόνα — μία σειρά άκροβητικών έπιδειξεων πάνω στην κορυφή του Πύργου του «Μπέλ Άιρ» στη Λωζάννη. Ο άκροβάτης αυτός έχει σιδερένια νύσρα και έάρρος άληθινα παρομωδές!..

Οι καταπληκτικότερες ιστορίες της εβδομάδος

Από τα φύλλα έλευ του κόσμου

Στο Σίδνεϋ έγινε τελευταία ένας διαγωνισμός για την δόξα των καλύτερων κηρύων. Σ' αυτό το διαγωνισμό έλαθαν μέρος άνδρες και γυναίκες. Τό πρώτο βραβείο δόθηκε, λοιπόν, σ' έναν άντρα!

Ο εύτυχος αυτός θνητός λέγεται Φρειδερίκος Νιούλινγκ.

ΤΥΡΕΙ ΕΙΚΟΣΙ ΑΙΩΝΩΝ

Μία σοβιετική έπισημονική άποστολή άνέκαμψε στα βάθος ενός σπηλαιού των Ουράλων κεφάλια τριού, που, κατά τη γνώμη των ειδίκων που τα έζητάν, ένοσονολούγουν από 20 αιώνας!

Τα κεφάλια αυτά διατηρούντο σε άριστη κατάσταση γιατί τό σπηλαιο ήταν σκεπασμένο γειώμα — καλοκαίρι, μ' ένα πυκνό στρώμα χιονιού.

Οι Ρώσοι έπιστήμονες έφωγαν απ' αυτά τα τριού και τό βρήκαν νοστιμώτατα.

ΤΟ ΚΕΦΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Η Πατρίστια Βίνιμαν, σύζυγος ενός πλουσίου βιομήχανου του Λος Άντζελες, όδηγήθηκε στο δικαστήριο, γιατί είχε τραυματίσει με τό αυτοκίνητό της δύο διαβάτες είνε σπασί με άπορόχη ραφείου και είνε σπείρει τον πανικό μεταξύ των περιπατητών ενός πάρκου.

Άπολογουμένη είνε:

— Όποιοσδήποτε άλλος σωφόρο στη θέση μου θα δημιουργούσε πολύ περισσότερα θύματα. Άλλ' ένώ δεν έγασα ούτε στιγμή την ψυχραιμία μου...

— Τό αυτοκίνητό σας... παραπατούσε όπως ένας κερματισμένος, παρατήρησε ο πρόεδρος. Για ποιο λόγο;

— Αυτό συνέβη, άπάντησε η κατηγορούμενη, γιατί τό παιδάκι μου είν' τρυφερό! Άναμμε στα πόδια μου και άλλες μου άνοιξε το νκάκι, άλλ...

Διο την έπίδερμίδα σας
ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

Έάν η κρέμα που νοσημοποιείτε δεν έχει δώσει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα και τό πρόβλημά σας παρουσιάζεται στεννό, και σκληρό, χωρίς την ΝΕΑΝΙΚΗΝ ΧΑΡΙΝ και έλ α σ τ ι κ ό τ η τ α, είνε άνάγκη να τό περιποιηθείτε ιδιαίτερα, διότι ο μαρμαρινός αυτός της έπίδερμίδος θα έινε ως έπακόλουθον των πόρων ευφάνισιν, ούτιδων και τόσων άλλων μικροαλλοιώσεων στο πρόσωπό σας.

Κρέμα ειδική με ώφέλιμα συστατικά και δυναμένη να ζωογονήσει την έπίδερμίδα πρέπει να νοσημοποιηθεί νωρίς άναβολή.

Μοναδική και με λαμπρά αποτελέσματα δια την διατήρησιν της νεανικής έπίδερμίδος συνιστάμεν την Κρέμα της Άμερικανικής LANOLINE MONDAINE.

Η κρέμα αυτή είνε υπό COMPOSITION εκ ζωικών και φυτικών πρώτων ύλων και θεωρείται ως η ώφέλιμωτέρα της ένοχης υπε

λοτε μου άλλαξε τις ταυτότητες άλλοτε μου έπιανε τό νεύρα και μ' έκανε να στοίχω τό βολάν αντίθετα από ό,τι έπιθυμούσα.

— Και γιατί δεν τό βγάλατε από κει; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Διασκεδάσε τόσο που δεν ήθελα να τό νολάσω τό κέρι του, άπάντησε η κυρία Βίνιμαν.

Τό δικαστήριο την καταδίκασε σε σφοδρό πρόστιμο.

ΘΕΛΕΙ ΕΓΓΟΝΙΑ... ΑΛΛ' ΟΧΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Έντορμαν Ράφτερ, ένας από τους μεγαλύτερους Άμερικανούς έπιχειρηματίες του κινηματογράφου, ζήτησε από τό δικαστήριο του Κούνης να διαλύσει τό γάμο του με τη σύζυγό του Ραίν Τέφφον.

Ο λόγος που έπικαλείται σχετικά είνε ότι η γυναίκα του... θέλει ν' άποκτήσει έγγονία άλλ' όχι παιδιά! Και τό προτείνει να υιοθετήσουν μία νέα 17 γούων — ή ίδια είνε μόλις έικοσι — να την παντρεύουν και να περιμένουν να τους δώσει έγγονία...

ΕΒΓΑΙΝΕ ΚΡΥΟΤΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Δεν περνούσε μέρα σχεδόν ή καλύτερα δεν περνούσε νύχτα χωρίς να διαπραχθεί και μία καινούργια κλοπή στην πόλι Κόττεν Κέντυ της Όιολαχόμας. Οι άστυνομικοί τραβούσαν τα μαλλιά τους. Γιατί ο δόσστης όλων αυτών των κλοπών παρέμενε άσύλληπτος.

Στό τέλος άνακαλύθηκε ότι έπρόκειτο για έναν κακοποιό, που έξέτιε μία ποιή φυλακίσεως στις φυλακές της πόλεως. Ο άνθρωπος αυτός είνε κατορθώσει να προμηθευθεί ένα αντικείμενο κι' έβγαίνει κάθε βράδυ από τη φυλακή χωρίς να τον καταλαβαίνει κανείς. Έπειτα, όταν τελειώνει τη... δουλειά του, εναγνυρίζει τό κελί του και κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου.

Ο κακοποιός αυτός λέγεται Ουίλλιαμ Μπέντον και είνε ηλικίας μόλις 18 γούων. Σε διάστημα έπτά μηνών διέπλεξε 111 κλοπές!

ΚΑΤΑ ΘΑΝΤΑΣΙΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Ένας κρατούμενος των φυλακών του Σπρινγκλιντ στη Μασσαουσέτι όνόματι Ίωσήφ Ντουμαί, ώμολόγησε, τέλος, ότι... δεν είνε σκατώσει τη «Μαύρη Ντάλια» με «φινκιουράν» του κινηματογράφου, που είνε βρεθεί ένα πρωί νεκρή μέσα στο δωμάτιό της.

— Ήθελα να δοκιμάσω τη συγκίνησι που αισθάνεται ένας άνθρωπος είνε, όταν συλλαμβάνεται ως δόσστης ενός φόνου. Γι' αυτό, έσπευσα να παρουσιασθώ ως δολοφόνος της «Μαύρης Ντάλις». Η ιστορία αυτή με διασκεδάζε πολύ. Στ' αλήθεια, ζήλευα εκείνον που θα πάει στη θέση μου στην ήλεκτοική καρέκλα. Άλλ' η περιέργειά μου δεν φάνηκε εκεί. Κι' έπειτα αυτοί οι άστυνομικοί με έζαλσαν με τις ερωτήσεις τους. Δεν τους ήταν άκετό τό ότι παρουσιάστηκα νωρίς μου ως δολοφόνος άλλ' ήθελα να τους πώ πως σκατώσα τό θύμα μου, τί όρωνα φορούσε, πως υπήκα στο σπίτι κ.τ.λ... Φαντασθήτε λοιπόν, τη στενωγρία μου! Γιατί ένώ δεν είνε ίδη πότε μου τη «Μαύρη Ντάλια» και δεν ήθεσα άν είνε... ή νωρά δυοορη ή άσχημη. Ξαυθείά ή μελαχροινή...

Τό κόκκιν' κλειδί

Όλη μου η παιδική ηλικία είνε συνδεδεμένη με την άναμνησι δύο φίλων μου, του Ουίπτεο ντε Πλεκαντίν και του Ροντόλφ Νταράν. Μαζί τελειώσαμε τό σχολείο, μαζί σπουδάσαμε νομικά στο Παρίσι. Δεν είχαμε μυστικά μεταξύ μας κι' αγαπούσαμε τό ίδιο τον ώρό κι' άόλυτο Ουίπτεο, όσο και τό μεγαλόσωμο και δυνατό Ροντόλφ.

Έπειτα η ζωή μας ένώοισε. Αυτοί γούισαν στην πατρίδα τους. Τά νράματά μας, που ήσαν στην άογή συχνά, σιγά-σιγά σταμάτησαν και δεν άκουσα πια να μιλάνε γι' αυτούς.

Τόν περασμένο γούνο, σ' ένα ταξίδι μου στη Βοετάνη, χωρίς να θέλη, κάτω από την έπ'δραση μιας δύναμης έσωτερικής, άκατανίκητης, Μού ήθε ή έπιθυμία να τη σκατώσω. Έπειτα έέσπασα σε λυγμούς. Δεν έπίστευα πως όλα αυτά ήσαν αλήθεια. όνι, δεν μπορούσα να τό πιστέψω. Μά εκείνη μου τραβήδε άπότομα τα νείρια από τό πρόσωπο και μου είνε με κακία:

— Δεν είνε ώρα για κλάματα. Πρέπει να κυττάσουμε τί πρέπει να κάνουμε. Καταλαβαίνω πως γάνεις τό μαυλό σου. Ένώ, είνε μέρες, βράδυδες τώρα που σκέφτομαι, και έξωα τουλάχιστον δύο πράγματα: τό πρώτο είνε ότι δεν θέλω πια να ζήσω μαζί σου, και τό δεύτερο ότι θέλω να ζήσω μ' έκείνον. Μόνο, έπειδή σέβουσι τ' όνομά σου κι' έπειδή δεν πρέπει ούτε ν' άτιμασθής ούτε να καταστρέψης όλη σου τη ζωή έξ αίτίας μου, έχω να σου προτείνω κάτι...

— Και μου έκανε αυτή την άπίστευτη, αυτή την καταπληκτική πρόταση:

— Θα πεθάνω!... Πρόσεξε να με καταλάβεις: Θα κάνω. Ήναστε πολύ εύτυχισμένοι, ή δηλαδή πως πεθαίνω... Άν

Μια βραδιά σιγή άπλώθηκε τότε. Με τόις άγκύνας πάνω στο τραπέζι, ο Ουίπτεο έσφιγγε μέσα στα νείρια του τό λεπτό, κάταγο πρόσωπό του. Έπειτα ένα ψυχρό, άδίοοστο χαμόγελο διέστειλε τα νείρια του και, με μία φωνή, σχεδόν άδίσταρη — όπου, ώστόσο διέκρινα κάποιο τρεμουλιασμα — μου άπάντησε:

— Ναι, ένώ μου. Είνα άναγής με φορά στη ζωή μου κι' εκείνη που άνάπησα, δένθηκε να γίνει γυναίκα μου. Ήναστε πολύ εύτυχισμένοι, ή δηλαδή πως πεθαίνω... Άν

— Πάλι κατεψυγμένο κρέας θά φάμε!

ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

— Πάλι κατεψυγμένο κρέας θά φάμε!

τ' ὄρασαν στὸ μνημεῖο. Ἐγὼ δὲ
τίδως ἔκλεισα τὴν πόρτα κι' ἔ-
βαλα τὸ κλειδί στὴν τσέπη
μου.

— Ἀὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ
γάμου μου.

Σηκώθηκε ἔξωφρα κι' ἄοσις
νὰ περπατᾷ σφυαρίζοντας.

— Ἐ λοιπόν; τοῦ εἶπα μὲ
γάναλα.

— Ἐ λοιπόν, τί;

— Τὸ κλειδί τί ἔνινε;

— Ποιό κλειδί;

Φάνηκε σὰ νὰ σκέπτεται κι'
ἔπειτα φώναξε:

— Ἀ! Ναι... Τὸ κλειδί
τοῦ μνημείου. Μὰ τὴν πίστι-
μου, σοῦ ὁμολογᾷ πῶς βρέθη-
κα σὲ ἀμνηστία. Φαντάσου ὅ-
τι ποτὲ δὲν κατώρθωσα νὰ βοῶ
τὸ γαστρί ὅπου ἡ γυναῖκα μου
εἶνε γνάφει τὸ θόναμα τοῦ ἀνα-
πνέουμένου της. Τὸ εἶχε ἔναρσις;
Δὲν εἶχα καταλάβει καλὰ τί
μοῦ εἶπε; "Ήσουν νὰ μὲ λυ-
πάσαι... Σὲ ποῖόν νὰ στείλω
αὐτό τὸ καταραμένο κλειδί;
Σκέφθηκα πῶς ἴσως νὰ τάνανε
συμφωνημένα μεταξὺ τους καὶ
κάθε μέρα περιμένα αὐτὸν τὸν
κύριο νόσθην νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ
κλειδί. Ἀλλὰ κανέντε δὲν
ῆδω...

Μέσα στὴ βαρεὶα σιωπῇ, γύ-

«Καί κάραψα τὸ φέρετρο
προσεχτικά, νωρίε νά ξεγάσω
οὔτε ἓνα καρδί.
»Εἴνις ἡ κηδεία. Ἦτανε πα-
λὺ συγκινητικὴ τὸ θυμᾶσαι
Ραντόλο: Ὁ πόνος μου ἔκανε
ἐντύπωσι σ' ὅλους. Ἔνας πόνος
βουβός, νωρίε δάκρυα. Τὴν κα-

Ταχεία καὶ οἰκικὴ ἀποτοί-
γωσις μετὰ τὰ τελειότερα ὑπ-
νανήματα βρασίων κυμά-
των. Thermoflux Δερματο-
λογικὸν Ἰατρεῖον κ. Ἀν-
δρέα Χούση Νίκης 13
τηλ 29-548
Ὁρα 9 π.μ. — 3 π.μ.

McKetty

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΑΣ

Τί λέγει ο Δόκτωρ Λάλ

Στο τελευταίο τεύχος ενός αμερικανικού επιστημονικού περιοδικού ένας διάσημος επιστήμων, ο δόκτωρ Λάλ ασχολείται με διάφορες χημικές ουσίες και φάρμακα και με την επίδρασή τους πάνω στον ανθρώπινο οργανισμό. Το άρθρο του, γραμμένο υπό τύπον ερωτησίων και απαντήσεων, παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον για όσους θέλουν ν' αποκτήσουν ξεκούραστα επιστημονικές γνώσεις.

1) Το οινόπνευμα είναι φάρμακο;
Δίδεται συχνά, σε μεγάλες ποσότητες, σε ανθρώπους που τους έχουν δανκάρει δηλητηριώδη φειδία. Φαίνεται όμως ότι δεν έχει θεραπευτική ενέργεια, αλλά μόνο ναρκωτική.

2) Τί είναι το ξυλόπνευμα;
Ένα υγρό που υιοίζει: πολύ με το οινόπνευμα, αλλά, όταν το πίνω κανείς, προκαλεί τυφλώσι. Γιατί, ενώ το οινόπνευμα καίγεται ολόκληρο μέσα στους ιστούς του σώματος, το ξυλόπνευμα μεταβάλλεται σε δηλητηριώδες μυρμηκικό οξύ.

3) Υπάρχει υδροχλωρικό οξύ μέσα στο ανθρώπινο σώμα;
Το δέχεται αυτό το λέγουμεν «σπίτο του αλάτος». Πού είναι τόσο δυνατό ώστε τρώει το σώμα και το σ' δερν. Κι όμως υπάρχει, σε αρκετή ποσότητα (1½ κιλό την ημέρα) μέσα στο στομάχι μας. Η παρουσία όξινων στο στομάχι δεν είναι παθολογικό σύμπτωμα όπως νομίζουν πολλοί. Τα όξια αυτά υπάρχουν πάντοτε κι' είναι υγιήστα απαραίτητα για τη γένεση. Δεν πρέπει όμως να υπερβαίνουν ένα όρισμεν όριο, γιατί τότε φθαίνουμε τη λεγόμενη «υπερχλωουδρία», που είναι συχνά ο πρόλογος του έλκους του στομάχου.

4) Ό μολύβδος είναι δηλητήριο;
Το νερό που περνάει από μολυβένιους υδροσωλήνες, υπολείνεται διαλυτή αρκετή ποσότητα μετάλλου ώστε να γίνει δηλητηριώδες. Κάποτε ένας ζωτοπώλης δηλητηριοδόθηκε γιατί έπινε πάντοτε την πρώτη ύλη της ημέρας, που είχε μείνει όλη τη νύχτα μέσα στους μολυβένιους σωλήνες της αντλίας.

5) Τί είναι ή άνογυα;
Μία άθεραπευτή παθολογική κατάσταση, όφειλουμένη στη συγκέντρωση άνογυου μέσα στον οργανισμό. Ό άνογυος σηματοποιεί μία σκευηνόμωσή του όργανη ένωσι, που αποτίθεται μονίμως στο δέμα και τού ήναι ένα παράξενο σκούρο γρωματισμό.

6) Γιατί το αντιμόνιον ονομάσθηκε έτσι;
Το Μεράσιονα, το νοσημοποιούσαν πολύ ως δηλητήριο. Το θεωρούσαν το ήδιαιτέως αποτελεσματικό κατά των... μοναγών! Κι' έτσι ονομάσθηκε γαλλικά «άντιμουάν» δηλαδή «άντι-καλονογικό»!

7) Ποιός είναι ο πατέρας των αναισθητικών φαρμάκων;
Ό Όρας Ούλες, ο πρώτος που πειραματίσθηκε με αιθέρα νιτρόδης α' σιον και γλωσφορόνιο. Απέκτησε δέ τόσο πάθος για το γλωσφορόνιο ώστε κάποτε μείδσε ν' αυτό έκαμα ένα έγκλημα και φυλακίσθηκε. Οι τύψεις συνεδίσταες τον έκαμαν ν' αυτοκτονήσει μέσα στη φυλακή του άνογοντας τις άσπιδες του.

8) Τά δάκου, έχουν αντίσθητική ενέργεια;
Ναί γιατί περιέχουν μία ουσία, τη «λασοζήνη» που προσβάλλει και διαλύει πολλά άπ' τα κοινότερα μικρόβια.

9) Το λάδι του κάστορος είναι βλαβερό σε μεγάλη ποσότητα;
Όχι. Δεν προκαλεί καμιά δυσάρεστη συνέπεια. Οι Κινέζοι υαλίστα το νοσημοποιούν ως συνηθισμένη τροφή.

10) Τί είναι ή «γεομάνιν»;
Ένα παρληπτικό και θεραπευτικό φάρμακο κατά τις άσθενείας του ήπνου στο πρώτο στάδιο της. Κατασκευάσθηκε το 1920 άπ' το γνωστό γεομάνικο ένοστασιο Μπάνιερ, που το κράτους μυτικό και διοτρουσε το μονοπώλιο της παραγωγής του. Άλλά, το 1925 ο Γάλλος χημικός Φουονύ ανακάλυψε τη γνηική του σύνθεσι και άδωσε πια ή παραγωγή του άπ'ο γαλλικά ένοστασια με το όνομα «μοσανύλ».

♦♦

Άν οι Αμερικανέι έτρωναν λιγώτερο...

Ό Πρόεδρος Τρούμαν συνέστησε στους συμπαιρωτές του να τρώνε λιγώτερο για να έξοικονομούνται πρόβια και να στέλνονται στην πεινασμένη Ευρώπη. Όπως απέδειξε άλλωστε ο δόκτωρ Νόρμαν Τρόφιμ, διευθυντής των υπηρεσιών επισιτισμού της Ν. Υόρκης, οι ευπορώτεροι τρώαχοι των Αμερικανών δά φέληθουν στην υγεία τους αν περικόψουν λίγο το φαγητό τους. Ίδού τί έγραψε σχετικώς σ' ένα άρθρο του:

« Άν όλοι οι παχύσαρκοι, ή άπλως οι πολύ καλοθρεμμένοι, έκαναν μερικά κιλά δά παρετρείον πολύ σύντομα ή σημαντική ελάττωσις των κρουσμάτων ώρισμένων άδενειών ήπως ο διαβήτης, ή ήσις κι' ή καρδιακή παθήσις. Η σπατάλη τροφίμων στην Αμερική είναι τρομακτική. Κάθε άνθρωπος καταναλώνει κατά μέσον όρον 2.900 - 3.000 θερμίδες την ημέρα, ενώ χρειάζεται μόνον 2.400 - 2.500 θερμίδες για να διατηρή το κανονικό βάρος του και την υγεία του».

Πολυαπλοποιώντας λοιπόν αυτές τις παρατηρήσεις 500 θερμίδες με τα 140.000.000 των κατοίκων των Ηνωμ. Πολιτειών βρίσκει ένα περίσσευμα που δά έπαρκοις για τη διατροφή 20 - 25 έκτομμυρίων τρώων στην Ευρώπη ή Άλλοι.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ καὶ τὰ περίεργά τους

Τί γίνεται στις άλλες χώρες

Ἡ χώρα πού ψηφίζει τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν κατοίκων, εἶναι ἡ Αὐστραλία: Οἱ ψηφοφόροι ἀποτελοῦν τὰ 61% τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀντιθέτως, στὴ Βολιβία ψηφίζουν μόνο τὰ 3% τῶν κατοίκων.

Στὴν Ἀγγλία, ψηφίζουν τὰ 52%, στὴ Γαλλία τὰ 47%, στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες τὰ 35% (ἀλλὰ στὴν πολιτεία τοῦ Μισισσιπὶ μόλις τὰ 2% καὶ στὴ Νότιο Καραλίνα τὰ 1,3%). Οἱ ψηφοφόροι τοῦ Πακιστάν καὶ τοῦ Ἰνδουστάν (τῶν δύο νέων ἰνδικῶν κρατῶν) εἶναι 7%. Ὡστόσο, σὲ πολλὰ ἰνδικὰ προγκυπτάτα δὲν γίνονται καθόλου ἐκλογές.

Υπάρχουν ἐπίσης τέσσερα κυρίαρχα κράτη, ὅλα ἀσιατικά, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἐκλογές καὶ ἀντιπροσωπευτικές κυβερνήσεις: ἡ Σαουδική Ἀραβία, ἡ Ἰεμενίη, τὸ Νεπάλ καὶ τὸ Βουτάν, μὲ συνολικὸ πληθυσμὸ 7.000.000.

Οἱ μόνες εὐρωπαϊκές χώρες, στὶς ὁποῖες ὁ γυναικὲς δὲν ἔχουν δικαίωμα ψήφου, εἶναι ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἑλβετία. Στὴν Ἱταλία, τὴ Γαλλία, τὴν Ἀλβανία, τὴ Γιουγκοσλαβία καὶ τὴ Βουλγαρία, ἑκατομμύρια γυναῖκες ἀπέκτησαν γιὰ πρώτη φορὰ ἐκλογικὰ βιβλία, μὲσα στὰ δύο τελευταῖα χρόνια. Στὸ Περού καὶ στὸ Μεξικὸ, τὸ γυναικεῖο φέλο ψηφίζει μόνον σὲ δημοτικές ἐκλογές. Σὲ 8 ἄλλες χώρες τῆς Νοτίου Ἀμερικής, οἱ γυναῖκες δὲν ψηφίζουν ποτὲ στὶς κάλπες. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σ' ὅλα τὰ ἀραβικά κράτη (τὴν Αἴγυπτο, τὸ Λίβαν, τὴ Συρία, τὸ Ἰράκ) καθὼς καὶ στὸ Ἰσάν.

Γιὰ ν' ἀποκτήσει κανεὶς δικαίωμα ψήφου, στὶς περισσότερες χώρες, πρέπει νὰ γίνῃ 21 ἐτῶν. Υπάρχουν όμως καὶ ἀρκετές ἐξαιρέσεις. Τὸ μεγαλύτερο ὅριον ἡλικίας ἔχει ὁρίσει ἡ Δανία: 25 ἐτῶν γιὰ τίς ἐκλογές τῆς Κάτω Βουλῆς καὶ 35 γιὰ τίς ἐκλογές τῆς Ἀνω Βουλῆς. Στὴν Οὐγγαρία, τὰ παλαιὰ ὄρια τῶν 25 καὶ 30 ἐτῶν κατέβηκαν, μεταπολεμικά, στὰ 20. Οἱ Ὁλλανδοὶ ψηφίζουν ἀπὸ 23 ἐτῶν, κι' ὄχι πιά ἀπὸ 25. Οἱ Νορβηγοὶ ἀπὸ 21, ἐνῶ προπολεμικά ἔπρεπε νὰ συμπληρώσουν τὰ 23.

Στὶς κομμουνιστικές περιοχές τῆς Κίνας ψηφίζουν ἄκοῦ καὶ παιδιά 16 ἐτῶν.

Ἡ χώρα αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη στὸν κόσμo, ὅπου ὠριμασμένα πρόσωπα ἐπιτρέπεται ἐπιστρώως νὰ ψηφίσουν δύο φορές: Οἱ διπλωματούχοι τοῦ Πανεπιστημίου ὑποοῦν νὰ δώσουν μιά πρὸςθετὴ ψήφo γιὰ τὸν ὑποψήφιo τοῦ Πανεπιστημίου τῶν, καθὼς καὶ μερικοὶ ἐπιχειρηματίαι γιὰ τὸν ὑποψήφιο τῆς περιφέρειᾶς ὅπου ἐδoεῦε ἡ ἐπιχειρήσις τους.

Στὴν Ὁλλανδία γάνουν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ὅσοι κα-

τάδικασθoῦν σὲ φυλάκιση ἐνὸς ἔτους ἢ περισσότερο, γιὰ ἐπαγία ἢ γιὰ ἀπαιτία, καθὼς καὶ σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις οἱ καταδικαζόμενοι γιὰ μὲθ.

Ἡ Νορβηγία ἀποκλείει ἀπ' τίς κάλπες ὄχι μόνο τὰ μέλη τοῦ κόμματος τοῦ Κου-ίσλινγκ, ἀλλὰ καὶ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἡ Πολωνία τοὺς καταδικασθέντας γιὰ ἀτιμωτικές πράξεις ἡ Ἑλβετία τοὺς συκοφάντες, ἡ Φινλανδία τοὺς ζητιάνους.

Σὲ καμιά χώρα τοῦ κόσμου δὲν ἀνήκουν ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι τὸν ἐκλογὸν σ' ἕνα καὶ μόνο κόμμα. Οἱ ὑποψήφιοι π. χ. στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία παρουσιάζονται ὡς μέλη τοῦ «συνασπισμοῦ κομμουνιστῶν καὶ ἀνθρώπων ἐκτὸς κόμματος». Ἀπ' αὐτοὺς δὲ πού ἐξελέγησαν γιὰ τὸ τελευταῖο Ἀνώτατο Σεβιέτ, τὰ 19% ἦσαν ἄνθρωποι δί-νως κόμμα.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς κομμάτων παρετηρήθη στὴν Ἱταλία, ὅπου ἔφθασαν τὰ 54 (ἕνα μάλιστα ἀπ' αὐτὰ ἐπιδιώκει τὴ συγχώνευσι τῆς Ἱταλίας μὲ τίς Ἡνωμ. Πολιτείες!). Στὴ Γερμανία ὑπάρχουν 25, ἕνα ἀπ' τὰ ὁποῖα θέλει νὰ προσαρτηθῇ τὸ Ἀνωδέριον στὴ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία. Στὴν Ἀγγλία, τὰ κόμματα εἶναι 14, στὴ Γαλλία 10, στὴν Τσεχοσλοβακία 8, στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες 2 μόνον.

Οἱ περισσότεροι ψηφοφόροι βοίσκονται στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία: 101.000.000. Οἱ Ἡνωμ. Πολιτείες ἔχουν 48.000.000, ἡ Ἰαπωνία 27.000.000, ἡ Μεγ. Βρετανία καὶ ἡ Ἱταλία περίπου 25.000.000.

Ὅσοι ἐξεγείρονται καὶ θυμάνουν γιὰ τὰ διπλωματί-α — πού δὲν λείπουν ἀπὸ τίς περισσότερες χώρες — θὰ φοῖζον ἀν μᾶλλον ὅ-τι στὶς τελευταῖες ἐκλογές τῆς Λιβερίας ψηφισαν... ὁ-καπλασίον ἀπ' τοὺς νοση-μένους στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους!

Ἡ Νορβηγία ἀποκλείει ἀπ' τίς κάλπες ὄχι μόνο τὰ μέλη τοῦ κόμματος τοῦ Κου-ίσλινγκ, ἀλλὰ καὶ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἡ Πολωνία τοὺς καταδικασθέντας γιὰ ἀτιμωτικές πράξεις ἡ Ἑλβετία τοὺς συκοφάντες, ἡ Φινλανδία τοὺς ζητιάνους.

Σὲ καμιά χώρα τοῦ κόσμου δὲν ἀνήκουν ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι τὸν ἐκλογὸν σ' ἕνα καὶ μόνο κόμμα. Οἱ ὑποψήφιοι π. χ. στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία παρουσιάζονται ὡς μέλη τοῦ «συνασπισμοῦ κομμουνιστῶν καὶ ἀνθρώπων ἐκτὸς κόμματος». Ἀπ' αὐτοὺς δὲ πού ἐξελέγησαν γιὰ τὸ τελευταῖο Ἀνώτατο Σεβιέτ, τὰ 19% ἦσαν ἄνθρωποι δί-νως κόμμα.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς κομμάτων παρετηρήθη στὴν Ἱταλία, ὅπου ἔφθασαν τὰ 54 (ἕνα μάλιστα ἀπ' αὐτὰ ἐπιδιώκει τὴ συγχώνευσι τῆς Ἱταλίας μὲ τίς Ἡνωμ. Πολιτείες!). Στὴ Γερμανία ὑπάρχουν 25, ἕνα ἀπ' τὰ ὁποῖα θέλει νὰ προσαρτηθῇ τὸ Ἀνωδέριον στὴ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία. Στὴν Ἀγγλία, τὰ κόμματα εἶναι 14, στὴ Γαλλία 10, στὴν Τσεχοσλοβακία 8, στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες 2 μόνον.

Οἱ περισσότεροι ψηφοφόροι βοίσκονται στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία: 101.000.000. Οἱ Ἡνωμ. Πολιτείες ἔχουν 48.000.000, ἡ Ἰαπωνία 27.000.000, ἡ Μεγ. Βρετανία καὶ ἡ Ἱταλία περίπου 25.000.000.

Ὅσοι ἐξεγείρονται καὶ θυμάνουν γιὰ τὰ διπλωματί-α — πού δὲν λείπουν ἀπὸ τίς περισσότερες χώρες — θὰ φοῖζον ἀν μᾶλλον ὅ-τι στὶς τελευταῖες ἐκλογές τῆς Λιβερίας ψηφισαν... ὁ-καπλασίον ἀπ' τοὺς νοση-μένους στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους!

Μωρὰ στὴ μαύρη ἀγορὰ

Οἱ Ἡνωμ. Πολιτείες εἰσά-γουν ἀπ' τὸν Καναδὰ μω-ρὰ, πού τὰ προμηθεύον-ται... στὴ μαύρη ἀγορὰ! Ἡ εἰσφορά αὐτὴ ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ μιά ἐρευνὰ τῆς Κανα-δῆς κοινωνιολόγου Σαρόλ-τας Γουίντον. Τὸ κέντρον τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ ἐμπορίου βρίσκεται στὴν πολιτεία τῆς Ὀντάριο.

Κατὰ τίς ἐπόμενες στατι-στικές, γεννιῶνται κάθε μῆ-να 1.000 περίπου νόθα παι-διά στὸν Καναδὰ. Οἱ ὑπέρ-ρες τους δέχονται συχνὰ νὰ τὰ ἀποχωρισθoῦν, γιὰ νὰ κορυφῶν τὸ σῶμα τους. Παίρνουν ἄλλωστε κι' ἕνα νερὸ κορυφατικὸ πορὸν. Ἐ-πειτὰ μιά εἰδικὴ ὁργάνωσις ἀναλαμβάνει νὰ εἰσαγάγῃ λαθρεῖα τὰ βρέφη στὶς Ἡν. Πολιτείες, ὅπου τὰ πωλεῖται εὐκόλα σὲ ἀντρώνα δι-κῶς παιδιά. Δεδομένου ὅτι ὑπάρχουν περισσότερα ἀπὸ 1 ἑκατομμύριο τέτοια ἀν-τρώνα, ἡ ζήτησις ὑπερ-βαίνει τὴν προσφορά κι' οἱ τιμές ἀνεβαίνουν συνεχῶς. Ἡ καναδικὴ Κυβέρνησις ἀ-νέθεσε τώρα σ' ἕνα ἀν-ώτατο δικαστικὸ νὰ λάβῃ αὐ-τοπρῶ καὶ ἀποτελεσματικὰ μέτρα γιὰ τὸ σταμάτημα αὐ-τοῦ τοῦ ἐμπορίου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Πρωτότυπο σταυρέλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΣ 2) ΠΟΘΩ - ΡΕ - ΓΟΝΥ 3) ΕΔΕΜ - ΕΜΟΝ 4) ΙΝΑ - ΟΙΣ - ΣΗΣ 5) ΗΓΜΕΝΑ - ΑΙΣΤΡΟ 6) ΘΟΘΟ - ΓΟΗΜΟΝ 7) ΑΑΡΟΝ - ΔΙΣΚΟΙ 8) ΟΧΙ - ΗΡΩ - ΣΗΜ 9) ΕΡΩΣ - ΑΔΑΜ 10) ΙΑΜΑ - ΜΗ - ΣΥΚΟ 11) ΑΝΑΚΟΥ - ΦΙΣΙΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ 2) ΠΟΔΙ - ΘΑ - ΟΡΑΝ 3) ΟΘΕΝ - ΧΩΜΑ 4) ΩΜΑ - ΕΓΩ - ΙΣΑ 5) ΕΡΓΟΝ - ΓΝΗΣΙΟ 6) ΙΣΤΙΑ - ΔΡΙΜΥ 7) ΜΟΥΣΑΣ - ΙΩΣΗΦ 8) ΓΕΣ - ΣΗΣ - ΣΑΣ 9) ΝΟΜΗ - ΗΔΥΣ 10) ΟΝΟΣ - ΡΟ - ΜΑΚΙ 11) ΣΥΝ - ΤΟΝΙΣΜΟΣ

Ποιές τὴν ἔπαθε

Τὴν ἔπαθε ὁ ἀγοραστὴς τοῦ ἐνεχυ-ρογράφου. Πληρώσε στὸν κάτεχο τὰ ἀποδείξεις 80.000 δραχμῆς καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ πληρώσῃ στὸ ἐνεχυροδα-νειστήριο ἄλλες 120 γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὸ εἰκοσόφραγκο πού δὲν ἀξίζει πιαρὰ 160 χιλιάδες.

Ἄνω - κάτω

Οἱ διάφορες λέξεις πρέπει νὰ τοπο-θετηθoῦν στὴν ἑξῆς σειρά: «Τέσσερα καὶ πέντε κάνουν ἑννέα, ἀφαίρεσε δύο, ἑπτά».

Φτερωτὲς συλλαβές

ἩΛΕΥΡΑΦΟΣ - ΕΚΤΡΟΧΑΙΣΙΣ - ΤΟΜΑ-ΤΑ - ΓΝΗΣΙΟΣ - ΠΑΤΗΣΙΑ. Αὐτὰ τὰ γράμματα πρέπει νὰ πάρετε ἀπὸ τὴν κάθε λέξη γιὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ λέξις: «ΗΛΕΚΤΡΟΜΑΓΝΗΤΗΣ».

Πρόβλημα σκέψεως

Τὰ βυθισμένα μέσα στὸ νερὸ σκα-λοπάτια παραμένουν τὰ ἴδια γιὰ τὴν α-ξία μὲ τὴν ἐμφάνειά τοῦ νεροῦ ἀνε-β-ναι καὶ ὁλόκληρα τὸ ὑπερκεντρίο δεδομένου ὅτι ἡ αὔρα τῶν υδάτων τῆς θεοσμένης οὐδὼς μεταβάλλει τὴν ἰσάλο γραμμὴ τοῦ πλοίου

Στοιχειώγητες

ΚΑΔΟΣ - ΚΑΛΟΣ

Λεξιγίγτες

ΕΚ - ΛΑ = ΕΚΛΑ

Στοιχειώγητες

ΕΡΙΣ - ΡΙΣ

Προσχη! Αὐτὸ δὲν εἶναι σταυρέ-λεξο

Μαζικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκὼνα

ΨΩΜΙ (...κρυφὴ μῆψα μου...)

Φέρες... ἐπὶ τῆς οὐμερφίξ

Ἐνὰς Ἀμερικανὸς γεροσυριστὴς ἐ-πρότεινε τὴν ἐπιβολή... φόρου ἐπὶ τῆς οὐμερφίξ. Γιὰ τὴν ἐφαρμογή του, εἶ-πε, θὰ ἰσχύσῃ ὁ κανὼν πού διευτῶ-σε ἄλλοτε ὁ Σουίφτ στὸ «Ταξίδι τοῦ Γκιουλλίβερ». Κάθε γυναῖκα θὰ ὑπο-χρεωθῇ νὰ ὀρίσῃ μόνη της σὲ ποιά κατηγορία οὐμερφίξ θέλει νὰ κατατα-γῇ καὶ θὰ πληρῶνῃ τὸν ἀνάλογο φόρο.

Ὁ Ἀμερικανὸς γεροσυριστὴς ὑπο-στηρίζει ὅτι ὁ φόρος ἐπὶ τῆς οὐμερφίξ θὰ εἶναι ὁ ἀποδοτικώτερος ἀπὸ ὅλους, γιὰτὶ ὁλες οἱ γυναῖκες θὰ βέλουν νὰ καταταγοῦν στὴν πρώτη κατηγορία.

ΠΩΣ Θ' ΑΝΑΠΤΥΞΕΤΕ τὴν αὐτοπεποίθησί σας

Ὁ μόνος τρόπος νὰ ἐπιτύχετε
στὴ ζωὴ

Τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ του, λέγει ὁ Ἀγγλος ψυχολόγος δρ Ἀλίσσον Κλαίνο, ε-νε ἡ κυριώτερα προϋπόθεσις τῆς ἐπι-τυχίας του στὴ ζωὴ. Δυστυχῶς ὁ-μως, πολλοὶ ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι ἡ αὐτοπεποίθησις εἶναι φυσικὸ χάρι-σμα, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Διαιμονεργὸς ἐ-ποικίζει ὠριμασμένους προνομίους ὑπάρχεις. Ἡ ἀντίληψις αὕτη εἶναι ἐ-σφαλμένη καὶ ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὴν ἀπογοήτευσι, πού ἔχει ὡς ἐ-πακόλουθo τὴν ἀποτυχία στὴ ζωὴ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, συνεχίζει ὁ δρ Κλαίνο, ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀπὸ τὴ φύσις προικισμένοι μὲ περισσότερο θάρρος, ὅτι ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ προσμαζώνται σὲ κάθε κατάστασι, νὰ εὐχαριστοῦνται μὲ τὴ συντροφία τῶν συνανθρώπων τους καὶ νὰ γίνωνται ἔτσι κι' οἱ ἴ-διοι εὐχάριστοι στὸν πλησίον τους. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅμως ὅτι οἱ ἄλ-λοι ἄνθρωποι εἶναι καταδικασμένοι νὰ ζοῦν κλειστοὶ στὸν ἑαυτὸ τους καὶ νὰ μὴ μποροῦν ποτὲ νὰ ἀντιμετωπί-σουν μὲ θάρρος τὴ ζωὴ. Ἀντιθέ-τως, ἀρκεῖ λίγη καλὴ θέλησις καὶ μιά κάπως προσεκτικὴ καὶ συστη-ματικὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ ἀποκτή-σῃ κανεὶς αὐτὴ σκετικὴ πεποίθησι στὶς ἱκανότητές του, πράγμα πού θὰ τὸν ἀναδείξῃ καὶ θὰ τὸν δι-ευκολύνῃ νὰ ἐπιτύχῃ στὴ ζωὴ του.

Χτυπητὸ παράδειγμα ἀπὸ τῆς ἀ-πώσης αὐτῆς, εἶναι ὁ περίφημος ἱρ-λανδὸς δραματικὸς συγγραφεὺς κι' εὐθυμιογράφος Τζωρτζ Μπέρναρ Σὼ. Λένε ὅτι σὲ νεαρὰ ἡλικία ἦταν τόσο συνεσταλμένος, ὥστε ὅταν ἐπρόκει-το νὰ πᾶν ἐπίσκεψι, ἐκοδε ὥρες ὁ-λόκληρες βόλτες στὸ δρόμο, ποῖν πάση τὴν ἀπόφασιν νὰ χτυπήσῃ τὸ κορδοῦνι τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁποῖο θὰ ἔκανε τὴν ἐπίσκεψί του. Τὸ ἐλάττω-μα τοῦ αὐτοῦ ἀσχετοῦ, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τὸ ἔκοψε καὶ σήμερα μάλιστα ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι πού σκανδαλίζονται ἀπὸ τὴν ὑπερ-βολικὴν τοῦ αὐτοπεποίθησι.

Γενικά, παροτρυνεὶ ὁ δρ Κλαίνο, ἡ ἔλλειψις θάρρους νασακτορίζει τὴ νεαρὰ ἡλικία. Διστάζει μὲν πρὸς τὰ προβλήματα πού ὀδεῖται ἀντίκου-τῆς ἡ ζωὴ καὶ παθαίνει ἕνα εἶδος ἀ-δικαιολογητοῦ πανικοῦ, πού ὀδηγεῖ στὴν ἀδουλία, στὴν ἀναποφασιστι-κότη, στὴ διανοητικὴ ἀδράνεια.

Ἄν ποδεὶ
κάθε
γυναῖκα...

ΜΙΑ ΚΑΛΤΣΑ
ποὶ νὰ συνδιαζῇ
• ΚΟΜΩΤΗΤΑ
• ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἐνα ΖΕΔΣΕΥ
Ζουδατο
καὶ ἀνταχὺς

...Δὲν τὰ βρῇ σὲ μετὰ
ποικίλια γιὰ τὸ χούστο της καὶ
παύθινε στὴν ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ.ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Ἀλλὰ καὶ σὲ μεγαλύτερη ἡλικία, ἀκοῦν μερικοὶ ἀποτυχίες γιὰ νὰ προκαλέσουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Γιὰ νὰ μὴ συμβαίνει αὐτὸ, ὁ δρ Κλαίνο, δίνει τίς ἀκόλουθες συμβου-λές:

Ὅταν σὰς πιάνη πανικός κι' εἴ-σαστε ἔτοιμοι νὰ τρέξετε, ἐπιβλήθη-τε στὸν ἑαυτὸ σας καὶ σταθθετε. Καὶ ἀντιστρόφως, ὅταν πρέπει νὰ πάτε κάπου καὶ διατάζει καὶ νοιώθετε τὰ πόδια σας νὰ κολλοῦν στὸ ἔδαφος, συγκεντρώστε τὸ κορδαῖο σας καὶ προχωρήστε ἀδιστακτὰ, ἀρχίστε νὰ τρέχετε ἐν ἀνάγκῃ.

Μὴν ἀφίετε ποτὲ νὰ σὰς κυριεύ-σῃ ὁ φόδος καὶ νὰ σὰς κἀνῃ νὰ δι-στάζεστε νὰ κάνετε ἐκεῖνο πού πρέ-πει νὰ κάνετε. Ὅποιοι διστάζει εἴ-νε χαμένος.

Ὁ καλλίτερος τρόπος ν' ἀποκτή-σετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ σας, εἶναι νὰ κάνετε ἐκεῖνο ἀκριβῶς πού φοβόσαστε. Ἄν δυσκολεύεσθε νὰ μι-λάτε μὲ πολλὸν κόσμo, ἐπιδιώκετε πάντοτε πολυάνθρωπες συναστρο-φές, δεχθῆτε τίς προσκλήσεις τῶν ἄλλων καὶ προκαλεῖτε τὸν καθένα σὲ συζήτησι.

Ἄν δὲν μπορῆτε μόνον σας νὰ τολμῆσετε ἐκεῖνο πού σὰς φοβίζει, ζητήστε τὴ βοήθεια, τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων σας. Ἄν λ. χ. εἴσα-στε καλὸς μουσικὸς ἀλλὰ παθαίνετε τὸακ μπροστὰ στὸν κόσμo, προσ-καλέστε τοὺς φίλους σας, νὰ σὰς ἐ-πισκέπτονται καὶ νὰ σὰς ἀκοῦν ὅ-ταν μελετᾶτε μουσικὴ. Σιγὰ-σιγὰ, θὰ συνθῆτε ἔτσι νὰ παίζετε μπρο-στὰ σὲ κόσμo, χωρὶς νὰ παθαίνετε «τὸακ».

Ἐξομολογήθε κάθε ἀδυναμία σας σ' ἕνα πρόσωπο τῆς ἐμπιστο-σύνης σας. Προσῆτε δύο νασακτη-ριστικά, παροδείγματα: Μιά ὑπέρα, γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ παιδί της ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ νεροῦ, τὸ πήρε μαζί της στὸ ὑπνίο καὶ τὸ ἔφασε μένο-του, ἐνῶ ἡ ἴδια κολυμποῦσε δίπλα σὲ μικρὴ σκετικὴ ἀπόστασι. Μὲ μόνη τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ὑπέρα του βοι-σκόταν δίπλα του, τὸ παιδί ἔπαψε νὰ φοβάται, ὑπῆκε στὴ θάλασσα κι' ἔμαθε μάλιστα μόνο του νὰ κολυμ-πᾶν.

Μιά ἄλλη πάλι κυρία, σπουδαία ἱατρός, ἦταν ἀδύνατο, νὰ βγῇ ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ, ὅπου εἶχε μὴ νὰ ψωνί-σῃ, χωρὶς ν' ἀγοράσῃ κάτι. Ἐπὶ καὶ ἀν αὐτὸ τὸ «κάτι» δὲν τῆς ἀρε-σε καὶ τῆς ἦταν ἀγνωστο. Δὲν τολ-μοῦσε νὰ πῇ «ὄχι» στοὺς ὑπάλλη-λους, θεωροῦσε τοσοῦτα ἀνασκατ-ριστο νὰ μὴν πᾶσῃ κάτι, ὥστε ἀπὸ τὸν κόπο πού ἔκαναν πρὸς γάον της οἱ ὑπάλληλοι δεικνόντας τῆς τὰ διάφορα ἐμπορεύματα. Ἐξομολογῆ-θηκε τέλος τὴν «αμαρτία» της στὸ σύζυγό της καὶ πῆγαν μιά μερὰ μαζί νὰ ψωνίσουν.

Ὁ σύζυγός της ἀπέκλυσε τότε τὴν «ἀδυναμία» της, στοὺς ὑπάλλη-λους τοῦ μαγαζιοῦ. Ἡ κυρία ντᾶ-πικε, κοκκίνισε, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέ-ρα ἐκεῖνη, ἔπαψε ν' ἀγοράζῃ κάτι πού δὲν τῆς ἀρεσε καὶ συνθῆσε νὰ λήθῃ.

— Ὅχι! Δὲν εἶναι ἐκεῖνο πού θέλω.

Ἀκολουθήστε, καταλήγει ὁ δρ Κλαίνο, τίς συμβουλές αὐτές, μὴν ἀφήνετε τοὺς μικροδισταγμοὺς σας νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ γίνουν συνή-θες, ἀποβάλετε τοὺς μικροφόβους σας, ποῖν πολλαπλασιασθoῦν καὶ σὰς κυριεύουν καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι σιγὰ-σιγὰ, αὐτομάτως θὰ βεραπευ-θῇτε ἀπὸ κάθε εἶδος διανοητικῆς νωθρότητος, θ' ἀποχτήσετε ἐμπιστο-σύνη στὶς ἱκανότητές σας, θ' ἀντι-μετωπίζετε πάντοτε μὲ θάρρος τὴ ζωὴ καὶ θὰ σημειώνετε ἔτσι κι' ἐ-σεις ἐπιτυχίες, σὰν τοὺς «προικισμέ-νους ἀπὸ τὴ φύσι» θαρραλέους καὶ δυναμικοὺς ἀνθρώπους.

—Βγάλετε τὸ καπέλλο σας, κύριε!
—Μὲ συγκορεῖτε, τὸ ἔχω βγάλει. Τὰ μαλλιά μου εἶναι πού φυτρώνουν ἔτσι!..

Ὁ οὐ ζῶς: Τί θὰ πῇ «Ζηλεύει τὴ μαῖμου»...
Κατέβαε τὸν ὀμέωσ ἀπ' τὴν πλάτη μου!...

—Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο «ρεστῶν» πού μπορεῖ νὰ φᾶ κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ βλέπουν!

ΤΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ
—Μὲ μουστάρδα ἢ σκέτα;

Το τελευταίο Ραντεβό

Δραματικό διήγημα

Ο γιατρός Νταμπιέρ ή-ταν ένας από τους πιο φη-μιμένους χειρουργούς του Παρισιού. Μία στενή φίλη μάς συνδέει από την επο-χή που ήμαστε ακόμη παι-διά. Εκείνο το βράδυ, κά-θόμαστε κοντά στο τζάκι κι' αναπολούσαμε τις πα-λές αναμνήσεις μας.

Σαφνικά, είδα το πρόσω-πο του φίλου μου να γίνε-ται πολύ σοβαρό, ενώ το βλέμμα του φαινόταν σαν κρυμένο στο κενό.

— Μέσα στη ζωή μου ως γιατρός μου είχε πει ότι, υπάρχει κάτι που θα διστά-ζα να το εξομολογηθώ σ' όποιονδήποτε... Αλλά νο-μίζω πως μπορώ να το πω σε σένα.

Κοντοστάθηκε μερικά στιγμές κι' έπειτα συνέχι-σε:

— Εκείνη την εποχή, δι-νύθουσα την «Κλινική των Φιλλυρών» στο Σέρ. Μία νύχτα του Ιουνίου, κατά τις δύο, άκουσα μερικά δια-στικά χτυπήματα στην πόρ-τα του δωματίου μου.

— Ήταν ο διανυκτερεύων γιατρός.

— Έφεραν μία γυναίκα τραυματισμένη, μου είπε. Τα τραύματά της είναι πολύ σοβαρά. Γι' αυτό, πήρα το θάρρος να σας ξυπνήσω...

— Έτοιμασε το χειρουργεί-ο, απάντησε. Κατεβάζω αμέσως.

— Η γυναίκα αυτή ήταν ένας αυτοκινητιστικός δυστυχισμένος. Οδηγούσε μόνη το αυτοκίνητό της και σε μία στιγμή το βόλαν εί-χε ξεφύγει από τα χέρια της...

— Το αυτοκίνητο έπε-σε τότε πάνω σ' ένα δέν-δρο και η δυστυχισμένη εκ-σπενδονίστηκε με όλη της όποια δύναμη είχε...

— Άλλα θα με ρωτήσετε ποιος είναι ο Ζερόμ Λανσέλ και τι σχέση έχει μαζί μου, συνέχισε. Σε σας μπορώ να πω όλα γιατρέ...

— Ο Ζερόμ Λανσέλ είναι για-μένας από τον παπ, ο λό-γος της ύπαρξής μου...

— Και μου άφηθήκατε μία συνκινητική ιστορία.

— Είχαν αναμνησθεί την επο-χή που ο Λανσέλ έκανε τα πρώτα του βήματα στη φι-λολογία. Ήταν ακόμη αση-μώσιμος και γι' αυτό οι γονείς της αρνήθηκαν κατηνορη-ματικά να συγκατατεθούν στο γάμο τους. Εκείνος έ-φυγε τότε για την Ανατολή και γι' αρκετά χρόνια χάθη-κεν τα ίχνη του. Έπειτα, άρχισαν να κυκλοφορούν τό-να έφηβα από το άλλο τα μνηστορήματα του που τον έκαναν πολύ γρήγορα διά-σημο.

— Άλλοι όμως! Ήταν παρ-αδόξως, είχαν υποχρεώ-σει την Άλιν να παντρευ-θεί έναν άνθρωπο που δεν τον άρεσε.

— Ο Ζερόμ Λανσέλ έφα-νε, λοιπόν να μένει πάντα στην Ανατολή και κάθε τό-σο εξέδιδε κι' ένα καινού-ριο βιβλίο του.

— Σαφνικά, πριν από ένα χρόνο ή Άλιν τον συναν-τησε ένα βράδυ σ' ένα παρ-ισινό κέντρο. Κατάλαβε τό-τε και οι δύο πως η παλιά αγάπη τους δεν είχε αθι-σεί ποτέ μέσα στην ψυχή

τους. Κι' αποφάσισαν να έ-νυσουν τη ζωή τους, παρ-αμερίζοντας όλα τα εμπόδια.

— Η νεορή γυναίκα έπει-σε σε λίγο το σύζυγό της να χωρίσουν ειρηνικά, α-φού, άλλωστε, δεν είχαν παιδιά. Το διαζύγιο τους εί-χεν εκδοθεί πριν από λίγες μέρες. Η Άλιν είχε τηλε-γραφήσει τότε στον Ζερόμ να πάει να την συναντή-σει.

— Έκείνος τους νύμφευ-σε στο Βιζνόν, χωρίς καμμία επισημότητα. Έπει-τα, θάφτηκαν για την Ά-νατολή... Και να πού η συ-νάντησή των είχε μεταω-θεί. Από μία περίεργη συμ-πτωτική είχαν τραυματισθεί και οι δύο την ίδια στιγμή.

— Εκείνος από την έκτροχία-ση του τρένου και η Άλιν από τη σύγκρουση του αυτο-κινήτου της...

— Δεν διακολεύθηκα να μάθω σε ποιά κλινική είχαν μεταφέρει τον Ζερόμ Λαν-σέλ. Ο γιατρός Μαρβάλ με πληροφόρησε ότι η κατ-αστορία του ήταν απελπι-στή.

— Από χθές μου είπε έχει πέσει σε κωματώδη κα-τάσταση... Κάπου — κάπου, συνδέεται και ψιθυρίζει με-ρικές λέξεις... Νομίζω πως ξεχωρίζει το όνομα Άλιν...

— Σαν να είχα πει ότι ο Ζερόμ Λανσέλ ήταν σοβα-ρός. Αποφύγα, όμως, να της πω πως οι γιατροί είχαν α-πελπίσει ότι ξά μπορούσαν να τον σώσουν και ότι περι-μεναν από στιγμή σε στιγμή το θάνατό του.

— Κατά το βράδυ, ο πρε-τός της Άλιν Ντωμάλ είχε ξεπεράσει τους σφράντα βόθρους.

— Έκείνο που ήθελε να με παρακαλέσει ήταν να ζη-τήσω να πληροφορηθώ σε ποιά νοσοκομείο είχαν μετα-φέρει το μνηστορήματο Ζερόμ Λανσέλ που ήταν με-τεξύ των θυμάτων της κα-ταστροφής και αν διέτρεφε κίνδυνο. Είχε πληροφορηθεί τον τραυματισμό του τυ-χαία καθώς ξεφύλλιζε τις εφημερίδες. Κι' εκεί είχε ί-δη έπίσης ότι τα δύο δυσ-τυχισμένα — το δικό της και η έκτροχία της αμαρ-τωμένης — είχαν συμβεί την ίδια ώρα: στις 12 και 15 της 12ης Ιουνίου...

— Άλλα θα με ρωτήσετε ποιος είναι ο Ζερόμ Λανσέλ και τι σχέση έχει μαζί μου, συνέχισε. Σε σας μπορώ να πω όλα γιατρέ...

— Ο Ζερόμ Λανσέλ είναι για-μένας από τον παπ, ο λό-γος της ύπαρξής μου...

— Και μου άφηθήκατε μία συνκινητική ιστορία.

— Είχαν αναμνησθεί την επο-χή που ο Λανσέλ έκανε τα πρώτα του βήματα στη φι-λολογία. Ήταν ακόμη αση-μώσιμος και γι' αυτό οι γονείς της αρνήθηκαν κατηνορη-ματικά να συγκατατεθούν στο γάμο τους. Εκείνος έ-φυγε τότε για την Ανατολή και γι' αρκετά χρόνια χάθη-κεν τα ίχνη του. Έπειτα, άρχισαν να κυκλοφορούν τό-να έφηβα από το άλλο τα μνηστορήματα του που τον έκαναν πολύ γρήγορα διά-σημο.

— Άλλοι όμως! Ήταν παρ-αδόξως, είχαν υποχρεώ-σει την Άλιν να παντρευ-θεί έναν άνθρωπο που δεν τον άρεσε.

— Ο Ζερόμ Λανσέλ έφα-νε, λοιπόν να μένει πάντα στην Ανατολή και κάθε τό-σο εξέδιδε κι' ένα καινού-ριο βιβλίο του.

— Σαφνικά, πριν από ένα χρόνο ή Άλιν τον συναν-τησε ένα βράδυ σ' ένα παρ-ισινό κέντρο. Κατάλαβε τό-τε και οι δύο πως η παλιά αγάπη τους δεν είχε αθι-σεί ποτέ μέσα στην ψυχή

τους. Κι' αποφάσισαν να έ-νυσουν τη ζωή τους, παρ-αμερίζοντας όλα τα εμπόδια.

— Η νεορή γυναίκα έπει-σε σε λίγο το σύζυγό της να χωρίσουν ειρηνικά, α-φού, άλλωστε, δεν είχαν παιδιά. Το διαζύγιο τους εί-χεν εκδοθεί πριν από λίγες μέρες. Η Άλιν είχε τηλε-γραφήσει τότε στον Ζερόμ να πάει να την συναντή-σει.

— Έκείνος τους νύμφευ-σε στο Βιζνόν, χωρίς καμμία επισημότητα. Έπει-τα, θάφτηκαν για την Ά-νατολή... Και να πού η συ-νάντησή των είχε μεταω-θεί. Από μία περίεργη συμ-πτωτική είχαν τραυματισθεί και οι δύο την ίδια στιγμή.

— Εκείνος από την έκτροχία-ση του τρένου και η Άλιν από τη σύγκρουση του αυτο-κινήτου της...

— Δεν διακολεύθηκα να μάθω σε ποιά κλινική είχαν μεταφέρει τον Ζερόμ Λαν-σέλ. Ο γιατρός Μαρβάλ με πληροφόρησε ότι η κατ-αστορία του ήταν απελπι-στή.

ΟΙ ΑΣΤΡΑΠΙΑΙΕΣ κινήσεις των ζώων

Τα θηρία, τα έντομα, τα πουλιά

Η ταχύτης με την οποία τα ζώα αντι-μετωπίζουν τον κίνδυνο ή συλλαμβά-νουν την λεία τους είναι κάτι το κατα-πληκτικό κάτι που δεν μπορεί να το συλλάβει εύκολα η φαντασία του ά-νοητου.

Μία φορά, μερικοί εργάτες του ζω-ολογικού κήπου του Λονδίνου, αποφα-σίσαν να κινηματογραφήσουν τις κινή-σεις που κάνει ένας βάτραχος για να καταβροχθίσει ένα σκουλήκι. Πήσαν λοιπόν, μία κινηματογραφική μηχανή που τραβούσε 300 εικόνες το δευτερο-λεπτό και αφού τακτοποιήσαν τα πά-ντα έβαλαν υποστάτο στο βάτραχο ένα σκουλήκι. Προτού λοιπόν προλάβουν να πιέσουν το κουμπί της μηχανής, το σκουλήκι είχε εξαφανισθεί, μέσα στο στομάχι του βατράχου. Δηλαδή σε δι-άστημα λιγότερο από 1/15 του δευτε-ρολέπτου!

Η επίθεσις του κοροτσάκι εναντίον του αντιπάλου του θεωρείται ως η «τα-νύτρεα κίνηση μέσα στη φύση». Αυτό ίσως να το χαρακτηρίσετε ως υπερβο-λή. Πάντως η αλήθεια είναι ότι δεν μπορεί άνθρωπος να παρακολου-θήσει τις κινήσεις του, γιατί το όπτε-ρο αυτό σε διάστημα μισού δευτερο-λέπτου, επιτίθεται, δαγκώνει, νύει το δελτηρίο του στις πληγές που ανοί-νουν τα δόντια και έπιστοφει τάχιστα πάλιν στην πρώτη του θέσι!

Και οι κινήσεις των ανδρών ζώων εί-νε εξ ίσου γρήγορες. Ένα πειραμένο λιοντάρι π. γ. μπορεί να σκοτώσει ένα ζέβρο ή ένα βουβάλι, σε διάστημα ενός δευτερολέπτου.

Ένας κυνηγός που έζησε άκετά γνώσια στην Αφρική αφηγείται ότι ή λεοπαρδαλίς μπορεί να διατρέξει σε δι-άστημα δύο δευτερολέπτων απόστασι 30 μέτρων. Επίσης πηδά — «έκτοξεύ-εται» θα έπρεπε να πούμε καλύτερα — με καταπληκτική ταχύτητα. Γι' αυτό μπορεί ν' αναπτύξει μέσα σε λίγα δευ-τερολέπτα ακόμη μεγαλύτερη ταχύτητα και να φτάσει στο ζενίθ της ταχύτητας που είναι 70 μέτρα την ώρα! Για να καταλάβετε όμως πόσο μεγάλη είναι η ταχύτης της λεοπαρδαλώς σας λέμε ο-τι ένας πρωταθλητής δορυμνός αναπτύ-σει σε δύο δευτερολέπτα ταχύτητα που ήλπις θα μπορούσε να φτάσει τα 16 μέτρα την ώρα και το ζενίθ της τα-χύτητός του είναι μικρότερο από 25 μέτρα.

Κι' η ταχύτης της σάουρας είναι επί-σης πολύ μεγάλη. Αν ποτέ την πλησι-άσετε και γυμνήσετε απότομα τα νέ-νια σας, θα την χάσετε ως δια καγείας από τα μάτια σας, χωρίς να δέτε ποιά διεύθυνσι ακολουθήσει.

Η ταχύτης όμως των κινήσεων των πουλιών είναι ασυνκρίτως μεγαλύτερη από την ταχύτητα των άλλων ζώων. Το αμερικανικό γεράκι — που είναι μικρό σαν σπουργίτι — πετάει με καταπλη-κτική ταχύτητα και μπορεί ν' απορρί-πτει το έδωσος μιά σάουρα, χωρίς να έ-λαττώσει καθόλου την ταχύτητα του!

Ένας Αμερικανός έτυχε να δει κά-ποτε ένα τέτοιο γεράκι να καταδιώκει ένα σπινό. Ο δυστυχισμένος ο σπινός, έξοντας την τύχη που τον περίμενε, σταμάτησε απότομα και προσπάθησε να κρυφτεί κάτω από τους προσελάνι-νους απομονωμένες μιάς κολώνας του ηλεκτρικού. Το γεράκι που τον ακολου-θούσε από πολύ κοντά θα κοιματιάζό-ταν άσφαλτος επάνω στα σύρματα, αν δεν είχε την ικανότητα να αντιληφθεί α-στοραχώς τον κίνδυνο. Τινάχθηκε λοι-πόν αμέσως προς τα άνω σαν σου-κέτα, μισό μόλις μέτρο μακριά από τα ηλεκτρικά σύρματα κι' έτσι γλύτωσε.

ΤΡΑΝΚ ΛΕ-Ι-Ν

Ο γυρισμός του άσώτου

Η νύχτα είναι σκοτεινή. Τα φω-τα του δρόμου που τα βολύνει η φι-λή βροχή μόλις φωτίζουν τους α-ραιοίς διαβάτες της συνοικίας, που σκυρτοί τρέχουν να βρουν τη ζε-σποσία του φωτικού τους σπιτιού.

Ένα κοροτσάκι λεπτοκαμυμένο υπερδυνατό ανάμεσα τους και πό-τε-πότε σταματά και τρυπώνει μέ-σα στα καφενάκια και στις ταβέρνες που συναντά, ρίχνοντας με άγνη-νία τις ματιές του από τραπέζι σε τραπέζι. Είναι φανερό από την α-πελπίσια που απλώνεται στ' άκρη προσωπική του πως κάποιον γυ-ρεύει και δεν τον βρίσκει.

Έφτασε τώρα έξω από το σπίτι του θείου της κι' μικρή, στα Κάτω Πετράλωνα, και με μία κρυφή έλ-πίδα χτύπησε την πόρτα.

— Έλα μέσα παιδί μου, της λέει ο θείος της. Τι γυρεύεις τέτοια ώ-ρα στους δρόμους; Είσαι μούσκε-μα, τρέμεις από το κρύο! Έλα, κάθισε κοντά στη φωτιά και πές μου γιατί πήρες τους δρόμους νυ-κτιάκι; Τι τρέχει;

Το κοροτσάκι τον κυττάει με τα κλαμένα του ματάκια συγκινημένο. Εκείνος σκύβει της βγάσει το βρεγμένο παλτοδάκι της και την καθίζει κοντά στο άναμμένο μαν-κάλι, τριβώντας τα παγωμένα χε-ράκια της μέσα στις ζεστές του χούφτες.

— Η μαμά μου, θείε, είναι πολύ άρρωστη λέει η μικρή. Κλαίει και δεν θέλει να πιη τα γιατρικά της. Δεν θέλει να φάρ τίποτα. Θα πεθā-νι!...

Η φωνούλα της είναι γεμάτη α-πελπίσια και πνίγεται στους λυ-γμούς.

— Έφωνα κρυφά για να βρω τον μπαμπά, συνεχίζει, μα δεν τον βρή-κα πουθενά. Είμαι τόσο κουρα-σμένη...

Κάθονε έπειτα κι' έγγυρε το κε-φαλάκι της σαν λαβωμένο πουλί. Μισόκλεισε τα μάτια της ενώ τα χείλη της ψιθύριζαν με αγωνία:

— Πρέπει να βρω το μπαμπά μου... Μ' άκου, θείε; Πρέπει να τον βρω όσο πιο γρήγορα μπορώ... τώρα... αμέσως... γιατί η δυσ-τυχισμένη μου μαννούλα θα πεθā-νι!... Δυό μέρες έχει να φάρ κι' ο πατερός την καίει. Παραμι-λάει... και μέσα στο παραμιλη-τό της όλο το μπαμπά φωνάζει... Θα πεθāνι σου λέω!...

Και όλο λέει η μικρή Ζωζώ και κυττάει με τα δακρυσμένα της ματάκια το θείο της που με θλι-μένη όψη παρακολουθεί την πνε-μένη παιδούλα και συλλογίζεται τη σκληρή διαγωγή του αδελφού του, που εγκατέλειψε στο έλεος του Θεού τη γυναίκα του κι' αυτό το άμοιρο κορίτσι που δεν είναι πα-ραπάνω από 12 χρονών. Κι' ανα-θυμάται τα περιστατικά όπως είχαν γίνει πέντε μήνες πριν:

Ήταν μία ζεστή νύχτα του Α-υγούστου που η νύφη του η Κούλα του διηγήθηκε με παραπληρωμένη καρδιά, σ' αυτό το ίδιο δωμάτιο πως ο άντρας της την εγκατέλει-ψε γιατί αγαπούσε μία άλλη γυναί-κα, κι' έφυγε μαζί της, θυμάται ακόμα την απόπειρα της αυτοκτο-

νίας της άμοιρης γυναίκας που πε-σε στις γραμμές του ηλεκτρικού, κοντά στο Μοσχάτο και τις φροντί-δες που είχε αναλάβει για να τη σώ-σει. Πέντε μήνες έχουν περάσει από τότε και να τώρα αυτό το κο-ροτσάκι ήρθε να ξυπνήσει μέσα του το θυμό και την αγανάκτηση εναν-τίον του ασυλλόγιστου μικρότερου αδερφού του.

— Θείε πάμε να βρούμε το μπα-μπά... λέει πάλι η μικρούλα.

— Το μπαμπά; Μά, μικρούλα μου, δεν ξέρω...

— Ναι, ναι πρέπει να τον βρω-με! Μα πρώτα έλα να το πούμε στη μητέρα. Αυτό θα την κρατήσει στη ζωή!

Ο θείος δεν δίστασε πιά. Την πή-ρε από το χέρι και τράβηξαν για το σπίτι της άρρωστης.

— Νότη μου... έλα πριν πεθā-νι... Έλα προστάτεψε το κορι-τσάκι μου... τη Ζωζώ μας... να μη μείνει στους δρόμους πεντάρ-φονο...

Η γειτόνισσα η κυρά Λέννα κα-θισμένη δίπλα της της βάζει κρύ-ες κομπρέσες με νερό και ζυδι στο μέτωπο και προσπαθεί να την πα-ρηγορήσει:

— Σώπα, κόρη μου... Ο Νότης θάρη και σ' ό θα γίνει καλά. Εί-σαι νέα και η ζωή θα σου κωυ-γελάει πάλι, μόνο, κάνε κουρα-νιο...

Λίγο παράμερα η Ζωζώ σφίγγει το χέρι του θείου της και τον κυ-τάζει στα μάτια.

— Πρέπει να βρούμε το μπαμπά... ψιθυρίζει και τον σπρώχνει προς την πόρτα.

Βέβαια ήξερε εκείνος που θα πήγαινε να βρη τον αδερφό του, αλλά πως θα τον κατάφερνε να τον πάρει στο σπίτι του και να ξαναγυ-ρίσει κοντά στην άρρωστη γυναί-κα του; Μόνος του δεν θα τα κατā-φερνε. Και σκυθρωπός κοιτούσε καλά το παλτοδάκι της μικρής και την τράβηξε μαζί του έξω στο δρόμο.

Μία σκληρή πολύ δραματική συνε-θη, όταν βρέθηκε ο Νότης μπρος στην κορούλα του και στον αδερ-φό του. Ήταν εκεί κι' η γυναίκα που τον είχε ξετρελλάνει με την ωμορφιά της.

Ο Νότης ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται στο αντίκρουμα της κορούλας του. Τα δάκρυά της τον σπάραζαν. Και σε μία στιγμή τον γύρισε και είδε τη γόνισσα που τον ξετρελλάνε δεν τούκανε έντυπωσι πιά ή ωμορφιά της, το φάνηκε πως έβλεπε ένα συκαμμένο φιδί που χαμογελούσε με άπειρα μπρος στο άσχημο του γκρέμισμα.

— Τι έκανα!... Τι έκανα!... ξεφώνισε.

Κι' αρπάζοντας την κορούλα του στην αγκαλιά του έκραυγε το προ-σώπο του κοντά στο δικό της για να μη φανούν τα δάκρυα που κύλη-σαν στα μάγουλά του.

Είναι μερανόχτα. Ο πατερός της άρρωστης έχει πέσει. Μέσα στο δω-μάτιο δεν είναι πιά ούτε η κυρά Λέννα ούτε ο αδερφός του Νότη.

Γονατιστοί μπρος στο κρεβάτι πατέρας και κόρη περιποιούνται την άρρωστη της λένε λόγια αγάπης και στοργής.

Η Κούλα δεν παραμιλά πιά. Τα μάτια της μόνον είναι βουρκαμένα από δάκρυα χαράς. Απλώνει τα άδυναμα χέρια της κι' αγκαλιάζει τα πόδια αγαπημένου της προσώπα:

— Δεν θα φύγεις πιά Νότη... ψι-θυρίζει.

— Όχι, αγάπη μου... Πρέπει να γίνης καλά, πρέπει να ζήσης, να χορής και σ' ό την ευτυχία που σ' ό στερησα αγαπημένη μου! Ποτέ πιά δεν ξά χωρίσουμε, σ' ό κί-ζομαι!...

Τί όνειρεύονται ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Τί πρέπει να ξέρουν οι γονείς

Πολλοί νομίζουν ότι τα όνειρα είναι ένα ακαθόρι-στο και συγκεχυμένο παιχνίδι της φαντασίας, που δεν έχει καμμία ιδιαι-τερη σημασία. Η αντίληψη αυτή, κατά τους νεωτέρους ψυχολόγους, δεν είναι σω-στή. Χωρίς να παραδέχεται ότι τα όνειρα προέ-γουν τα μέλλοντα να συμβούν, ή νεωτέρα ψυχολο-γία δέχεται ότι οι καταβλήσεις, οι στενοχώριες της έν-εργηόρατης ζωής μας καταφεύγουν στο ύπνου-νείδητο και όταν λείπει ο έλεγχος της συνειδήσεως, όπως συμβαίνει όταν κοιμόμαστε, εκδηλώνεται με το δικό τους τρόπο, υπό τη μορφή των όνει-ρων.

«Από της άπύψεως αυτής, γράφει ο δρ. Τόμας Κάουφμαν, τα όνειρα έχουν εξαιρετική σημασία γι-ατί αποκαλύπτουν την ψυχική κατάσταση του ά-νθρώπου. Και το σημείο αυτό ένδ-αφέρει ιδιαίτε-ρας τους γονείς. Τα παιδιά όνει-ρεύονται και πολλά από τα όνειρά τους είναι ή φωνή του παιδικού ύπνου-νείδου, που εκφράζει ψυχικές διαταραχές για τις ό-ποιες το παιδί, όταν εινε ζυπνιο, δεν μπορεί ή δεν κατορθώνει να μιλήσει. Μπορεί να έχη σφοδρή επι-θυμία να δ' ό ένα πρόσωπο, τον πατέρα του π. χ. που λείπει σε ταξίδι. Όσο είναι ζυπνιο, ξέρει ότι δεν εινε δυνατόν να τον δ' ό και δεν παραπονείται.

Όταν όμως κοιμάται, ή επιθυμία του αυτή προβά-λει από το ύπνου-νείδητο και το παιδί βλέπει στο όνειρό του ό,τι ποθεί, δηλαδή τον πατέρα του.

Συνήθως το παιδί δεν θυμάται τα όνειρά του. Μοιάζουν με τα φαντάσματα, που νομίζει ότι βλέ-πει όταν το δωμάτιο εινε σκοτεινό και εξαφανίζον-ται μόλις άναψη το ήλ-γ-γ-κό φως. Μπορούμε όμως με μία συστηματική και επίμονη προσπάθεια να συνηθίσουμε το παιδί να διηγήται τα όνειρά του.

Για να το πετύχουμε αυτό, συνεχίζει ο δρ. Κά-ουφμαν, δεν χρειάζεται να παριστάμε τον άνα-κριτή ή το γιατρό. Πρέπει πριν απ' όλα να είμα-στε υπομονητικοί άκρατοι. Ν' αφήνουμε το παιδί να λ' ό όσα θέλει. Πού και πού να το κάνουμε μερικές ερωτήσεις για να το διεκρινόμαστε στην α-φήγησή του. Τέλος να συζητούμε μαζί του, ό,τι νο-μίζουμε από όσα μάς αφηγείται ότι έχει κάποια σημασία. Γενικά πρέπει να μεταθέτουμε τον έαυτό μας στη θέσι του παιδιού, που ακούει παραμύθια από τη γιαγιά του και την ρωτάει λεπτομέρειες και συζητεί μαζί της για την εξέλι-ξη και το τέλος των ήρώων του παραμυθιού. Πρέπει δηλαδή ν' αφήνουμε το παιδί να παριστάνη τη γιαγιά και να έχουμε την υπομονή να παίζουμε το ρόλο του παιδιού, που την ακούει. Πολλές φορές, ώριμαμένα σημεία του όνει-ρου, που δεν θυμάται, θα τα συμπληρώνη με τη φαντασία του. Αυτό δεν περάζει γιατί κι' ή φαν-τασία «έμπνέται» από το ύπνου-νείδητο κι' έτσι ή αποκαλυπτική του όνει-ρου δεν μειώνεται.

Με τον τρόπο αυτό μπορούμε να δελτιώσουμε πολύ την ψυχική κατάσταση και τον χαρακτήρα του παιδιού. Το όνειρο π. χ. του μίσους κατά του δα-σκάλου, που αναφέρεται παραπάνω, μπορεί να μάς οδηγήσει να έρευνήσουμε τα αίτια που προκαλούν την αντίθετά του, αυτή προς τον δάσκαλό του και να αποκαταστήσουμε αρμονικότερες μεταξύ τους σχέσεις. Ο φόβος προς τα σκυλιά μπορεί να προ-έχεται από όσα έχει ακούσει το παιδί για τη λύ-σσα ή γιατί κάποιος σκυλί το κυνήγησε γαυγίζοντας.

Ανεκαλύπτοντας τα περιστατικά αυτά και συζητών-τας τα με το παιδί, θα κατορθώσουμε να το λυ-τρώσουμε από το φόβο αυτόν. Κατά τον ίδιο τρόπο μπορούμε ν' απαλλάξουμε το παιδί και από πολ-λούς άλλους φόβους που έχουν πραγματικές αφορ-μές.

Στην περίπτωση της σφοδρής επιθυμίας του παι-διού να δ' ό ένα ώριμο πρόσωπο, που αναφέρεται προηγουμένως, όταν την ανακαλύψουμε, υπάρχει τρό-πος και να τη θεραπεύσουμε: Θα βάλουμε το παιδί να π' ό μερικές λέξεις για το επιθυμητό πρόσωπο.

Υστερα θα το βάλουμε να τις γράφει. Στο τέλος θα το βοηθήσουμε να τις διατυπώσει σ' έπιστολή. Έτσι με την άλληλογραφία θα δώσουμε διέξοδο στην καταπιεσμένη παιδική επιθυμία και θ' απο-καταστήσουμε ψυχική έπαφή μεταξύ του παιδιού και του επιθυμητού προσώπου, πράγμα που θα κάνει πιο όμαλη την ψυχική ζωή του παιδιού.

Όπωςδήποτε όμως, καταλήγει ο δρ. Κάουφμαν, κι' αν δεν επιτύχουμε όλα τα παραπάνω, άρκει και μόνο να κάνουμε το παιδί να μάς μιλήσει για τα όνειρά του για να το απαλλάξουμε από ένα βάρος. Ταυτοχρόνως θα του δημοσιεύσουμε έτσι την επι-στολήν να μάς εξομολογηται τις ψυχικές του κα-ταστάσεις κι' αυτό εινε ίσως το μεγαλύτερο κέρδος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΑΪΝΑ

«Ας είναι δοξασιμένο στους αιώνες των αιώνων το όνομα του 'Αλλάχ!... 'Ακούστε την παράδοση αυτή ιστορία της αγάπης και του πόθου που ανάβει στις καρδιές όλο τον κόσμο. Θα σας την διηγηθώ όπως την άκουσα από το στόμα ενός γέροντος Μουσουλμάνου εφορμίου».

«Ο πανίσχυρος χαλίφης της Βαγδάτης, ο τριαντάχρονος 'Αρουν 'Αλ Ρασίντ ήταν τρελλά ερωτευμένος. Αισθανόταν φλογερό πάθος για μια από τις γυναίκες που είχε στο χαρέμι, ο αδελφός του 'Ιμνραήμ, την ομορφη Καΐνα, την νεαρή Καΐνα, με τις ασύγκριτες χάρες κι' ωμορφιές».

«Ανέκρινε να κατανηκίσει αυτό το πάθος του, ο 'Αρουν, κάλεσε μια μέρα τον 'Ιμνραήμ στο παλάτι του και του ζήτησε να του πουλήσει την Καΐνα».

— Σου δίνω τα πάντα, γι' αυτές τις γυναίκες, του είπε.

— Δεν θα σου την πουλούσα ούτε για όλους τους θησαυρούς σου, του απάντησε ο 'Ιμνραήμ.

— Κάμε τότε την Καΐνα δώρο στον αδελφό σου, παρακάλεσε ο χαλίφης.

— Δεν θα την έδινα ούτε στον Προφήτη, απάντησε ο 'Ιμνραήμ.

«Ο ερωτευμένος χαλίφης κατέφυγε τότε στον 'Αμπου-Ιωσήφ, τον αρχιδικαστή της Βαγδάτης και τον παρακάλεσε να μεσολαβήσει για να πείσει τον 'Ιμνραήμ να δεχτεί την πρότασή του».

— Θα γίνει το θέλημά σου, πολυεργασμένο μου του απάντησε ο σοφός αρχιδικαστής.

«Αφού είσατε αδελφάκι».

Πρακτικές συμβουλές

★ Βάζοντας ένα κουτάλι στο βάθος της καταρράδας, προλαμβάνετε το φούσκωμα και το κύσιμο του γαστρίου κατά το βράσιμο.

★ Πολλές φορές, τα αυγά (μάτια) απλώνονται και σκορπίζονται ο κρόκος τους. Για να το προλάβετε, δεν έχετε παρά να τα βουτήξετε σε βραστό νερό μερικά δευτερόλεπτα πριν τα σπάσετε.

★ Για να διατηρήσουν οι αγκινάρες το ωραίο πράσινο χρώμα τους, ρίχνετε μερικά κομματάκια λεμόνι μέσα στο νερό όπου βράζουν.

★ Αν παρατηρήσετε ότι κόβει ή μαγειρεύεται, προσθέτετε λίγο ζεστό ξύδι και συνεχίζετε έπειτα το δούλεμα κατά το συνηθισμένο τρόπο.

★ Όταν το κρέας είναι πολύ φρέσκο, και συνεπώς σκληρό γίνεται τρυφερότερο με την προσθήκη μιας κουταλιάς κονιάκ κατά το μαγείρεμά του.

★ Για να μη σκάσουν τα λουκάνικα στο μαγείρεμά, τα βουτάτε προηγουμένως σε ζεματιστό νερό.

★ Το σάλινο γίνεται κατσαρό, αν το βουτήξετε πριν απ' το μαγείρεμά, επί 3 ώρες σε αραιωμένο ξύδι.

★ Τυλίξετε το τυρί μ' ένα υγρό πανί, αν θέλετε να διατηρηθεί καλύτερα.

★ Τα ψάρια σας θάνα πάντα καθαρά και περιποιημένα, αν τα τρίψετε με τη σάρκα ενός λεμονιού κομμένου στη μέση.

★ Ο καλύτερος τρόπος καθαρισμού του καρτιού της τοιματορίας είναι να το τρίψετε με ψύχα μπαγιάτικου ψωμιού.

ταξαν τα μάτια του. Και σήκωσε το χέρι του για να χτυπήσει τον 'Ιωσήφ.

Μα συγκρατήθηκε έξαφνα. Γύρισε στο δωμάτιό του και προσπάθησε να οδηγήσουν μπροστά του τον 'Αμπου 'Ιωσήφ.

— Η Καΐνα δεν μπορεί να γίνει δική μου, του είπε και του εξήγησε τι συνέβαινε.

«Ο σοφός αρχιδικαστής συμβούλευσε τότε τον χαλίφη να παντρευτεί την Καΐνα μ' έναν από τους σκλάβους του, με τον όρο ότι αυτός θα την χωρίζει άμέσως και θα του την παραχωρούσε».

— Αυτό είν' εύκολο, φώναξε ο χαλίφης. 'Η ωραία Καΐνα θα γίνει γυναίκα του Μωχάμετ, του πιστού σκλάβου μου.

«Αλλά ο Μωχάμετ γοητευμένος, ύστερ' απ' το γάμο, από την ομορφιά της Καΐνας, άσπληνθηκε να την χωρίσει και να την παραχωρήσει στον χαλίφη. Ούτε οι δελεαστικές προτάσεις του 'Αρουν 'Αλ Ρασίντ τον συγκινούσαν, ούτε οι απειλές του τον φοβίζαν».

«Ο χαλίφης ζήτησε και πάλι τότε τη συμβουλή του 'Αμπου 'Ιωσήφ. Κι' ο σοφός αρχιδικαστής συμβούλευσε τον 'Αρουν 'Αλ Ρασίντ».

— Δώσε το Μωχάμετ για σκλάβο στην Καΐνα. Μ' αυτό τον τρόπο, ο γάμος τους διαλύεται αυτόματα. Γιατί, σύμφωνα με το μουσουλμανικό νόμο, ο σκλάβος δεν μπορεί να είναι σύζυγος της κυρίας του».

— Μεγάλο το όνομα του 'Αλλάχ! φώναξε ενθουσιασμένος ο χαλίφης.

«Η Καΐνα ήταν ελεύθερη τώρα».

«Απομένει μόνο ο 'Ιμνραήμ. 'Αλλά ο αδελφός του χαλίφη είχε συγκινηθεί από την έπισημη του 'Αρουν 'Αλ Ρασίντ και δέχτηκε, στο τέλος, να του παραχωρήσει την Καΐνα, χωρίς να ζητήσει κανένα αντίλλαγμα».

— Είπε δική σου, αδελφέ μου, του είπε. Σου τη δίνω με την καρδιά μου.

«Ο μόνος που βγήκε ζημιωμένος απ' αυτή την υπερδωρεμένη υπόθεση ήταν ο σκλάβος Μωχάμετ. 'Η Καΐνα, σύμφωνα με το δικαίωμα που είχε, τον πούλησε σ' έναν έμπορο από τη Δαμασκό».

Μα ο κακότυχος Μωχάμετ δεν έβγαζε ποτέ εκεί. Γιατί ένα πρωί βρέθηκε στραγγαλισμένος μέσα στη σκηνή όπου κοιμόταν.

Διαδόθηκε τότε η φήμη πως εκείνος που είχε διατάξει το θάνατο του δυστυχισμένου δούλου δεν ήταν άλλος από τον 'Αρουν 'Αλ Ρασίντ. Κι' αυτή ήταν η θλιβερή αλήθεια. Ο χαλίφης είχε τιμωρήσει μ' αυτό τον τρόπο το σκλάβο, που είχε τολμήσει να σπύσει τα μάτια του στη γυναίκα που του είχε εμπιστευτεί ένα από τα φλογερότερα πάθη της ζωής του».

«Ετσι η Καΐνα, η ωραία Καΐνα, η πιο όμορφη κι' απ' τα Ουρί του Παράδεισου, έμεινε για πάντα δική του, κυρία της ζωής του, της ευτυχίας του και της καρδιάς του».

ENTMON NTE SZZY

Ανατολίτικο Χιονόμωο

Το φερμάνι

Στο καφενείο του 'Ικονίου γινόταν συζητήσεις για τον κοδή της πόλεως. Οι περισσότεροι απ' τους θαμώνες τον εξέθελαν. Έλεγαν ότι είναι σπουδαίος κι' αυτός δικαστής.

«Ο Ναστραδίν Χότζας που τ' άκουγε όλα αυτά γύρισε και τους είπε: — 'Ολ' αυτά είναι ψεύματα! 'Ολοι οι κοδής αγαπούν τα δώρα».

«Ο κοδής του 'Ικονίου του είπαν οι άλλοι είναι παροδία για την τιμιότητα του, τη δικαιοσύνη του και την αυστηρότητά του. Κι' αν θέλεις Χότζα, βάζουμε και στοίχημα γι' αυτό».

— 'Ακούς λέει είπε ο Χότζας. 'Εγώ θα σάς αποδείξω ότι έχω δικό. Αύριο που είναι Παρασκευή, ο κοδής θα πάει στο τζαμί να προσευχηθεί. Μόλις τελειώσει την προσευχή του εγώ θα τον πλησιάσω, θα του τραβήξω τα γένεια, και θα τον φτύσω κατάμουτρα».

— Τι λές μπρέ Χότζα!... του είπαν όλοι με μια φωνή. Ξέρεις πόσα χρόνια θα ρέψης στη φυλακή, αν τολμήσης και περάξεις τα γένεια του κοδής».

— Δεν βαρύνεστε, τους απάντησε ο Ναστραδίν. Και τα γένεια θα του τραβήξω και θα τον φτύσω, και φυλακή δεν θα πάω».

«Αφού έβαλαν στο στοίχημα, τραβήξαν όλοι την άλλη μέρα έξω από το τζαμί».

Σε λίγη ώρα αφού τελείωσε η προσευχή των πιστών βγήκε κι' ο κοδής απ' το τζαμί τελευταίος. Τρέχει τότε ο Χότζας, τον αρπάζει απ' τα γένεια και τον φτύνει στο πρόσωπο».

«Ο κοδής θυμός κι' έστειλε χωροφύλακες να πιάσουν το Χότζα».

Μόλις τότε είδε ο Χότζας, πήρε ένα καρτί χοντρό — δυο μ' έκείνα των έπισημων εγγράφων — κάλλισε πέντε κάρτινες λίρες επάνω και βάζοντας το στον κόρφο του, τους ακολουθούσε πρόθυμα».

«Ο κοδής περίμενε τον ένοχο που δεν άργησε να παρουσιαστεί».

— 'Απίστε σκύλλε, του φώναξε τότε, άγριο, πως τόλμησες εσύ, ένας τζαμαμπέτης, ν' άγγιξης τα γένεια μου και να με φτύσεις κατάμουτρα».

— 'Εγώ, κοδής μου, απάντησε άταραχος ο Ναστραδίν. Δεν το έκανα επίτηδες. 'Εχω φερμάνι του Σουλτάνου απάνω μου».

— Ψέματα λές, βαγαπόντη!... — Μάλιστα, απάντησε κοδής απάντησε ο Ναστραδίν και συγχρόνως έβγαλε κι' έδωσε στον κοδή το καρτί που είχε κρύψει στον κόρφο του».

«Ο κοδής το πήρε στα χέρια του, φόρεσε τα γυαλιά του το ξεδίπλωσε, είδε τις λίρες που ήταν κολλημένες κι' άμέσως προσπίοιθηκε ότι το διαβάσει με προσοχή μουρμουρίζοντας: — 'Αφερμί!... 'Αφερμί!...»

Σε λίγο το ξεδιπλώσε, το φίλησε, το έφερε στο μέτωπό του — σ' σημείο ρεθασμού — και γυρίζοντας στο ακροατήριο είπε με φωνή σοβαρή: — 'Ο άνθρωπος αυτός, τζάνουμ έχει δικό. Κατά το φερμάνι που έχει από το Σουλτάνο όχι μόνο τα δικά μου αλλά και τα δικά σας γένεια μπορεί να τραβήξει και να σας φτύσει κατάμουτρα όποτε θέλει».

«Ετσι, ο Ναστραδίν άθωώθηκε και κέρδισε και το στοίχημα».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μητέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: 'Ετησίως ... δρχ. 95.000
» Εξαμηνίως ... » 48.000
» Τριμηνίως ... » 24.000

Ειδικάματα: Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. Γ. Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΟΥ

Παράξενο διήγημα

«Όπως ξέρουμε όλοι μας, η ζωή κουβέι τόσα αδιάλυτα μυστήρια, που κι' όταν ακούα ανακαλύπτουμε κανένα απ' αυτά, είμαστε σίγουροι, πως τα βήματα που κάναμε για να γνωρίσουμε τα μυστικά του κόσμου είναι άσπυαυτα. Καθένας μας κούβει τόσα πράγματα μέσα του! 'Ακόμα και για τον ίδιο τον εαυτό μας δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι τον γνωρίζουμε!»

Κάποτε που ήμουν περαστική απ' τη Μαδρίτη, πήγα να δω τη φίλη μου Ντολорές. Ήταν λίγο αδιάθετη και με δέχτηκε στην κρεββατοκάμαρά της».

«Εκείνη την ημέρα το κορμί ήταν τσουτσερό και καθήσαμε κοντά στ' αναμμένο τζάκι. Κάποια στιγμή, η Ντολорές μου είπε, δείχνοντάς μου το δαχτυλίδι της: — Ξέρεις την ιστορία αυτού του δαχτυλιδιού;»

— Πώς θές να την ξέρω αφού ποτέ δεν μου μίλησε γι' αυτό; — 'Η οικογένειά μου την κρατάει μυστική, σ' έμένα όμως μπορώ να την εξηγήσω. Γνώρισε ποτέ τη θεία μου, την Κονσουέλο; Πάνε δέκα χρόνια που πέθανε. 'Εκείνη έμεινε σ' αυτό το σπίτι και μου το άφησε κληρονομιά. Αυτό το δωμάτιο ήταν η κρεββατοκάμαρά της. Τον άντρα της δεν τον γνώρισα ποτέ. Πέθανε πριν είκοσι χρόνια απ' αυτήν. Φαίνεται όμως πως ο θείος μου ήταν ένας άντρας τρυφερός. Λάτρευε τη γυναίκα του μ' έναν έρωτα έρωτικό, άποκλειστικό, που καταντούσε τρυφερότητα. 'Η θεία μου η Κονσουέλο αγαπούσε τα βιβλία, τα λουλούδια και τη μουσική. Δεν άλλαζε με τίποτα τις τρεις απολαύσεις της. 'Ετσι τουλάχιστον έλεγαν ο κόσμος, γιατί πρέπει να σου πω πως η θεία μου διατήρησε ως το τέλος τη φήμη της πιο ένοστης συζύγου της Μαδρίτης. Τα χρόνια πέρασαν κι' ένα ωραίο πρωί ο θείος μου της άφησε γόνους. 'Η θεία Κονσουέλο ήταν άκνηρη κι' έζησε μονάχη σ' αυτό το μεγάλο σπίτι. 'Ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, διατήρησε τη γαλήνη ομορφιάς της — ομορφιά μιας άσπυαυτης, που είχε ολοκάθαρη τη συνείδησή της».

«'Ο θάνατός της μου προξένησε βαθύτατη λύπη. 'Ημουν η πιο αγαπημένη ανήψια της. Θυμάμαι πως όταν πάτησα στα δέκα όχτώ μου χρόνια, η θεία Κονσουέλο μάντευε κάθε μου καμώ και με παρηγορούσε και με συμβούλευε. Την ημέρα που άνοιχτηκε η διαθήκη της, έκτος απ' αυτό το σπίτι που μου άφηνε, η θεία μου έδωσε έντολη να μοιράσουν τα δέκα διαμάντια του θαυμασίου κολλιέ της από ένα στον κάθε της ανήψι. 'Εκαλέσαμε έναν άδαιμοντοπώλη ν' αφαιρέσει μια μιά τις πέτρες του θαυμάσιου αυτού περιδέραιου. 'Εκείνος μας είπε πως κάτω από κάθε διαμάντι βόηκε ένα λεπτό, μαλακό δέμα, που δεν υπόρεσε να καταλάβει ούτε την προέλευσή του, ούτε την χρησιμότητά του για το στερώμα των διαμαντιών. Τα ξοδέφια μου άδαιμοντοπώλη γι' αυτό το γεγονός, ενώ ένας πασακάλεσα τον άδαιμοντοπώλη να δώσει να εξετάσουν αυτό το δέμα. 'Ο άδαιμοντοπώλης ήθελε σ' δυο μέρες και μου είπε με μεγάλη συγκίνηση: — 'Η ύλη είναι πραγματικά ανθρωπίνου δέμα βγαλμένο απ' τα γένη κάποιου άνδρος αναμειβόλως. Σκέφθηκα πως αυτό το ανθρωπίνου δέμα δεν θ' άνηκε στο μακαρίτη το θείο μου, τον άντρα της θείας μου Κονσουέλο. 'Η οικογένειά μου πλήρωσε πανάκριβα πάντως για να εξασφαλίσει την έχεμυθία του άδαιμοντοπώλη που έκανε αυτή την άνακάλυψη».

«Όπως βλέπεις, αγαπητή μου Κονσουέλο, άκούη και η ζωή της θείας Κονσουέλο, που την θεωρούσαν ως την πιο ένοστη συζύγου, είχε το μυστήριο της. Ίσως μάλιστα ένα αμυδαμένο μυστήριο... Είχα τότε άδυναμία σ' αυτή τη γυναίκα, που μου άφαιρε πάντα σά υπέρα και σαν άδερφή μαζί. Ώστε θέλησα να μάθω αυτό το μεγάλο μυστικό της ζωής της. 'Εκανα με τόπο διάφορες ερωτήσεις στην καμωρία της και πληροφόρηκα πως η θεία μου είχε μια συνήθεια άρετά παρόμοια: Κάθε χρόνο μιά ώρισιμένη μέρα, η θεία Κονσουέλο άναθε το βράδυ όλα τα όφτα του σπιτιού και το περιερχόταν άλόκληρο δόγνυνη, φωτώντας το περίφημο αυτό κολλιέ της με τα δέκα διαμάντια. (Τότε κατάλαβα μονάχα πως αυτό το κολλιέ, θα θυμίζε άσφαλός στη θεία μου τα γάδια κάποιου φλογένου, γερών, που την άνακάλυζε με πάθος)».

«Όταν κληρονομώσα το σπίτι της, κάνοντας μερικές τροποποιήσεις, άνακάλυψα πως ο τοίχος ενός δωματίου έπικολλημένο με το διπλανό σπίτι, χωρίς σ' μια ποσούλα κρυμμένη στο βάθος του ντουλαπιού αυτού του τοίχου. Το διπλανό σπίτι ήταν άκατοίκητο. Έδώ κι' άσέκα χρόνια, γιατί ο ιδιοκτήτης του είχε πεθάνει άγανως κι' άκνηρος. 'Ο άδαιμοντοπώλης είχε τη φήμη ότι ζούσε σαν έρημιτης. 'Απλοΰστα ο κόσμος γελάστηκε και γι' αυτόν και για τη θεία μου. Δίχως άλλο ο γείτονας της ήταν ο μυστικός αγαπημένος της θείας Κονσουέλο. Χωρίς άμφιβόλια αυτόν θα παρίστανε η εικόνα που βόηκα μέσα σ' ένα βιβλίο κάτω απ' το προσκέφαλο της θείας μου, την ημέρα που θανάτωσε της. Σ' αυτή την εικόνα ένας άντρας με κείνια χαρακτηριστικά ήταν έαυλωμένος στο νεκρικό του κρεβάτι. Φορούσε κόκκινα γάντια και είχε σταυρωμένα τα χέρια».

«Πολύ παρόμοια αλήθεια ιδιοτροπία μελλοντογνώστης αυτά τα κόκκινα γάντια. Παρόμοια βέβαια, για τους άλλους, όχι όμως και για μένα, που ήξερα πως του είχαν άφαιρέσει την έπιδερμίδα για να την κάνουν κοσμημα της θείας μου».

«'Η Ντολорές σάπασε. Δεν ξέρω γιατί τι ρώτησα: — 'Αραγε η ιδέα του κολλιέ με τ' άνακάλυψε δέμα για το σπίτι μου των διαμαντιών, να ήταν της θείας σου ή του φίλου της;»

— Μα θέλει και ρώτημα; Της θείας μου φυσικά. 'Εννοεί σου και η συγγενεία. Αν και φανόταν στον κόσμο ένοστη, πίστεψέ με, πως τη γλύντησε καλά τη ζωή της».

ΜΑΡΣΕΛ ΟΚΑΡ

Το μεγαλύτερο άθος του κόσμου φέεται στη Σουμάτρα. Στις 19 του περασμένου Μαρτίου ο διευθυντής του φυτολογικού 'Ινστιτούτου του Μπουίντεζορσκ πήρε ένα βολβό αυτού του άθους και τον φύτεψε στον κήπο του. Το μπαμπούκι, που περιέκλειε το άθος, βγήκε από τη γη στις 14 Μαΐου και, έπειτα από είκοσι δύο ήμερες, το άθος είχε ύψος 55 εκατοστά του μέτρου. Στις 14 'Ιουνίου το ύψος του άθους έφτασε το 1 μ. 03. Τα έξωτερικά φύλλα του άθους τότε να σπίζον και να πέφτουν, σκορπίζοντας άλογισμα μιά όση όση του ψωμιού. Το άθος έμεινίστηκε τότε σ' όλη τη λάμψη του και μέσα σε λίγες μέρες έσπέρσσε τα 2 μέτρα. Στο σημείο αυτό σταμάτησε η ανάπτυξή του».

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Βλεφαρίδες και φρύδια

«'Η πρώτη ερώτησι που έχει να κάνει μιά γυναίκα στον αισθητικό που θα έπισκεφθεί, είναι αν υπάρχουν φάρμακα για να πυκνώνουν και να μακραίνουν οι βλεφαρίδες. Το ίδιο ερώτημα μου επανασταθείσεται και στα περισσότερα γράμματα που παίρνω από τις αναγνώστρίδες μας. Γι' αυτό σήμερα θα μιλήσωμ λεπτομερώς και για το ζήτημα αυτό. Οι βλεφαρίδες δεν είναι μόνιμες τρίχες, αλλά άναανεύονται κάθε 3-5 μήνες, αϊ δε του άνω βλεφαρώ είναι μακρύτερες και διπλάσιες σ' αριθμό από τις άλλες συνήθως δε κυρτές προς τα επάνω. 'Ότε μ'ήν άναυκείτε βλεπόντας τις βλεφαρίδες ν' άρσιώνουν και μ'ή καταφεύγετε, παροτρύνόμενες από άπατηλές ρεκλάμες, στη χρ'ήσι έπικινδύνων φαρμάκων για την πυκνώσι των. Πάντως πρέπει ν' άποφεύγετε το τρίψιμο των ματιών με τα χέρια γιατί αυτό προκαλεί σπασμό και καταστροφή των βλεφαριδών, έκτος δε αυτού και έπικινδύνους μολύνσεως».

«Φάρμακο για το μακρύνει και την πυκνώσι των βλεφαριδών δεν υπάρχουν. 'Η έπίσημη διαθεσί μόνον έεραπειτικά φάρμακα για διαφόρους παθήσεις των βλεφαρών εκ των οποίων και προκαλείται πτώσι των βλεφαριδών. Τοιαύτα παθήσεις είναι η κριθή, η βλεφαροδενίτις, η τριχίσις κ.λ.π. άτινες και προκαλούν καταστροφή και πτώσι των βλεφαριδών».

«Αν έπιθυμώτε την καλή διατήρησι των βλεφαριδών σας ν' άποφεύγετε έπίσης για το μακρύνει των ύψους βλεφαρώ όποιες τις σκληραίνουν και τις σπάζουν και να μεταχειρίζεσθε έλαφρό κραγιόν. Οι ύψους βλεφαρώ έξ άλλου ως προκαλούσαι φλεγώνσι και έρυθρότητα των ματιών, αντί να τα ζωρεύουν, αντίθετως, τα δείχνουν άτονα και κουρασμένα».

«Στο μακρύνισμα των ματιών πρέπει να δίνετε μεγάλη προσοχή και πρό πάντων ν' άποφεύγετε τα μούστουράκια. Να μακρύνεσθε μ' άπόλυτη ηυχία και δίχως βίαιη, γιατί το μακρύνει είναι το άπαγον της καλής εμφάνισης του προσώπου. Τα βράδυα μακρύνεστε και το άνω βλεφαρό καθ' όλην την έξω έπιφάνειά του. Για το μακρύνει αυτό οι μ'έν μελινχρωιές και οι σπαράτες πρέπει να χρησιμοποιούν κραγιόνι καστανού χρώματος οι δε ξανθές χρώματος μπλε άνοιχτού. Το κάτω βλεφαρό μ'ένει πάντοτε έλαφρό. Ούδέποτε χρωματίζεται. Πάντως η σοβαρή εμφάνις μιάς κυρίας άποκλείει την έξωτερική βαφή των βλεφαρών».

«'Η ένα κραιγιόνι μόνον χρώματος καστανού είναι άπαράλλητη η τόνωσις του σκεδίου των βλεφαρών στα άκρα, ως συμπλήρωμα του μακρύνει. Στην άραιότητα έπίσης των ματιών έχουν μεγάλη έπίδρασι τα φρύδια. Είνε κι' αυτά ένα σπουδαίο συμπλήρωμα της γενικής ωραιότητος, όταν είναι καλοσηματισμένα και πυκνά».

«Δυστυχώς, έχει παρατηρηθεί τελευταίως η άλήθεια αυτή και οι κυρίες ζυρίζουν τα φρύδια των. 'Επειδή μερικές έχουν τριχοπώσι των φρυδιών, άλλες άσκατα φρύδια και άλλων τα φρύδια ένούνηται σ'ή ρίζα της μ'ής παρουσιάζοντας άντισυνηθητική όψη, έφθασαν μέχρι του ζυριζματος».

«Και όταν μιά φορά ζυρισθούν τα φρύδια, θα εξακολουθούν να ζυρίζονται, γιατί οι τρίχες πλέον άναφθάνουν άξυρίστες, τα έχουν διάφορα κατενυθισμένα και θά είναι πολύ σκληρές. Γι' αυτό πρέπει με ταιμ'ιδάκι μόνο ν' αφαιρείτε κάθε άντικειμενική τρίχα και όχι να μετασηματίζετε το σκληρό των φρυδιών σας, όποτε άργότερα θ' άναγκασώτε λόγω της σκληρότητας των νέων τριχών, να τα ζυρίσετε, παρουσιάζοντας έτσι μιά όχι σοβαρή εμφάνισι».

«'Επειδή άνεγνωρίσθη τελευταίως το πόσο κακό κάνει σ' ένα γυναίκαίό πρόσωπο το ζυριζμένο φρύδι, το όποιον το μεταβάλλει σ'ε μιά άγρια κι' άντισυνηθητική μορφή, η Α. Μ. η Μόδα διατάζει... και πάλιν την επάνοδο στα παλιά πυκνά και καλοσηματισμένα φρύδια. Σας γράφω, λοιπόν, παρακάτω μιά αποτελεσματική συνταγή για την τόνωσι και πυκνώσι των φρυδιών: Γλυκερίνη 7 γρ., 'Αλκοόλ ντε ροζ 10 γρ., Ροδόνηρο 10 γρ., Πικκαρόπιν 2 γρ.»

«'Η ένα βουρτσάκι αλείφετε τα φρύδια σας κάθε βράδυ και πάντοτε στρώνοντας προς την κατεύθυνσι των τριχών».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΚ. ΛΑΔΑΣ 'Ιατρός Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

«'Η ηπική κρύα λεμονάδα είναι όριστον αντίδοτο για το βήχα και τα κρυολήματα. 'Η ζεστή λεμονάδα ώφελει έπίσης, αλλά η καλύτερη μέθοδος σ'ε τέτοιες περιπτώσεις είναι η έψησι. Βάζετε ένα μεγάλο λεμόνι στο φούρνο ν'α ψηθεί καλά και να μαλακώσ' σαν σ'ύκο. Το βγαζέτε έπειτα και κόβετε το χυμό του σιρόπι προσθέτοντας ζάχαρη ή μέλι (το μέλι είναι προτιμώτερο). Διατρίψετε το σιρόπι ζεστό και παίρννετε ένα κουτάκι κάθε πέντε λεπτά».

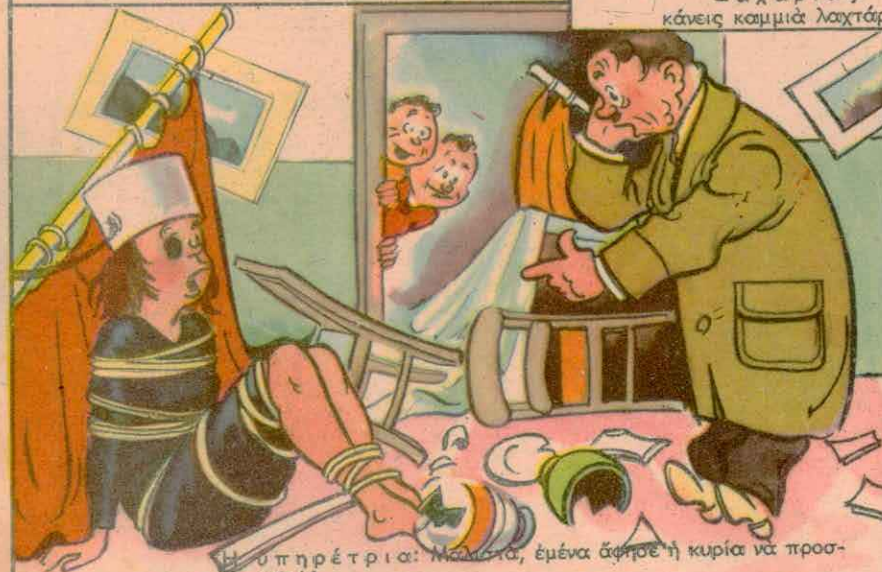

Ο ταβερνιάρης: Για κύττα νερό που πάει χαμένο!...

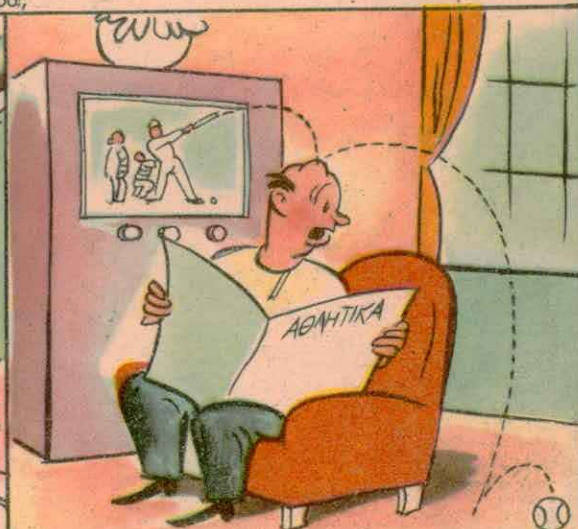
Η ΧΙΩΝΙΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Ζαχαρίας: 'Αγάπη μου, δὲν ἀφήνεις τ' ἀστεία, μὴ μὸυ κάνεις κοιμιά λαχτάρα;

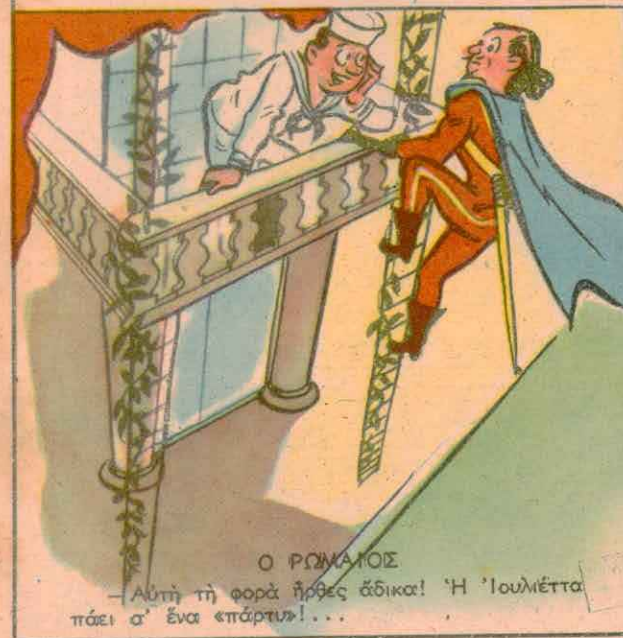

Η υπηρέτρια: Μακάρι, ἐμένα ἄφησε ἡ κυρία νὰ προσέχω τὰ παιδιά!...

(Τοῦ Μιχ. Γάλλια)

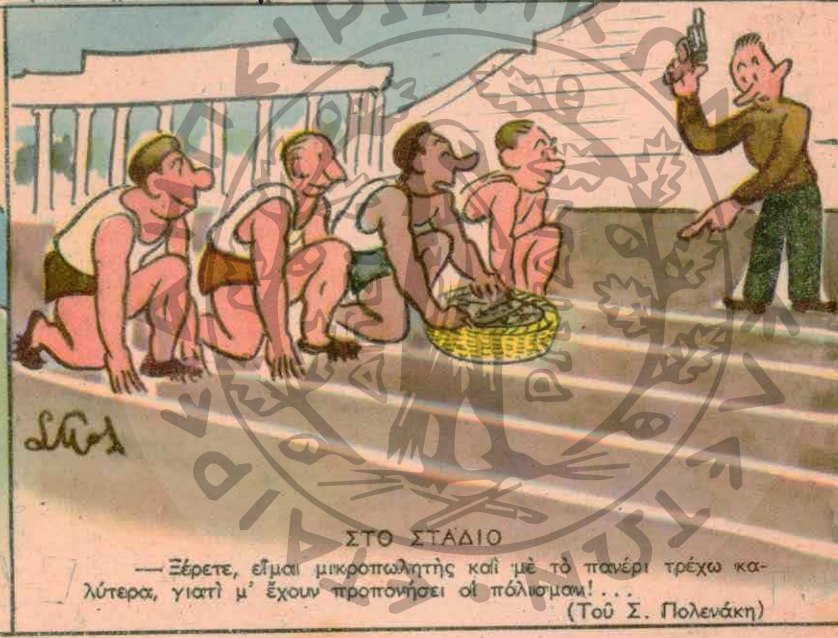

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς τηλεόρασεως

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ

—Αὐτὴ τὴ φορά ἦρθες ἀδίκαι! Ἡ 'Ιουλιέττα πάει σ' ἓνα ἐπάρτι!...

ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

—Ξέρετε, εἶμαι μικροπωλητὴς καὶ μὲ τὸ πανέρι τρέχω καλύτερα, γιατί μ' ἔχουν προπονήσει οἱ πόλιςμοι!...

(Τοῦ Σ. Πολενάκη)